

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SONATA
of Lies

ZAKREVSKY BRATVA BOOK TWO

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YALANLARIN SONATI

ZAKREVSKY BRATVA

KİTAP 2

NICOLE FOX

Copyright © 2024 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Nicole Fox

Posta Listesi

Yalanların Sonatı

1. Clara
2. Demyen
3. Demyen
4. Demyen
5. Demyen
6. Clara
7. Demyen
8. Demyen
9. Demyen
10. Clara
11. Demyen
12. Demyen
13. Demyen
14. Clara
15. Clara
16. Demyen
17. Demyen
18. Clara
19. Demyen
20. Demyen
21. Demyen
22. Clara
23. Demyen
24. Clara
25. Clara
26. Clara
27. Clara
28. Clara

29. Demyen
30. Clara
31. Clara
32. Demyen
33. Clara
34. Demyen
35. Clara
36. Clara
37. Demyen
38. Clara
39. Demyen
40. Clara
41. Demyen
42. Demyen
43. Clara
44. Demyen
45. Clara
46. Demyen
47. Clara
48. Demyen
49. Clara
50. Demyen
51. Demyen
52. Demyen
53. Clara
54. Demyen
55. Clara

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Bugrov Bratva

Gece Yarısı Araf Gece

Yarısı Sığınak

Oryolov Bratva

Zalim Cennet

Zalim Söz

Pushkin Bratva

Konyak Villain

Cognac Vixen

Viktorov Bratva

Viski Zehiri Viski

Acısı

Orlov Bratva

Şampanya Zehri

Şampanya Gazabı

Uvarov Bratva Safir

Yara İzleri

Safir Gözyaşları

Vlasov Bratva

Kibirli Canavar

Kibirli Hata Zhukova

Bratva

Lekeli Tiran

Lekeli Kraliçe

Stepanov Bratva

[Saten Günahkar](#)

[Saten Prenses](#)

Makarova Bratva

[Parçalanmış Sunak](#)

[Parçalanmış Beşik](#)

Solovev Bratva

[Yıkılmış Taç](#)

[Yıkılmış Taht](#) Vorobev

Bratva

[Kadife Seytan](#)

[Kadife Melek](#)

Romanoff Bratva

[Kusursuz Aldatma](#)

[Kusursuz Yolsuzluk](#)

Kovalyov Bratva

[Yıldızlı Kafes](#)

[Yıldızlı Gözyaşları](#)

[Jaded Soul](#)

[Jaded Devil](#)

[Yırtık Peçe](#)

[Yırtık Dantel](#)

Mazzeo Mafya Düeti

[Yalancının Ninnisi \(1.](#)

[Kitap\)](#)

[Günahkarın Ninnisi \(2. Kitap\)](#)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Bana Söylediği Yalanlar](#)

Bana Verdiği Yaralar

Bana Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap)

Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap)

Yozlaşmış İmparatorluk (3. Kitap)

De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli Şeytan (1.

Kitap)

Sunaktaki Şeytan (2. Kitap)

Kornilov Bratva Düeti

Don ile Evli (Kitap 1)

Ölüm Bizi Ayırana Dek (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Zalim Hazırlık

Zalim Akademi

Zalim Elit

Tsezar Bratva Nightfall

(1. Kitap)

Safak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Mafya babasına ait

Mafya Patronu ile Korumasız

Mafya Patronu Tarafından Nakavt

Edildi Mafya Patronuna Satıldı

Mafya Babası Tarafından Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak Ped

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap)

Kırık Umut (Kitap 2)

Kırık Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar Vin:

Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Düeti 1-2. Kitaplar) Bratva

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

Mafya Babaları Koleksiyonu

Don'un Yolsuzluğu

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki
bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

YALANLARIN SONATI

Demyen beni hayal edilebilecek en kötü hücreye kilitlemek için özgürlüğümü çaldı.

Onun yatağı.

Anladım: Kardeşini parmaklıklar ardına koyan yalancı benim. Ve ihanetimin bedelini ödüyorum, her seferinde bir inilti. Beni mahvedeceğine söz veriyor.

Peki neden her gece beni yatağına çekiyor? O buz gibi gözlerin ardındaki gerçeği görüyorum:

Bağımlı olmuş.

Ne yazık ki benim için. Ben de öyleyim.

Ve ne yazık ki ikimiz için de, artık bunun bir sonu yok. Temiz bir ara yok.

Çekip gitmek yok.

Çünkü karnımda Demyen'in bebeği var. Ve beni düşmanları için açık artırmaya çıkardı.

YALANLARIN SONATI, Zakrevsky Bratva üçlemesinin 2. Kitabıdır. Demyen ve Clara'nın hikâyesi 1. Kitap olan *GÜNAHIN GEREKSİNİMİ*'nde başlayıp 3. Kitap olan *ACININ RAPSODİSİ*'nde sona ermektedir.

1

CLARA

"Clara..."

Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

"Clara."

Bir el göğsüme bastırıyor. Beni içinde yüzdüğüm bulanık sisin dışına, o ana çekiyor.

Demyen'in gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bir yerdeyim... Ekip arabasında değil. Hayır, başka birinin arabasındayım.

Araba değil. Daha büyük bir şey. Bir SUV, sanırım.

Elini tekrar göğsüme bastırıyor ve alnını benimkine dayıyor. Yolcu koltuğunda oturduğumu ve onun orta konsola yaslandığını fark ediyorum. Bir noktada, bileklerimin etrafındaki bağ kestti. Hâlâ biraz acıyorlar ama hareket etmekte özgürüm.

"Benimle nefes al. İçeri... dışarı..."

Onunla birlikte nefes alıyorum. Yavaş, istikrarlı. Dönmeye başladığımda, tekrar bastırıyor.

İçeri...

dışarı...

İçeri...

dışarı...

Sonunda hiperventilasyondan kurtulduğumda alnımdan öpüyor.

"Neredeyiz biz?" Mırıldanıyorum. Her neresiyse, serin, karanlık ve biraz da rahatlatıcı.

"Meridyen." Demyen kendi koltuğuna geri oturur. "Kapalı otopark."

Yorgun hissediyorum. Koltuğuma yığıldım ve çoğunlukla boş olan garaja baktım. "Ne oldu?"

"Kıçını kurtardım. Yine."

Muhtemelen ona ters ters bakmalıyım. Ama bunu yapacak enerjim yok. "Beni takip mi ediyordun?" Yüzümü buruşturdum ve iç çektim. "Ugh. Gazeteli adam. Çok belliydi."

Demyen bana tiksintiyle bakıyor, sanki onun bu kadar kurnaz olabileceğini hayal bile etmemden rahatsız olmuş gibi. "Hayır. Gladys. Garson kız."

Garson kız. Gülüyorum. Zayıf ve cılız ama gülmek zorundayım. Tabii ki beni izleyen biri olacaktı, her ihtimale karşı işleri berbat ettim ve işler kötüye gitti. Sadece pembe elbiseli ve mükemmel bukleli tatlı kadının bir Bratva muhbiri olmasını beklemiyordum.

Kahkahalarımın gözyaşlarına dönüşmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Hıçkırmaya başladım. Hıçkırıyorum, titriyorum ve Demyen'in cipten atlayıp kapısını kapattığını duyuyorum. Onu suçlamıyorum, ben de bu halimden nefret ediyorum.

Ama sonra kapım açılıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve beni otoparktan geçirerek rıhtım kapıları ile otelin yan girişi arasındaki sessiz bir koridora taşıyor.

Onun kollarında kendimi sakinleşmiş ve rahatlamış hissetmemem gerektiğini biliyorum. Benim için aynı şeyleri hissetmeyen, hissetmeyecek olan ve fiziksel olarak da hissedemeyecek olan birine bağlanmanın tehlikeli bir yol olduğunu biliyorum.

Ama elimde değil.

Titremem neredeyse anında kesiliyor. Hıçkırıklarım sadece burnumu çekene kadar diniyor. Onun sıcaklığı, kararlılığı, göğsünde atan kalbi... hepsi, onun *her* şeyi, bir güvenlik battaniyesi gibi beni sarıyor.

"Buradan itibaren yürümek zorundasın." Demyen beni dikkatlice otele açılan çift kapının önüne bırakıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Ayrıca, otelin yan lobisine girdiğimizde önce sırtıma bir elini bastırarak, sonra da beni gideceğimiz yere götürmek için elimi tutarak bana dokunmaya devam ettiği gerçeğini de göz ardı etmiyorum. Tüm bunlardan bir şey çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bizi otelin henüz görmediğim bir bölümüne götürüyor. Kemerli tavanı kaplayan pencerelerden yeşillikler görünüyor ve kapılar panellere kazınmış sarmaşıklarla yaldızlı. Demyen kapı kollarından birini çekiştiriyor ve beni içeri sokuyor.

Bu... bir sera mı?

Öyle. Burası tropik kuşların cıvıldaştığı, kayaların üzerinden akan şelalelerin taş yolların altından geçerek odanın içinden geçen bir dereye karıştığı gösterişli bir sera. İlk başta tüm bunların yaşayan, büyüyen bitkiler olduğuna inanamıyorum, çok gerçeküstü görünüyor. Ama bir *Mimosa peduca*'ya dokunduğumda parmaklarımın arasından kıvrılıp gittiğini görünce bunların gerçek olduğunu anlıyorum.

Gerçek ve egzotik. Benim kişisel cennetim.

"Burası neresi?" Demyen'e soruyorum. Nefesim kesilmiş gibi. Nefesim kesilmiş *gibi hissediyorum*.

"Burası kumarhane ile otel arasındaki merkez. Biz oraya Vaha diyoruz." Demyen, yeşillikler bizi birbirimizden ayırana kadar paralel bir yol boyunca rahatça ilerliyor. "Misafirlerin gelip gevşemesi ve rahatlaması için açık. Ama buraya neredeyse hiç kimse gelmez."

"Bunu takdir edemeyecek kadar

sarhoş." Kıkırdıyor.

"Muhtemelen."

Çiçek açan bir cattleya orkidesini görünce hüznle iç geçiriyorum. "Ben olsam Çocukken neredeyse burada

yaşıyordum." "Öyle mi?"

"Evet." Aramızdaki yaprak ve dallardan oluşan ince perde için minnettarım. Bu sayede birdenbire ne kadar mahcup olduğumu göremiyor. "Okulda zaten yalnız biriydim. Burnumu kitaplardan uzak tuttum ve zorbalardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Ama duruşma olduğunda..."

Demyen sessiz kalıyor. Bunu konuşmaya devam etmek için bir işaret olarak alıyorum. Neden konuşmayayım ki? Birdenbire bu kadar çabaya değmediğime karar vermeden önce hakkımda daha fazla şey öğrenebilir.

"Savunmaya geçtiğim için bir kahraman olarak selamlanacağımı düşünürsünüz. Ya da en azından bir kaçırma girişiminden kurtulduğum için tebrik edileceğimi." İçimi çekiyorum ve saksılardan birinin içine bir çakıl taşı atıyorum. "O çocuklar değil. Onların ebeveynleri

Zakrevsky imparatorluğu ve Tolya'ya karşı söylediğim şeyler yüzünden benden *nefret ettiler*. Aileyi parçaladığım için beni suçladılar."

Sessizlik şimdi çok daha ağır. Ne söylediğimi çok geç fark ediyorum. Boğazımı temizliyorum ve yolların kesiştiği yerde karşılaştığımızda havayı yumuşatmaya çalışıyorum.

"İşte ben de böyle bir bitki ineği oldum," diyorum ellerimi etrafımızdaki yeşilliklere doğru sallayarak. "Yalnız, dışlanmış ve boş zamanı olan bir çocuk. Mike Amca - Michael Little- bana egzotik çiçeklerle ilgili *Discovery Encyclopedia* kitaplarından aldı ve tüm zamanımı isimlerini ezberleyerek geçirdim."

Demyen beni inceliyor. Bakışlarının yoğunluğundan hoşlandığımdan emin değilim. Ama sonra dudaklarında ince bir sırıtişla başını iki yana eğiyor. "Hepsi mi?"

"Bana sınav yapma." Gülüyorum, sırf onun bakışlarıyla tahtaya yapışmış bir kelebek gibi hissetmemek için. "Ama kişisel favorilerimi hatırlıyorum."

"Anlat bana."

Burnumu kırıstırıyorum. "Kanayan kalpler listenin başındaydı. *Lamprocapnos spectabilis*. Sonbahar çiğdemi *Colchicum autumnale*'nin rengini de çok severim. Kurtboğan şaşırtıcı bir bitkiydi."

"Neden?"

Yüzüm kızarıyor ve genç halime gözlerimi deviriyorum. "Çünkü onların sadece peri masallarında olduğunu sanıyordum. Bilirsin, kurtadamları savuşturmak için."

Demyen kıkırdar ve başını sallar. "Sen yapardın."

"Sen de öyle!" Çocuk benliğim yetişkin ayağımı taş patıkaya vuruyor. "Yerel bahçe merkezinde yetişen bir şey değil ki bu."

"Yeterince adil."

Sessizce başka bir patıkada yürüyoruz, ya seranın dinginliğinin tadını çıkarıyoruz ya da garip bir sohbetten kaçınıyoruz. Muhtemelen ikisi de.

"Peki, eğitiminize devam ettiniz mi, Bayan Botanikçi?"

Gülümsemek ve kızarmak istiyorum. Ama gerçek yüzüme bir gölge

düşürüyor. Fark etti. "Dur tahmin edeyim: Martin."

"Peşine düşmeye değmeyeceğini düşündü," diye açıklıyorum mahcup bir mırıltıyla. "Buna 'zaman kaybı' dedi. Pencere kenarında küçük bir bahçe yetiştirmeme bile izin vermedi."

"Yine de yapmalıydın. Siktir et onu."

"Muhtemelen yapmasam daha iyi olur." Demyen şaşkınlıkla bana bakıyor. İçimi çekiyorum ve omzumu silkiyorum. "En sevdiğim çiçekler mi? Çok güzeller." Yoldaki gevşek bir taşı tekmeliyorum. "Ve çok ama çok zehirliler."

Çok cazip olurdu. Martin'in benden sorgusuz sualsiz yapmamı istediği iki şey vardı: Onu becermek ve beslemek. Kahve makinesine birkaç kanayan kalp atmak ne kadar kolay olurdu?

"İtiraf etmeliyim ki," diyor Demyen, "ciddi ilişkilerden uzak durmamın nedeni de aynı. Kadınlar çok güzel ve çok ama çok zehirli olabiliyor." Hızlıca bana bakıyor. "Sen hariç. Bu da beni şaşırttı."

Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Onun bir numaralı düşmanı ya da en azından en sevdiği mahkumu olduğumu sanıyordum. Şaşırdığını mı sanıyor? Şaşırdım. "Teşekkür ederim."

"Beni yanlış anlama. Hâlâ çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Bakışlarımı ona doğru kırbaçlıyorum. Çoktan bana bakmaya başlamıştı, o ukala sırtışı daha fazla bir şeye dönüşüyordu... *daha fazla*. Nefesim kesiliyor. Daha yakına eğildiğinde, sanırım-

İkimiz için de her şeyi sonsuza dek değiştirebilecek öpücüğün hemen öncesinde duruyor. Onun yerine doğruldu ve sinirli bir elini saçlarında gezdirdi, bunu yaparken de yorgun bir şekilde nefes verdi.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye geveliyor. "Senin de var. Benimle gel."

DEMYEN

Onu High Roller's Lounge'un daha özel köşelerinden birinde bulunan deri bir koltuğa götürüyorum. Barmen neyi tercih ettiğimi zaten biliyor ve iki tane yapmasını işaret ediyorum. İkimizin de sert bir şeye ihtiyacı var.

Düşünce masumdu ama aletimin umurunda değildi. Hemen bana ona verebileceğim birden fazla sert şey olduğunu hatırlatıyor.

Sessizce oturuyoruz, herkes kendi sandalyesine. İyi de oluyor; ona bu kadar yakın olmak duyularıma bir numara yapıyor. Düzgün düşünemiyorum ama aynı zamanda çok fazla netlik var.

Belki de haklıdır, belki de zehirlidir.

Ve boku yedim. Çünkü hiçbir şey onu içime çekmeme engel olamaz.

Burbonu yudumlarken burnu kırışıyor. Çok sevimli. Bardakları yavaşça sehpanın üzerine koyuyor. "Özür dilerim, bu arada."

Kendi yudumumdaki ani öksürüğü bir koklama ile maskeliyorum. "Ne için?"

Clara iç geçiriyor ve başını sandalyeye yaslıyor. "Seni dinlemeliydim. Sen haklıydın. Bu bir tuzaktı, hem de bariz bir tuzak."

Elimdeki bardağı bırakıp bir tane daha içmek için işaret ediyorum. İçimden bir ses ona şişeyi bıraktırmam gerektiğini söylüyor. "Haklı olmak istemedim. Değişiklik olsun diye düzgün bir babası olan birini görmek güzel olurdu."

Başı, uzun kirpiklerinin arasından bana bakabileceği kadar dönüyor. "Ailen hakkında hiç konuşmuyorsun."

Bunun bir soru mu yoksa suçlama mı olduğundan emin değilim. "Konuşacak ne var ki? Babam bencil bir pislikti ve annem de aldatan bir fahişeydi."

Clara keskin bir nefes çeker. "Dem..."

Evet. O şişeye ihtiyacım olacak. "Bunu kötü niyetle söylemiyorum. Bu bir gerçek. Annem ve babam sadece kendilerini ön planda tutarlardı; çocuklarının iyiliğini sikerlerdi. Sonunda annem -tabii ona öyle diyebilirsiniz- erkek arkadaşlarından biriyle kaçtı. Babam da artık kimseye karşı sorumlu olmadığına karar verdi ve siktir olup gitti."

"Kaç yaşındaydın?"

Alay ettim. "Neler olduğunu bilecek kadar yaşlı. Hâlâ bir bakıcıya ihtiyaç duyacak kadar da genç. Tolya yeni *pakhan* olarak devreye girdi ve benim için vesayet başvurusunda bulunabildi."

Ne düşündüğünü biliyorum. Ya da kirpiklerinden taşan gözyaşlarına bakılırsa hayal ettiğini. Dünyada kaybolmuş, ailesi tarafından terk edilmiş, ağabeyinin eline yapışmış, kocaman gözlü, masum bir çocuk hayal ediyor. Beni zayıf, çaresiz küçük bir şey olarak hayal ediyor.

Pek sayılmaz.

Gerçek şu ki, babam bize ve Bratva'sına kocaman bir orta parmak gösterip ortadan kaybolduğunda ben çoktan ergenliğe adım atmıştım. Daha fazla rahatlayamazdık; hatta yeni keşfettiğimiz özgürlüğümüzü kutlamak için bir parti bile verdik.

Ancak onun yokluğu Tolya için yeni sorumluluklar getirdi.

Clara sessizce beni izliyor. "Bazen bir kardeşim olsaydı her şey farklı olur muydu diye merak ediyorum," diye düşünüyor. "Annem elinden geleni yaptı. Ama... Aynı şey olduğunu sanmıyorum. Sen ve Tolya gibi değil."

Annem bizi umursasaydı her şey farklı olur muydu diye merak ediyorum. Ama bunu yüksek sesle düşünmüyorum; hiç sahip olmaya zahmet etmediğim duyguları deşmenin faydası yok.

"Böylece öfkemi anlayabilirsin." Bunu bir hakaret olarak söylemiyorum; Clara'nın ondan neden bu kadar nefret ettiğimi anlayıp anlamadığını gerçekten bilmek istiyorum.

Keşke "nefret" in ne zaman geçmiş zamanlı bir kelime olduğunu anlayabilseydim.

"Evet." Burbonunu yudumluyor ve başka tarafa bakıyor. "Seni suçladığımı söyleyemem." "Sadece sen değildin. Tolya'nın karısı-"

Başını dönüyor. "Evli mi?"

"Hüküm giydiği anda onu terk etti. O inandı-" Şimdi nefes verme sırası bende. "Sana. Sana inandı ve onun gelecekteki çocuklarına zarar vermesini istemedi. O mahkeme salonunda oturdu, sana bir kez baktı ve defolup gitti. Hapishanedeysen ona bir mektup gönderdi ve siktir olup gitmesini söyledi."

Salonun loş ışığında bile Clara'nın teninin solgunluğunu görebiliyorum. Sertçe yutkunuyor ve benden başka her şeye bakıyor.

"Neredeyse seni vuracaktım, biliyorsun." Yine sertçe yutkunmasını izliyorum. Parmakları titremeye başladı. Ama bilmesine ihtiyacım var. *Neden* bilmesini istediğimi bilmiyorum ama lanet olsun. İşte buradayız. "Sen ve baban. Ama sonra Bambi çıkageldi ve bana halk yıldızı tanıklara karşı cinayet işlemenin neden Tolya'nın davasına pek de yardımcı olmayacağını açıkladı."

Bunu gönülsüzce söylüyorum ama Clara benim kara mizah anlayışımı paylaşmıyor.

Bana bakması için ayağımla onu dürtüyorum. "Tolya hapse girdiğinde huysuz bir gençtim. Bu ruh hallerinden biri de öfkeydi. Bir an tek yapmam gereken okula gitmek ve burnumu temiz tutmaktı. Sonra, on altı yaşındaydım ve lanet çölün ortasında, gelir ve bir plana ihtiyaç duyan silahlı adamlarla dolu lanet bir yerleşkedeydim. Mantıklı karar vermek için pek de uygun bir reçete sayılmaz."

Sonunda küçük bir gülümseme yayıyor. "Muhtemelen hayır."

Başımı sallıyorum ve biraz daha içki içiyorum. "Bambi'nin açıklaması da bunu anlamama yardımcı oldu. Bir şeylere karar vermenin yeri ve zamanı olduğunu."

"Oldukça iyi biri. Onunla nasıl tanıştınız?"

"Bir şey" derken neyi kastettiğini biliyorum. Bambi'nin hesaba katılması gereken bir güç olduğu kesin. "Eskort servisine başladığımızda on dokuz yaşındaydım. Tolya bana sadakatleri karşılığında daha iyi ücret ve daha iyi yaşam koşulları vaat ederek sokaklardan güzel genç kadınları toplattı. Bambi'yi arka sokakta çalışırken buldum."

Diğer kadınların beni yataklarına çektikleri gibi Bambi'den özellikle etkilenmediğimi hatırlıyorum. Onunla aramızdaki çekim son derece farklıydı. Yeni bir şeydi. Sanki ona bir bakışım bana onun yapacağım en iyi yatırım olacağını söylüyordu ve o arabamın arka koltuğuna oturana kadar oradan ayrılamazdım.

Bana pislik dedikten ve kendi sikimi yememi söyledikten sonra bile.

Düşündüm de, bu aslında onu yanımda daha çok istememe neden oldu.

"O zamana kadar zor bir hayatı vardı ama akıllıydı. On beş yaşından beri, bok çuvalı üvey babasından kaçmak, lisede parasını ödemek ve mezun olana kadar görünüşünü korumak için numaralar çeviriyordu. Onur derecesiyle."

Clara homurdanıyor. "Nedense buna gerçekten inanıyorum."

"Ona avukatım olmak isteyip istemediğini sordum. Eğitim masraflarını karşıladım, ona bir avukat tuttum. Bir daha arkasına bakmadı."

"Senin aksine."

Bunu iğnelemek için söylemediğini biliyorum. Ama yine de işe yarıyor. "Bazı şeyleri olurla bırakmakla ilgili bir sorunum olabilir. Özellikle de hiçbir şey gerçekten çözülmediyse."

Clara omuz silkerek kabul etti. "Sanırım bu adil."

Daha fazla sessizlik. Bu sefer sevsem mi nefret mi etsem bilemiyorum. Aramız gergin, ama her zamanki gibi öfke dolu bir şekilde değil. Daha çok ikimiz de korkunç ve harika bir şeyin kıyısında duruyormuşuz gibi.

Ve ilk kimin atlayacağını merak ediyorum.

"Ne gerekiyorsa yapacağım." Clara'nın sesi aniden sert ve netleşti ve bana tüm kararlılığıyla bakıyor. "Düşündüğün kişi olmadığımı kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ben bir yalancı değilim ve aileleri parçalayan biri de değilim."

Ona bunu anlamaya başladığımı söylemeli miyim?

Hayır. Bu işin gidişatını seviyorum.

Bana doğru eğildi. Belki burbon cesaretini artırıyor, belki de panik sonrası netlik. Her ne ise, tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı.

"Ben senin tarafındayım, Dem. Bana inansan da inanmasan da. Hoşuna gitse de gitmese de. O yüzden düşman değil müttefik olduğumuz gerçeğine alışmanın zamanı geldi."

Yutkunuyorum. Haklı olabilir; ama ona söylemeyeceğim. Onun yerine, kabul ederek bardağımı kaldırıyorum.

DEMYEN

"Yanlış anlaşılmadan dolayı ne kadar üzgün olduğumuzu bir kez daha ifade etmek isterim."

Müfettiş sinirli bir şekilde parmaklarının arasında kalem çeviriyor. Yanında iki yöneticisi olmasına rağmen bizden korktuğu çok açık. Yapabileceğimiz, yapmamız *gereken* şeylerden.

Güzel.

"'Yanlış anlaşılma' küçük bir kızı korkutmayı ve annesini gözünün önünde tutuklatmaya çalışmayı tanımlamak için çok sıkıcı bir yol." Kanım hala kaynıyor olsa da yılların kamu diplomasisi ses tonumu sakın tutuyor.

"Yine, ben-"

"Ona hayatının en önemli gününü kaybettirdin." Clara'nın sesi benimkinden çok daha yumuşak ama en az benim hissettiğim kadar kontrollü bir öfkeyle dolu. *Kahretsin*, olabilecek en kötü zamanda beni erekte ediyor. "Küçük kızım okuldaki ilk gününün hayalini kurdu ve bunun telafisi yok. Zamanı geri sarıp ona hissetmesi gereken sevinci geri veremezsiniz. Bunun yerine, günün geri kalanını hıçkırarak ağlayan çocuğuma neden okula gidemediğini açıklayarak geçirmek zorunda kaldım. Onu ve ailesini koruması gereken insanlar neden onun eğitimine başlamasını imkânsız hale getirdi?"

Ağzından çıkan her cümleyle birlikte Clara daha da öne eğiliyor ve sesi daha da dikleşiyor. Willow'un ağladığını gördüğümü hatırlamıyorum ama Clara'nın sözüne de karşı çıkmayacağım.

Bazen anne ayıyı dürtmemek en iyisidir.

Müfettiş yavaşça ellerini kaldırarak teslim oldu. "Tüm niyetimiz çocuklarımızın güvenliğini sağlamaktı ve her zaman da öyle oldu. İşte bu yüzden-"

"Yeni güvenliğinizde bir sorun mu var?" Sandalyemde arkama yaslanıp ofisin dışındaki koridorlarda devriye gezen adamları *-benim* adamlarımı- işaret ediyorum.

Göz kırpıyor. "Pardon?"

"Yeni güvenliğiniz. Teknoloji, muhafızlar, Zakrevsky Industries'in çocuklarınızın güvenliğini ve refahını artırmak için bu akademiye ve bağlı yerlerinize kurduğu tüm yeni sistem. Bilmem gereken herhangi bir sorun oldu mu?"

Yöneticilerden biri gergin bir şekilde boğazını temizler. Müfettiş bir an düşünür, sonra başını sallar. "Hayır. Neden-"

"Yani adamınız Willow'un kişi listesinde benim adımı görünce ne düşündünüz? Arabayı başka bir Demyen Zakrevsky kullanıyor olmalı mı?"

Kimsenin söyleyecek bir şeyi yok. Uzun zamandır gördüğüm en gülünç yanlış yargılama eylemlerini haklı çıkarabilirlerse şaşırım.

Hiçbir şekilde özel bir insan değilim - Bratva için sağlam bir kılıfa sahip olmanın bir parçası da Vegas'ın en saygın şirket yöneticilerinden biri olmaktır. Yüzümü bir gazetede görmemiş ya da şu ya da bu birleşme hakkında yerel bir haberde yayınlanmamış hiçbir erkek, kadın ya da okuma çağındaki çocuk yoktur.

"Olacak olan şu," diye söze girdim. "Güvenlik personeli ve teknoloji sistemleriyle ilgili her şey yerinde kalacak." Willow'u kabul incelemesi için götürdüğüm gün yaptığım cömert bağışı iptal edip etmeyeceğimi görmek için dehşet içinde beklerken, her kelimeye nasıl asıldıklarının tadını çıkararak duraklıyorum. "Zakrevsky Industries adına yapılan burs katkısı da öyle."

Clara hariç herkes gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve toplu bir oh çekiyor. Ancak o merakla bana yan gözle bakıyor.

Sadece bekle, benim sabırsız minx'im. Oraya geliyorum.

"Bununla birlikte, bu kurumun mali defterleri, personeli ve operasyonları hakkında kapsamlı bir soruşturma yapılacaktır."

Müfettiş kendini toparlar ve ceketinin kollarını düzelterek otoritesinin bir parçasını geri kazanmaya çalışır. Ne yazık ki

hiç şansım yok. "Bay Zakrevsky, sanmıyorum-"

"Bu konuda kesinlikle haklısın: düşünmüyorsun. *Düşünmediniz*. Eğer düşünseydiniz, burada oturup çocuğumuzu ve bu okuldaki çocukları korumak için almak istediğimiz tedbirleri tartışıyor olmazdık."

Sahte bir gülümsemeyle kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim. Sanki bir şeyi yanlış anlamışım gibi hissediyorum. Siz Willow'un babası mısınız?"

Willow'un benim küçük kızım olduğunu tüm dünyaya haykırmak isteyen iç sesimi bastırıyorum. Bu dürtüyü hissetmem bile son derece sinir bozucu. "Bana bu soruyu sormaya hakkın olduğunu sanmıyorum." Duraklıyorum, sonra da pırıl pırıl bir CEO suratı takınarak, "Ayrıca ben sadece yatırımlarımı koruyan bir iş adamıyım. Çocuklar bizim geleceğimiz, değil mi?"

"Elbette," diye cevaplıyor hemen. Bu hem bir anlaşma hem de bir teslimiyet.

"Harika." Yerimden kalktım ve Clara'nın elini kendi elime aldım. "O zaman sanırım burada işimiz bitti. Muhasebecim sizinle irtibata geçecek."

Cevabını beklemiyorum. Clara'yı ofisten çıkarıyorum, arkamızdan gelen şaşkın yöneticilerin ağızları bir karışık kalıyor.

Willow burada olduğu sürece bu okula para akıtmaktan mutluyum. Ama bir yerlerden fare kokusu alıyorum. Ve o ofis el altından yapılan anlaşmalar ve uydurulmuş defterler kokuyor, kendi işimden de aşına olduğum bir şey bu. Eğer kapalı kapılar ardında dönen karanlık bir şeyler varsa, herkesin hizada kalmasını sağlayacak kişi *ben* olacağım.

Willow geçtiğimiz Pazartesi günü, Pavel'in eski dostunu - polis komiserini - arayıp AMBER Uyarıları hakkında konuşmasının ardından okula başlayabildi. Neler konuşulduğunu bilmiyorum ama alarm ortadan kalktı ve Clara ile Willow'un peşine düşüldü.

"Hey... Dem?" Ona bir göz attım. Clara telefonuna bakıyor ve kafası çok karışık görünüyordu. "Neden...? Ne... Neden banka hesabımda bu kadar çok para var?"

Gülümsememi geri alıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Çeklerimden bahsediyorum. Ve birikimlerimi. Dün uygulamayı kontrol ettim ve evet, tamam, iyi, bu normal dedim. Ama şimdi, ben..."

"İğrenç derecede zengin mi?"

Gözleri yuvalarından fırlıyor ve sesimi alçaltmamı işaret ediyor.

Kıkırdıyorum. "Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, o parayı adil bir şekilde kazandınız. Sadece fonların büyük kısmını serbest bırakmadan önce iyi bir şekilde kullandığımızdan emin olduk."

Clara kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Yolcu kapısını açıp onu arabaya bindiriyorum. "Willow için bir üniversite fonu var, tamamen finanse edilmiş, artı emeklilik ve birkaç ufak tefek şey daha. Maaş çekinin bu hesaplardan herhangi birine yönlendirilmesini istersen Bambi'ye söyle. Birdenbire Malibu'da mega malikâneler satın almaya başlamadığın sürece sana bir şey olmaz. Öte yandan Willow, bunu yapmak için birkaç ömrü olsa bile tüm parasını tüketemez."

Daha fazla soru soramadan kapıyı kapatıyorum.

Geçen gün bir güven gösterisi yapmaya ve aynı zamanda Clara'nın sözünü tutacağına ne kadar güvenilebileceğimi test etmeye karar verdim. Artık kazandığı para parmaklarının ucunda olduğuna göre, ki bu para istese özel bir jet kiralayıp Reykjavik'e uçmak için fazlasıyla yeterli, asıl soru şu...

Yapacak mı?

Yoksa sözüne sadık kalıp bu işi sonuna kadar götürecek mi? Bana yardım edecek, Tolya'ya yardım edecek ve onun düşmanımız değil müttefikimiz olduğunu kanıtlayacak mı?

Sürücü koltuğuna kayıyorum ve bana nasıl baktığını fark etmemiş gibi yapıyorum. Bundan çok fazla zevk alıyorum.

"Hey, Dem?"

"Mhm?"

"Bu camlar renkli, değil mi?" "Evet.

Neden?"

Ben kendimi bırakmaya fırsat bulamadan şekerli dudakları benimkilere yapışıyor. Clara yüzümü elleriyle kavıyor, sonra zevkle hırlayıp öpücüğü derinleştirdiğinde parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Lanet olsun. Eğer bir okulun otoparkında olmasaydık.

Ama camlar renkli. Birazcık kurtulabilirim. Ellerimi yanlarına, baştan çıkarıcı göğüslerinin hemen altına kadar sürüyorum. Başparmaklarım yumuşak etinin üzerinde geziniyor, sütyeninin üzerinden o tatlı meme uçlarını okşuyor. Titriyor ve bana bir zevk iniltisi veriyor.

Dişlerini alt dudağımda gezdirip çekiştirdiğinde, onu kucağıma çekmeme ramak kaldı.

Gerçeklik kontrolü, pislik.

İhtiyacımız olan son şey, bize suçlu gibi davrandıkları için okulu yerden yere vurduktan hemen sonra ahlaksızlıkla suçlanmak. Bu yüzden, hayal kırıklığı ve büyük bir pişmanlıkla inleyerek, Clara'yı nefesimi tutacak ve biraz daha netleşmesine izin verecek kadar geri çekiyorum.

Bunun ne için olduğunu sormak istiyorum. Ama bilmek de istemiyorum. Spontanlığını, hayatının sorumluluğunu daha fazla üstlenmesini, ne istediğini görmesini ve artık izin istemeden onun peşinden gitmesini seviyorum.

Nefes nefese kendi koltuğuna yığılmadan önce dudaklarıma "Teşekkür ederim," diyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallayıp arabayı çalıştırıyorum. Ve çıkış kapısı ile kahve dükkânı arasında bir noktada, parmaklarımı onunkilerle orta konsolun üzerinde birleştiriyorum.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da bunun ne olduğu hakkında. Ya da iyi bir fikir olup olmadığını.

Hiçbir şeye güvenemeyen yanım diğer ayakkabının düşmesini bekliyor.

Hayatım boyunca böyle bir şeyi beklemiş olan yanımın umurunda bile değil.

DEMYEN

Biliyordum amına koyayım.

Her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Clara'nın telefonuyla gizlice konuşmasını, beni ya da başka birini yaklaşıırken gördüğünde kaçmasını görmezden geliyordum. Muhtemelen Roxy'dir diye düşündüm, ki bu sorun olmazdı. Kadını kontrol ettirdim ve olabildiğince temiz çıktı.

Bu yüzden Clara'nın sabahın 1:30'unda odasından gizlice çıkışını izlerken hissettiğim ani öfke ve ihanetle patlamamak için elimden geleni yapıyorum. Bu konuda en bariz olan da o. Etrafına bakıyor, gölgelere dalıyor, önceden planladığı belli olan kameraların görüş alanından dikkatlice parmak uçlarına basarak çıkıyor.

Bunları yeniden düzenlemem gerekecek.

Bir şey beni yatakta huzursuz ediyordu. Dönüp durmaktan kendimi alamıyordum. Bugün arabada paylaştığımız ateşli anı düşünüp mastürbasyon yapmayı bile denedim ama olmadı. Aletim ne istiyorsa onu istiyor ve artık Clara'nın ne kadar inanılmaz hissettirdiğini bildiğine göre, ellerim artık yetmiyor.

Hayal kırıklığı içinde öfkeyle odamdan çıktığımda, hain küçük perinin gölgelerin arasından süzülerek ana avludan çıktığını gördüm.

Alarmı çalmalıyım.

Adamlarıma onu kapıda yakalatmalıyım.

Ya da... Onu takip edip nereye gittiğini sandığını görebilirim.

Karanlıkta onun hareketlerini izliyorum. Kendime bu işi gardiyanları işe karıştırmadan hallettiğimi söylüyorum çünkü nerede olduğunu görmek istiyorum.

Clara'nın bir sonraki kaçış girişiminden önce yerleşke çevresindeki güvenliğin artırılması gerekmektedir.

Ve bir sonraki denemenin olacağını biliyorum. Willow odasında mışıl mışıl uyuyor, bu da demek oluyor ki Clara muhtemelen tam gaz gitmeden önce bir deneme yapıyor. Sadece ne kadar uzağa gideceğini ve lanet çölün ortasında mahsur kaldıklarında ne kadar aptal olmayı planladığını görmek istiyorum.

Duvara tırmandığında durakladım. Gerçekten etkilendim.

O gidene kadar bekliyorum, sonra peşinden duvarı aşıyorum. Yüz metre önümde, Clara parmak uçlarına basarak yola indi.

Joshua ağacının altında büyük ve karanlık bir şey oturmaktadır. Parmak uçlarında oraya doğru ilerliyor, sonra bir yan kapıyı açıyor ve içeri kayıyor.

Bu bir araba.

Sürücü koltuğunda bir adam oturuyor.

Loş ışıkta konuşuyorlar, Clara endişeyle etrafına bakıyor. Beni görmüyor, yoksa şimdiye kadar araçtan kaçmaya çalışırken düşüp bayılırdı.

Çıkmalı. Kendisi için en iyisini biliyorsa, o lanet arabadan *hemen inmeli*.

Işık kayboluyor. Şimdi, tamamen karanlıktalar. Birlikte. Bir arabanın içinde.

Yemin ederim, eğer o şey sallanmaya başlarsa-

Ama sonra tekrar dışarı çıkıyor ve çarpıp gürültü çıkarmasın diye kapıyı dikkatlice kapatıyor. Gözden uzak durmak için başka bir ağacın arkasına saklanıyorum, ama o kafasını kaldırıp beni göremeyecek kadar nereye gittiğine odaklanmış durumda.

Fokur fokur kaynıyorum. Yumruklarım öyle sert sıkılmış ki tırnaklarım derimi ısıyor. Onu bir bez bebek gibi sarmak ve ne yaptığını sandığını sormak istiyorum. Ama menzile girene kadar beklemem gerek.

Yaklaşıyor... yaklaşıyor... yaklaşıyor...

Şurada.

Şaşkınlık dolu çılgılığı, ağzını sıkıca kapatan elim tarafından bastırılıyor. Başka biri olsaydı, böyle bir ihanet için vücudundaki her kemiği kırardım.

Ama o başka biri değil.

Bütün sorun da bu zaten.

Onu neredeyse daha iyi aydınlatılmış bir patikaya taşıyorum ve sırtını sütuna yaslamak için döndürüyorum. Çenemi gevşetip "Ne?" diye bağırabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?"

Clara bana göz kırpmıyor. Ve şaşırtıcı bir şekilde, gözyaşı dökmüyor. Bu da beni daha çok kızdırıyor.

"Dem-"

"Yemin ederim, Clara Everett." Öfkem onu boğmak istiyor. Hâlâ az da olsa mantıklı olan yanım onu dinlemem için fısıldıyor. "Eğer benimle taşak geçiyorsan-"

"Ne?" Kaşlarını çatı. Sonra... gülüyor. Kahkahalarla *gülüyor*. "Aman Tanrım, Dem. *Hayır*. Orada *bunun* için yeterince uzun bile kalmadım."

Tamam. Haklı olabilir.

Öfkem zamanlayıcı tutmuyordu.

"O zaman gecenin bir yarısı gizlice *dışarıda* ne halt ediyorsun? Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Tamam, baba. Tanrım."

Sikeyim. Bana böyle seslenmesi beni hiçbir şekilde bu kadar sertleştirmemeliydi. Adrenalini suçluyorum.

Clara kızgınlığımdan etkilenmedi. Bu da çok sinir bozucu olsa da, saklayacak bir şeyi olmayan birinin tipik bir işaretidir.

Şortunun cebini karıştırıyor ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor. "Michael Little'ın ölüm belgesinin kamu kayıtlarını kontrol ettim ve garip bir şey fark ettim. Onlardan iki tane var."

Kaşlarımı çatı. "İki mi?"

Eğer doğruysa bunu nasıl gözden kaçırdık?

"Evet. İki sertifika. İlk başta bir hata olduğunu düşündüm, hani şu soyağacı sitelerinde aynı isimlerle kayıtların karışması gibi. Ama yer, tarih, her şey uyuşuyordu. Bence hala bir hata var ama polis departmanının soy ağacı arama veri tabanına koymayı planlamadığı türden bir hata."

Şimdi ellerim ondan tamamen uzakta. Tamamen değil. Daha çok belinde duruyorlar çünkü öfkeyle kaynarken bile sürekli ona dokunmak için aptalca bir istek duyuyorum.

"Ne öğrendin?"

"İki sertifika var çünkü ilki silinmiş. Ya da silmeye çalışmışlar. İlki için adli tabibi aramayı denedim ama artık laboratuvarında çalışmıyor."

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

Clara kâğıt parçasını aramızda tutuyor. "Çünkü arabadaki adam onun asistanıydı. Ve hâlâ laboratuvarında çalışıyor. Onu kovup yerine otopsiyi yeniden yapan ve yeni bir belge imzalayan bir adli tabip getirdiklerinde o da oradaydı."

"Ama neden-"

"Çünkü Michael Little'ı kurşun öldürmedi. Herkesin söylediği gibi değil."

Kağıdı parmaklarının arasından çekip alıyorum ve açıyorum. Lanet olsun şu aptal güneş ışıklarına; "Dr." ile başlayan bir ismin altındaki adresi zar zor seçebiliyorum.

Ama başka bir kelimeyi açıkça seçebiliyorum: *Fiji*.

Clara kolona yaslanıp iç geçiriyor. "Vurulduğunda çoktan ölmüştü."

Yüzüne bakıyorum. Yalan söylemiyor. Ya da en azından ağzından çıkan her kelimeye inanıyor. "Bu ne demek oluyor?"

"İlk ölüm belgesini oku. Laboratuvar teknisyeniyle buluşmak için yerleşkeden gizlice çıkmadan önce çıktısını alıp yapışkan bir notla masanıza koyduğum belgeyi."

orijinal M.E.'nin adresini almalıyız ki onu sorgulayabilelim."

Bu kadar kendini beğenmiş olduğu için onu cezalandırmalıyım. Onu dizlerimin üzerine çevirip çıplak kıkına pembeden kırmızıya kadar şaplak atmalıyım ve sonra-

Odaklan, lanet olsun.

Elim hâlâ belinde, kalçasının kıvrımına kadar iniyor ve onu sıkıyorum. Sert değil ama ciddi olduğumu anlamasını sağlayacak kadar sert. "Bana her şeyi anlat. Şimdi anlat."

Dudağını hafifçe ısırıldığını gizlemeye çalışıyor ama ben görüyorum. Ve bu adrenalini mümkün olan en iyi şekilde kullanmak istemiyorsam lanet olsun.

Clara boğazını temizleyip derin bir nefes alıyor, muhtemelen benimkiyle aynı sisin içine sürüklenmek isteyen kafasını temizlemek için. "Asıl ölüm nedeni, kan dolaşımında bulunan toksinler nedeniyle miyokard enfarktüsü olarak listelenmiş. Bunu da yutmuş."

Kaşlarını çatıldı. "Ne oluyor lan?"

Yavaşça başını sallıyor. "Evet. Tolya onu vurmuş olsun ya da olmasın, gerçek şu ki: Michael Little biri onu zehirlediği için kalp krizi geçirdi. Muhtemelen silah patlamadan önce ölmüştür."

DEMYEN

Artık Clara'yı kendi bencil ihtiyaçlarım için tutmuyorum.

Dünya etrafımda dönerken kendimi sağlam tutmak için ona tutunuyorum.

Muhtemelen silah patlamadan önce ölmüştür.

Bu da demek oluyor ki, birisi hepimizi fena halde sikti. Michael, Tolya, ben... Ve en çok da Clara.

Bana küçük bir gülümseme sunuyor ve koluma dokunmak için elini kaldırıyor, sonra daha iyi düşünüyor gibi görünüyor. "Sana söylemiştim: Ben senin tarafındayım. Michael Little'a gerçekte ne olduğunu öğrenene kadar da rahat etmeyeceğim. Böylece Tolya'yı o hapishaneden çıkarıp ait olduğu yere, evine döndürebiliriz."

Kâğıdı pijamamın cebine sokuyorum ve alay ediyorum. "Bunu sadece geri çekilerek de yapabilirdin."

"Yapabilir miyim?" Kaşlarını çattı. "Babamla tanıştın, tutuklayan memurla. Ve *bunun* ne kadar iyi sonuçlanacağını bilecek kadar hayatımı didik didik ettin. Mahkeme bana inansa bile, onların arkasından beni cezalandırmasına ne engel olabilir ki?"

"Yapardım." İki elimle kalçalarını sıkıca tutuyor ve onu kendime biraz daha yaklaşıtıyorum. "Onun -ya da hiç kimsenin- sana yaklaşmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Bana yumuşakça gülümsüyor. "Biliyorum."

Beynimin içinde binlerce çelişki dönüp duruyor. Tolya'nın orada olmadığını biliyordum - ta ki orada olduğunu itiraf edene kadar. Clara'nın bencil ve yalancı bir sürtük olduğunu biliyordum, ta ki öyle olmadığını öğrenene kadar. Michael Little'ın vurularak öldürüldüğünü biliyordum, ta ki ölüm nedeninin tamamen farklı olduğunu öğrenene kadar.

Clara nazik sesiyle kasırgayı yarıp geçiyor. "Artık elimizde yeni bir ipucu olduğuna göre, tanıklık ve kanıtlar elimize geçtiğinde, yeni bir temyiz başvurusunda bulunmanıza yardımcı olabilirim. Benim ifadem ve onların kanıtlarıyla, bir yargıcın bariz olanı görmezden gelmesine imkân yok."

"Bunu yapar mıydın?"

"Babama tapan insanlarla dolu bir yargıç ve mahkeme salonunun önüne çıkıp, söylememi istediği şeyi söyleyene kadar beni nasıl dövdüğünü mü anlatayım?" Clara'nın parmakları göğsümü hafifçe okşuyor. Gülümsüyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Evet. Anlatacağım. Çünkü yapılacak en doğru şey bu. Ve... çünkü bunu yaptığımda yanımda olacağını biliyorum."

Hangisi beni daha çok sarsıyor bilmiyorum: yeni keşfettiği cesareti mi yoksa bana olan üstü kapalı güveni mi?

Onun yanında olacağıma
güven. Onu koruyacağıma
güven.

"Çok haklısın, yapacağım."

Ağzım onunkiyle çarpışmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu.

Kendime bunun yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için olduğunu söylüyorum. Bu sadece bastırılmış gerginliği atmanın bir yolu. İkimiz için de.

Bu sadece bir kerelik bir şey, söz veriyorum.

Sonra onun muhtaç küçük iniltisini duyuyorum ve dudaklarım boynuna gidip benim için hızlandığını hissettiğim o tatlı nabzı emiyor.

Evet, haklısın.

Adımı soluyor ve bu sadece damarlarımı ısıtan ateşi körüklüyor. Bunu nasıl yapıyor, kanımı nasıl bu kadar sıcak akıtmayı başarıyor bilmiyorum, soğuyana kadar onun ırzına geçmezsem kendi derimi yakacakmışım gibi geliyor.

Beni gizlice izlediği için ona kızgın olmam gerekiyordu. Kardeşimi kurtarmak için gösterdiği cesaretle gurur duymamalıyım.

Onu korkutup itaatkâr olmasını sağlamam gerekiyordu. Bacaklarını belime dolayıp onu yatak odama götürerek bu yönünü başka ve daha iyi bir şekilde ortaya çıkarmam değil.

Kollarıma o kadar mükemmel oturuyor ki. Şeker gibi tatlı dudaklarının tadına bakmadan ya da o günahkâr dilini emmeden duramıyorum ve bana yapışması, ondan bir saniye bile kopmadan odama taşımamı kolaylaştırıyor.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve ancak o zaman dudaklarımı onunkilerden çekip çenesini, boynunu, benim küçük casusum olarak dışarıdayken göğüslerinin arasından süzülen tuzlu ter çizgisini tadıyorum.

Clara atletini çıkarıp yere atacak kadar uzun süre beni bırakıyor. Kolları başımı sardığında, yüzümü göğüslerinin arasına gömme fırsatını değerlendiriyorum.

Dilimi yuvarlıyorum, sonra fiske atıyorum ve o da kalçalarını kollarımın arasında sallayarak belime sürtünüyor. Ona dokunduğumda ıslak olduğunu görüyorum. Islak, ateşli ve çok muhtaç.

Eğer bu gece olanlardan dolayı böyle bir dalgalanma yaşamasaydım, muhtemelen ona daha fazla eziyet etmek için zaman ayırırdım, ta ki adımı hıçkıra hıçkıra söyleyip içindeki acıyı dindirmem için bana yalvarana kadar.

Ama acı çeken benim. Ve hepsi

onun suçu.

Yani "acele etmeyeceğim" diye bir şey olmayacak.

Onu yatağa geri yatırıp şortunu ve külotunu bir hamlede yırtıyorum. Tepesini avuçladığımda sırtıyorum. Oda karanlık ama onu hissedebiliyorum ve kesinlikle sıcak, şişmiş, şimdi damlayan yarığını avucuma sürttüğünü hissediyorum.

"Demyen," diye nefes alıyor. "Lütfen..."

Daha sıkı bastırıyorum. Clara titriyor ve inliyor.

Onu bana daha fazla açmak için bacağına göğsüme doğru kaldırıyorum. Buna ihtiyacı olacak çünkü bu gece nazik olmayacağım. Aldığı tek uyarı, yarığıyla aynı hizaya geldiğimi hissetmesi.

Ve sonra onu sikime gömdüğümde rahatlayarak eğiliyor, haykırıyor ve hıçkırıyor.

Tenin tadına bakmak için öne doğru eğiliyorum, bu da bacağına geri itiyor ve benim için daha da açılmasını sağlıyor. İçine daldım ve inledim.

Sikeyim. Etrafımda o kadar mükemmel hissediyor ki.

Tek görebildiğim altımda kıvranışının gölgeli bakışları. Duyabildiğim tek şey kalçalarımın onunkilere ıslak tokatları, nefes alıp verişlerimiz ve inlemelerimiz, özellikle sert ya da derin ittiğimde miyavlamaları.

Tek hissedebildiğim onun bana uzanması, bana yapışması. Etrafımda titreşiyor. Beni içine sağıyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Diğer bacağını tutuyorum ve ikisini de belime sarıyorum, bunu yaparken ona sürtünüyorum. Clara nefes nefese kalıp titriyor ve ben de onu sikmeye devam etmem için hıçkırana kadar sikimi içine sokuyorum.

Yatağın kenarında, tam istediğim yerdeydi. Aşağı uzanıp kıcını avuçluyorum, onu kendime çekiyorum, böylece her bir vuruş gidebildiğim kadar derine ulaşıyor.

Boşaldığında, onu sertçe öpüyorum. Çıgıllıklarının tadına bakmak istiyorum. Onlar sadece benim için ve onları doğrudan kaynağından içmezsem lanetleneceğim.

Zonklayan aletimin her santiminin etrafında dalgalanması ve kasılması neredeyse kendi orgazmımı benden çekip alıyor. Ama onunla işim bitmedi. Henüz bitmedi. Ona sahip olmalıyım, onu sahiplenmeliyim. Onu benim olarak işaretlemeliyim.

Benimkini.

Hepsi *benim*.

Dudaklarımı ayırıyorum ve birleşmiş bedenlerimizin bana izin verdiği ölçüde vücudunda bir yol öpüyorum. Bu kadınla olmayı planladığımdan çok daha samimi ama siktir et. Bunu istiyorum. *Onu* istiyorum.

Ve ben her zaman istediğimi alırım.

Kendimi ondan çektiğimde çok lezzetli bir şekilde titriyor. Boşluk hissiyle usulca inlemesini seviyorum ve bu boşluğu doldurabilecek olanın ben, sadece ben olduğumu bilmeyi seviyorum.

Merak etme bebeğim. Yanındayım.

Onu yüzüstü çeviriyorum. Clara şaşkınlıkla bağılıyor ama bana ne yaptığımı sormuyor. Aslında, sadece kalçalarını istediğim yere yönlendirmem gerekiyor.

Yatağa uzanır uzanmaz dizlerini açıyor ve arkasına yerleştiğim anda kıcıını bana doğru kaldırıyor.

Lanet olsun. O çok mükemmel.

Tüm bunların sonunun gelmeyecek kadar mükemmel olduğuna dair fısıldayan düşünceleri kendimi onun içine sokarak kovalıyorum. Yastığımı ısıırken duyularımı onun boğuk çığlıklarında boğuyorum.

Omurgası boyunca ateşli bir yolu öptüğümde, kendini sikimin üzerinde becerdiğini hissedebiliyorum. Bana ne yaptığını biliyor mu? Şu anda olduğu gibi beni dizlerimin üstüne çöktürmenin onun için ne kadar kolay olduğunu biliyor mu?

Clara tekrar geldiğinde, kulağına ne fısıldadığımı bilmiyorum. Onun da bildiğini sanmıyorum. Zihnimin net bir şekilde işleyebildiği tek şey onu örtme, yanında olma, ona burada olduğumu hatırlatma ihtiyacı.

Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum.

"Lanet olsun, bebeğim..." Nefesim hızlanıp doruğa ulaşırken tek yapabildiğim bu. Dişlerimi boynunun kıvrımına geçiriyorum. Kendime olan son hakimiyetim *de* yok oluyor.

Kendimi taşaklarıma kadar onun içine sokuyorum, gidebildiğim kadar derine. Homurdanıyor, inliyor, ağzına kadar dolana ve günlerdir hiç olmadığım kadar boşaldığımı hissedene kadar her bir damlamı ona veriyorum.

Birden aklıma bir düşünce geldi. Prezervatif takmıyorum. O da doğum kontrol hapi kullanmıyor.

Bu düşünce beni çok korkutmalı.

Bunun yerine ürpermeme, inlememe ve sanki bedenimin daha fazla emin olması gerekiyormuş gibi bir kez daha içine dalmama neden oluyor. Sanki onu istiyorum, ona *ihtiyacım* var, içimde bir parçamı taşımasını istiyorum.

Sikeyim.

Lanet olası aklımı kaybediyorum.

Ama bu gece bunu umursamayacağım. Tek umursadığım bu kadının içinde mümkün olduğunca uzun süre kalmak. Ve sonra, sonunda ondan kurtulmak zorunda kaldığımda, tek umursadığım onu yanıma yatırmak ve hiçbir yere gitmediğinden emin olmak.

Çünkü tabii ki kendine geldikten sonra yaptığı ilk şey yataktan kayarak çıkmaya çalışmak oluyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Kollarımı ona daha sıkı sararken mırıldanıyorum. Tereddüt ettiğini hissediyorum. "Um... odama mı?"

"Odanızdasınız." Boynuna sokuluyorum ve onu içime çekiyorum. Benim gibi kokuyor, sadece benim vücut yıkayıcımı kullandığı için değil. Mahkemeye çıkmadan önce onu becermeliyim ki tüm mahkeme salonu onun benim olduğunu bilsin.

"Dem-"

"Sus. Uyumaya çalışıyorum." Hafif bir battaniyeyi üzerimize örtüyorum ve bir bacağımı onunkinin üzerine atıyorum. Tekrar kaçıp gitmesine izin vermem mümkün değil.

Bunu yüksek sesle fısıldayıp fısıldamadığımdan emin değilim. Söyleyebilirim, çünkü nedense yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. Ama sonra gevşiyor ve kollarımda rahat edecek kadar dönüyor, ikimiz de uykuya dalarken nefesi tenimde dolaşiyor.

CLARA

Kendi kendime tek yapmam gerekenin günü atlatmak olduğunu söyleyip duruyorum. Bu tamamen normal, tamamen sıradan, her zamanki gibi bir gün.

Bacaklarım dün gecedan dolayı hala biraz sallanırken bunu yapmak o kadar kolay değil.

Bu sabah uyandığımda Dem'e bir iyilik yaptığımı düşündüm ve kendimi onun kollarından çözmeye, uyumasına izin vermeye ve Willow'u okula hazırlamaya karar verdim. Birincisi, kesinlikle uykuya ihtiyacı vardı.

Bir diğeri için... Bana ne fısıldadığını hatırlıyor mu bilmiyorum... ah...

Nasıl derler?

Beni sertçe sürdü ve ıslak bir şekilde bıraktı.

Anlamının tamamen farklı olduğunu biliyorum, ama dürüstçe bunu tarif etmenin başka bir yolunu düşünemiyorum. Bir an Demyen beni duvara yapıştırmış, çok kızgın bir halde, yerleşkeden gizlice kaçarken yakaladıktan sonra cevaplar istiyordu.

Bir dakika sonra beni yatağına yatırdı ve bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdi.

Çamaşır odasındaki o zamandan beri.

Onu göremeyecek kadar karanlık olması tüm deneyimi daha da arttırıyordu. Onun gibi bir erkekle seksin ne kadar akıl almaz olabileceğini hiç bilmiyordum. Ya da herhangi bir erkekle. Hiç. Ama Demyen bedenimi zevkin yepyeni doruklarına çıkardı. Hâlâ titriyorum.

Ve dolgunluk. *Hay sikeyim.* Hala çok *dolu* hissediyorum.

Vücudumda, evet. Bu çok açık. Ama kalbimde de, tenime üflediği tatlı sözlerden tamamen uyanma şeklime kadar

Kollarına sarılmış, yüzü neredeyse göğsüme gömülmüş, yumuşak horlamaları aramızda gürlüyordu. Ve ben uzaklaşmaya başladığımda içgüdüsel olarak beni tekrar içine çekmeye çalıştı...

Tanrı yardımcım olsun, kalmak için çok istekliydim. Onun kollarında kalmayı ve güneş ışığının yüzünde dans edişini izlemeyi o kadar çok istiyordum ki. Uyandığında gördüğü ilk şey ve belki de güne birlikte başlamadan önce tattığı ilk şey olmak istiyordum.

Ama sonra kendimi hatırladım.

Ve Demyen'in fikirlerini ne kadar çabuk değiştirebildiğini hatırladım. Benim gibi.

Bu yüzden kendimi geri çektim, sessizce giyindim ve odasından gizlice çıktım.

Bambi, Willow'u okula götürmeyi teklif etti. Hemen sevinçle atladı ve hayır dememi imkânsız hale getirdi. Bambi'nin kızını herhangi bir yere götürmesiyle ilgili bir sorunum olduğundan değil; ona güvenebileceğimi biliyorum.

Demyen'den bir süreliğine uzaklaşmak için bir bahanem olmasını umuyordum.

Sanırım temizliğe başlayacağım.

Turlarıma mutfaktan başlamamam gerektiğini bilmeliydim. Genelde yaparım ama Demyen'den ve aramızdaki gariplikten başarılı bir şekilde kaçınacaksam, orası olmam gereken son yer.

Otomatik pilot tam bir sürtük. Demyen'in odasından çıkıp sabah kahvesi için içeri girdiği saatlerde mutfakta tezgahları siliyor ve envanteri kontrol ediyorum.

Çok lezzetli bir şekilde darmadağınık. Aslında sadece ikimizin olmasına seviniyorum; etrafta başka bir kadın olsaydı ve kısmen uykudan ama çoğunlukla parmaklarımdan dolayı saçlarının her yöne nasıl uzadığını görseydi ne hissederdim emin değilim. Ya da çıplak göğsünde ve sırtında, tırnaklarımın teninde bıraktığı soluk pembe çizgilerin hâlâ nasıl durduğunu.

Kızaran yüzümü görmesin diye kahvaltı köşelerinden birinde var olmayan bir lekeyi temizlemekle meşgulüm.

"Günaydın." Demyen'in sesi alçak ve halsiz.

"Günaydın." Çok neşeli görünmemeye çalışıyorum. Sırtını mümkün olan en iyi şekilde patlatmış bir kadın gibi.

En sevdiği kahve fincanlarından birini bulana kadar mutfağı karıştırıyor. Onu tezgâhın üzerine koyuyor, sonra kahve makinesine doğru ilerliyor ve onu işaret ediyor. "Bu taze mi?"

"Evet. Yaklaşık yarım saat önce yaptım."

Demyen başını sallıyor ve yavaşça kendine bir fincan kahve dolduruyor. Genelde kahvesini iki şekerli ve aşırı miktarda krema ile içerdi, ben de şekerliği tezgahın üzerinden ona doğru kaydardım ve krema şişesini almak için buzdolabına yöneldim.

"Nuh-uh." Arkamdan mırıldanıyor. "Diğeri."

"Diğeri" bir şişe ithal İrlanda kreması oluyor. Tabii, teknik olarak kremalı ama aynı zamanda *likör*. Sabahın dokuzunda.

"Emin misin?"

Bir kakhaha atıyor ve başını sallıyor. "Olumlu. O günlerden biri olacak."

Buzdolabının kapağını ayağımla iterek kapatıyorum ve Irish cream şişesini mutfak adasına yaslandığı yere getiriyorum. "Umarım bir bağımlılık oluşturmuyorsundur? Bir müdahale düzenlememiz gerekecek."

Şişeyi bırakıp gitmek için dönüyorum ama fazla uzaklaşmadan kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Demyen yüzünü dağınık topuzuma gömüyor ve beni içine çekiyor.

"Bağımlı mı? Hayır. En azından alkole değil."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Eğer daha fazla konuşursa, kalbim yerinden fırlayıp Sierra Nevada'ya doğru kaçabilir.

Ama Demyen'in bana sıkıca sarılıp son bir kez derin bir nefes çektikten sonra değerli fasulye suyuna dönmek üzere beni bırakmadan önce söylediği tek şey bu.

Ve günün geri kalanında bana söylediği tek şey bu.

Temizlik turlarım sırasında onu birkaç kez beni yakından ama uzaktan izlerken yakalıyorum. Havuzda, yeni yıkanmış havluları ve banyo çarşaflarını düzenlerken, onu bir sütuna yaslanmış ve beni izlerken görüyorum.

Ana girişte, pencere pervazlarının tozunu alırken ve camları temizlerken, onu yansımada yakalıyorum, orada olduğunu bilmediğimi sandığında beni izlemek için kemer aralığında duraklıyor.

Ve öğle yemeğİ sırasında, sandviçimi yemek ve son yaz güneşinin tadını çıkarmak için çeşmelerden birinin yanına oturmaya karar verdiğimde... gözlerini üzerimde hissediyorum.

Sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Aslında bayılıyorum. Bakışlarının vücudumu okşamasını, onu iş üstünde yakaladığımda gerçekten kızarmasını seviyorum.

O kadar sevimli ki, bunu ona bir milyon yıl geçse de söylemeyeceğim. Demyen'in fantezileri gerçekleştirme ve kaçak mallardan oluşan çift huylu bir imparatorluğu yöneten büyük, kötü, korkutucu bir suç lordu olması gerekiyor. Otorite gözeneklerinden sızıyor ve güven onun varlığını bir araya getiren şey.

Peki onu etrafımda bocalarken yakaladığımda? Evet, öyle. Bu beni çok özel hissettiriyor.

Sadece bunu yüksek sesle itiraf edemiyorum. Asla. Eğer onu kaybetmek istemiyorsam. *Onu* kaybetmek istemiyorsam.

Sandviçimi bitirip saatimi kontrol ediyorum. Şu anda öğleni biraz geçiyor, yani Demyen'e Willow'u almaya gitmemiz gerektiğini hatırlatmadan önce birkaç saatim var. Ya da belki korumalarından birinden bunu yapmasını isteyebilirim.

Korumaları. Ne kavram ama. Ne kadar garip olsa da, küçük kızımın kendi özel ordusu olduğunu bilmek rahatlatıcı. Martin'in hiç şansı yok.

Artık boş olan öğle yemeğİ çantamı hızlıca saklamak için odama dönerken Gloria beni durduruyor ve bugün aslında erken bitirdiğimizi söylüyor. Artık üniformamı çıkarıp Willow'a gitme vakti gelene kadar dinlenebilirim.

"Git kendine yapacak bir şeyler bul, *mija*," diyor muzip ve tamamen açıklanamayan bir göz kırpmayla. Onu bu kadar gülümseten şeyin ne olduğunu sormama fırsat vermeden uzaklaşıyor.

Bir elbiseyi diğeriyle değıştiriyorum - üniformamı, keten kumaşına minik çiçek desenleri işlenmiş açık adaçayı rengi bir güneş elbisesiyle değıştiriyorum. Elbisenin şeffaflığını kontrol ettikten sonra sandaletlerimi giyiyorum -çok şükür hiçbir şey görünmüyor- ve havuz kenarında dinlenmek için dışarı çıkıyorum.

Ama Demyen tam orada, kapımda, yumruğunu kaldırmış, kapıyı çalmak üzereymiş gibi duruyor.

"Clara." Boğazını temizliyor ve elini indiriyor.

Gülümsüyorum ve ayaklarımın üzerinde sallanarak devam etmesini bekliyorum. Uzun, sessiz bir an boyunca bana bakıyor, gözleri yavaşça beni içine alıyor.

Kendime not: bu elbiseyi daha sık giyeceğim.

"Bu taraftan." Demyen topuklarının üzerinde dönüyor ve onu takip etmemi bekleyerek uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye

sordum. Cevap yok.

Yerleşkeyi geçip büyük garajına gidiyoruz. Bilmiyorum.

Bir insan neden seksen arabaya ihtiyaç duyar, ama Demyen şu anda sorularıma cevap vermek için acele etmiyor, bu yüzden sormaya zahmet etmiyorum.

"Bu tarafa."

Birkaç sıra aşağıda Demyen'in sesinin yankılandığını duyana kadar dikkatimi vermediğimi, sadece arabalara baktığımı fark etmiyorum. Arka kapısındaki ambleme göre siyah bir Lexus LX 600'ün yanında duruyor.

"Arazi kabiliyetleri ve mükemmel benzin tüketimi var, ama her ihtimale karşı arkada bir galon var." Demyen aracın etrafında dolaşırken birkaç kez yan tarafına vurarak farklı özelliklerine işaret ediyor. "Güvenlik kilidi özel olarak takıldı, böylece siz istemediğiniz sürece kimse kapıları açamaz. Yolcu koltuğunun kafalığının içine bir silah saklanmış; sürücü koltuğunun altına saklanmış bıçağı kullanarak dikişleri sökebilirsin. Ya da adamı bıçakla, umurumda değil."

Yaptığı kara şakaya gülmemeye çalışıyorum. "Tamam mı? Ama tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

Demyen geri döner ve arka kapıyı açar. "Stepne yuvasında tekerlekle birlikte saklanan iki güvenlik kiti var. Umarım onları hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmazsınız ama yemek kumanyaları, folyo battaniyeler var ve su filtreleme sistemiyle en az üç gün dayanırlar-"

"Dem." Parmaklarım buklelere dolanana kadar bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Neler oluyor?"

Açık kapıya yaslanıyor. "Bu senin. Sana bir araba veriyorum." "Oh, hayır."

Bembeyaz kesildim. "Hayır. Yapamam... Sadece, hayır."

"Neden olmasın?"

Alay ediyorum. Rüya görüyor olmalıyım. Evet, öyle. Hâlâ onun yatağındayım, hava hâlâ karanlık, derin bir uykudayım ve rüyamda Demyen Zakrevsky'nin lüks araçlarından birini bana sakız gibi verdiğini görüyorum. "Bu... Ben... Yani, ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Ama yapamam. Bir teneke kutuyu zar zor sürdüm ve bu... Bu bir araba bile değil. Resmen bir tank!"

"Tank istiyorsan, sana tank getiririm."

Bir süre bekledikten sonra kendini arka koltuğa bırakıyor. Onu takip etmeden önce ben de bir süre bekliyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Hemen sinirleniyorum. "*Hediye atın ağzına bakma*" sözüne ne oldu, salak herif?

Güven sorunumu suçluyorum. Tecrübelerime göre, iyi şeyler asla bedelsiz gelmez.

Demyen baş üstü kaplamasındaki bir parça tüyü karıştırıyor. "Senin ve Willow'un güvende olmanızı istiyorum. Ve size bir şey olmasına asla izin vermeyeceğime söz verdim. Bu da o sözü tutmanın bir parçası."

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Gözleri benimkilerle buluştu. İçlerindeki yoğunluk beni neredeyse şaşkına çeviriyor. "Bana söz vermeni istiyorum Clara: Eğer işler kötüye giderse ve biri, herhangi biri,

Burayı basarsa... Willow'u alıp bu şeyi olabildiğince uzağa götüreceğine söz ver."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Söz veriyorum. Ama..." Kararsızca dudağımı karıştırıyorum. "Bizi nasıl bulacaksın?"

Demyen sırtıyor. "Küçük bir sır daha var. Bu şey dinleniyor, kablolu, dinleniyor. Duyabilirim, görebilirim, takip edebilirim. Yani hiçbir kaçış planı olmayacak, anladın mı?"

Dramatik bir iç çekişle gözlerimi deviriyorum. "Neden kaçmak isteyeyim ki? İstedğim her şey burada."

Ona yaklaşıyorum. Biz tam olarak... Şey, lanet olsun, ne olduğumuzu bilmiyorum. Ama bana savaş için üretilmiş lüks bir SUV'den çok daha fazlasıyla ilgili büyük bir hediye veriyor. Ona teşekkür etmek için karşılığında bir şey vermeliyim.

Ben de öne doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum usulca.

Geri çekilmek istiyorum ama Demyen kaşlarımızı birbirine bastıracak kadar hareket ediyor. Belki de tek yapmak istediği buydu. Ama... Dudaklarımı onunkilere bastırmadan edemiyorum.

Tekrar. Ve

tekrar.

Demyen homurdanıyor ve bir elini saçlarımdan geçiriyor, çekerken öpücüğü derinleştiriyor. *Kahretsin*, adamın beni belirsizlikten ezici bir ihtiyaca bu kadar çabuk götürebilmesi delilik. Ve dün gecedan beri bütün gün ağrıyor olmama rağmen, külotumun içinde ıslandığımı hissedebiliyorum.

Bana dokunma şekli. Beni öpme şekli. Sanki açmış ve sadece beni istemekle kalmıyor, bana *ihtiyaç duyuyor*. Sanki dünyada ona istediğini verebilecek tek kadın benmişim gibi.

Ve Tanrı yardımcım olsun, onun için o kadın olmak istiyorum.

Onu sırt üstü ittiğimi hatırlamıyorum ama itmiş olmalıyım. Dilini emmek ve alt dudağını dişlemek arasında bir zamanda, onu sırt üstü yatmaya itmekle kalmadım, gömleğinin düğmelerini de kopardım. Bir ya da iki tanesinin arabanın dışındaki beton zeminde zıpladığını hâlâ duyabiliyorum.

"Teşekkür ederim," diye tekrar fısıldıyorum. Eğilip onu öpebilmek için beline sarılıyorum. Tekrar tekrar, çünkü *Tanrım*, onu istiyorum.

"Bunu bana sen yapıyorsun." Demyen bileğimi tutuyor ve elimi çıkıntısına sürmesi için yönlendiriyor. "Bunu bana her zaman yapıyorsun. Her lanet gün."

Bana ne oluyor bilmiyorum. Hangi şeytan birdenbire beni ele geçirdi.

Ama hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim.

Demyen, elimi boxer'ının kemerinin altından geçirip parmaklarımı şaftının etrafına doladığım anda keskin bir nefes çekiyor. En azından gidebildikleri yere kadar.

"Sikeyim. Evet. Bebeğim."

Çok kızardım. Onun böyle şeyler söylediğini duymaya bayılıyorum. Onu dikkatlice dışarı çıkarıyorum ve bu garip açıda, yarı yarıya dönmüş haldeyken bile ona uzun, dolu dolu, yavaş vuruşlar yapmak için elimden geleni yapıyorum. Görünüşe göre elimden gelenin en iyisi işe yarıyor çünkü Demyen yumruk gibi bir inilti çıkarıyor ve elime doğru sallanıyor.

"Siktir. Aynen böyle." Bir an için gözlerini kapatıyor. Ağzı bir gülümsemeye dönüştüğünde, kendimi tutamıyorum. Onu tekrar öpmek için eğildim. Onu okşarken öpüyorum.

Tam anlamıyla avucumun içinde zonklayana kadar onu okşadığım bir ya da iki dakikanın ardından Demyen inliyor ve ellerini belime doluyor. "Sikeyim. İşte bu kadar. Sana ihtiyacım var. Hemen şimdi. Bin hadi."

Tereddüt ediyorum. Elim tamamen durdu. "Ne?"

"Sür beni. Sikime tırman ve sür beni, bebeğim." Demyen kıcıma şaplak atıyor.

"Um, ben... bilmiyorum..."

Neredeyse kafasını arabanın tavanına çarpacaktı, o kadar hızlı oturdu ki. "Hiç üstte olmadın mı?"

Bu seksi an resmen sona erdi. Dudaklarımı büzüştürüyorum ve koltuğun uzak köşesine bakıyorum. "Şey... hayır. Tam olarak değil."

Bu konuşmanın burada bittiğini düşünerek araçtan inmek için hamle yapıyorum. Ama Demyen bileklerimden tutup beni kendine doğru çekiyor, öyle sert ki kendimi onun üzerine düşmekten alıkoyamıyorum.

Ve sonra beni yutuyor, dudakları ve dili, inlemeleri ve sızlanmalarıyla baştan çıkarıcı büyüsünü tüm duyularıma işliyor. Bir saniye içinde güvensizliğimi alıp bir arzu selinde boğmayı başarıyor.

Hala altımdayken aynı anda her yerde. Elbisemi kalçalarımın yukarı kaldırışını ve ben onun üzerine çıkana kadar kalçalarıma masaj yapışını zar zor fark ediyorum. Bu sefer beline değil, daha aşağıya. Tam da sert uzunluğunun külotla kaplı tümseğime sürtündüğünü hissedebildiğim yerde.

"İşte böyle, bebeğim. Aynen böyle." Onun cesaretlendirici sözleri, düşünmeden kendimi ona sürtmeye başladığımı fark etmemi sağladı. Saf içgüdü. Onu hissediyorum ve onu istiyorum. "O kalçaları benim için yuvarla. Aferin kızıma."

Siktir. Sihirli cümleyi söyledi. Külotum resmen mahvoldu.

Demyen'in elleri kığımın üzerinde kayıyor ve yanaklarımı sıkıyor. Sonra onun Parmakları külotumun bir köşesini çekiştiriyor ve parçalıyor. Kumaşın yırtılma sesi, beni ona doğru çeken gücünün hissi... Bu adam için daha fazla ıslanmanın nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama tam olarak olan bu.

"Daha iyi mi?" Sırıltısı çok ukala, ama mahvolmuş külotumu bir kenara fırlattığı anda ne demek istediğini tam olarak anlıyorum. Uzun, zonklayan şaftı şimdi çıplak yarığım boyunca bastırılıyor ve aman Tanrım, çok daha iyi hissettiriyor.

Ben de başımı sallıyorum. İnliyorum, titriyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ve başımı sallıyorum.

Kığımın tekrar sıkıyor. "Tıpkı daha önce yaptığın gibi yap. İşte böyle. Evet... iyi kız. İşte benim iyi kızım."

Yüzüm kızarıyor; hayatımda hiç bir erkeğe binmedim. Buna hiç izin verilmedi. Her zaman kısıtıldım ve almak zorunda bırakıldım ya da farklı açılardan almak için etrafımda döndürüldüm.

Ama her zaman altında. Her zaman altında. Her zaman *daha az*.

Şimdi üstteyim, Demyen'in üzerine binmişim ve kendimi onun sikine sürtüyorum ve ne kadar daha fazlasını görüyor olması gerektiğinin çok açık bir şekilde farkındayım. Hâlâ elbisemi giyiyorum ama göğüslerim bu açıyla üstümden taşmaya çok yakın.

Geri itene kadar aramıza uzandığını fark etmiyorum ve aniden sikiğin ucunun içime girdiğini hissediyorum.

"Siktir." Demyen nefesi hızlanırken dişlerini gıcırdatıyor. "Evet. Otur o sikin üstüne bebeğim. Sikimin üstüne otur."

Ben üstteyken bile kontrol hâlâ ondaydı. Elleriyle beni kendine doğru çekiyor ve ben nefes nefese bağıryorum. Şaftını içimde daha derine sokmak için beni hareket ettirirken denge için ellerimi göğsüne dayıyorum.

Ve sonunda, tamamen üzerine oturduğumda? *Sikeyim. Sikeyim. Sikeyim.*

Daha önce tok hissettiğimi sanıyordum.

Bu mu? Bu yüz kat daha fazla.

Demyen'in ellerini yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kaldırdığını belli belirsiz fark ediyorum. Onu öpmem için beni yönlendiriyor. İnlemelerimi, sızlanmalarımı, titreyen miyavlamalarımı ona yediriyorum ve o her birini göğsünden gelen aç bir hırıltıyla yutuyor.

Ne beklediğini biliyorum. Ve ben bilmiyorum... Bekle. Evet, yapabilirim. Evet, yapabilirim.

Evet.

Yesss.

Oh, lanet olsun. Siktir, bu iyi

hissettiriyor. Bu çok iyi hissettiriyor.

"İşte böyle, bebeğim." Demyen bir eliyle kıcıma şaplak atıyor ve diğer eliyle diğerini. "Sür beni."

Bana rehberlik ederken, uzunluğunun üzerine tamamen oturuyorum, gerçekten derinlere itmesine izin verdiğimde ikimizin de bir an için nefes nefese kalmasına neden oluyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, toplarının kıcıma bastırdığı hissini tam olarak alıyorum, şaftı onun etrafında gerilirken iç duvarlarıma karşı zonkluyor.

"Sadece bir kural, güzelim." Demyen bana sırtıyor. "Gözlerini açık tut. Seni görmek istiyorum."

Çok talepkar.

Bayıldım.

Demyen yalan söylemiyordu. Ben kendi zevkimin peşinde koştukça, o da benim yaptığım şeyden daha fazla zevk alıyor gibi görünüyor. Ve yaptığım şey temelde

Birini ovalayarak. Onun *üzerine*.

Derin bir nefes alıyor ve çenesini sıkıyor. Parmaklarının sıkılaştığını, kıcımın yumuşak etine gömüldüğünü hissediyorum. "Evet, bebeğim. İşte bu kadar."

Gözlerimiz buluşuyor. Onun gözlerinde gördüğüm şeyin adını koymaya korkuyorum ama yine de orada.

"İşte bu," diye mırıldanıyor nefes nefese kalışları arasında. "Al onu. Al onu. Hepsi senin."

Benimkini.

"Dem..." Ondan ne yapmasını isteyeceğimi bilmiyorum. Onu aynen söylediği gibi alıyorum ve serbest kalmanın o tatlı sınırına çok yaklaşıyorum.

Ama ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım, ulaşamıyorum.

Demyen yüzümü inceliyor, sonra bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Buraya gel bebeğim." Bir kolunu belime doluyor ve elini sırtımda gezdirerek beni göğsüne doğru çekiyor. "Bana o tatlı amcığını ver."

Önceki gibi hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Beni yerimde tutuyor. İçime girip çıkmaya başladığında tek yapabildiğim boynuna doğru adını haykırmak oluyor.

"Benim için gel, bebeğim." Demyen saçlarımı tutup çekiyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Benim uslu kızım ol ve gel."

Ve sonra, hiç uyardıktan, parmağını göt deliğime bastırdı.

Titriyorum. Hıçkırıyorum. Kendimi boşaltmak için onu kullanırken kalçalarım bulanıklaşıyor ve parmağını öyle bir bastırıyor ki ayak parmaklarım öyle sert kıvrılıyor ki yıldızlar görüyorum.

Sanırım bayılıyorum. *Kesinlikle* gevşiyorum. Demyen beni göğsüne bastırıyor ve benden istediğini alıyor, homurdanana ve ekstra sert bir şekilde itene kadar orgazmımı sürüyor ve kendi salınımının sıcaklığının içime yayıldığını hissediyorum.

Yeni vaftiz edilmiş Lexus'un arka koltuğunda öylece yatıyoruz. Demyen'in kolları beni sarıyor, bir eli saçlarımı okşuyor, diğeri sırtımı yavaşça ovuyor. Onu içime çekiyorum, parfümü vücut yıkamasıyla karışmış, *ona* özgü bir şeyle karışmış... ve şimdi de ben.

Benim gibi kokuyor. Onun beni işaretlediği kadar ben de onu işaretledim.

Bunun farkına varmak, yumuşayan şaftının etrafında biraz kasılmama neden oluyor.

Daha ne kadar böyle kalacağız bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse umurumda da değil. İstedğim her şeyin burada, kollarımda olduğu ve kimsenin bunları benden koparmak için bir şey yapmadığı nadir bir an.

Demyen bile. Muhtemelen *onun* istediğim her şey *olduğunun* farkında değil.

Şu ana kadar fark etmediğime eminim.

Elimi tutuyor, sonra kolumu kaldırıyor. Saatimi görebilmek için bileğime manevra yaptırdığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Willow'un yakında bize ihtiyacı olacak."

İç çekiyorum. O haklı. İsteksizce, her seferinde biraz daha gevşiyorum. Hâlâ biraz sersemlemiş ve kafam karışmış durumda.

"Nerede benim...? Ah, kahretsin." Tamamen mahvolmuş külotumu buldum ve bir parmağımın üzerinde sallandırıdım.

"Onları ben alırım." Demyen onları benden alıyor ve ben itiraz etmeye bile fırsat bulamadan cebine tıktırıyor. Sakince pantolonunu yerine oturtuyor ve arkadan tırmanırken aynı anda fermuarını çekiyor.

Daha bariz nedenlerden dolayı o kadar hızlı hareket edemiyorum. Hiç pişmanlık duymadığım ve memnuniyetle tekrar yapabileceğim nedenler. Bu yüzden kendimi becerdiğim kadar dik bir şekilde yuvarlıyorum, sonra dikkatlice kenara yaklaşıyorum. Ne kadar büyük bir... ah, *karmaşa*... yarattığımızı fark ettiğimde yüzüm ısınıyor.

Sadece elbisemin günahlarımı gizlemesi için dua ediyorum.

Demyen bir an bana baktı. Sonra açık gömleğini silkiyor -düğmeler hala her yere dağılmış durumda- ve bana doğru uzanıyor.

Beni koltuğun en ucuna kadar çekmesine hazırlıklı değilim ve beni aniden bacaklarının her iki yanına açmasına daha da az hazırlıklıyım. Ama sonra beni temizlemek için gömleğini kullanıyor. Yavaşça. Şefkatle. Yüzümü incelerken tek kelime etmiyor ve sonra işini iyi yaptığından emin olmak için aşağıya bakıyor.

Sonra gömleği kolunun altına sokup uzaklaşıyor. Yemin ederim, köşeyi dönmeden hemen önce ılık sesini duydum.

Okulun otoparkına girdiğimde hâlâ titriyordum. Willow'un yeni yükseltici koltuğunun yerinde olup olmadığını kontrol etmek için bir an duruyorum, sonra kapıyı kapatıyorum ve yeni gelen sınıflarla tanışmak için merdivenleri atlayarak çıkıyorum.

"Toplantımızdaki" yöneticilerden biri bana gülümsüyor ama biraz kafası karışmış görünüyor. "Bayan Everett! Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Willow'u almaya geldim," diye cevap veriyorum kendi içten gülümsememle. "Oh!

Oh." Kaşları çatıldı ve ofise doğru bir bakış attı.

Kalbim mideme iniyor. "Bir sorun mu var?"

Bir bakış daha. Kaşları derinleşiyor. "Seni aramadı mı? Ya da ofisten birini?"

Kusacağım.

Ben gidiyorum. Fırlatmaya. Yukarı.

Ayakkabılarına kusmadan başımı sallayabildiğim kadar sallıyorum. Bana söylemek üzere olduğunu bildiğim şeyi duymak istemiyorum.

"Karışıklık için çok özür dilerim, Bayan Everett. Ama Willow'un babası onu çoktan aldı. Polisin işi olduğunu söyledi. Başka seçeneğimiz yoktu."

DEMYEN

Son dakika düşüncesi olarak mayolarımı bavula atıyorum. Fiji çağırıyor.

Pavel benim için yolculuk yapmayı teklif etti, ama bu kendi başıma görmem gereken şeylerden biri. Bu gözden düşmüş adli tabip her kimse, kardeşimin özgürlüğüne kavuşmasını sağlayabilecek bilgilere sahip.

Tolya'ya, o serbest kalana kadar rahat etmeyeceğime dair yemin ettim. Sözümü tutmaya niyetliyim.

Clara'ya küçük seyahatimden bahsetmedim. Ama sadece onun hayalini kuruyorum. Sıcak, kumlu bir plajda bikini giymek ne yaptığımı unutturacak kadar dikkat dağıtıcı. Bunu gerçekten karşılayamam.

Kahretsin. Ne alıyordum? Diş macunu mu?

Telefonum aniden bavulumun sert kapağının altında çalmaya başlıyor. Kimin aradığını görünce hemen cevap veriyorum. "Selam."

Sessizlik.

Sonra yüksek sesle, hırıltılı bir hıçkırık. Ardından daha fazlası.

Elimde ne varsa bırakıyorum ve donup kalıyorum. "Clara. Konuş benimle."

"She-he-he..." Clara hıçkırır ve titreyen birkaç nefes çeker. "O gitti. Bebeğim öldü."

Garaja giden yolu yarılamıştım bile. "Ne oldu? Ne oldu böyle?"

"Onu aldı! *Onu aldı!*"

Pavel garajda, sedanlardan birinin yanında beni bekliyor. Yüzümdeki ifadeyi görünce hemen ayağa fırlıyor ve Hummer'lardan birinin anahtarını kapıyor. Tek yapmam gereken ona sessizce başımı sallamak.

Saniyeler sonra hattın diğerk ucunda Bambi var ve bir avuç adamım garaja koşuyor. Bana hemen arkamızda olduklarını işaret ediyorlar ve ben de Pavel'in elindeki anahtarlara doğru bir hamle yapıyorum.

Elimden kurtuluyor ve başını sallıyor. Bana meydan okuduğu için onu yumruklamak istiyorum ama anlıyorum.

Bu gerçek tankı bir okulun otoparkına sürmek için fazla sinirliyim. "Clara, beni dinle."

Biraz daha hıçkırdı. Tepeden tırnağa titrediğini duyabiliyorum.

"Clara." Yolcu koltuğuna kayıyorum ve kemerimi bağlarken sesimi alçaltıyorum. "Bebeğim, beni dinle. Beni dinlemenı istiyorum, tamam mı? Ben buradayım."

Pavel yan gözle bana bakıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Tek odaklanması gereken bizi buradan çıkarıp doğruca Willow'un okuluna götürmek.

"Tamam..." Clara inliyor.

"Derin bir nefes al." Bunu yaptığını duyana kadar bekliyorum. "İşte böyle. Derin nefes al... Güzel. Güzel. Güzel. Derin nefes almaya devam et. Yoldayız, tamam mı?"

"Tamam..."

"Onu geri alacağız. Söz veriyorum."

Clara'nın nefesi titrer ve gözyaşları yeniden başlar. "Nasıl? Onu aldı. Bebeğimi aldı ve o çok güçlü-"

"Sana göz kulak olacağıma söz verdim, değil mi?"

"Evet... ama-"

"Ve sana ya da Willow'a bir şey olmasına asla izin vermeyeceğime söz verdim, değil mi?"

"... Doğru..."

"Biz konuşurken Martin Patterson'ın zavallı kıcını yok etmek için bir orduyla yola çıkmadığımı nereden çıkardınız?"

Sessizlik. Ve sonra yumuşak bir kahkaha atıyor.

Gösterge paneline bakıyorum. Pavel gaza basmış, adamlarımın da arkadan takip ettiğini görüyorum. "Sıkı tutun bebeğim. Şu anda neredesin?"

"Arabada."

"Orada kal. Orada kal ve alçakta dur. Ben gelene kadar hiçbir yere gitme. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Telefonu kapatmalıyım ki böyle bir şeyin olmamasını sağlamakla yükümlü olan okuldaki güvenlik görevlileriyle koordinasyonu sağlayabileyim. Bunun için kelleler uçacak. Ama Clara'nın tek başına olduğu düşüncesi? Bu bana doğru gelmiyor.

"On dakikaya oradayım."

Sorma fırsatı bulamadan telefonu kapatıyorum. Ne kadar hızlı gittiğimizi bilmesine gerek yok.

Ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyor.

Clara, Pavel'le birlikte arabaya bindiğimi görür görmez Lexus'tan dışarı fırladı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Artık ağlamıyor ama yine de hıçkırarak adımı söylüyor. "Dem!"

Hiç düşünmeden onu kollarıma aldım. Gören herkesin canı cehenneme.

-Önemli olan tek şey onun iyi ve güvende olduğundan emin olmak ve ben yanında olmadan hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olmak.

Yüzünü göğsüme gömdüğünde başının üstünü öpüyorum. "Ben buradayım. Yanındayım, bebeğim. Bunu çözeceğiz."

Pavel çoktan güvenlik amirinin yanına gitmiş, o da hem utangaç hem de hayatından endişe ediyor gibi görünüyor.

Güzel. Cevapları istiyorum ve hemen istiyorum.

"Hadi gel." Clara'yı ofise doğru itiyorum. "Gidip kızımızı geri alalım."

Başını sallıyor ve benimle yürüyecek kadar kayıyor, ama geri çekilmiyor ve eğer denerse ona izin vermeyeceğim. O benim ve insanlar benim olanı almaya çalıştıklarında ne olacağını öğrenmek üzereler.

"Ne oldu lan?" Etrafta garip bir şekilde volta atan okul personelinden aldığım sivri bakışları görmezden geliyorum. Çocuklar çoktan gitmişti, bu yüzden kendimi tutmayacağım. Ve eğer Clara'yı teselli etmiyor olsaydım, güvenlik ekibinin liderini kol mesafesindeyken geri çekmezdim.

Adam yüzünü buruşturuyor. "Onu teslim etmeyecektik, yemin ederim. Ama o her şeyi göze aldı ve kimlik belgelerine sahipti-"

"Ne demek istiyorsun?"

İç geçiriyor ve kamera görüntüsünü göstermek için telefonunu çıkarıyor. Elbette, Martin Patterson bir eli kemerinde, diğer eli rozetini havaya kaldırmış halde kameranın görüş alanına giriyor. Masaya gidiyor, sekreterle sohbet ediyor ve rozetini tekrar gösteriyor. Sekreter gerçekten de kararsız görünüyor ve ilk başta ona erişim ya da bilgi vermeyi reddediyor gibi görünüyor. Ama adam rozetini tekrar gösteriyor, tezgâha bir şey fırlatıyor ve söylediği şey kadının gözle görülür bir şekilde solmasına neden oluyor. Kadın yavaşça başını sallıyor ve telefonu açıyor.

Gardiyan, Willow'un bir öğretmen tarafından masaya götürüldüğünü görene kadar hızlıca ilerler.

Telefonu avucumun içinde ezmek istiyorum.

Çocuk dehşete düşmüş görünüyor. Sessiz, başını sallıyor ve elini tutuyor, ama yüzüne tamamen *korku* bulaşmış.

Kapıya geldiklerinde, kadın aniden topuklarını kazıyor ve onunla gitmeyi reddediyor. Adam onu arabasına götürmek için tekmeleyerek ve bağırarak kucağına almak zorunda kalır.

Birini öldüreceğim. Ve şu anda, giderek sessizleşen okul kampüsüne baktığımda, pek çok uygun aday görüyorum.

"Onun bahanesi ne?" Homurdanıyorum.

Gardiyan Pavel'e bir yığın yarım rulo kâğıt uzatıyor. "Bu, çocuğu korumak için olduğunu iddia ettiği arama emri."

Pavel arama emrini okurken kaşlarını çatar. "Lanet olsun. Bu yasal."

"Kim imzaladı?"

İmzaya gözlerini kısarak bakıyor. "Oh." Bunu söyleme şekli ve yüzünün aniden eğlenmekle şaşırma arasında bir şeye dönüşmesi bana umut veriyor. "Yargıç Cartwell."

Bingo.

"Bambi'yi hatta bağla. Rick'le aranız hâlâ iyi mi?" Pavel başını sallar.

"Çoktan hallettim."

Çok uzak olmayan bir mesafede, benim *vors* yuvarlanıyor yukarı okul ve onları bu lanet olası felaketin her ayrıntısı hakkında sorguya çekiyor.

"Neler oluyor?" Clara gruba bakıyor, sonra bana bakıyor, uzun kirpiklerinin ucunda taze gözyaşları kuruyor. "Ne yapıyoruz biz?"

Kendime engel olamıyorum; yüzünü avuçlarımın içine alıyorum, sonra dudaklarımı yüzüne götürüp gözyaşlarını usulca öpüyorum. Hâlâ başkomiseri lime lime edecekmişim gibi hissediyorum ama itiraf etmeliyim ki Clara'yla ilgilenmek içimdeki öfkeyi yatıştırıyor.

Birazcık.

"Tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi," diye karşılık veriyorum tatlı dudaklarını öpmeden önce. "Willow'u geri alacağım."

DEMYEN

Clara arabaya bindiğimizden beri tek kelime etmedi.

Okulla karakol arasında sadece on dakikalık bir yol var ama trafikte sıkışıp kaldık. Bir yanım ışıkların yeşile dönmesi için bağırarak istiyor. Diğer yarım ise bunu ikimizin de tutuklanmayacak kadar sakinleşmesi için bir fırsat olarak görüyor.

Sikerim öyle işi. Gerekirse burayı yakarım.

Onu dinlemeye başlamadan önce içimdeki o parçaya çenesini kapatmasını söylemem gerekiyor. Kaos ve yıkımdan zevk alan, biri benimle ve benimkiyle dalga geçebileceğini düşündüğünde yumruğumda ezilen boğazların hissini arzulayan parçam.

Ama Martin... Aslında onun için bir istisna yapabilirim. Yaptığı pislik yüzünden onu karakolda öldürebilirim.

Bunu Willow'u istediği için yapmıyor; gerçekten değil. Willow onun için sadece bir amaç ve bu amaç da Clara'nın elleri ve dizleri üzerinde sürünerek, kızıyla birlikte olabilmek için onu geri alması için yalvarması.

Peki bunu neden yapıyorsun? Kendime soruyorum.

Aslında kabul etmek istediğim bir cevap düşünemiyorum.

Hangarda ekibimle uçuş planına son şeklini veriyor olmalıydım. Fiji'ye giden özel jetime biniyor, Las Vegas Polisi'nden saklandığı belli olan bu gizemli kişiye soracağım soruları gözden geçiriyor olmalıydım. Tolya'yı hapisten çıkarmaya odaklanmalıydım, bu her ne boks a ona değil.

O benim çocuğum bile değil.

Ama bu düşünce aklımdan geçtiği anda, yanlış olduğunu hissediyorum.

Uyuşmuş bir halde pencereden dışarı bakan Clara'ya bakıyorum. Aslanın inine tek başına girmesine izin vermem mümkün değil. Öğrendiğim onca şeyden sonra

Babası hakkında, Martin hakkında ve LVPD'nin onu bu canavarlardan koruma konusundaki mide bulandırıcı ihmali hakkında. Kendilerini korumayı tercih ediyorlar ve bu süreçte masum bir kadını ve kızını kurban ediyorlar.

Birkaç gergin dakika sonra istasyonun otoparkına giriyoruz. Clara'nın yanımda sertleştiğini hissediyorum.

"Gidip bunu halletmeliyim. Tek başıma." Bana bakıyor ama çoğunlukla konsola bakıyor.

Homurdanıyorum. "Siktir et onu. Bunların hiçbirini tek başına yapmıyorsun." "Ama-"

"Clara." Gözlerimin içine bakması için yüzünü çevirmesini sağlıyorum. "Sen oraya tek başına giremezsin. Ve ben yanında olmadan Martin'in ya da babanın karşısına çıkmayacağından emin olabilirsin. Anlaşıldı mı?"

Kafası karışmış görünüyor, ama yavaşça yumuşuyor ve başını sallıyor.

Arabadan inmeden önce elini güven verici bir şekilde sıkıyorum. Kendi tarafında inerken kapıyı onun için açık tutuyorum; herkesin kiminle uğraştığını görmesi önemli.

Ön kapıya giden merdivenlere yaklaştığımızda Bambi hemen yanımızda. Bizi en şık ince çizgili tulumlarından biriyle, bir kolunun altına sıkıştırdığı not defteri ve tabletiyle karşılıyor. Diğer Clara'ya uzanıp onu bir kez daha güven verici bir şekilde sıkıyor ve sessizce ona "*Biz hallederiz*" diyor.

Pavel'i hiçbir yerde göremiyorum ama nerede olabileceğine dair bir önsezim var. Ve eğer haklıysam, Martin Patterson kariyerini yemek üzere.

Her iki kadın için de kapıyı açık tutuyorum ve arkamızdan otoparka doğru bakıyorum. Tam *o sırada*, iki yardımcımın arabalarına yaslanmış, istasyona bakarak konuştuklarını görüyorum.

Geri kalanlar muhtemelen hâlâ okuldadır ve yöneticilere bu rezaletin ciddiyetini anlatıyordur.

Resepsiyon görevlisi bize şöyle bir baktı ve tam maiyetimizin ne olduğunu soracaktı ki-

"Clara?"

Yine yanımda kaskatı kesiliyor, ama onu yanıma yaklaştırıyorum. Greg Everett yavaşça yaklaşırken ikimiz de ona bakıyoruz, yüz ifadesi katı bir kararlılıktan şaşkınlık ve korkuya dönüşüyor.

Omurgamda bir heyecan hissediyorum.

Greg Everett benden korkuyor.

Mükemmel.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, şimdi de grubumuzun geri kalanına bakıyor.

Bambi, "Kaçırılan bir çocuğu annesine geri götürmek için b u r a d a y ı z ," diye cevap veriyor. "Derhal."

Resepsiyon görevlisi kaşlarını kaldırır ama Greg'in bu işi kendi başına halletmesine izin vermek için akıllıca kenara çekilir.

"Kaçırıldı mı?" Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Pek sayılmaz. Martin'in kızı üzerinde hakkı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun-"

"Oh, kesinlikle değil." Eğer Bambi'nin gülümsemesi fiziksel hasar verebilseydi, Greg Everett ölmüş olurdu. Sakince dosyasından bir zarf çıkarır ve göz temasını hiç kesmeden ona uzatır. "Burada gördüğünüz gibi, Dedektif Patterson sadece polis kaynaklarını kötüye kullanmakla ve yetkisini kötüye kullanmakla kalmamış, arama emrini yanlış suçlamalara dayandırarak resmen bir çocuğu kaçırmıştır."

Greg suçlamaları elindeki zarfla savuşturur. "Saçmalık! Yargıç Cartwell-"

"-Taciz, saldırı, rüşvet ve bir dizi başka ciddi kabahatten dolayı tutuklanmak üzere. Buna gayrimeşru olduğunu bildiği arama emirlerini imzalamak da dahil." Bambi gülümseyerek dişlerini gösteriyor. Yemin ederim, bu kadın gerçek dişler çıkarabilir ve bu beni şaşırtmaz. "Ben kendim aradım. Kanıtlar CSI bölümünüzü bir süre meşgul edecek."

Yaşlı dedektif kusacak gibi görünüyor.

Mükemmel.

Bambi ona zerre kadar merhamet göstermiyor. "Cartwell'in görevi kötüye kullanmasıyla ilgili hiçbir şey bilmediğinize eminim. Bir dedektif olarak,

yasal olarak bu tür konuları üstlerinize bildirmekle yükümlüsünüz. Bu yüzden içiniz rahat olsun, Cartwell'in mahkeme salonunda tanıklık ettiğiniz dava sayısının ilginç bir şekilde yüksek olmasına rağmen, suç ortağı olmanızın mümkün olmadığını savcılığa bildirdim."

Tercümesi: Muhtemelen bölge savcısına araştırmasını söylediği ilk şey bu olmuştur.

"Ayrıca," diye ekliyor ikinci bir zarf çıkarıp ona uzatırken, "Martin Patterson'ın Willow Everett üzerinde hiçbir yasal, babalık hakkı yoktur. Ne doğumdan önce ne de sonra Bayan Clara Everett ile evlenmedi ve doğum belgesini de imzalamadı."

Greg'in iyi huylu kıkırdaması şimdi daha çok çılgınca bir hırıltıya benziyor. "Bu kesinlikle bir hata-"

"Kendiniz görün. Kasıtlı ya da değil, Dedektif Patterson babalık hak ve görevlerini yerine getirmekte ihmalkâr davrandı." Bambi hain gülümsemesini yumuşatarak çok daha kibirli bir hale soktu ve başını iki yana eğdi. "Bir kağıt parçasını bile imzalayamadı, Dedektif Everett. Size onun ebeveyn olmaya uygun olduğunu düşündüren nedir?"

Keşke şu anda Clara'nın yüzünün fotoğrafını çekebilseydim. Paha biçilemez.

Greg kızına hitap ederek durumu yatıştırmaya çalışır. "Clara, tatlım..."

Yavaşça başını sallar. "Hayır, baba. Bu konuda geri adım atmayacağım. Ve sen de *bana destek* olmalısın, Martin'e değil. Ortağın ya da çırağın olması umurumda değil. Ben senin *kızınım*. Willow'u getirdiğini gördüğün an beni aramalıydın."

"I-"

"Anne!"

Tüm başlar lobinin karşısından gelen o küçük tatlı sese dönüyor. Willow, şüphesiz Martin'in olan bir masa sandalyesinde oturuyor ve bizi görür görmez ışıldıyor.

Beni görünce nefesi kesildi ve ayağa fırladı. "Demmy!"

Küçük ayakları karo zemin üzerinde uçuyor. Onunla yarı yolda buluşmak için acele ettim. Onu kucaklayıp kocaman bir ayı gibi sarılıyorum, bu da onun ciyaklamasına ve kıkırdamasına neden oluyor.

Neşe. Bana sıkıca sarıldığında, bu çocuğun gitmesine izin vermeyeceğimin ani ve yoğun bir şekilde farkına vardım.

Hiç.

Annesine sarılmasına izin vermek dışında, ki şu anda gerçekten yapması gereken şey de bu. Bu yüzden onu ayağa kaldırıp Clara'ya doğru itiyorum, o da mutlu bir hıçkırık tutturup Willow'u kollarının arasına alıyor.

"Ah, benim tatlı bebeğim! Senin için çok endişelendim!"

Onları biraz yalnız bırakmak için döndüm...

Ve kendimi çok kızgın bir Martin Patterson ile yüz yüze buldum.

"Bay Zakrevsky," diye dişlerini gıcırdatarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz." Bakışlarını etrafımda gezdiriyor. "Ailemle birlikte."

"Willow'u burada bulmak kadar şaşırtıcı değil."

Martin homurdanıyor ve omuzlarıyla beni geçiyor. "Willow, tatlım, buraya gel."

Anında nasıl durgunlaştığını görmek zor değil. Küçük parmakları titremeye başlıyor ve Clara'ya doğru eğiliyor.

"Martin-"

Ama onu dinlemiyor ve umurunda da değil. Onlara doğru hızla ilerliyor ve Willow'u kolundan sertçe çekiyor. Willow acı ve korku içinde haykırıyor ama adam sadece daha fazla çekiyor. "*Şimdi* dedim!"

Onu sürüklemek için döner.

Yüzünü yumruğumla karşılıyorum.

Kahretsin, bu iyi hissettiriyor.

Martin geriye doğru tökezledi, Willow'u tutuşu anında gevşedi. Clara bu fırsatı Willow'u geri çekmek için kullandı, ben de bu şerefsiz hayatının dayacağını atmak için bir fırsat olarak *değerlendirdim*. Etrafımızın polislerle çevrili olması umurumda değil. Tutuklansam da, vurulsam da, hatta öldürülsem de umurumda değil.

Bu orospu çocuğunu da yanımda götüreceğim.

Gömleğinin önünü tutup tekrar yüzüne doğru savuruyorum, bu sefer burnunu kırıyorum. Her yere kan fışkırıyor; onu bıraktığımda çığlık atıyor ve yere düşüyor.

Bunu yapıyorum çünkü Greg, resepsiyonist ve yaklaşık üç polis daha silahlarını bana doğrultmuş durumda.

"Baba!" Clara hızla ayağa kalkar ve kollarını indirmeye çalışır.

"O kötü bir adam, Clara!" Greg hareketlerimin izini kaybetmek istemediği için ona sadece kısa bir süre bakıyor. "İkinizin arasında ne var bilmiyorum ama artık bitmeli! Onu bırakıp eve gelmelisin."

"Baba!" Yalvarışını tekrarlıyor ve kolunu daha sıkı tutuyor. "Demyen bana Martin'den daha iyi bakıyor! Ve az önce ne olduğunu gördün. O sadece Willow'u, *torununu* koruyor."

Bu onu tereddüt ettiriyor. En azından meslektaşlarına silahlarını bırakmaları için başını sallama nezaketini gösteriyor ve sonra kendi silahını yavaşça indiriyor.

Bana küçümseme ve tiksintiyle bakıyor. "Bu adamın neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Sen de öyle." Clara sesini yumuşak tutuyor ama yavaşça aramıza giriyor ve sözünü sakınmıyor. "Demyen iyi bir adam. Willow'u okuluna kimin kaydettirdiğini sanıyorsun? Onu geri almam için beni buraya kim getirdi sanıyorsun?"

Greg bocalıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum: üzerinde durabileceğini düşündüğü zemini kaybediyor. "Öyle bile olsa, bir ailenin arasına girmek yanlış. İşleri yoluna koymalısın, Clara. Willow'a hak ettiği aileyi ver-"

Clara keskin bir nefes alıp bana doğru geri çekildi. "Martin'le geri dönmeyeceğim."

"Herkes hata yapar, Clara. Bunu sen de biliyorsun. Zavallı adama karşı bu kadar bencil ve affetmez mi olacaksın?" Greg, Martin'in yana doğru sürünerek muhtemelen kırılmış burnuna baktığı yeri işaret ediyor. "Peki ya kızın? Onun babasına ihtiyacı var-"

"Onun bir babaya ihtiyacı var, tek pompalı bir sperm donörüne değil."

Bambi'nin kaşları saç çizgisiyle buluşuyor. Sırıtmamak için elinden geleni yapıyor.

Bununla birlikte, bu bencil piçin gaz lambasını dinlemekten bıktım. "Aradaki farkı anlamamanız anlaşılabilir bir durum. Neyse ki Clara ve ben anlıyoruz. Şimdi, bizi burada tutmak için başka bir saçma neden yoksa, gidiyoruz."

Clara'yı kendimle birlikte çeviriyorum ve Willow'u tek kolumla hızla kucaklıyorum. Bana yapıştığı için çok mutlu. Göz ucuyla, Bambi'nin yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum ama bunu bir kenara bırakıp kızlarımı kapıya doğru yönlendirmeye odaklanıyorum.

"Bekle!" Martin burnuna bir mendil tıkıyor ve öfkeyle peşimizden fırlıyor. "Bekle bir dakika!"

"Dedektif Patterson!"

Martin donar. Yüzünde kalan azıcık kan da akıp gidiyor. Benimki ise boktan bir sırtıya dönüşüyor.

Polis komiseri, elleri cebinde ama keskin gözleri Martin'e odaklanmış bir şekilde, rahatça bize doğru yürüyor. Yanında Pavel var, bize katılmaya karar vermeden önce konuştukları bir şey hakkında kıkırdıyor olmalılar.

Tam zamanında.

"Bay Zakrevsky!" Ömür boyu aile dostu olan Pavel'in "Rick" olarak tanıdığı Komiser Richard Jackson bana sırtarak elini uzattı. "Ne büyük bir zevk!"

Willow'u diğer koluma geçiriyorum ve elini sıkıyorum. "Aynı şekilde. Pav bana golf sopanı kullanmakta zorlandığını söyledi."

Rick kıkırdıyor ve şakacı bir şekilde Pavel'in kaburgalarını dürtüyor. "Kazanmasına izin veriyorum, böylece bir bira için altı saat beklemek zorunda kalmayacağız." Willow'a gülümsüyor ve elini hafifçe sıkmak için kaldırıyor. "Merhaba genç bayan."

"Willow, bu Polis Komiseri Jackson," diye açıklıyorum ona. Biraz

kızardı ama elini tuttu ve utangaç bir şekilde "Merhaba" dedi.

"Pavel bana senin hakkında her şeyi anlattı. Görünüşe göre okulu gerçekten seviyorsun?"

Willow başını sallıyor, sonra yüzünü omzuma gömüyor.

Rick kıkırdar ve elini Clara'ya uzatır. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk Bayan Everett. Çok güzel bir kızınız var."

Clara şaşkın görünüyor. Ve kafası karışmış. Sürekli bana bakıyor ama adamın elini sıkıyor ve nezaketle gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Eminim o da eve gitmeye hazırdır. Uzun bir gün oldu ve bunun daha sonra yatma zamanı için ne anlama gelebileceğini kendi deneyimlerimden biliyorum." Ona göz kırpmıyor, sonra Bambi'ye dönüyor. "Bam! Umarım Patterson'ın derisini çok fazla yüzmemişsindir. Masa başı işlerini halledebilmesi için ona hâlâ tek parça halinde ihtiyacım var."

Martin kekeliyor. "Ama-"

"Tek neden-" Rick aniden Martin'e döndü ve ses tonunu bir aptalın bile tartışmaya kapalı olduğunu anlayabileceği bir hale getirdi. "-iki haftalık masa başı uzaklaştırma cezası alman ve rozetini ve silahını teslim etmemenin tek nedeni Dedektif Everett'in bana son zamanlarda yaşadığın sıkıntıları anlatmış olması. Ama yemin ederim Patterson, bir yanlış hareket daha yaparsan I.A.B.'yi masanı toplamandan daha hızlı bir şekilde boğazına tıkarım."

"Efendim, eğer açıklayabilirsem-"

"Pisliklerinizi bizzat temizleyecek vaktim yok. Bahanelerinizi dinleyecek vaktim de yok. Kendini topla ve halka karşı görevlerini gerçekten önemseyen biri gibi davran." Rick Clara'ya dönerek küçük ama içten bir gülümseme sundu. "Bütün bu karışıklık için çok özür dilerim. Dedektif Patterson ya da bu karakoldaki herhangi biri tarafından size karşı polis prosedürünün kötüye kullanılmayacağından emin olabilirsiniz. İşlerini kaybetmek istemiyorlarsa tabii." Doğruldu ve gülümsedi. "Şimdi, izin verirseniz, tüm bu olanlar hakkında başkomiserle bir toplantım var... 'gözetim' diyelim mi?"

O giderken Willow utangaçça el sallıyor. O gittikten sonra, Martin'e hızlıca baktığını ve bana daha sıkı sarıldığını görüyorum.

Merak etme, tatlım. Yanındayım.

"Hey," diye mırıldanıyorum Clara'nın kulağına. Boştaki kolumu beline doluyorum. "Hadi eve gidelim."

İç çekiyor, gülümsüyor ve bana doğru eğiliyor.

Gözlerini dikmiş iki dedektifin yanından geçerken, bunun onlara çevirebileceğim en büyük orta parmak olduğunu biliyorum.

DEMYEN

Eve dönerken bir mola vermeye karar verdim.

Mazzo's Madhouse'da üç saat boyunca jeton yağdırdıktan ve yüzünü pepperoni pizza ile doldurduktan sonra Willow yükseltici koltuğuna sert bir şekilde çöktü. Clara onun için kazandığım dev peluş tek boynuzlu atı kafasını yastıklamak için kullandı.

Ne kadar *iyi* hissettiğimi saklayamıyorum.

Willow'a daha fazla jeton verdiğimde çıkan her sevinç çılgılığı, biletler oyunlardan akarken çıkan her şaşkın sevinç nefesi... egomu okşuyordu. Onun mutluluğunun kaynağı olmayı seviyorum.

Daha da çok sevdiğim şey ise Clara'nın bakmadığımı sandığı anlarda bana doğru attığı küçük bakışlar. Alt dudağının kenarını nasıl ısırıldığını ya da çok uzun süre bakıp kendini yakaladığında nasıl kızardığını görüyorum. Birden fazla kez, kızıyla birlikte yeni bir zaferi kutlarken gözleri buğulandı.

Şimdi birlikte arabadayız, eve gidiyoruz. Sessiz ama güzel.

Hâlâ garajımdaki her arabanın arkasında bir çocuk yükseltici koltuğu olup olmadığını sormasını bekliyorum. Fark etmesi ne kadar sürecektir merak ediyorum. Çünkü cevabım evet.

Arabayı garaj yoluna çekiyoruz, ama doğrudan garaja girmek yerine, Gloria ve Pavel'in bizi beklediği ön arabanın etrafında dönüyorum. Gloria hemen Willow'un kemerini çözüyor ve Clara'nın onu -ve tek boynuzlu mızrağı- odasına taşımasına yardım ediyor.

Pavel bana başıyla selam veriyor ve yanına gittiğimde anahtarlarımı alması için bir muhafıza işaret ediyor.

Ana girişten geçerken Pavel'in bana verdiği ilk haber "Kesinlikle burnunu kırmışsın" oldu.

"Kırdığım tek şey bu olduğu için şanslı."

"Ve tutuklanmadığın için şanslısın. Ya da vurulmadığın için." Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Beni eleştiriyor musun?"

Pavel alay eder. "Tabii ki hayır. Kahretsin, ben de aynı şeyi yapardım. Ama Rick'e senin ne kadar namuslu bir vatandaş olduğunu hatırlattıktan hemen sonra böyle bir imaj vermek pek de iyi olmadı."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama haklı olduğu bir nokta var. Sadece bunu kabul etmeyeceğim. "Bambi ne diyor?"

"Cartwell'in mevcut ve yakın tarihli tüm tutuklama kararları mikroskop altında inceleniyor. Tolya ile ilgili temyiz başvurusu da dahil olmak üzere, başkanlık ettiği kararlar da inceleniyor. Yine de zaman alacak."

"Anlaşıldı." Minnettar olmalıyım, kızgın değil. Yıllarca çıkmaz sokaklara girdikten sonra doğru yönde adım adım ilerliyoruz. Ama şu anda hiçbir şey içime sinmiyor. "Uçuş planını yarın için ayarlayın. Öğlene doğru yola çıkacağız."

"'Biz' mi?" Pavel kaşlarını çatıyor ve küçük sırıtışını gizlemek için hiçbir çaba göstermiyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bitir şu işi dostum."

Hızlıca başını sallayarak ayrılıyor ve ben de odama gidiyorum. Eşyalarımı toplamayı bitirmeli ve adaya vardığımda her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalıyım. Artık elimizi göstermeye başladığınıza göre, hiçbir küçük ayrıntıyı ya da insanı kaçırmayı göze alamam.

Yargıç Cartwell bir süredir elimde tuttuğum bir karttı ama dürüst olmak gerekirse oynamakta tereddüt ediyordum. Yüksek para kazanma alışkanlıklarının belirli bir tür eskorta olan tutkusunu ortaya çıkarması uzun sürmedi. Onları bolca tedarik ettiğimden emin oldum.

Ücretli sütlerdeki kameralar, mikrofonları ve Cartwell ile eskortların kullan-at telefonları arasındaki mesajlaşmalar sayesinde bir hafta içinde ihtiyacımız olan her şeye sahip olduk.

Cartwell'in bağımlı hale gelmesi sadece hoş bir bonus oldu.

Bağımlılığını yatıştırma şekli? Daha az hoş.

En sevdiği eskortun sağlık faturalarını, yüklü bir tazminat paketini ve Cartwell ile geçirdiği her gece için ikramiyelerini ödedikten sonra gitmesine izin verdim. İşini kötü yaptığı için değil, tam tersine muhteşemdi. En iyilerimden biriydi.

Ama Yargıç Cartwell hasta. Acı çektirerek, korkutarak ve kadınlarına köle gibi davranarak tatmin olan hasta bir orospu çocuğu. Yüzüne zarar vermemeye ya da kalıcı bir şey yapmamaya dikkat etti ama çok ileri gitti. Hem de birden fazla kez.

O orospu çocuğunun elimizde olduğunu anladığımızda işe koyulduk.

Bunun Tolya'nın davası için ne anlama geleceğini bilmiyorum. Temyiz kararının hala geçerli olması ve en başa dönmüş olmamız mümkün.

Henüz buna zafer demek için çok erken.

Ama dünyayı bir kan emici, kadın istismarcısı sülükten daha kurtarmak iyi hissettiriyor.

Bavulumun fermuarını çekip kapının yanına koyuyorum. Tek yapmam gereken iyi bir uyku çekmek ve biraz kahve içmek için yeterince erken kalkmak, güvenliği üç kez kontrol etmek ve havaalanı hangarına doğru yola çıkmak.

Yine de uyku... bu kolay olmayacak. Gözlerimi her kapattığımda, Clara'nın dehşete düşmüş yüzünü görüyorum. Kulağımda Willow'un gittiğini söyleyen sesini duyuyorum.

Ve kendime ne dersem diyeyim, ne kadar koruma koyarsam koyayım ya da ne kadar güvenlik kontrolü yaparsam yapayım, ben yokken birilerinin bir haltlar karıştırıp çocuğumu çalacağı hissinden kurtulamıyorum.

Kaşlarımı çattım. Lanet olsun, Willow benim çocuğum *değil*.

İki saat boyunca yatağımda dönüp durdum ve kendi kendime Willow'un benim kızım, Clara'nın da benim karım *olmadığını* söyledim.

Bunlar gerçekler.

Peki neden onlara inanmıyorum?

Willow'un odasının kapısını açarken yavaş ve sessiz olmaya dikkat ediyorum. Geç oldu, yatma vakti çoktan geçti. Willow mışıl mışıl uyuyor olmalıydı ve onu uyandırmak istemiyorum. Ben sadece...

Sadece onu kontrol etmek istiyorum. Belki bu daha iyi uyumama yardımcı olur.

Clara, Willow'un yanındaki küçük yatakta kıvrılmış, alına dökülen saçlarını hafifçe okşuyor. Ben yaklaşırken başını kaldırıp bana bakıyor ve küçük bir gülümseme sunuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sadece kızlarımı kontrol ediyorum," diye fısıldıyorum. Yatağın yanına diz çöküyorum ve battaniyeyi Willow'un üzerine daha çok sarıyorum. "O nasıl?"

"Uyandı ve bir sürü sorusu vardı ama tüm bunlardan dolayı oldukça yıpranmış durumda." Clara elime uzandı ve sıktı. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Peki sen nasılsın?"

Clara derin bir iç çeker. Uzun bir süre cevap vermiyor. "Dürüst olmak gerekirse çok korkuyorum. Biliyorum... Burada güvende olduğumuzu biliyorum. Bundan ya da senden bir an bile şüphe etmiyorum." Sertçe yutkunuyor. "Ama gözümü kırparsam gitmiş olacak diye çok korkuyorum. Yapamıyorum... Bana onu kaçırdığını söyledikleri o anı yeniden yaşamayı bırakamıyorum."

Dişimi sıkıyorum. Bunun için kelleler gidecek dedim ve gidecek. Ama bu onun şu anda hissettiği acıyı geri getirmeyecek.

"Ondan nefret ediyorum." Clara'nın sesi biraz daha yüksek, fısıltının biraz üzerinde çıkıyor. "Ondan çok nefret ediyorum. Ama eğer onu alırsa - eğer onu alırsa ve ben onu geri alamazsam..." Gözyaşlarını geri kırıyor. "Başka seçeneğim yok. Ona geri dönmek zorunda kalacağım."

"Clara-"

"Yapmak zorundayım, Dem." Elimi tekrar sıkıyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "İstedğim için değil. Bana tekrar dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Ama Willow'un ona tek başına acı çektirmesine izin veremem. Onu böyle kullanmasına izin veremem..."

Avlularımın sessiz kaldığını düşününce -küçük kız kahkahaları yok, ip atlarken ya da oyun oynarken Clara'nın yumuşak şarkıları yok... Lanet kalbim taş kesiliyor.

Lanet olsun. Neyim var benim böyle? Neden bu kadar önemsiyorum?

Önemsememeliyim. Gerçekten umursamamalıyım.

Buna gücüm yetmez.

"Fiji'ye gidiyorum. Yarın."

"Oh. Oh." Clara burnunu çeker ve başını sallar. "Tamam."

"Willow'la senin için bir bavul hazırlamanı istiyorum." Ayağa kalktı.

"Ne?"

Güzel soru. Ben de aynı şeyi merak ediyorum.

Bunun bir iş gezisi olması gerekiyordu. Ve öyle de olacak. Zamanımın çoğunu soruşturmalar yürüterek, depo envanter raporlarını kontrol ederek, olası her ipucunun peşine düşerek geçireceğim. Misafir ağırlamak için zamanım yok.

Ama onların güvenliğiyle kumar oynamaya devam etmeyi reddediyorum. Bunu yüksek sesle söylemeyeceğim, en azından Clara'ya, ama boş bir eve geri dönme düşüncesi beni çok korkutuyor.

"Martin'in ikinize de el sürmesine izin vermeyeceğim." Sesimi fısıltı olarak tutmaya çalışsam da, bu alçak, sahiplenici bir hırıltı olarak çıkıyor. "Çocuğumuzu bir daha asla alamayacak. Asla. Ve bu, denemesi için senin etrafta olmadığından emin olmakla başlayacak."

Küçük yataktan kalkmasına yardım etmek için elini çekiyorum. Clara da beni takip ediyor, ama Willow'u çabucak yatırıp yanağından öpmeden önce değil.

Eşleşen şifonyerden birkaç şey alıp Willow'un sırt çantasına dolduruyor. Birkaç kıyafet ve sandaletten sonra, eşyalarını toplamak için el ele Clara'nın odasına doğru yola çıkıyoruz.

İçeri girdiğimizde ve kapı arkamızdan kilitlendiğinde, titrek bir kahkaha atıyor. "Fiji. Vay be. Bu eyaletten hiç ayrılmadım bile."

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini görmezden geleceğim. Ona dünyayı gösteren adam olmak hoşuma gidiyor.

"Sadece sorabilir miyim... neden? Yani, biliyorum biz-"

Odayı iki adımda geiyorım ve onu kollarıma ekiyorım. "Neden" sorusuna verebileceğim en iyi cevabı bildiğimden emin değilim ve bir Şeyler uydurmaya alışmayacağım.

Onun yerine onu

öperim. Bu daha kolay.

Bu çok daha mantıklı.

Onu sadece bir kez öpmek istiyorum. Benimle olduğu sürece korkacak bir Şey olmadığına dair sözümü mühürleyecek sağlam, güven verici bir öpücük.

Ama Tanrı yardımcım olsun, tadı çok güzel. Bal ve Şarap gibi ve ben doyasıya içemiyorum.

Ve böylece bir Şey başka Şeylere yol açıyor. Eller kıyafetleri ayırıyor, öpücükler ısııklara ve boğuk inlemelere dönüşüyor. Aramızda tek bir kumaş parçası kalmayana kadar onu yutuyorum ve içine girdiğimde ikimizin de nefesleri aynı anda kesiliyor.

Boşaldığında onu öpüyorum. Zevk çığlıklarını, kasıldıka ve kendini sikime sürttüke gelen iniltilerini yutuyorum.

Geri çekiliyorum, ona gidebildiğim kadar derine iniyorum.

Ve çok geçmeden, ona kendi homurtu ve inlemelerimi yediriyorum. Vücudumun onun içine aktığını hissettiğimde titriyor ve daha da derine itiyorum.

Benimkini.

Birlikte böyle uykuya dalıyoruz. Karışık, soluk soluğa, titreyerek ama doymuş. Tatmin olmuş.

Güvenli.

CLARA

"Vay be..."

Şaşkınlık dolu konuşmayı ikimiz adına Willow'un yapmasına izin verdim. Çünkü çenem yerden kalkmayı reddediyor.

Dem "özel jet" dediğinde, küçük bir şey hayal etmişim... Bilmiyorum... pervaneli uçak gibi mi?

Bilmiyorum. Tek bildiğim, doğru yürüdüğümüz jetin *çok büyük* olduğu. Demyen'in aslında ne kadar çılgınca zengin olduğunun bir başka kanıtı.

Beni yanlış anlamayın; aslında para umurumda değil. Asgari ücretle geçiniyor olsa bile yine de içimi yakmaya devam ederdi. Ama lanet olsun, servetini ve kaynaklarını bizimle paylaşmak isteyen biri tarafından bakılmak iyi hissettiriyor.

"Önce bayanlar." Demyen elini Willow'a uzatır, o da kıkırdayarak elini tutar ve biniş merdivenlerine adım atar. Uçuş görevlisi kendi elini uzatıp Willow'a yolun geri kalanında yardım etmeden önce onun yarı yola kadar çıktığından emin olur.

Sonra dönüp elini bana uzatıyor. Elini tutuyorum ve anında sıcaklığın parmak uçlarımdan geçip doğrudan merkezime ulaştığını hissediyorum.

"Önden buyur," diye mırıldanıyor kulağıma. Beni yukarı kaldırırken yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Jetin içi tam anlamıyla bir saray. Willow, siyah mermer sehpadan lüks deri koltuklara ve dönen birkaç şezlonga kadar her şeyi soluk soluğa seyretmekten ve işaret etmekten kendini alamıyor. Küçük bir mutfak ve mini bar, düz ekran bir televizyon ve banyoya gidiyor gibi görünen küçük bir koridor ve-

"Arka tarafta bir yatak odası var," diyor Demyen başıyla koridoru işaret ederek. "Kral boy yatak, makyaj masası, küçük bir dolap, vesaire."

"*Vesaire*," diye mırıldanıyorum kıkırdayarak nefesimin altında. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Anneciğim! Anne! Anne! Bak!" Willow kelimenin tam anlamıyla kanepeye atlıyor ve zıplamaya devam ediyor, saç örgüleri yüzünün etrafında sallanıyor.

Kalbim mideme iniyor. "Willow! Yere yat!" Tıslıyorum. Çoğunlukla onun güvenliği için ama aynı zamanda ayakkabıları Demyen'in pahalı derisine bulaştığı için ve aman Tanrım, gerçek deriyi nasıl temizleyeceğimi bile bilmediğim için-

Panik halindeki düşüncelerim Demyen'in etrafımda dolanıp onu belinden yakalamasıyla bölünüyor. "Hey oradaki! Bırakalım da uçma işini uçak yapsın, ne dersin?"

"Tamam!"

Yemin ederim, ona brüksel lahanası yemesini söyleyebilir ve o da hiç telaşlanmadan bunu yapar. Willow Demyen'e o kadar aşık ki, sanki gökyüzündeki ayı sadece onun için asmış gibi.

Kalbim sıkışıyor. Sadece bu adamı ne kadar sevdiği ve ona ne kadar güvendiği için değil.

Ama yemin ederim, her gün onun küçük parmağına daha fazla sarıldığını görüyorum.

Uçuş görevlisi Demyen'e işaret ediyor, o da başını sallayarak Willow'u pelüş koltuklardan birine taşıyor. "Pekâlâ, kemerini bağlama zamanı, *Malysh*."

Kalkış için yerleştik, Willow Demyen'le benim aramda. Küçük ayakları heyecandan tekmelemeden duramıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Kalbim gerçekten de toprağı ve ülkeyi geride bırakmak üzere olduğumuz gerçeğiyle çarpıyor.

Hayatımda ilk kez Martin ve babamın beni asla bulamayacağı bir yere gitmek üzereyim.

İyi hissettiriyor.

Yaklaşık bir saattir havadayız, dağların üzerinden geçerek Pasifik'in üzerinde yumuşak bir seyrin tadını çıkarıyoruz. Kemerlerimizi çözecek kadar alçaldıktan kısa bir süre sonra Demyen bize uçuşun büyük bölümünde yapacak işleri olduğunu söyledi. Tamamen anlıyorum; bizim için sürekli her şeyi bırakmasını bekleyemem.

Willow... tam olarak anlamıyor.

Her şey Demyen'e onunla birlikte boyama yapıp yapamayacağını sormasıyla başladı. Demyen ona nazıkçe dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapması gerektiğini hatırlattı, ancak yüzü düştüğünde, onu hemen masaya oturmaya ve o çalışırken boyamaya davet etti. Bu teklif Demyen'i neşelendirmişe benziyordu ve Demyen hemen elindeki aktivite kitabı ve yeni bir kutu boya kalemiyle işe koyuldu.

Ama sonra bir bulmacada takıldı. Ondan sessizce yardım istedi ve o da bir saniyesini ayırıp olası bir çözümü işaret etmekten mutluluk duydu.

Birkaç dakika sonra yine sıkışmıştı. Ve yine.

Şimdi, birlikte bir bulmaca çözüyorlar ve o da bu bulmacaya, belirtmemi isteyeceğini düşündüğümünden çok daha fazla ilgi gösteriyor. Bulmacaya bakabilmek için dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve kitabın hangi yaş grubu için tasarlandığını kontrol etmek için kapağını çevirip duruyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Aslında kalkamayacak kadar rahat olduğum kanepeden teklif ediyorum.

"Hayır. Biz

hallederiz." "Emin

misin?"

Demyen gözlerini bana diyor. "Sanırım ayak parmağını çarptığında söylediğin dört harfli bir kelime biliyorum."

"Ördek' ile mi yoksa 'kanep'e ile mi kafiyeli?"

Cevap vermek için ağzını açıyor, sonra duruyor. Sonra da çocuklara uygun bir cevabı pastel boyayla karalıyor. "Pekala, ufaklık. Yedi harfli, iki tekerlekli ama bazen dört tekerlekli bir şey."

Willow kaşlarını çatar. "Hmmm..."

"Buna çok aşına olmayabilir," diyorum o düşünürken. "Daha önce hiç olmadı."

Demyen kaşlarını çatar. "Ne? Ciddi

misin?" Başımı sallıyorum.

Gözlerini deviriyor ve alçak bir ısıklık çalıyor. "Pekâlâ. Sanırım geri döndüğümüzde ne yapacağımızı biliyorum, ha?"

Willow ona bakar. "Ne? Ne yapacağız biz?" "Bilmeceyi çözersen

öğrenirsin."

Kız yüzünü ona doğru buruşturuyor, ama o da aynısını ona yapıyor ve kız kıkırdamaya başlıyor.

Ah, kalbim. Yapamam... Hayır, ayrılmak zorunda kalacağımız günü hayal etmeye bile başlamayacağım. Neden ayrılalım ki? Teknik olarak onun yanında çalıştığım için aklıma hiçbir şey gelmiyor. Willow'un eğitiminden güvenliğine ve refahına kadar ona çok fazla yatırım yaptı ve ortadan kaybolmasına verdiği tepki, ona çok değer verdiğini açıkça ortaya koydu.

Peki neden onu kaybetmekten korkuyorum?

Belki de hiç bu kadar iyi yaşamadığım içindir. Rahatlamanın ve hayatın tadını çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ve kesinlikle iyi olan her şeyin süreceğine nasıl güveneceğimi bilmiyorum.

Çünkü yapamaz. Asla yapmadı ve asla yapmayacak.

Yine de kendimi aptalca, umutsuzca *umutlu* buluyorum. Sanki Demyen'in beni gerçekten önemsemesi, *istemesi* ihtimali varmış gibi, sadece bir araç ya da fazladan bir hizmetçi ya da... *öhöm...* bir yatak koruyucusu olmaktan daha fazlası. Son zamanlarda bana bakışında ve bana dokunuşunda bir şeyler var. Bana fısıldıyor.

Öp beni.

Benimle sevişiyor.

Kendimi biraz sarsıyorum. *Hayır*, dün gece olan şey bu değildi. Dün gece sadece, bilmiyorum, bir güvenceydi. Evet. Ben olduğuma dair bir güvence

Burada, o burada, hepimiz buradayız ve iyiyiz ve her şey yoluna girecek. Daha önce hiç olmadığı kadar hassas ve samimi olması, içinde bulunduğumuz ruh halinin bir parçasıydı.

Başını bacaklarımın arasına koyarak beni şafaktan önce uyandırması sadece bir bonus oldu.

Gerçekten çok güzel bir bonus.

Willow ve Demyen birkaç dakika daha bulmacayı çözdükten sonra, Willow bir zafer yumruğu atıp Demyen'e çakıyor. "Bum! Başardık."

Willow oturduğu yerden kıpırdanarak bana etkinlik kitabını getiriyor ve çözdükleri bulmacayı gösteriyor. "Bak anne! Demmy bana yardım etti!"

Kalbim yine sıkışıyor. Elbette, Dem'in düzgün el yazısı bilmecelerin cevaplarını heceleyen birkaç karede yer alıyor. Willow'un çok daha az okunaklı denemeleri de boşlukları dolduruyor ama beni asıl duygulandıran, ona farklı harflerin nasıl yazılacağını göstermek için zaman ayırdığı kenar boşlukları.

Demyen'e bakışımı çok belli etmemeye çalışıyorum. Dizüstü bilgisayarına geri dönmüş ve muhtemelen şu anda yetişmesi gereken işlere gömülmüş durumda. Güçlü bir suç lordu-şantajcı-meşru kumarhane sahibinin uzaktan ne tür işler yaptığını bile bilmiyorum, ama eminim ağırdır.

Tehlikeli, belalı mafya babasını, boyama kitabına papatyalar ve gülen yüzler çizen adamlarla bir tutamıyorum.

"Film izleyebilir miyiz?" Willow'un tatlı sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve muhtemelen bunu yapması en iyisi. Beni bakarken yakalamadan önce.

"Elbette! Sanırım...?" Ona bakıyorum çünkü burada bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum.

Bilgisayar ekranından başını kaldırmadan, "Netflix var," diye yanıtlıyor. "Ve mutfakta patlamış mısır."

Willow bana sırtlıyor ve ben de ayaklarımın üzerinde yuvarlanırken esniyorum. "Pekâlâ, patlamış mısır ve film o zaman."

"Hazır başlamışken bana da bir bira getirir misin?"

Ona sırtttım. "Evet, efendim. İstedığınız başka bir şey var mı efendim?" En boğucu uçuş görevlisi taklidimle soruyorum.

Duraklıyor. Gözlerinin biraz açıldığını ve ağzının kenarının yukarı kıvrıldığını görüyorum. "Birkaç şey var, ama... Başka bir zamana ertelemek zorundayım." Willow'a yan gözle bakıyor ve ben kızarıyorum.

"Daha sonra döneceğim," diye takılıyorum.

Kendimden geçtiğimi hatırlamıyorum ama görünüşe göre geçmişim. Büyük battaniyenin altında bana sarılmış olan Willow da öyle. Boş patlamış mısır kasesi sehpanın üzerinde.

Demyen yanına gelir ve Willow'u dikkatle kollarına alır. Willow uykusunda biraz telaşlanıyor, ama Demyen onu susturuyor ve Willow yaklaşıp sakinleşene kadar onu kollarında sallıyor.

Sikeyim. Kalbime ve yumurtalıklarına yaptığı şeyler.

Başıyla yatak odasına açılan kapıyı işaret ediyor ve ben de bunu onu takip etmem için bir işaret olarak alıyorum.

Vay anasını. Uçakta olduğumuzu unutmak çok kolay, burası devasa bir yer. Kral boy yatak odanın çoğunu kaplıyor, ancak söylediği gibi bir dolap ve gerekirse makyaj masasında dinlenmek için bolca alan var. Yatağın kendisi ipek çarşaflar ve kadife yorganla lüks görünüyor ve isteğe bağlı bir kürk battaniye yatağın ucuna katlanıyor.

Demyen, Willow'u dikkatle yatağa yatırır. Onu kadife yorganın altına sokuyor ve başının altındaki yastığı kabartıyor. Bir anlık duraksamadan sonra doğruldu ve beni odadan çıkarmak için elimden tutup kapıyı arkamızdan kapattı.

Ona her şey için teşekkür etmek istiyorum. Willow'a karşı bu kadar harika olduğun için. Bizi bu inanılmaz özel jetle bu inanılmaz yolculuğa çıkardığı için.

Ama yine de kelimeleri bulamıyorum.

Kanepeye oturdu ve onunla birlikte oturmam için elimi tuttu. Ama yanındaki yere oturmak yerine beni kucağına çekti, sırtım

göğsüne karşı.

"Dem!" Kıkırdıyorum ve şaşkınlıkla nefes alıyorum.

"Şşş." Parmağını dudaklarıma götürüyor. "Willow'u uyandırmak istemezsin."

Ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. Sonra parmağının ucunu dudaklarımin arasından geçiriyorum.

Göğsünden inlemesine bayılıyorum. Sonunda onu benden çekiyor ama sadece battaniyeyi alıp üzerimize örtebilmek için. Bunu yaptıktan sonra yüzümü kendi yüzüne çeviriyor ve dudaklarıma sıcak, şehvetli bir öpücük konduruyor.

"Şimdi," diye mırıldandı nefesimi kestikten sonra, "ihtiyaçlarımı karşılamak için 'geri dönmen' konusunda..."

Gözlerim açılıyor ve yatak odasına doğru bakıyorum. Sonra kokpite. "Ya biri görürse?!"

"Ya gerçekten?" Demyen dişlerini nazikçe kulak mememe geçiriyor ve çekiştiriyor.

Siktir.

"Ciddiyim. Ya öyle olsaydı?" Öpüyor, sonra kulağıma fısıldamadan önce tekrar emiyor. O konuşurken, elleri battaniyenin altında vücudumun üzerinde dolaşmaya başlıyor. "Ya ben seni sikimin üzerinde zıplatırken uçuş görevlisi buraya gelseydi?"

Titriyorum. Ve onun kucağında kıvranıyorum, ki tam olarak yapmamı istediği şey de bu. Kıcıma bastırdığını hissedebiliyorum ve bilerek ona biraz sürtündüğümde bir inilti daha çıkarıyor.

"Ya..." Parmakları elbisemi yavaşça bacaklarımdan yukarı kaldırıyor, etek ucu çıplak kalçalarımı yumuşatabileceği kadar yüksek olana kadar. "Ya pilotlar izlemeye gelirse?"

Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavriyor ve bacaklarım onunkilerin iki yanına gelene kadar beni açıyor. Kendimi çok iffetsiz, çok açıkta hissediyorum ama yine de battaniyeyle örtülüüz. Boynumdan aşağısını herhangi birinin görebileceğinden daha fazla göremiyor.

"Ne yapardım biliyor musun?" diye soruyor, parmak uçlarını tümseğime yaklaştırıp yaklaştırıp.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama çok zor. "Ne?"

Demyen bana hınzırca sırtıyor ve kulağımın hemen altındaki deriyi ısıyor. "Adımı haykırana kadar seni çok sert becerirdim. Böylece tam olarak kime ait olduğunu bilirlerdi."

Parmak uçları şimdi dış dudaklarımı okşuyor, sadece yarığımın etrafında. Bir iniltiyi yutmak için elimden geleni yapıyorum, ama içime göndermeye devam ettiği zevk titremelerine engel olamıyorum.

"Ve seni tekrar götürürken onlara izletirdim... ve tekrar... ve tekrar..."

Bir parmağı fısıltılarıyla aynı anda klitorisimde dolaşiyor. Miyavlamamak için dudağımı ısıyorum.

"Ama endişelenme bebeğim. Sen benimsin. Sadece benimsin. Tatlı öpücüklerinin tadına bakabilecek ya da amını doldurabilecek tek kişi benim. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum. Başımı sallıyorum, sallıyorum ve sallıyorum çünkü anlıyorum ve rahatlıyorum. Bunun sadece bir fantezi, bir çeşit ön sevişme olduğunu biliyorum ve hayal etmesi bile çok ateşli. Ama bana paylaşımcı bir tip olmadığına dair söz verdiğini duymak...

Martin'in neredeyse gerçekleştirdiği birkaç tehdit olduğunu söyleyelim.

Kıçımı Demyen'in çıkıntısına sürüyorum ve o da onaylayarak homurdanıyor. "Mm, benim muhtaç küçük kedicğim. Bir oyun oynamak ister misin?"

"Her zaman," diye nefes nefese kaldım.

"Aferin kızıma." Demyen bir elini battaniyenin altından çıkarıp alnımdaki saçları düzeltiyor ve başımı omzuna yaslamam için nazikçe bastırıyor. "Ne olursa olsun ses çıkarmamalısın. Çıkarırsan oyunu kaybedersin. Ve onu uyandırabilirsin."

İstediğim son şey bu: Willow'a Demmy'yle kanepede ne yaptığımızı açıklamak zorunda kalmak. Bir battaniyenin altında. Kırmızı yüzlü ve nefes nefese. "Tamam."

Bir kolu beni yerimde tutarken bacakları beni açık tutuyor... ve sonra diğer eli kalçalarımın arasına giriyor.

Kucağında debeleniyorum ama o beni sıkıca tutuyor. En uzun iki parmağı önce okşuyor, sonra ıslak yarığıma dalıyor. Yavaşça, azar azar, boğum boğum açıyorlar beni, ta ki sonuna kadar bastırıp içimdeki o lezzetli noktaya sürtünene kadar.

Siktir... Neyi kabul ettim?

Burnumdan nefes alıyorum. Sızlanmalarımı ve inlemelerimi yutuyor. Elinin topuğu tümseğime masaj yapmaya başladığında gözlerim biraz geriye yuvarlanıyor, aynı zamanda parmakları o tatlı noktayı çalıştırıyor ve *oh Tanrım*, haykırmak istiyorum, onun lanet elini sürmek istiyorum, istiyorum-

"Tak, tak!"

Donup kaldım. Demyen kulağıma kıkırdıyor.

Uçuş görevlisi kokpitten odaya giriyor, yüzünde muhteşem fiziğine uygun muhteşem bir gülümseme var. Şu anda Demyen'in parmakları amıma gömülü olmasaydı kıskanırdım.

Yaklaşıyor ama saygılı bir mesafeyi koruyor. "Sadece seni kontrol etmek ve ihtiyacın olan bir şey var mı diye sormak istedim."

Uyuyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay, özellikle de *biri* parmaklarını hareket ettirmeyi bırakmadığında. Yavaşlamış olsa bile, hala okşuyor ve beni delirtmek için alay ediyor.

"Bir martini alabilirim," diyor Demyen, altımızdaki okyanus kadar sakın bir sesle. Sanki kıcıma karşı hiç de kaya gibi sağlam değilmiş gibi. "Peki ya sen tatlım?"

"Hmm?" Uykulu numarası yapıyorum, sonra parmaklarının arasında klitorisimi cımbızladığında esneme olarak gizlemek için elimden geleni yaptığım keskin bir nefes çekiyorum. "Zencefilli gazoz iyi gelir. Midemi yatıştırıyor."

"İlk kez mi uçuyorsunuz?" diye soruyor masumca.

Tabii, öyle yapalım.

"Evet." Yüzümün kızarmasına engel olamıyorum ve umarım bunu sıfır seyahat deneyimi olan yetişkin bir kadın olmama bağlıyor. Demyen alt bölgelerime masaj yaparken bana baktığı için değil.

"Tuttum seni. Endişelenme. Hatta daha kolay içilmesi için biraz nar ekşisi de ekleyeceğim."

"Teşekkürler."

Demyen'in yüzü istese de daha fazla kendini beğenmiş olamazdı. Dışarıdan profesyonelliğin timsali gibi görünüyor ama örtünün altında beni yavaş yavaş parçalara ayırıyor.

Uçuş görevlisi mini bardan içkilerimizle dönmeden önce sonsuz bir tensel işkence gibi geliyor. Benimkinde maraschino kirazlarının içine yerleştirilmiş küçük bir şemsiye bile var. Çok şirin ve ekstra dokunuşu için ona teşekkür etmek istiyorum.

Şu anda konuşmak biraz zor.

İçecekleri sehpanın üzerine bırakıyor, lüks mermerin üzerinde bardak altlığı kullanmaya dikkat ediyor. "Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Oh, Tanrıya şükür. Gidiyor.

"Biraz pipet alabilir miyiz?" Demyen sakın bir gülümsemeyle rahatça soruyor. "Lütfen?"

Senden çok nefret ediyorum.

"Elbette!" İşliyor ve malzeme dolabını aramak için mini bara geri dönüyor.

Demyen'e ters ters bakmaya çalışıyorum ama bu şimdiye kadarki en zayıf girişim olmalı. O da bana aynı sakın gülümsemeyle bakıyor ve alnımdan öpüyor. "Nasıl hissediyorsun bebeğim?" diye soruyor çok rahat bir şekilde.

Sikeyim. Sen.

Ben de öyle hissediyorum.

Etrafımız uçuş ekibi ve bir çocukla çevrili olmasaydı muhtemelen tam olarak istediği şey buydu ve olurdu.

"Ben iyiyim," diye iç geçirmeyi başarıyorum.

"Sadece iyi mi?" Kaşlarını çatmış gibi yapıyor ama parmakları klitorisimin iki yanına masaj yaparken, avuç içi daha önce sevdiğim tümseğime derinlemesine sürtünmeye geri dönüyor. "Bence 'idare eder'den daha iyisini yapabiliriz."

Görevli pipetlerle geri döner ve her içeceğe bir tane yerleştirir. "İçecekleriniz var, pipetleriniz var... Başka bir şey var mı?"

Onu öldüreceğim.

"Hayır, sanırım şimdilik böyle iyiyiz." Demyen ona çekici bir sırıtış fırlatıyor. "Teşekkür ederim, Katy."

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce bize bir kez daha gülümsüyor. Keşke telekinezi ile kilitleyebilseydim.

"Şimdi..." Demyen beni kucağında kaydırıyor, dizleriyle beni daha geniş açıyor ve boştaki elini nazikçe boynuma doluyor. "Benim uslu kızım ol ve elime boşal."

Tek gereken bu. Bana izin verdiği anda patlıyorum. Orgazm sonsuza kadar sürüyor ama sonunda parlayan parmaklarını dudaklarıma götürdüğünde tereddüt etmiyorum. Dudaklarımı bir tanesinin etrafına sarıp ağzıma alıyorum ve kendimi ondan temizlemek için dilimi gezdiriyorum. Bunu yaparken gözlerinin içine bakıyorum, bunu onunla gerçekten ne kadar istediğimi görmesini istiyorum.

"Siktir," diye nefes almayı başarıyor.

"Eğer zamanımız varsa..."

Demyen sırtıyor. "Oh, güven bana. Burada sadece sen ve ben olsaydık, seni o sehpanın üzerinde. Şimdiye kadar seni yatakta çığlık çığlığa bırakmışım."

Birden bunun birlikte çıkacağımız tek yolculuk olmamasını ummaya başladım. Çünkü ben bu iki senaryoyu da çok istiyorum. "Ama-"

"Ama beş yaşındaki bir çocukla yapmaya hazır olmadığım bazı konuşmalar var."

Sırtıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Daha sonra 'geri dönmemi' ister misin?"

"Tekrar ve tekrar ve tekrar, bebeğim."

DEMYEN

"Fiji'de küçük bir yerde kalacağımızı söylediğini sanıyordum," diye suçluyor Clara kiralık teknede yanımda dururken.

Omuz silkiyorum. "'Küçük' sadece bir bakış açısı meselesi."

Tam o sırada tekne, villa tesisinin on dönümlük yemyeşil tropik cennete yayıldığı gerçek anlamda özel adanın iskelesine yanaşılıyor. Beklendiği gibi, varışımıza hazırlanmak için bir gün önceden uçan, benim seçtiğim korumalarım da dahil olmak üzere kendi özel personelimiz bizi bekliyor.

Willow nefes nefese kalır ve muhafızlardan birine el sallar. "Mako! Buradasın!"

Mako her zamanki soğukkanlı maskesinden sıyrılıp yeni favori insanına el sallıyor. "Merhaba, küçük hanım! Uçuşunuz nasıldı?"

"Güzel!" Sırıttıyor ve ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Bir film izleyip patlamış mısır yedim ve sonra da bol bol uyudum."

Gülüyor ve önce Clara'nın, sonra da Willow'un tekneden çıkmasına yardım etmek için elini uzatıyor. "Kulağa mükemmel bir yolculuk gibi geliyor."

Bir zamanlar en sert gardiyanımın çocuğun yanında eriyip pelteye dönüşmesini suçlayamam. Gün boyunca onun odasının dışında dururdu *çünkü* o benim en metanetli ve kımıldamaz askerimdi.

Onu kısa sürede keke çevirdi.

Beni bilgilendirmek için şaşkın maiyetin arkasına düşüyor. "Etrafı taradık ve her yeri böceklerle karşı kontrol ettik efendim. Temiz ve bizim kullanımımız için uygun."

Çevirisi: Her yerde *kamera* var.

"Amerika'dan haber var mı?" Özellikle Martin'i sormak istiyorum ama adının burada geçirdiğimiz ilk beş dakikayı lekelemesini istemiyorum.

Mako başını sallar. "Kimseden çıt çıkmıyor. Rapor edilmiş bir faaliyet de yok. Son kontrolüm bir saat önceydi ve Patterson'a baktığımızda karakolda masa başında çalıştığını ve önemli bir finansal hamle yapmadığını gördük."

"Güzel."

"Ayrıca, bende bu var..." Bir kağıt parçası çıkardı. "Sizi uyarıyorum, fazla bir şey yok. Haydut istihbaratçımız gizli kalarak çok iyi bir iş çıkarmış. Ancak Suva'ya bakmak isteyeceğinizi ve civardaki diğer noktalara veya adalara gitmeden önce orada tur atmak isteyeceğinizi doğrulayabilirim."

Kağıdı alıyorum. Arayışımın başlangıç noktasını daraltmak için bir dizi koordinat. Körlemesine uçmaktan iyidir, orası kesin. "Kulağa hoş geliyor. Güvenlik buraya yaklaşsın. Birazdan ayrılacağım."

Mako başını salladı ve emirlerimi yerine getirmek için hızla ayrıldı.

Clara ve Willow çoktan ön kapıdan girmiş, her şeyi kavrarken oldukları yerde dönüyorlar. Benim dünyam için normal saydığım şeylere duydukları hayranlık ve şaşkınlık, durup biraz daha takdir etmemi sağlıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Buradayken uymamız gereken birkaç ev kuralı var." Clara, ben açıklarken dikkatini vermesi için Willow'un elini tutuyor. "Sizi gezmekten alıkoymayacağım. Ama yalnız gitmeni engelleyeceğim." Mako'nun dışarıda durup başka bir muhafızla konuştuğu yere başımla işaret ediyorum. "Bir yere gitmek istiyorsan Mako'yu ya da başka bir muhafızı bulacaksın ve en az üç kişi seninle gelene kadar buradan ayrılmayacaksın."

"Tamamdır." Clara rahatlayarak iç geçirir. "Bana iki kez söylemene gerek yok."

Memnun bir şekilde başımı sallıyorum. Sürekli kaçmaya çalışmasından endişe etmek zorunda kalmazsam soruşturamama daha kolay odaklanabilirim. "Evin içinde ya da adada bir şeye ihtiyacın olursa, Fetuani evin baş kahyasıdır ve sana yardımcı olacaktır."

Clara kaşlarını çattı. "Gidiyor musun?"

Her nasılsa, bu soru ve sorma şekli, Willow'u ona doğru tutarken, ikisi de bana giderek artan bir hayal kırıklığıyla bakarken...

Kendimi biraz sarsıyorum. *Benim ailem değil. Ailemle işim olmaz.*

"Evet. Burada yapacak çok işim var ve çalışacak fazla zamanım yok. Ama akşam yemeği için zamanında döneceğim."

Şafağın erken saatlerinde indik; biz konuşurken güneş ufukta zar zor yükseliyor. Yani aslında onları burada bırakıp günün geri kalanında adli tabibin peşinden koşacağım.

En azından Clara bunu anlamış görünüyor. Ne de olsa ipucunu keşfeden oydu. Başını salladı ve Willow'un saçlarını okşadı. "Dikkatli ol."

Başımı salladım. Sonra aptalca bir şey yapmadan dışarı çıkıyorum... Ona veda öpücüğü vermek gibi.

Dükkân sahibi tekrar başını sallar. "Dinle dostum, Helen Cooper adını kullanan kimseyi tanımıyorum. Turistler belki, evet, ama kalıcı kimse yok."

Yüzümü onun tezgahına çarpmak istiyorum. Balık bağırsakları ve hepsi. Bu son bir saatteki beşinci çıkmaz sokak.

"Ama eğer buradaysa ve saklanıyorsa," diye ekliyor, "belki de saklanmasına izin vermeliyiz." Adam kaşlarını kaldırıp omuz silktikten sonra mahi mahi dosyalamaya devam ediyor.

"Bu bir ölüm kalım meselesi." Genelde gerekçelerim hakkında bu kadar açık konuşmam ama *bir şeyler* için kaşınıyorum. Kırıntılar. İplikler. Beni daha da yakınlaştıracak bir şey. "Onun 'gizli kalmasına' izin verme lüksüm yok."

"Ne yaptı?"

"Elinde bilgi var-"

"Hayır, yani, yaşamak için ne yapıyor?"

İç çektim. "Tıbbi tetkikçi." Gerçi soru sorulduğuna göre şu anda ne iş yaptığını bilmiyorum. Hâlâ tıpla ilgili bir işte mi çalışıyor? Yoksa farklı bir şey olmak için tüm bunları geride mi bıraktı? Sörf eğitmeni gibi mi?

Sikeyim. Boku yedim. Boku yedik. Bütün plan mahvoldu.

Dükkân sahibi kocaman bir balığı daha tezgâhının üzerine çıkarıyor ve satırını bana doğru sallıyor. "Dediğim gibi, bu isimde birini tanımıyorum. Buraya çok fazla Amerikalı turist gelir. Avustralyalılar da öyle. Ama kalıcı olan pek yok."

Aklıma bir şey gelince doğruluyorum. "Göçmenlik bürosu nerede?"

Tezgâha yaslanıp bana bir bakış attı. "Google Maps'e benziyor muyum?"

İki yüz Amerikan dolarına eşdeğer parayı tezgâhın temiz kısmına bıraktım. "Hayır, ama biraz daha zengin görünüyorsun."

Omuz silkiyor ve sadece paraya bakıyor. "Bu yoldan üç blok aşağı in, sonra sağa dön ve Rodwell Sokağı'nı takip et. Orayı kaçıramazsınız."

Adama yardımını için teşekkür ediyorum ve yığına bir fatura daha ekliyorum. Homurdanıyor ve parayı cebe indirmeden önce gülümsemeyi başarıyor.

En azından evrensel olan bir şey var: nakit para kraldır.

Sokakta ilerlerken de aynı tedirginlik derimin altını kaşındırıyor. Villadan kimse bana bir şey bildirmek için mesaj atmadı ya da aramadı ve bu sessizlik beni rahatsız ediyor. Neredeyse rapor edilecek bir şey olmasını tercih ederdim, böylece Clara ve Willow'un neyin peşinde olduklarından hâlâ haberdar olurum.

Kamera kayıtları bende var. Onları kontrol edebilirim.

Telefonumdaki uygulamayı açıyorum ve tam olarak bunu yapıyorum, kızlarıma bir göz atabilmek için yayınlara giriş yapıyorum. Kameraların çoğu boş odaları ya da işlerine devam eden ev çalışanlarını gösteriyor.

Clara ya da Willow'dan iz yok.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve avuçlarımda nemlendiğini hissediyorum.

Ve sonra, aniden, işte oradalar. Willow, üzerinde tek bir giysi olmadan kahkahalarla çığlık atarak bir kameranın yanından geçiyor. Clara hemen arkasındadır, bir eliyle uzanırken diğer eliyle bir havlu tutmaktadır.

"Gel buraya, seni küçük nüdist!"

Kendimi tutamadan kahkahayı patlatıyorum. Clara'ya kameralardan bahsetmeyeceğim, en azından Willow resmi olarak

En az dört tane. GörünüŖe göre kadının elleri zaten dolu.

Göğsümde bir Ŗey sıkıyor. "*Geri dönmeliyiz*" diye fısıldıyor ve diğeri sinir bozucu, cazip öneriler.

Başımı sallıyorum. Hayır, bunu sonuna kadar götürmeliyim. Bu boŖa giden bir yolculuk olamaz.

Çok geçmeden Göçmen Hizmetleri binasındayım. Önsezilerim doğruysa, en az on yıl öncesine ait Amerikalı göçmenlerin kayıtları var. Helen Cooper artık Helen Cooper olmayabilir ama buraya taşındığında öyleydi.

Hem adada kaç tane Amerikalı adli tabip yaşıyor olabilir ki?

Resepsiyonda aldığım cevap "Yok" oldu. Resepsiyon görevlisi iç çekiyor ve başımı sallıyor. "Üzgünüm efendim ama veri tabanımızda bu isimde biri yok."

"Bu imkânsız." Yeni bir bakış açısı bulmaya çalışırken parmaklarımı tezgâha vuruyorum. "Helen Cooper Las Vegaslıydı. Yaklaşık on yıl önce gelmiş olmalı."

İç çekerek omuz silkiyor. "Özür dilerim. Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Açıkçası, bilseydik bile sana söyleyemezdim."

Ben de iç çekiyorum. Bir hayaletin peşindeymişim gibi hissetmeye başladım. "Ama..."

Başımı kaldırıyorum. "Bunun dışında mı?"

Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. Yapamam-"

Daha önce balıkçıda yaptığım gibi, bir tomar yerel para çıkarıp burnunun dibinde salladım.

Gözlerini bana dikti. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece karşılıklı bir anlayışa varmamıza yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Amerikalılar," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Paranızı saklayın. Ve diğeri bu etrafta gösterdiğini görmesine izin verme." Bakışlarını birkaç yerel polisin sohbet ettiğeri ve genel olarak etrafı taradığı odanın etrafında gezdiriyor. "İ

size yardımcı olamam. Ama size şunu söyleyebilirim ki bazen insanlar tam gaz gitmeden önce Hawaii'de bir mola vermeyi daha kolay buluyor. Orada birkaç yıl geçirip kendilerini yeniden keşfediyorlar..."

"İsimlerini değiştirin."

Omuz silkiyor. "Bu mümkün. Olabilir. Bu sadece bir spekülasyon tabii ki."

"Elbette."

Tabii ki. Çok zekice, gerçekten. Hawaii hala bir Amerikan eyaleti, dolayısıyla oraya gitmek için pasaporta ihtiyacı olmayacaktı. Ve bir ya da iki yıl orada ikamet ettikten sonra yasal olarak adını değiştirebilir, Hawaii'de bir adresle yeni kimliğini oluşturabilir, ardından yeni bir pasaport sipariş edebilir ve defolup gidebilirdi.

Bu da onu bulma ihtiyacımızı güçlendiriyor. Birinin, herhangi birinin Las Vegas Polis Departmanı'ndan kaçmak için bu kadar çaba harcaması?

Bir şeyler ciddi şekilde yanlış gitti.

Tezgâhtara zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum ve tesadüfen birkaç banknotu tezgâhının üzerinde "unutuyorum".

"Pav," diye bağıryorum telefonumu şarj ederken. "N'aber?"

Tropik güneşin altında gözlerimi kısıyorum ve Amerika'yı ararken biraz gölgelenmek için bir hindistan cevizi ağacının altına giriyorum. "Bir ipucu bulmuş olabilirim. Benim için biraz araştırma yapmanı istiyorum. Bambi'yi de bu işe dahil etmen gerekebilir."

"Ooh, iyi bir meydan okumayı severim. Vur bana."

Burnumun kenarını ovuyorum. "Helen Cooper'ın Vegas'taki adli tabiplikten ayrılmasından yaklaşık iki ya da üç yıl sonra Hawaii'de herhangi bir isim değişikliği kaydına erişip erişemeyeceğimizi bilmem gerekiyor."

"Elbette. Ne arıyoruz?"

"Hawaii'de yaşarken adını, kimliğini, saç rengini değiştirip değiştirmediğini bilmem gerekiyor. Mahkeme kayıtlarını çıkarın, pasaport kopyalarını bulun, ne olursa."

"Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

Sihirli bir şekilde önümde belirsin. "Oradan başlayalım. Bir şey var. Ama mümkün olduğunca çabuk olsun. Burada çok uzun kalamam."

"Anladım."

Telefonu kapattığımızda, ilk kontrol ettiğim şey villanın kamera kayıtları oluyor. Clara ve Willow'un görünmesi için yine kalbimi durduran birkaç dakika beklemem gerekiyor. Görünüşe göre gardırop sorununu çözmüşler ve şimdi okyanusa bakan arka verandada kitap okuyorlar.

Saatimi kontrol ettim. Öğleyi geçiyordu.

Sikerim böyle işi. Pavel'den haber alana kadar çıkmaz sokakların peşinde koşmayacağım. Ve sürekli kızların nerede olduğunu, ne yaptıklarını, döndüğümde hâlâ orada olup olmayacaklarını merak etmekten sinirlerim neredeyse bozuldu.

Bu da bir sorun.

Eski Helen Cooper'ı bulana kadar kaldırıma çıkıp Suva'nın her santimetrekaresinde avlanmalıyım.

Polis gücünün yarısına rüşvet vermeli ve kavgacı masa memurlarını itaat etmeleri için tokatlamalıyım.

Clara ve Willow'u görme ihtiyacıyla yanıp tutuşarak rıhtımdan villaya doğru koşmamalıydım.

Sadece güvende olduklarını bilmek istiyorum. Burada ve güvende olduklarını.

Kendime bile itiraf etmekten nefret etsem de, Martin bizim için her şeyi mahvetti. O okulu demir gibi kilitlediğimden o kadar emindim ki, yine de Willow'u kaçırmayı başardı. Ve şimdi, Clara'nın en derin korkularını itiraf etmesiyle, bu korkular hızla benim korkularım haline geldi.

Martin hiç beklemediğimiz bir anda Willow'u alacak.

Ve Clara bebeğini güvende tutmak için ona geri dönecektir.

Antredeki sessizlik tedirgin edici. Ama burası büyük bir yer, diye kendime hatırlatıyorum, bu yüzden paniklemeye başlamadan önce hızlıca aile odasını, oturma odasını

oda, yemek odası... mutfak...

Hayır. Siktir... Hayır...

Zulalarımın birinden bir silah almak üzereyken tanıdık bir kıkırdamanın mutfağa taşındığını duyuyorum. Hizmetçilerden biri havuza açılan veranda kapısını açıyor ve Willow'un sesi yükseliyor. Kapı kapandığında ses kesiliyor.

Oh, Tanrıya şükür. Şimdi, sakın ol. Sakin. Aloof.

Ben döndüm ve onlar da burada. Ben de biraz iş yapıp onlara göz kulak olabilirim. Güvenli bir mesafeden.

Güverte gibi. Takım elbisemi hızla çıkarıp daha rahat bir şort ve atlet giydikten sonra mobil ofisimi kurduğum yer burası.

"Demmy!" Willow, Clara'yla birlikte çimlerin üzerinde oturduğu yerden bana el sallıyor. Görünüşe göre dışarıda piknik yapmışlar ve battaniyelerinin üzerinde güneş ışığını ve bulutsuz mavi gökyüzünü içlerine çekmeye karar vermişler.

Gülümseyip el sallıyorum. Biraz iş yapacağım. Gözden geçirmem gereken bir sürü ithalat tablosu var ve Tolya için yeni bir çağrı planlamak üzere takvime bakmaya başlamam gerekiyor. Ayrıca, neredeyse ev bütçesini gözden geçirme zamanı geldi ve Gloria'ya zam yapmayı düşünmek istiyorum...

Ama Clara'yı ayakta gördüğüm anda düşüncelerim dağılıyor. Güneş ışığı elbisesini neredeyse yarı saydam hale getiriyor ve figürünün gölgesi ağzımı sulandırıyor. Ama askıları omuzlarının üzerinden kaydırıp kumaşı yere bıraktığında neredeyse hırıltılı bir şekilde soluyacağım.

Bu.. bu çok seksi bir bikini.

Basit ve siyah. Ama kumaş, mükemmel yuvarlatılmış kıcına, onu örtecek kadar yapıyor ve yine de beni kesinlikle kızdırıyor, bağlar kalçalarının üst kısımlarına dayanıyor ve her hareketle onları sökmem için yalvarıyor gibi sallanıyor.

Willow'un kendi mayo elbisesini çıkarmak için yardıma ihtiyacı vardır, bu yüzden Clara eğilerek elbiseyi başının üzerinden sıyrmasına yardım eder.

Sikeyim. O kıcı çok sert ısırma istiyorum.

"Demmy!" Willow yine bana el sallıyor. "Gel bizimle yüz!"

Ona pişman bir gülümseme veriyorum. "Keşke yapabilseydim. Yapacak çok işim var."

Ve birkaç dakika ayakta durabileceğimi sanmıyorum.

Clara, Willow'a surat asmasını hafifletecek bir şey söyler ve el ele sonsuzluk havuzuna doğru yürürler.

Bilgisayar ekranıma bakıyorum.

Sonra havuzda Willow yine bana el sallıyor, dişlek dişlek sırtıyor ve su sıçratarak eğleniyor.

Ekranımda.

Havuzda.

Ekran. Havuz. Ekran. Havuz. Ve sonra...

Sikerim böyle işi.

Onlara verdiğim tek uyarı, derinlere doğru gülle atmadan hemen önce Clara'yı örten yaklaşan gölge.

Willow kendinden geçti. Ona doğru ilerlediğimde ismimi haykırıyor ve küçük kollarını boynuma doluyor. "Derinlere inmek istiyorum!"

Başımı salladım. "O kadar hızlı değil, ufaklık. Sen yüzme bilmiyorsun." "Yüzmeyi biliyorum." Duraksıyor ve ekliyor, "Sayılır." "Beni endişelendiren de bu 'biraz'."

"Ama sen beni kurtaracaksın." Parlak gözlerini bana çeviriyor. Tereddütsüz güven neredeyse sinir bozucu. "Değil mi?"

Sadece bu havuzda yüzmekten bahsettiğini biliyorum. Ama cevap vermek için ağzımı açtığımda, çok daha ciddi bir şey çıkıyor.

"Elbette yapacağım. Seni kurtarmak için her zaman yanında olacağım, Willow."

Kendimden bile olsa.

Omzumun üzerinden Clara'ya bakıyorum, ayaklarını suya sokmuş oturuyor ve tek düşünebildiğim, *bunu her zaman giymesini istediğim*. Bir rüya gibi görünüyor, teni güneşte parlıyor, saçlarındaki su damlacıkları ışığı yakalıyor ve elmaslardan bir perdeye dönüşüyor.

Sonra Willow yüzüme çarpan bir dalga gönderiyor. Bir hırıltıyla ona dönüyorum, onu yakalayıp suyun üzerinde şakacı bir şekilde fırlatırken dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Ve öğleden sonramızın geri kalanını böyle geçiriyoruz. Willow, oynayacak oyun sıkıntısı çekmeyen prenses deniz kızımız, sıcak Fiji güneşinde su sıçratıyor ve gülüyor. Clara, seksi havuz tanrıçası, iyi ve özenli bir anne olmak için elinden geleni yaparken, suyun altında bir şeyler hissetmeyi başardığım her seferinde utanmadan flört ediyor.

Neredeyse neden burada olduğumuzu unutuyorum. Helen Cooper, Michael Little, Martin Patterson ve en başta öğrenmek istemediğim diğer tüm isimleri neredeyse tamamen unutuyorum.

Clara'nın karım olmadığını, Willow'un kızım olmadığını ve bunun her zaman istediğim hayat olmadığını neredeyse unutuyorum.

Bunun bizim sonsuza dek mutlu sonumuz olmadığını neredeyse unutuyorum. Unutmak çok ama çok kolay olurdu.

DEMYEN

"Hey, Dem?" Clara'nın sesi yan odadan geliyor. "Nedir bu?" "Bugünkü takım elbisen."

"Tamam... ama neden?"

"Sörf yapmaya gidiyoruz."

Clara'nın kafası bir milisaniye içinde kapının köşesinden içeri girdi. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Beni duydun." Şortumu bağlamayı bitiriyorum ve ona rahat bir gülümseme gösteriyorum. Çenesi düşer. "Ama... ama... Willow çok genç-"

"Ona bakması için bir dadı tuttum, ayrıca Fetuani burada ve ona göz kulak olmayı kabul etti."

"Biz dışarıdayken onun üzerinde."

Clara ne diyeceğini bilemiyor gibi. Sadece odasına geri dönüyor, umarım bugün yapacağımız şeyin bu olduğuna karar verdiğimde Ani'yi şehre gönderip aldırıldığım yeni bikinisini giymek için.

Dün giydiği o seksi, siyah ipli bikiniyi sevmediğimden değil. Sadece bir dalganın ona çarpıp ipleri koparacağı düşüncesini sevmiyorum.

O benim zevkim, başkasının değil.

Elbette, birkaç dakika sonra Clara yeni yüzme kıyafetini giymiş olarak geri döndü. Daha sağlam ve güvenli, dalgaların -ya da benim- koparabileceği ipleri yok ve kıvrımlarını o kadar da dikkat dağıtmayacak kadar düzeltiyor.

Diğerlerine.

Ben mi? Onun tarafından dikkatim hiç dağılmıyor.

"Yani, ben..." Clara biraz ürpererek nefes alıyor, parmak uçları bikini altının kenarını karıştırıyor. "Willow'un iyi olacağından emin misin?"

Onu kollarıma almak için odayı geçiyorum. Parmağımı çenesinin altına sokarak bana bakmasını sağlıyorum. "En son ne zaman sadece kendin için bir şey yaptın? Bir şey yaptırmak için değil, Willow'la ilgilenmek için değil, başkasını mutlu etmek için değil. *Sen*. Sadece sen."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. "Ben... Bilmiyorum." Yumuşak, mahcup bir kahkaha atıyor. "Hiç sahip oldum mu bilmiyorum."

O tatlı, telaşlı dudaklara sıcak bir öpücük konduruyorum. "Şimdi, yapacaksın."

"Ama daha önce hiç sörf yapmadım." Bakışları ağzımda takılı kalıyor ve sörf yapmayı unutup sırf onun için başka şeyler yapmak istiyorum. Ama sözleri kulaklarımda çınlayınca sırtıyıyorum.

"Mükemmel. Sana öğreteceğim."

Kollarımızın altına sıkıştırdığımız sörf tahtalarıyla suyun kenarında duruyoruz. "Emin misin?"

"Ani her şeyi halletti ve Willow'un Leila'yı nasıl anında sevdiğini gördün. İyi olacaklar."

Clara'nın endişeli sessizliği birkaç dakika daha sürer, sonra tekrar arkasına bakar. "Ama ne hakkında?"

"Mako görüş alanında ve güvenlik tam alarmda. Teknik olarak yalnız olsak da, acil bir durum olması ihtimaline karşı etrafımızda insanlar var."

Kum sıcak ve deniz kabuklarıyla benekli, sabah güneşinin altında neredeyse su kadar parıldıyor. Ama Clara dudağını çiğnemekle ve şimdi gözden kaybolmuş olan villaya doğru bakmakla meşgul.

Dikkatini tekrar bana çekmek için elini biraz çekiştiriyorum. "Martin için endişeleniyor musun?"

Clara hemen alay eder ve başını sallar. "Oh, hayır. O benim endişelerimin en küçüğü."

"O zaman nedir?"

"Ben... um..." Okyanusa bakıyor. Ve sonra bana. "Ben... Ben korkuyorum."

"Neyin?"

Yüzü kızarır. "Okyanus," diye mırıldanıyor.

Gülmemeye çalışıyorum. "Ne?"

"Okyanustan korkuyorum, tamam mı?" Clara iç geçiriyor ve başını arkaya atarak gökyüzüne baktığını söylüyor. "Büyük ve... mavi ve... *çok* büyük."

"Büyük şeylerle başa çıkmakta oldukça iyisin," diye takılıyorum ona. Gözlerini bana diyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Hayır, gerçekten istemiyorum." Sinirlerini yatıştıracağını umarak sırtını ovuyorum. "Konuş benimle. Bana yol göster."

Clara iç geçirir. "Büyük kalabalıklarla başa çıkabilirim. Yabancılarla. Genel olarak yeni deneyimler. Ben sadece... şuna bakın. Bu sadece su değil. Bu... bu tüm gezegenimiz. Bu okyanus kelimenin tam anlamıyla bizimle, şu anda burada ve herhangi bir kıta arasında duran tek şey. Sanki... eğer o suya adım atarsam, Peru'da yüzen başka biriyle aynı suya adım atmış olacağım. Ya da Avustralya'da. Ve bu küçük ada ile Kuzey Amerika arasındaki uçsuz bucaksız hiçliğe hiç girmiyorum bile. Benim evim. Gerçekte ne içerdiğini bilmediğimiz hiçlik. Aşağıda ne var. Yüzdüğüm yerde neler gizleniyor olabilir."

Kaşlarımın kalkmasına engel olamıyorum. "Bunu gerçekten düşünmüşsün."

"Dün gece pek uyuyamadım." Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve kuma ayaklarını basıyor. "Muhtemelen deli gibi konuşuyorum."

"Hiç de değil."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Mantıklı. Ama seni bu korkudan kurtarmak için yapabileceğimiz tek bir şey olduğunu biliyorsun, böylece biraz yaşayabilirsin."

Clara kaşlarını çattı. "Nedir o?" "*Bunun* gibi bir şey..."

Onu aniden kucağıma aldığımda sörf tahtalarımız kuma düştü. omzuma atıp dalgalara doğru koşuyorum. Onun şaşkınlık çığlıkları ve kahkahaları beni teşvik ediyor, ta ki biz hafifçe akan dalgalara çarpana kadar. Düşmemesi için kıçını sıkıca kavriyorum ama ben de insanım, bu yüzden onu döndürüp daha derin sulara doğru ilerlerken kıçına güzel bir şaplak atıp sıkmaktan kendimi alamıyorum.

"Demyen! İndir beni!" Onu duymamış gibi yapıyorum ve suyun içinde ilerlemeye devam ediyorum. "Dem!"

Sonunda onu bıraktım - ama sadece okyanusta benimle birlikte durana kadar göğsümden aşağı kaydırarak. Ama şimdi o burada, bu kadar yakın, bu kadar somut.

"Ne?" Güldü ve kirpiklerindeki deniz spreyini kırıştırdı.

Baktığımı fark etmemiştim. "Yok bir şey. Sen sadece..." *Çok güzel. Nefes kesici.*

İnanılmaz derecede mükemmel.

"Göründüğünden çok daha ağırsın."

Clara şakacı bir şekilde soluyor ve üzerime sıçratıyor. "*Affedersiniz!*"

Onu dalgalara atmak için tekrar kucağıma alıyorum, bu da yüzünün şok olmuş bir ifadeye bürünmesine neden oluyor ve ben gülmekten iki büklüm oluyorum.

Gerçekten ne kadar harika olduğunu bilmiyor mu?

"Kusura bakma, benim hatam," diyorum o sıçrayıp sıçrayıp bana doğru dönerken. "Aslında mükemmel kilodasın."

"Oh?" Sırıttıyor ve ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru savuruyor. "Ne için?"

"*Bunun* için."

Bu sefer onu kucağıma aldığımda kalçalarının altından tutup bacakları belime, kolları boynuma dolanana kadar kolaylıkla yukarı kaldırıyorum. Ellerim bikinisinin altında dolaşp kıçını kavriyor ve hiç şikâyet etmiyor.

Muhtemelen ağız benimki tarafından yutulmakla çok meşgul olduğu içindir. Dudaklarının tuzlu tatlılığıyla dilinin masum fiskeşi beni çığırına çeviriyor ve onu tatmaya devam edebileceğim anlamına geliyorsa, ikimizi de sonsuza dek bu şekilde suda yüzdürmekten çok mutluyum. Onun tadını çıkaracağım. Kendimi onun içinde boğmak.

"Dem?" Clara hafifçe nefes alıyor, biraz da nefes nefese. "Sörf yapıyor olmamız gerekmiyor muydu?"

"Hmm?" Neden bahsettiğini hatırlamak için kendimi onun tatlı baştan çıkarıcılığının sersemliğinden kurtarmam gerekiyor. "Ah, doğru. Madem ısrar ediyorsun."

Tekrar kızarır. "Şey, yani..." Tekrar uzaktaki ufka bakıyor ve gözlerindeki o titrek korku geri geliyor.

"Hey." Elimi sırtında gezdiriyorum. "Sorun yok. Seni yakaladım."

"Ama çok uzaktayız-"

"Hey," diyorum tekrar, bu sefer kararlı bir şekilde. Kaşımı onunkinin üzerine koyuyorum, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmıyor. "Seni tutuyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Kalbi gerçekten göğsünün içinde hızla çarpıyor. Ama güneş battıktan sonraki yalnız saatlerde onu ayakta tutan diğer her şeyle birlikte bu korkuları da temizlemeye kararlıyım.

Geceleri onu ayakta tutan tek şey olmak istiyorum.

"Clara. Bana odaklan, tamam mı? Sana hiç kötü bir şey olmasına izin verdim mi?"

Duraksıyor. Bunun çok yüklü bir soru olduğunun farkındayım ve muhtemelen sormamalıydım. Eminim, evet, aslında yaptığım anların büyük bir listesini çıkarıyordur.

"Hayır." En azından küçük bir kıkırdamayla ironiyi kabul ediyor. "Biliyorum. Sen birkaç kemiği olan büyük ve kötü bir Rus mafya patronusun ve ben yıllardır senin ölüm listenin başındayım. Ama..."

"Ama?"

Clara bana bakarken başını eğiyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. "Sen iyi bir adamsın, Dem. Ve... benimle ilgilendin. Benimle hep ilgilendin."

"Sana her zaman göz kulak olacağım." Dün Willow'a ettiğim gibi, kelimeleri bir yemin gibi ezerek söylüyorum. Şimdi kalbim hızla çarpıyor ama korkum farklı bir tür. "Seni her zaman güvende tutacağım."

Bu kez sözünü bir öpücükle mühürleyen o oluyor. Bu anlık dikkat dağınıklığını onu daha da derin sulara sokmak için bir yol olarak kullanıyorum, ta ki hafif dalgalar boyunlarımıza ulaşana ve ayaklarımı kumun üzerinde o kadar kolay tutamayana kadar.

Clara korkuyla yumuşak bir inilti çıkarır. "Dem..."

"Bunu hissediyor musun?" Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Onu olabildiğince yakın ve sıkı tutuyorum, dalgaların bizi kıyıya doğru taşımaya izin veriyorum.

Tereddüt ediyor. Sonra gülümsüyor ve bu gülümseme büyüdükçe başını sallıyor. "Evet. İstiyorum!"

"Güzel." Başka bir dalga bizi kaldırıp sığ suya daha da yaklaştıırken onu tekrar öpüyorum. "İşte buna bineceğiz."

DEMYEN

Bir saat sonra, Clara toplamda bir dalgada sörf yaptı, gerçi bu "sörf" kelimesinin sınırlarını zorlamak anlamına geliyor. Yine de, gelgit ayak parmaklarımızı yalayıp geçerken kuma uzandığımızda gözleri yorgunluktan kapanırken bile kulaktan kulağa gülümsüyor.

"Sörf yapmayı nerede öğrendin?" Clara mırıldanıyor.

"Bana Tolya öğretti," diye itiraf ediyorum. "Ne zaman tatile çıksak beni dışarı çıkarırdı."

"Ailecek çok tatile gider miydiniz?"

Derin bir nefes alıyorum ve kendime onun herhangi bir insanın sorabileceği tamamen normal sorular sorduğunu hatırlatıyorum. Ne kadar yüklü olduklarını bilmiyor.

"Tatile çıktık mı? Evet. Aile olarak mı? Pek değil." "Oh." Benden

bunu açıklamamı istemesini bekliyorum ama yapmıyor.

"Babamız seyahat etmeyi severdi. Ona bu kadarını vereceğim. Bizi dünyanın dört bir yanına götürürdü.

plajları ve özel tatil köyleri olan tüm bu egzotik yerlere..." İç çekiyorum. "Ama seninle vakit geçirmedi mi?"

Başımı salladım. "İşiyle ya da kadınlarıyla çok meşguldü. Etrafta olduğu zamanlarda da annemizle kavga ederlerdi. Bizi orada bırakıp gitmesi onun için daha iyiydi."

Clara başını sallıyor ve bana bakmak için yan dönüyor. "Bunu anlayabiliyorum."

Ona inanıyorum. Dünyanın en iyi babasına sahip olduğu da söylenemez.

Ona doğru dürüst bakmıyorum; şu anda bakabilir miyim bilmiyorum. Yaralarım açık ve çok çığ hissediyorum.

Yutkunuyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Her neyse, Tolya bana sörf yapmayı böyle öğretti. Zamanımız vardı, canımız sıkılıyordu ve bazen, eğer şanlıysak, bize yol gösteren yerlilere rastlıyorduk."

"En azından eğlendin mi?" "En azından ona benzer bir şey."

Aramızda uzun, ağır bir sessizlik anı var. Dalgalar kumu hüpürdetiyor. Martılar tepemizde ötüyor. Gözlerimi Clara'nın rüzgârın kuruttuğu bir tutam saçından ayırmıyorum.

"Kadınlardan nefret etmenin nedeni annenle yaşadıkların mı?" diye soruyor aniden.

Eğer bir şey içiyor olsaydım, burnuma doğru fırlardı - sorusu beni *o kadar* hazırlıksız yakaladı. "Ne? Ben kadınlardan nefret etmiyorum."

"Belki Bambi değil. Ama o farklı. Yani, genel olarak kadınlar gibi."

Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmıyorum. Beni *suçlu* hissettirmesinden daha da az hoşlanıyorum. Suçlu hissedecek bir şeyim yok.

Değil mi?

"Kadınlardan nefret etmiyorum," diye tekrarlıyorum. Ama hantal bir yalan gibi geliyor. "Ben sadece kadınlara *güvenin*. Genel olarak."

Clara sessiz. Sonra: "Bunu görebiliyorum. Mantıklı. Tarihi tekrarlamak istemezsiniz."

Bu basit değerlendirme bile canımı yakıyor. Bulutsuz gökyüzüne bakıyorum ve sırf bu konuşmadan sonra onun yüzüne bakmak zorunda kalmamak için güneşin beni kör edecek kadar parlak olup olmadığını merak ediyorum.

Ben hâlâ cevap vermeyince iç geçiriyor. "Anlıyorum. Sana söz verebilirim ki geğmişi tekrarlamak berbat bir şey. Ve sana kaç kez geriye dönüp Martin'in taşaklarına tekme atmayı dilediğimi anlatamam. Yani anlıyorum. Ne demek istediğini gerçekten anlıyorum."

Ona bakmak istiyorum ama bakmıyorum. Tuzlu suyun gözlerimi yaktığından oldukça eminim ve bana iyi olup olmadığımı sormasına ihtiyacım yok. Çünkü gayet iyiyim. Göğsümü bir kaya parçası eziyormuş gibi hissediyorum ama iyiyim.

"Eğer teselli olacaksa, çocukların için kesinlikle çok daha iyi bir baba olurdun. Hiç şüphesiz."

Görünmez kaya daha da ağırlaştı. İçimi çektim. "Annem Willow'a senin yarısı kadar iyi davransaydı, eminim ben de... şu an olduğum şeye dönüşmezdim."

Sözlerim dalgalar tarafından yutulup kaybolurken martılar ötüyor. Nefes almak bile zor geliyor.

Sonunda ona bakmayı başardığımda, Clara dirseklerine yaslanmış, gözlerini kısarak safir ufka bakıyor. Bana doğru bir bakış fırlatmıyor ve sanki bunu yapmamasını tercih ettiğimi biliyor gibi.

Benim için hepsi aynı. Ayağa kalkıyorum, bacaklarımdaki kumları temizliyorum ve tahtamı alıyorum. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ya da söylenebilecek bir şey varsa, söylenmeli.

Ben de villaya giden patıkaya doğru yürümeye başladım, ancak peşimden geldiğini duyunca biraz yavaşladım.

İkimiz de hâlâ sessiziz. Göğsümdeki ağırlık sadece biraz hafifledi. Keşke buna neyin sebep olduğunu bilseydim. Ya da daha doğrusu, keşke bu kadar korkak olmasaydım ve yüzüne bakıp ne olduğunu söyleyebilseydim.

Ama Clara gibi güzel bir kadınla tek bir kalp kalbe dayanamayan içine kapanık bir korkak olduğum için, aklıma gelen bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum: Elini tutuyorum, sonra bizi villanın farklı bir kanadına götüren yoldaki bir çataldan aşağı yönlendiriyorum.

Yol boyunca, sörf tahtalarımızı personelden birinin alması için bir ağaca dayadım, sonra tekrar elini tuttum ve devam ettim.

Bu villayı rezerve ettiğimde, ana binadan çok uzak olmayan ama biraz mahremiyet için yeterince uzakta bir konuk evi olacağından emin oldum. Özel olmasına da sevindim, çünkü oraya vardığımızda bir "ev" olmaktan çok büyük, modernize edilmiş bir kulübe gibi görünüyor. Duvarlar yerine perdeler örtülmüş ve her bir direğe bağlanmış, böylece kişi yatmaya hazır hale geliyor. Yatağın kendisi, yastıklar ve ipek çarşaflarla dolu ve alçak bir platform üzerinde, ada lüksünün kral boyutunda bir kanıtıdır. Mini bar tamamen doludur ve aynı dekoratif yastıklar ve yumuşak havlularla donatılmış plaj şezlongları, konukların gün batımının keyfini çıkarması için mükemmel bir şekilde konumlandırılmıştır.

Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Clara'nın şezlonguna uzanmasına yardım ediyorum ve sonra kendi şezlonguma uzanıyorum. Aramızda hâlâ devam eden sessizlikten hem keyif alıyor hem de nefret ediyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, onun da cevap olarak söyleyeceklerini duymak istiyorum ama... o korku. Aynı lanet korku dilimin hareket etmesine ya da dudaklarımın kelimeleri oluşturmaya izin vermiyor.

Onu istiyorum ve bu korkutucu.

Ona ihtiyacım var ve bu da beni korkutuyor.

Ama beni sesimi çıkarmaktan alıkoyan şey, bunu yüksek sesle söylemenin onu gerçek kılacağı ve gerçek kılmanın da yapılamayacak bir şey olduğu, yoksa sahip olduğum her şeyi kaybedeceğim...

Dikkatli değildim. Çok yaklaştım.

Ve eminim ki aşık oldum.

CLARA

Ne zaman çenemi kapatacağımı bilmediğimden eminim.

Şu an hariç. Şu anda daha iyi biliyorum. Şu anda, Demyen'e başka bir soru sormak için koca ağzımı açmanın, çok yaklaşmamam konusunda beni uyarmış olan uyuyan bir ayıyı dürtmek olduğunu biliyorum.

Sadece heyecanlandım. Heyecanlı ve meraklı. Kalbinin etrafındaki duvarların ötesini görmek istedim ve kısa bir an için sanki gerçekten de kapıyı açıp içeri girmeme izin vermiş gibiydi.

Bana asla paylaşmayacağını düşündüğüm şeyler söyledi. Bana güvendi. Ve sonra gidip aptalca bir soru sormak zorunda kaldım.

Bu yüzden mi kadınlardan nefret ediyorsun?

Bir cevapla ne kazanmayı umuyordum ki?

Belki de onun gibi bir adamın neden hâlâ bekâr olduğunu bilmek istedim. Yani, evet, tamam, o büyük bir suç ağası ya da her neyse, ama... o bir beyefendi. Çok tatlı, komik, şefkatli ve Tanrım, çocuklarla arası inanılmaz. Willow için bir babada istediğim her şey onda var. Kendim için bir eşte istediğim her şey.

Bu yüzden, sahip olduğu onca şeye rağmen, ben hayatının ortasına düştüğümde neden hayatında kimsenin olmadığını merak ediyorum. Eski kız arkadaşı bile yoktu.

Artık biliyorum.

Keşke yapmasaydım.

Bu konuyu açtığım için ondan özür dilemeliyim. Belli ki o kadar hassas bir konu ki artık konuşamayacak kadar acemi. Ve bu benim hatam. Özür dilemek için ağzımı açıyorum, ama ben-

"Gerçekten Martin'e geri döner miydin? Eğer Willow'u alırsa?"

Yüzüm kızardı. Bu beklenmedik bir şey. Ama adil, sanırım. Sorgulama sırası bende.

İçimi çekiyorum ve nefes kesici gün batımına bakarak şezlonga daha fazla yerleşiyorum. "Evet. Hiç şüphesiz."

"Neden?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, aniden üşüyorum. "İstemiyorum. Onunla asla *isteyerek* geri dönmeyeceğim. O iğrenç bir erkek müsveddesi ve ben hiç inanamıyorum..." Bırakın dokunmasını hiç istemediğim yerlerimi, tenime dokunduğunu hatırlayınca bile tiksintiyle ürperiyorum. "Ama Willow'u alırsa, onu geri alamayacağım noktaya gelirse, başka seçeneğim kalmaz. Onu onunla yalnız bırakamam. Sonunda muhtemelen beni öldüreceğini biliyorum, ama bebeğimin ölmesinden önce benim ölmem daha iyi."

Demyen'in yüzü kaşlarını çatar. "Siktir et onu. Kendini bu şekilde tehlikeye atmamalısın."

"Ama onun yerine Willow'un almasına izin mi vermiyorum?" "Tabii ki hayır."

"Yani anlıyorsun."

Kaşlarını çatarak arkasına yaslanır. "Aslında anlamıyorum. Martin'le aranızdaki tüm bu şeylerin nasıl başladığını bile anlamıyorum."

"Ve şu anda bulunduğumuz noktaya hangi korkunç kötü kararlar dizisinin yol açtığını bilmek istiyorsun." Tekrar iç çektim. "Her şey onun teşkilata katılmasıyla başladı. Babam onun akıl hocası olarak görevlendirildi; sanırım o zamanlar ortak olacaklarını düşünmemişlerdi. Bilmiyorum. Tek bildiğim, bir gün babam eve yeni 'cırağının' haberiyle geldi ve anneme onu akşam yemeğine davet ettiğimizi söyledi."

"Kaç yaşındaydın?"

O zamanlar bu o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu. Şimdi, bir kız çocuğu annesi olarak, bu sayıyı söylerken bile midem bulanıyor. "On beş."

Demyen neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. "*On beş mi?!*"

Bir silah bulup Martin'i bizzat kafasından vurmak için fırlayıp gitmeden önce elimi kaldırıyorum - çünkü şu anda yapmak istediği şey tam olarak bu gibi görünüyor. "Hiçbir şey olmadı. Hemen olmadı."

Gözlerini bana dikti. "Hemen'i tanımla."

Kalbim sıkışıyor. İçimden bir ses, Demyen'in Willow büyümeden ona dokunmaya cüret eden her erkeği kesinlikle yok edeceğini biliyor. "Akşam yemeğine geldiği zamanlar dışında varlığımı neredeyse hiç fark etmedi. En azından on altı yaşına kadar. Sonra beni yemeğe, sinemaya götürmeye başladı."

"Ne oluyor lan?"

"Hiçbir şey olmadı." İç çekip gözlerimi kapatıyorum, bunu Demyen'in çileden çıkmış yüzünden saklanmak için değil de gün batımının son sıcak ışınlarının tadını çıkarmak için yapıyormuş gibi davranıyorum. Bana kızgın olmadığını biliyorum; sadece kendime giderek daha fazla kızdığımı hissediyorum. Hikâyemi anlatırken onun bu kadar net fark ettiği şeyi göremediğim için. "Yani, tam anlamıyla seks gibi bir şey olmadı. Bir keresinde sinemada bir şeyler hissetti ama babama söyledim, o da Martin'le konuşup onu sakinleştirdi."

"Hiç kimse onun senin için çok yaşlı olduğunu söylemedi mi?"

"Annem bir keresinde babama bir şey söylemişti. Henüz reşit olmadığım için yirmili yaşlarının ortasındaki bir adamın benimle bu kadar çok vakit geçirmesinden rahatsız olmuştu. Ama babam ona, okulda beni hamile bırakabilecek rastgele bir çocukla vakit geçirmektense, kendi gözetimi altında bir polisle vakit geçirmemin daha iyi olacağını söyledi."

Demyen şezlongunda arkasına yaslanıyor. "Lanet olası *mudak*."

"Evet, dikkat çekmeyi seven yalnız biriydim. Sonra..." Tolya'nın davasından bahsetmeme bir tepki verip vermediğini görmek için ona bakıyorum. "Çocukken olanlardan sonra itibarım biraz düştü. Kimse benimle takılmak istemiyordu. Bu yüzden rozeti ve silahı olan, çiçek getiren seksi bir adam tarafından okuldan alınmaya başlayınca kendimi iyi hissettim. İnsanlar beni fark etmeye başladı ve benden korkmaya başladılar. Bu kesinlikle zorbalığı durdurdu."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Sonra ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Açıkça başka bir şey yok. Bir olaydan sonra ellerini kendine sakladı. Ama ben büyüdükçe görünüşümle ilgili yorumlar yapmaya ve bana kendisine aitmişim gibi davranmaya başladı. Mesela çok kısa olduğunu düşündüğü bir etek giydiğimde, beni değiştirmeye zorlardı. Mükemmel olmamı istiyordu,

Onun için uygun bir kadın. Çok yüksek sesle çiğneyemezdim yoksa bana inek der ve daha fazla geviş isteyip istemediğimi sorardı. Bir restoranda ve yüksek sesle."

Demyen'in nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Sanırım Rusça ve bir küfür olduğundan oldukça eminim. Bir süre sonra elini yüzünde gezdirerek, "Boş ver onu," diyor. "Lütfen devam edin."

"On sekizinci doğum günümde Martin beni özel bir akşam yemeğine götürmek için ısrar etti. Annem bunu istemedi. Babama başka planlarımız olduğunu, ertesi güne kadar bekleyebileceğini söylemesi için yalvardı. Ama babam artık yetişkin bir kadın olduğumu ve Martin'in erkeğim olarak beni istediği yere götürmeye hakkı olduğunu söyledi."

"Ne istiyordun?"

Boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. Gerçek çok acıtıyor. Anılar daha da çok acıtıyor. Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim; daha önce hiç dürüst gerçeği yüksek sesle dile getirmemişim.

"Martin'i hiç görmek istemiyordum. En azından o gece. Sadece evde annemle kalmak ve benim için pişirdiği pastayı yemek istiyordum."

Benim için bütün gününü harcadığı pasta. Sürpriz olsun diye buzdolabında saklamaya çalıştığı. Martin beni randevumuz için kapıya kadar sürüklediği için yiyemediğim, hatta mumlarını bile üfleyemediğim pasta. Tüm bunlar olurken babam orada durup bize "iyi vakit geçirmemizi" söyledi.

Yutkunuyorum. "Şık bir restorana gittik ve ne istersem sipariş etmeme izin verdi. Bana da büyük, süslü bir tatlı aldım. Ben sadece..."

Gerisini ona anlatabilir miyim bilmiyorum. Kendim bile zar zor başa çıkabildim. O zamanlar her şey farklıydı. Bakış açım farklıydı. Şimdi bildiklerimi o zaman bilmiyordum.

Demyen doğruluyor, sonra elime uzanıyor ve çekiştiriyor. Önce ne istediğini anlamıyorum ama sonra tekrar çekiştiriyor ve yanına gitmemi istediğini fark ediyorum. Yanına gidiyorum ve yeterince yaklaştığım anda beni kucağına çekiyor ve sonra tekrar şezlonga uzanıp beni kendine çekiyor.

"İstemiyorsan konuşmaya devam etmek zorunda değilsin." Saçımı kulağımın arkasına doğru okşuyor. "Ama istersen ben buradayım. Dinliyorum."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Beni ağlarken görmesini istemiyorum, bu yüzden onları geri kırıyorum ve sesimi olabildiğince normal çıkarmak için boğazımı temizliyorum.

"Restoranın bir otele bağılı olduğunu bilmiyordum. Ya da bizim için bir oda tuttuğunu."

Demyen'in eli hâlâ saçlarımda. "O-" "Evet."

"İstedin mi?"

Yine o sinir bozucu yumruyu yutuyorum. "Hayır." "O lanet-"

"Ben de onu durdurmadım." Pişmanlığımın sesimi boğduğunu duyabiliyorum, onun da duyabildiğini biliyorum. "Ne söyleyeceğimi bilemedim. Onu aşağılamak ya da kötü hissettirmek istemedim. Akşam yemeği için çok para harcadı ve ben... onu geri çevirmenin kabalık olacağını düşündüm."

"Clara..."

"Biliyorum. Biliyorum ve bunun için hâlâ kendimden nefret ediyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve merak ediyorum, eğer onları yeterince sıkarsam, Martin'in beni yatağa çivilemesinin anısı kör olacak mı? "Çok canım yandı. Hazır değildim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece gözyaşlarımı öptü ve ağladığımda ne kadar güzel olduğumu söyleyip durdu. Onun için attığım çığlıkları duymayı ne kadar çok sevdiğini. Sanki bu kadar acı çektiğimi bilmiyormuş gibiydi."

Demyen sessiz. Bu öyle bir sessizlik ki, yumruğunun birinin yüzüne çarpmasından hemen önce geldiğini hayal ediyorum.

"Ertesi sabaha kadar beni eve götürmedi. Zar zor uyuyabildim. Her uyuduğumda, tekrar gitmek için beni uyandırdı. Ne kadar ağladığımı ya da dinlenmeme izin vermesi için yalvardığımı umursamadı, sadece onun olduğumu ve ona istediğini vermem gerektiğini söyleyip durdu."

En azından sabah erkenden eve gitmeme izin verdi. Zar zor yürüyebiliyordum. Bana yardım etmek için arabadan inmedi. Kıyafetlerimin bir kısmı yırtılmıştı ve duş alma ya da temizlenme şansım yoktu. Annem kapıyı açıp beni gördüğünde en kötüsünü düşündü.

Geriye dönüp baktığımda, haklıydı.

"Annemin babama vurduğunu ilk kez o zaman gördüm." Aslında küçük bir kahkaha atmayı başarıyorum. "Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi ona saldırdı. Babam çok şaşırmıştı,

misilleme olarak hiçbir şey yapmadı."

Demyen kıkırdıyor. "Aileden mi geliyor?"

"Evet. Annem her zaman beni korumaya çalıştı, koruyamadığı zamanlarda bile. O yapardı

Dayaklarımı ya da suçu üstlenirdi ve hayatımı elinden geldiğince kolaylaştırırdı. Ama o sabah, babamın saçmalıklarıyla işi bitmişti. Tam olarak böyle söyledi bu arada. 'Nasıl yaparsın' ile 'bir şeyler yap' arasında bir yerde."

"Peki baban gerçekten bir şey yaptı mı?"

Omuz silkiyorum. "Öyle olmalı. Martin beni iki hafta boyunca aramadı. İşimizin bittiğini düşünmüştüm ve dürüst olmak gerekirse? Rahatlamıştım. Annem de öyle. Babam bile olaydan hemen sonra ikimize de daha iyi davrandı. Sanırım Martin'in bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti."

Demyen'in parmakları sırtımda yavaş daireler çiziyor. Çok güzel, çok rahatlatıcı bir his. Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama bir şekilde, anılarımin içinde dönüp dururken bile beni şimdiki zamanda tutmak için tam da ihtiyacım olan şeyi bulmuş.

Nasıl ya da ne zaman böyle açılabilirdim tek kişi oldu bilmiyorum.

Bunun olmasına sevindim.

"Belli ki uzun sürmedi." İç çekiyor. "Martin geri geldi."

"Yaptı." Ve ben istediğim için değil. Bir gün elinde çiçeklerle çıkageldi ve dudaklarından yanlış anlaşılmalara için özürler döküldü. Babamın onunla gerçekten konuştuğuna dair elimdeki tek ipucu buydu. "İlk başta, eskiden olduğu gibiydi. Beni hediyelere boğar ve dışarı çıkarırdı."

"Ama..."

"Evet. *Ama* beni daha çok hissetmeye başladı. Beni daha çok öpüyordu ve bunu asla ben istediğimde yapmıyordu. Herkesin içinde bana yaltaklanmasından çok utanırdım. Sonra bir gün beni okuldaki aldı, evine götürdü ve kapıyı kilitledi. Ona sataşmayı bırakıp istediğini vermemin zamanının geldiğini söyledi."

Demyen'in kolunun etrafımda gerildiğini hissediyorum. Bu çok tatlı. Yüzümü onun sıcak, çıplak göğsüne bastırıyorum, sadece onu içime çekmek ve burada, onunla olduğumu kendime hatırlatmak için. Martin hem zaman hem de mekân olarak çok uzakta.

"Sana ne yaptırdığını bilmek istemediğimi hissediyorum," diye homurdanıyor Demyen.

"Gerçekten bilmiyorsun." İçimi çekiyorum ve parmağımı karın kaslarının çıkıntıları boyunca gezdiriyorum. O kadar güçlü ki, mermerden inanılmaz bir şekilde oyulmuş. Bana ne yaptığını biliyor mu? Şu anda bile onun kollarında kendimi çok güvende hissediyorum. "Sanırım tek kurtuluşum onun o kadar da... şey, şöyle söyleyelim: o sen değil."

Kıkırdıyor ama gerçek bir mizahtan yoksun. Kulağımın arkasına vahşi bir bukle daha sıkıştırıyor. "Peki neden onu terk etmedin?"

"Denedim. Gerçekten, gerçekten denedim. Mezuniyetim yaklaştığında, ülkenin dört bir yanındaki üç farklı üniversiteden ona söylemediğim kabul mektupları aldım. Annem biliyordu elbette. Ama bu sırrı babamdan da sakladık. Ne olur ne olmaz diye."

"Akıllıca."

"Evet. O zamana kadar aslında ortaklardı, yani kim bilebilirdi ki? Bu yüzden sık sık aramalarına cevap vermemek için elimden geleni yaptım ve bana çıkma teklif edeceğini bildiğim zamanlarda plan yapmaya çalıştım. Ondan tamamen kaçamadığım zamanlarda, onun için olabildiğince sıkıcı olmak için elimden geleni yaptım. Özellikle de yatakta."

Demyen alay ediyor. "Bunun sıkıcı olabilmesi için balık tutarak ilerlemeniz gerekir."

İltifat karşısında ışınlanmamaya çalışıyorum. Martin'le geçmişimiz hakkında ciddi bir tartışma yapıyoruz, aramızdaki şu anki sıcaklık hakkında değil. "Evet, yaptım. Orada öylece uzanıp tavana bakardım ve sıkılacağını umardım. Ne yaparsak yapalım, benim bittiğimi bilmesini istedim."

"Sanırım işe yaramadı."

Başımı yavaşça sallıyorum, sonra göğsüne koyup alacakaranlık üzerimize çökerken kumlu kıyı şeridine bakıyorum. "Sonunda ona ayrılacağımı söyleyecek cesareti buldum. Onunla ciddi bir konuşma yapmaya çalıştım -bu mezuniyetimden birkaç gün sonraydı- ve bunun onun için daha iyi olacağını söyledim."

Bize. Onu gerçekten isteyen birini bulabilir ve ben de ona bu kadar yük olmam."

Yine elleri hareketsiz. Muhtemelen sesimdeki endişeyi duyabildiği içindir.

"Bir restorandaydık. Çok sakın ve anlayışlıydı, ben de ayrılmak için en güvenli yerin orası olduğunu düşündüm. Bilirsiniz, çünkü etrafımız insanlarla çevriliydi. Martin beni anladığını söyledi ve eve bırakmayı teklif etti." Yavaş ve derin bir nefes aldım. "O gidene kadar beklemeliydim. Bir taksi çağırmalıyım. Teklifini kabul etmek ve ona güvenmek dışında bir şey yapmalıyım."

Demyen sakinliğini koruyor ama bu daha önce olduğu gibi aynı tehlikeli sakinlik. "O ne yaptı?"

Son altı, yedi yılımı olanları unutmaya çalışarak geçirdim. Kendimi bunun sadece kötü bir rüya olduğuna inandırmaya çalıştım. "Evime doğru sürdü, sonra bir ara sokağa saptı. Arabayı sürmeye devam etti ve bana nereye gittiğimizi ya da ne yaptığını söylemedi. Sonunda park ettiğinde, gecenin o saatinde kimsenin olmayacağını bildiği terk edilmiş bir alandaydı. Beni arabadan dışarı sürükledi... ve bana ilk kez böyle vurdu. O kadar sertti ki arabanın kaputuna düştüm. Çok şaşırmıştım. O zaman bile içinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim. Bu tür bir kötülük, anlıyor musun?"

Altımda Demyen'in güneşin öptüğü bedeni olmasaydı, yemin ederim o soğuk metalin bana defalarca çarptığını hissedebilirdim. Yanağımdaki elinin acısını.

"Sonra saçımı tekrar çekti, bana 'artık büyümem gerektiğini' ve haddimi bilmem gerektiğini söyledi. Beni arabasına geri itti, evine götürdü ve içeri sürükledi. Buranın artık benim evim olduğunu ve onun kadını olduğumu söyleyip durdu."

Demyen tamamen sessiz. Tamamen hareketsiz. Yüzüne bakmaya neredeyse korkuyorum; vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Yumrukları iki yanında kıvrılıyor ama bana dokunmaya çalışmıyor. Aslında bunu takdir ediyorum. Şu anda herhangi birinin dokunuşuna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Bir damla gözyaşı akmasına izin verdim ama daha fazla değil. "Annem bir hafta sonra öldü. Babam korkunç bir kaza geçirdiğini söyledi. Kapalı bir tabut olduğu için yüzünü göremedim. Martin başsağlığı diledi ve yas tutmam için bana birkaç gün izin verdi. Ama ertesi hafta tüm eşyalarımı babamın evinden alıp kendi evine taşıdı. Sanki bir gün uyandım ve her şey resmileşti. Ben ona aittim, nokta."

Demyen bir kez daha sessiz kalıyor. Ben de konuşmaya devam ediyorum. Hayatımın en kötü günlerini yeniden yaşamaya devam ediyorum.

"O andan itibaren Martin'in yatılı hizmetçisiydim. Artık dışarı çıkmıyorduk çünkü erkeklerin bana bakışından hoşlanmıyordu. Çalışmayı bıraktı çünkü neden ihtiyacı olsun ki? Zaten bana sahipti. Gün boyunca evini temizledim, çamaşırlarını yıkadım, yemeklerini pişirdim. Ve geceleri..."

Yıldızlar tepemizde belirmeye başladı. Burada, şehir ışıklarından uzakta, gökyüzüne bir parıltı örtüsü gibi dağılıyorlar. Buradan ayrılmak istemiyorum, asla.

"Birkaç hafta sonra hamile olduğumu öğrendim. Ve sonra, başka ne seçeneğim vardı ki? Karnımda bir bebekle üniversiteye gidemezdim. Martin enseme solumadan ve her hareketimi denetlemeden evden bile çıkamazdım. Her açıdan kapana kısılmıştım."

Demyen benimle birlikte uzanırken parmak eklemlerini çatlatıyor ve gözlerini gökyüzüne dikeyyor. "Onu öldüreceğim."

"Dem-"

"Ciddiyim, Clara. Onu öldüreceğim. Yavaşça." "O bir polis."

"Beni daha önce hiç durdurmamıştı."

Bu ifadeyi tamamen görmezden geleceğim ve duymamış gibi davranacağım. Ayrıca babamın bahsettiği meslektaşlarının faili meçhul ölümlerini gözden geçirmeyeceğim ve merak etmeyeceğim...

Hayır, ben de oraya gitmeyeceğim.

"Willow doğduktan sonra, benimle pazarlık kozu oldu. Onu alıp kaçamazdım çünkü hangi anne çocuğunu babasından alır ki? Ya da bana paramın, işimin, kaynaklarımın olmadığını hatırlatırdı.

Ona tek başıma bakmanın bir yolu yoktu. Fakir ve zavallıydım ve bize baktığı için şanslıydım. Ama karşı koyduğumda -*gerçekten* karşı koyduğumda ve gitmeye çalıştığımda- o..."

Duruyorum. Bu hikayeyi bitirmemem gerektiğini düşünüyorum. Demyen zaten çok gergin. Bana iyice bakabilmek için biraz doğruluyor. "Ne yaptı?"

Başımı sallıyorum. "Unut gitsin-"

"Clara." Gözlerimin içine bakmak için çenemi kaldırıyor. Kızgın ama bana değil. Benim için kızgın. "Ne. Ne yaptı. O. Yaptı."

Kendimi ve geçmişimi ona bu kadar açtıktan sonra, işte bu beni kırıyor. Değiştiremeyeceği bir şey için benim için savaşa girmeye hazır olması. Hatıralar tazeliğini korurken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"Bebeğimizi beşiğinden kaldırdı - o kadar küçük ve zayıftı ki - ve bana benim kaçabileceğimi ama Willow'un kaçamayacağını hatırlattı. O savunmasızdı. Ve ne olursa olsun, onu ondan almama asla izin vermezdi."

Şimdi, Demyen sonuna kadar oturuyor. Sanki şu anda Martin'i öldürmeye hazırmış da birden onunla aramızdaki mesafeyi hatırlamış gibi. Yüzümü incelerken çenesindeki damar kıpırdıyor. Onunki bir öfke maskesi. O kadar kızgın ki konuşamıyor bile.

Göğsüne yumuşak bir el bastırıyorum. "Belki de bunu hak ettim, Dem. Yaptığım onca şeyden sonra, belki de karma benim için geliyordu. Bu kadar aptal, bu kadar saf, bu kadar kolay manipüle edilip etrafımdaki hayatları mahvettiğim için beni cezalandırmak. Belki de-"

Birden yüzümü ellerinin arasına aldı. Bir başparmağı dudaklarıma bastırırken diğeri gözyaşlarımı siliyor. "Clara, sana bir şey söyleyeceğim ve bunu çok dikkatli dinlemenı istiyorum: kapa çeneni."

Kelimeler o kadar nazik ki, neredeyse kafam karışacak.

"Bana bak. Bana bak ve beni dinle." Bakışlarına karşılık verdiğimde, bir elini yüzümden çekip saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Gençtin. Çok gençtin ve seni sevmesi ve koruması gereken insanlar senin için her şeyi berbat etti. Baban senin güvenini ve itaatini kullanarak sana korkunç şeyler yaptırdı çünkü yapacağını biliyordu."

Babanı mutlu etmek için her şeyi yaparsın. Seni istismar için şartlandırdı, Clara. Acının sevgi olduğunu öğrenmen için seni eğitti. Ve sana söz veriyorum, Martin'in ne yaptığını çok iyi biliyordu çünkü muhtemelen bunu annene de yapmıştı."

Hangi bölümün barajı yıktığını bilmiyorum. Tek bildiğim bir anda hıçkıra hıçkıra ağladığım ve onun kollarına yığıldığım. Demyen beni kendine yakın tutuyor, kollarıyla beni sarıyor ve başımın üstünü öpüp saçlarımı okşarken beni kendine doğru çekiyor.

Üzgün olduğumdan değil. Ya da acı çektiğimden değil.

Serbest kalmak böyle bir his olmalı. Birisi beni dinleyecek kadar önemseydiği için ağır bir yük aniden bedenimden kalktı. Ve inanın bana.

Sanırım öyle: Demyen bana *inanıyor*.

"Ben de sıçıp batırdım," diye fısıldıyor saçlarıma. "Ve çok özür dilerim, Clara. Çok derinden, çok üzgünüm. Pek çok açıdan onlardan daha iyi değilim."

Daha fazla dayanamayana, gözyaşlarım hıçkırığa dönüşene kadar ağlıyorum. İşte o zaman beni bana bakacak kadar nazıkçe uzaklaştırıyor.

"Ama sana bir konuda yemin edebilirim: Geçmişini geri alamam ama geleceğimizi yeniden yazacağım. Onlardan daha iyi olmak için her lanet gün savaşacağım."

Hıçkırıklara boğuluyorum ama bu sefer mutluluktan. "Sen zaten öylesin, Dem. Her zaman öyleydin."

CLARA

Tadı güneş ışığı ve okyanus esintisi gibi ve sonsuza dek öpücüklerini içmek istiyorum.

Dudakları çenemden boynuma doğru ateşli bir yol izliyor. Daha iyi erişebilmesi için başımı arkaya yatırdığımda, gözlerimi açtığımda üzerimizde yıldızlardan oluşan bir gölgelik görüyorum. Nefes kesici.

Kucağına nasıl oturduğumu hatırlamıyorum ama birdenbire buradayım. Demyen'in elleri önce kalçalarımın, sonra sırtımda geziniyor. Beni desteklemek için olduğunu düşünüyorum ama sonra parmaklarının bikini üstümün kancalarını ustalıkla çözdüğünü hissediyorum.

"Dem!" Nefes nefese kaldım.

"Özel plaj, bebeğim." Üstünü çıkarıp yanımızdaki terk edilmiş şezlonga atarken tenime doğru mırıldanıyor. "Etrafta bizi görecektir kimse yok. Sadece sen ve ben varız."

Bunun güvenlik detaylarıyla nasıl çalıştığını sormak istiyorum, ama dudaklarını meme ucuma sarıp emdiğinde beynim aniden bulanıklaşıyor. Dili yuvarlanıyor ve fiskeler vuruyor, doğrudan merkezime zevk şok dalgaları gönderiyor.

Diğer göğsüme doğru hareket ettiğinde, kalçalarımın yavaşça gıcırdamasına engel olamıyorum. Yanıt olarak inliyor, kıkırmı tutuyor ve beni daha fazla üzerine çekiyor.

Neredeyse isteksizce geri çekiliyor, gözleri göğüslerimin üstünden yanaklarıma kadar tahrik olmuş kızarıklığının yolunu takip ediyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, ellerini belime doğru götürüyor ve beni nazıkçe okşuyor.

"Bana ne istediğini söyle," diye gırtlıyor. Gözleri sıcaklıkla ve adını koymaya korktuğum bir şeyle dolu. "Herhangi bir şey."

"Bir şey var mı?"

"Ne istersen. Eve dönüp yatmak istiyorsan, bunu yaparız. Şafak sökene kadar bir kutu dondurma yemek istersen, sana gizli zulamı gösteririm. Sadece bana ne istediğini söyle Clara, ben de sana vereyim."

Bunu bana yapmayı nasıl başarıyor? Beni aynı anda hem bu kadar duygusal, hem bu kadar değerli, hem de bu kadar azgın hissettirmeyi? "Ya... ya bunların hiçbirini yapmak istemiyorsam?"

"Oh?" Kaşları kalkıyor, ama bir sırıtmayı bastırdığını söyleyebilirim.

Utangaç, nazlı bir gülümseme sunuyorum ve parmağımı göğsünde gezdiriyorum. "Ya henüz eve dönmek istemiyorsam?"

Gülümsüyor. "Geri dönmek zorunda değiliz."

"Ya... burada kalmak istersem?" Daha yakına eğilirim. "Seninle mi?"

"Bunu yapabiliriz."

"Peki ya..." Kalçalarımı bir kez daha kucağına bırakıyorum. "Ya şu andan itibaren şafağa kadar seninle eğlenmek istersem?"

Demyen göğsünde memnun bir gümbürtü mırıldanıyor. "'Herhangi bir şey' dedim, değil mi?"

Ayağa kalkıyor ve elleri kıcımlı sıkıca kavrarken bacaklarım içgüdüsel olarak beline sarılıyor. Beni öpmeyi hiç bırakmıyor. Her öpücük yakıcı, aç ve daha fazlasını talep ediyor. Onun merhametine kalmış durumdayım ve dünya üzerinde olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Ama beni perdeleri ve muhtemelen bir süre önce yakmış olmamız gereken meşaleleriyle ruhani odaya taşıdığına, beni yatağa atıp benimle ilişkiye girmiyor. Beklediğim gibi değil.

Bunun yerine Demyen beni yatağın kenarına oturtuyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor. Başını kalçalarımın doğru eğiyor ve yavaşça, şefkatle dizlerimle kalçalarımın birleştiği yer arasındaki açıkta kalan her santim deriyi öpüyor. Önce solu, sonra sağ.

Tümseğime ulaştığında bana gülümsüyor. Sonra tek kelime etmeden dişlerini kullanarak bikinimin alt kısmını dizlerime kadar indiriyor... ve sonra elleriyle geri kalan kısmını çıkarıyor.

"Arkana yaslan bebeğim," diye fısıldıyor am dudaklarıma bastırıldığı yumuşak öpücükler arasında. "Arkana yaslan ve keyfini çıkar."

Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra bile beni kızartmayı başarıyor. Bacaklarımı omuzlarına sardığı ve kollarını belime doladığı sırada yumuşak yatakta geriye doğru eğiliyorum. Sanki onun altında olmaktan çok ona tutunmuş gibiyim.

O kadar sevgi dolu ve samimi ki ağlamak istiyorum.

Dudaklarının klitorisime ilk dokunuşu usulca nefes almamı sağlıyor. İkinci öpücük daha sert ve dili ıslaklığımda geziniyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Amımla öpüşüyor.

Bu düşünce beni aniden daha önce olduğumdan daha fazla ıslatıyor. Çıkardığı ani onay hırıltısı ya da sularına dokunmaya başlaması olmasaydı utanırdım.

"Dem..." Nefesim kesildi. Elim saçlarına uzanıyor, bir şeye -tercihen ona- tutunmak istiyorum.

"Bana ne istediğini söyle, *kiska*," diye mırıldanıyor yarığım boyunca uzun, yavaş yalamalar arasında. "Bana tam olarak ne istediğini söyle."

"İstiyorum..." Her şeyi aynı anda istiyorum. *Onu* istiyorum. "Parmaklarını istiyorum. Lütfen."

Kıkırdıyor ve klitorisimi öpüyor. "'Lütfen.' Çok kibar. Çok itaatkâr. Ne kadar iyi bir kedi yavrusu."

İki parmağını aynı anda içime soktuğunu hissettiğimde zevk ve rahatlama dolu bir miyavlama çıkarıyorum. Doğum yaptığım düşünülürse hâlâ darım ama Demyen kesinlikle onun boyutuna uyum sağlamama yardımcı oldu. Onu sonuna kadar içime almak istiyorsam beni açması gerektiğini biliyor ve parmaklarını içimde gezdirmeye başladığında yardım etmeye fazlasıyla hevesli.

Bilinçli düşünce noktasını hızla geçiyorum. Demyen'in boştaki eli belimi yatağa bastırıyor ve parmaklarına istediğim gibi asılma yeteneğimi kısıtlıyor.

Bu da zevki daha da yoğunlaştırıyor. Bu baskı, bu kontrol... her hissin tam da kendimi rahatlatmama izin verilmeyen noktaya yerleşmesini sağlıyor.

Daha fazlasını istiyorum.

"Klitorisim," diye nefes nefese kalmayı başardım. "Lütfen... klitorisimi em..."

Kahretsin, yine yüzüm kızardı. Yatakta emir veren kişi olmaya alışık değilim. Böyle şeyler söylediğimi duymak kulağa çok ayıp geliyor.

Ama dilimde tadı çok güzel.

Demyen tereddüt etmeden yapıyor, dudaklarını tomurcuğumun etrafına sarmadan önce dilini tomurcuğumun etrafında döndürüyor ve yavaşça artan bir basınçla dudaklarını titreştirerek nazikçe çekiştiriyor.

"Siktir! Evet!" Miyavlıyorum ve saçlarını tutuyorum. "Tam orası!"

Parmaklarını çalıştırıp klitorisimi emerken amıma karşı zevkle hırladığını hissediyorum. Ama sonra ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir şey yapıyor ve *ohmygawd* şimdiden boşalmaya çok yakınım.

İnlemelerim resmen sızlanmalara dönüştü. Serbest bırakılması için ona yalvarıyorum. Bunun için kıvranıyorum.

Tekrar yapıyor, bu sefer biraz daha sert. Tehlikenin kıyısında dans ediyor ve bedenim bunun için şarkı söylüyor. Kalçalarım titriyor. Kendimi daha ne kadar tutabilirim bilmiyorum.

Bunun bitmesini istemiyorum.

Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

Başparmağı ve işaret parmağı meme ucuma yumuşak bir çimdik attıktan sonra yuvarladığında, aynı anda klitorisimi daha sert emiyor ve vücudumun derinliklerindeki o tatlı noktaya masaj yapıyor.

Paramparça oldum.

Bir elim saçlarını çekiştiriyor; diğer elim çarşafı pençeliyor. Ama o bileğimden tutup elimi başına doğru çekiyor, böylece şimdi ikisi de çekiştiriyor, çekiştiriyor ve ben onun parmakları ve diliyle serbest kalıyorum.

Titriyorum.

Gushing.

Nefes nefese kalıyorum, çünkü nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Demyen parmaklarını yavaşça üzerimden çektikten sonra hemen bacaklarımın arasını yalamaya ve öpmeye devam ediyor. Ama bu kez, sanki beni yatıştırmak, böylesine ani ve lezzetli bir boşalmadan sonra sakinleşmeme yardımcı olmak için dilini yarığım boyunca gezdiriyor.

Bunun gibi birkaç nefessiz dakikadan sonra, bacaklarımı omuzlarından dikkatlice indiriyor ve vücudumdan dudaklarıma doğru bir yol öpüyor. Onun dilinde kendi tadımı alıyorum ve bu çok pis bir şey.

Bayıldım. Daha

fazlasını istiyorum.

Daha, daha, *daha*.

Ama Demyen üzerime çıkıp beni istediğim gibi mahvetmek yerine yüzümü öpüyor ve yatağa kayıyor. Kendini yanıma doğru uzatıyor ve bana gülümsüyor.

"Hiç kimse sana tadının karpuz şekeri gibi olduğunu söyledi mi?"

Çılgınca kıkırdıyorum. "Sen ilk olurdun."

Burada neler olduğunu anlamıyorum. Kaya gibi sert - bir süre önce şortunu çıkardı ve kalçamda zonkladığını hissedebiliyorum.

Neden beni unutana kadar dövmüyor? Onun yerine...

"Sırada ne var?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Tıpkı sana söylediğim gibi." Gülümsemesi boğucu bir hal alıyor, şu anda dudaklarında parlayan sularıyla daha da seksi. "Ne istersen yaparız. Onu sana vereceğim. Sadece adını koy."

"Bekle... cidden mi?"

Yavaşça ve sadece bir kez başını sallıyor. "Ciddiyim."

Bu yeni bir şey. Benim gibi neredeyse hiç seçim şansını olmamış biri için çok ama çok yeni.

Aşağı uzanıyorum ve parmaklarımı şaftı boyunca kaydırıyorum. Keskin bir nefes alıyor ve tutuyor, devam etmemi bekliyor. Tekrar yapıyorum, vücudunun dokunuşuma verdiği tepkinin tadını çıkarıyorum. Başparmağımı ucuna her sürttüğümde midesi kasılıyor, içeri doğru çekiliyor. Parmakları, rahat durmak için elinden geleni yaptığı kalçasında seğiriyor.

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Sırt üstü yatmanı istiyorum."

Demyen bir an için kaşlarını çatıyor, sonra nefesini bırakıp yastıklara yaslanıyor.

Bacaklarına sarılıyorum. Eğilip şaftını yalamak, onun beni emdiği gibi ben de onu ağzıma almak istiyorum. Ama daha derine.

Yapmalıyım.

Ama bunun yerine, indirilmiş kirpiklerin arasından ona bakıyorum ve yavaşça, duyuşal bir şekilde vücudunun uzunluğuna doğru sürünüyorum. Sabırla bekliyor - bu kadar sert bir adamın bekleyebileceği kadar sabırla. Ama beni her zamanki gibi almıyor.

Seçimleri benim yapmama izin veriyor.

Neden bilmiyorum ama bu yaptığı en ateşli şey.

"Ellerini başının arkasına koy. Ya da çarşafı tut. Ama..." Dilimi çenesinde gezdiriyorum. "Bakabilirsin ama dokunamazsın."

Demyen'in kahkahası daha çok hırıltıya benziyor. "Ciddi misin sen?"

Sırıtiyorum. "Ölümçül."

"Ama-"

"Sorun nedir? Meydan okumaya hazır olmadığını mı düşünüyorsun?"

Gözlerini bana dikti. Rekabetçi modunu harekete geçirmek ve bu oyunu benimle oynamasını sağlamak için mükemmel düğmeye bastım.

Kollarını yukarı doğru uzatıyor ve şakacı, bilmiş bir sırıtışla ellerini başının arkasında kavuşturuyor. "Sahip olduğun her şeyi bana ver, bebeğim."

Kahretsin. Artık onu tam istediğim yerde bulduğuma göre, onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Keşfederiz belki?

Bana bakışı, sanki bana tam olarak bunu yapmam için izin veriyor gibi.

Beline sarılıyorum ve parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Tırnaklarım hafifçe meme uçlarına sürtündüğünde, keskin bir nefes alıyor ve düşük bir hırıltıyla geri veriyor. Ama beni durdurmak için hiçbir şey söylemiyor. Elleri başının arkasından kalkmadı.

Vücudundan aşağı doğru kayıyorum. Bana karşı zonkluyor ve birden aklıma onun her parçasının tadını çıkarmak gibi kötü bir fikir geliyor... o parçası hariç. En azından hemen değil.

Dudaklarım V-kesiminin derisine bastırıyor. Dişlerimi kasıklarıyla kalçası arasındaki deride gezdirdiğimde derin bir nefes daha çekiyor. Bunu diğer tarafa da yapıyorum ve onun boğuk bir inilti çıkardığını duyuyorum.

"Clara..."

"Hmm?" Şaftının tabanını yarı öpüyorum, yarı emiyorum. Yanıt olarak zıplıyor ve ben de kendime olan düşkün sırtışıma gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"*Siktir.*" Demyen parmaklarını saçlarında sıkıyor. "Ne yapıyorsun sen?" Bir omzumu gelişigüzel atıyorum. "Bilmiyorum."

Çenesi gerginlikten seğiriyor. Ama sözüne sadık kalarak ellerini uzak tutuyor ve devam etmeme izin veriyor.

Denemek için cesaretlendiğim çok şey var. Dilimi uzun, kalın shaftının tabanından ucuna doğru kaydırduğimde nasıl tepki verecek? Dilimin altında zonklayan damarlar nasıl bir his veriyor?

Daha fazla alaycı yalamalar. Daha fazla hırıltı. Ve sürpriz bir şekilde, bundan çok fazla zevk alıyorum. Sikinin ucunda berrak bir sıvı damlası gördüğümde, onu dudaklarıma götürüyorum ve yavaşça, durgun bir şekilde yalamak için zaman ayırıyorum. Sonra daha fazlası için başının altındaki çıkıntıya masaj yapıyorum.

"*Siktir.*" Kelime sıkılmış dişlerin arasından tıslıyor.

Merakımdan, sikinın vücudumdan aşağı inerek göğüslerimin arasında durmasına izin verdim. Bunun erkeklerin sevdiği bir şey olduğunu duymuştum ama daha önce hiç denediğimi söyleyemem. En azından isteyerek.

Ne de Demyen gibi devasa biriyle.

Her iki elimle bir göğsünü kavrayarak shaftının etrafına bastırıyorum ve yavaşça yukarı kaldırıyorum, sonra tekrar aşağı kaydırıyorum. Bunu tekrar ve tekrar yapıyorum ve aynı sıvının ucundan biraz daha sızdığını fark ediyorum. Etrafına daha sıkı bastırdığımda inliyor ve kalçalarını yuvarlıyor. Artık göğüs dekoltemin içinde kayması daha kolay. Ve itiraf etmeliyim ki, ona yaptığım şey yüzünden kontrolünün bir kısmını kaybettiğini görmek heyecan verici.

İndirdiğim kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve aynı anda dudaklarımı sikinin başına doluyorum. Şehvet ve arzuyla açılmış gözlerle beni izliyor.

"Clara..." Resmen bana yalvarıyor.

Yumuşak bir h  p  rt   ile a  zımı   ekiyorum. "Evet?" Sesim ama  lad  ğımdan daha bo  ucu   kıyor. Muhtemelen t  m bu ke  fetme ve alay etme bacaklarımın arasını a  rıt  ğı i  indir.

"Sen... sen benimle *dalga ge  iyorsun*..."

"Ne?" Neden bahsetti  ini bilmiyormu   gibi davranıyorum. "Sadece ke  fediyorum. Seninle e  leniyorum."

Bir sırtı  ı ısırarak geri   ekiyorum. Ve rahatlamaya karar veriyorum, en azından bu kadar, bu y  zden horozunu g    slerimden serbest bırakıyorum ve elimle yavaş  a ok  uyorum. O kadar kalın ki parmaklarım birbirine tam olarak dokunamıyor.

Ben ok  arken, ta  aklarını a  zıma alıyorum. Tıpkı o g  n mutfakta oldu  u gibi, bu his kar  ısında neredeyse par  alanıyor. Yavaş  a baskı uygularken dudaklarım torbasının bir tarafını sarıyor. Emiyor, ok  uyor, a  zımın i  indeki sıcaklık ve ıslaklıkla oynuyorum.

Bunu yaparken, onun daha da sertle  ti  ini hissediyorum. Daha dolgun. Daha a  ır.

Ve kul  beyi dolduran sinirli yarı homurtu, yarı zevk   ı  lı  ı kulaklarıma saf m  zik gibi geliyor.

Di  er tarafa ge  ip aynısını yapıyorum, iyi bir i     ıkard  ğımdan emin olmak i  in zaman ayırıyorum. Tadının nasıl oldu  unu tarif etmeye ba  layamam - okyanustan gelen izler, kendisinden izler ve bu anda daha az somut ama daha g    l   bir *duygunun* birle  imi beni zevkle inletiyor.

"Siktir. Clara. Mercy..."

Dudaklarımı   uvalından   ekiyorum ve ona g  l  msemek i  in e  iliyorum. "Hmm? Merhamet? İstediyin bu muydu?"

Demyen   ar  afları tutuyor ve onu biraz rahat bırakmazsam beni yutacakmı   gibi bana bakıyor.

G  l  msemem geni  leyerek sırtıtmaya d  n    yor. "Oh. Um... hayır.   zg  n  m. Yeni   ıktım."

Yüzüne yayılan şehvetli hayal kırıklığı dalgası beni daha da cesur hissettiriyor. Kendini kontrol etmesinin ve sözüne sadık kalmasının aslında nereye kadar uzanabileceğini bilmek istiyorum.

Yavaşça vücuduna tırmanırken meme uçlarım teninde geziniyor ve karın kasları titriyor. Kalçalarına sarıldığımda, zonklayan uzunluğunu yarığımın her santiminde hissetmek için kendi kalçalarımı döndürüyorum.

Siktir, onu istiyorum.

Siktir, ona ihtiyacım var.

Ben ona sürtünürken bu iki düşünce tekrarlanıyor. İleri geri, kendi ihtiyacım ile inleyene kadar klitorisimi şaftı boyunca kaydırıyorum. Demyen'in bakışları bana yapışmış, burnundan solurken yaptığım her hareketi izliyor.

Aramıza uzandığımda, onun ateşli bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum. Kendimi onun sikinin üzerine bıraktığımda, boşuk nefesim onunkiyile yankılanıyor. *Sikeyim. Evet.*

Bu. İstedğim şey bu. İhtiyacım olan şey. Beni o kadar iyi dolduruyor ki. Öyle ki, sadece gerilmenin ve doğru yerlere sürtünmenin verdiği hisle gözlerimin kenarlarından yaşlar fişkırıyor.

Seksin böyle hissettirebileceğini hiç bilmezdim.

Hayatın böyle hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.

Çatının üzerinde bir dizi cam panel olduğunu ancak şimdi fark ettim. Hindistan cevizi ağaçlarının arasından parıldayan yıldızların tam görüntüsünü sağlıyor. Başımı zevkle arkaya atıyorum, vücudum aşağı doğru bastırıp Demyen'i tamamen içime alırken kavisleniyor.

Taşaklarının kıcıma sürtündüğünü hissetmek istiyorum.

Aletinin tabanının beni açtığını hissetmek istiyorum.

Ona binmeye başlarken yıldızları izlemek istiyorum.

Bu yüzden hepsini aynı anda yapıyorum.

Ellerim göğsünden kalçalarına doğru kayıyor, bu da daha fazla eğilmemi ve kendimi onun aletinde yukarı aşağı hareket ettirmeye odaklanmamı sağlıyor. Yeni

Açı omurgamda derin bir zevkle ürperti üstüne ürperti yaratıyor ve nefes nefese kalıyorum. İnlemek. İçimdeki o tatlı noktaya tekrar tekrar sürtündüğünü hissetmek ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve gözlerimin kapanmasına neden oluyor...

Ama bu gece değil. Yıldızları görmek istiyorum.

"Tanrım, bebeğim..." Demyen'in sesi puslu havamı dağıtıyor. "Çok güzelsin amına koyayım."

İşte bu. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama bu sözler kontrolümdeki ipi koparıyor ve onun etrafında uçuyor, titriyor, spazm geçiriyorum. Ellerim onun kalçalarından ayrılıp göğüslerimi kavlıyor ve sıkıyor, serbest kalmam için onları yoğuruyor. Orgazmın azalmaya başladığını hissettiğimde bile kalçalarımın zıplamasını ve ona binmesini engelleyemiyorum.

Bu çok iyi. Bitmesini istemiyorum.

Gözlerimi açıp Demyen'e bakabildiğimde titriyor ve nefes nefese kalıyorum. Kalçalarım artçı sarsıntılarla seğiriyor. Saçlarımın bir kısmı yüzümün önünde asılı, nem ve tutkuyla nemlenmiş vahşi buklelerden oluşan ince bir perde.

Demyen yatağı tırmalıyor. Çenesindeki damar atıyor ve gerginlik boynundan göğsüne, birleştiğimiz yere kadar görülebiliyor.

"Clara... lütfen..."

Az önce yalvardı mı? Bir elimi göğsüne koyarken diğer elimle saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum ve ona bakarken dudaklarımı yalıyorum.

I. Hisset. Yani. Hissediyorum. *Güçlü.*

"Lütfen, ne?" Mırıldanıyorum. Hâlâ nefes nefeseyim, bu yüzden kelimeler beklediğimden daha boğuk çıkıyor. "Bebeğim?"

Sıkılı yumruklarını şiltenin üzerinde sürüklüyor, parmaklarının arasına dolanan çarşaflar hareketle birlikte bükülüyor. Sahip olduğu kontrolün her zerresiyle savaştığı açık ve savaşı kaybediyor gibi görünüyor.

Kalçalarımı tekrar yuvarlayıp onu geri itiyorum.

"Clara," diye gıcırıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Evet, Demyen?" Tekrar ve tekrar yapıyorum, şimdi ona doğru eğiliyorum, ellerim göğsünde düz duruyor. Bana dokunmasına izin verilmemesine rağmen

ona dokunmadan. "Evet... yessss..."

Bakışlarımız kilitlendi. Onu akıl sağlığının bir santim yakınına kadar götürmeye kararlıyım. İç duvarlarımı şaftının etrafına sıkıştırıyorum ve bir dizi küfür homurdanıp içime doğru kamburlaşmasından zevk alıyorum.

Aniden haykırdığımda sırtıyor.

Küçük anlaşmamızda lanet bir boşluk buldu.

Kalçaları içime doğru sürtünmeye başladı. Yavaş ve sert, derin vuruşlarla arkama yaslanıyorum ve kığımın kalçalarına her sert vuruşunda homurdanıyorum. *Sikeyim.*

Ama sonra daha hızlı hareket etmeye başladı. Kalçalarını benimkilerle yuvarlıyor, böylece horozu farklı açılarda sürtünüyor, beni açmaya çalışıyor. Beni başka bir orgazma yaklaştırıyor, öncekinden daha hızlı.

"Dem..." Sızlanıyorum.

"Evet, bebeğim?" Sırtıyor ve ben kontrolümü kaybetmeye başladığımda yüzümü izliyor. Nefes alıyorum, titriyorum, daha fazlası için ona asılıyorum. Daha fazla. Daha fazla.

Daha fazla.

Çok yakın, ama ona ulaşamıyorum. Çekirdeğimin derinliklerindeki o harika acı, saf bir coşku seline dönüşmek istiyor ama onu kenara itecek bir şey eksik.

"Dem..."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Her şeyi. "Sen." Bir zevk şimşegi ayak parmaklarımı kıvrırken homurdanıyorum ve titriyorum. "Siktir. Sana ihtiyacım var."

Anlayış gözlerini dolduruyor. Ve sonra yüzüne hınzırca bir sırtıma yayılıyor. "Bana ihtiyacın var... ne?"

Bilmiyorum! Ondan gerçekten neye ihtiyacım olduğunu bulmaya çalışırken alt dudağımın somurttuğunu, sonra da titrediğini hissediyorum.

"Dokun bana. Lütfen, Tanrım, Demyen... Dokun bana..."

"Oh, Tanrıya şükür."

Demyen'in elleri kalçalarımaya gidiyor ve hazır olmadığım bir şiddetle beni kendine çekiyor ama *aman tanrım evet evet yessss* tam da ihtiyacım olan şey bu. Kalçalarının arkamdan kalkarak beni ona doğru daha da yaklaştırdığını hissediyorum ve beni daha sert bir şekilde aşağı çekiyor.

Ama sonra oturuyor. Ritmimizi bozmuyor ve nasıl başardığını bir bilsem, ama aniden göğsünü göğsüme bastırıyor ve bir yandan beni sikinin üzerinde zıplatırken bir yandan da beni kucaklıyor.

"Seni yakaladım bebeğim," diye dudaklarıma yapışıyor. Dilimi kendi diliyle okşarken ve beni kendi diliyle beslerken inlemelerimi içerken, birbiri ardına gelen öpücük denizinde boğuluyorum.

O tatlı unutuluşu kovalıyoruz. Ve ona ulaştığımızda, bunu birlikte yaparız - uzuvlar birbirine dolanır, ten kayganlaşır, çığlıklarımız gecenin içinde yankılanır, ta ki birbirimizi bir kez daha tatma ihtiyacımız tarafından boğulana kadar.

DEMYEN

Bir an için gerçekten öldüğümü düşündüm. Ama *lanet* olsun, bu nasıl bir ölüm olurdu.

Clara'nın derinliklerine gömüldüm, onu bedenime sımsıkı sararken salıverilişinin sıcaklığını hissediyorum ve onu kendi bedenimle dolduruyorum.

Altımızdaki yatak bana hâlâ hayatta olduğumu kanıtlıyor. Yatağa uzanıyorum, onu da kendimle birlikte çekiyorum ve kollarımın arasında olabildiğince yakın tutmak için yan dönüyorum.

Ben yavaşça ondan uzaklaşırken güzel yüzü buruşuyor. Dürüst olmak gerekirse, kalbimin fazladan atmasına neden olmayan tek bir ifade var mı bilmiyorum. Şu anda, şişmiş dudaklarının nefes nefese kalışını, uzun, titrek kirpiklerinin altında kızarmış yanaklarını görmek...

Egom daha fazla büyüyemezdi.

Ve birkaç dakika içinde aletimin de aynı şeyi yapacağından eminim.

Bu gece uyumamızın imkanı yok. Kollarımda yatarken, yarı kapalı gözlerle bana merak, arzu ve minnetle bakarken olmaz. Bunun olduğunu sanıyorsa, onu lezzetli bir sürpriz bekliyor demektir.

Ama acelem yok. Bütün gece bizim. Güneş belki bir saat önce battı ve ben yapabiliyorken bu güzel kadınla yıldızların aydınlattığı her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

Bu yeni bir şey. Bu duyguyu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Geçmişte başka kadınlarla da yattım elbette, ama bu bana hep... işlemsel geldi. Ben kendiminkini aldım, onlar kendilerininkini aldı ve her birimiz kendi yolumuza gittik.

Clara ile ilk seferimin de benzer olmasını bekliyordum. O ilk gece, otel odama tökezleyerek girdiğinde, ayak bileği şişmiş ve vücudu

Korku... Ona iyi bir orgazm yaşattıktan ve kendi orgazmımı yaşadktan sonra, ikimizin de daha iyi hissedeceğini ve sadece uzaklaşacağımızı düşündüm.

Ama onun adımı inlediğini duyduğum an, gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Onun üzerimde, etrafımda, altımda parçalandığını hissetmek... bağımlılık pençelerini tenime batırdı ve sesi kafamı daha fazlası için cazibeyle doldurdu.

Ondan sonraki her seferinde kendime bunun farklı bir işlem olduğunu söyleyip durdum. Bana borçluydu. Borcunu hapsetmek yerine sağlam bir sikişle almayı tercih etmem, ona merhamet hediyeledi.

Yalanlar. Hepsi.

Hepsi yalan.

Burada yatıp onun iyileşmesini izledikçe, kollarımın arasında Bacaklarından biri benimkinin üzerine döküldükçe gerçekte daha çok yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Sonunda kendime onu ilk günden beri istediğimi itiraf etmek zorundayım. İçimi

kemiren şey, hiç kimsenin cevaplayamayacağı bir soru:

Hangi Birinci Gün?

İlk tanıştığımızda böyle duygular için çok gençtik. Tolya'ya karşı kürsüye çıktığında ben on altı yaşıdaydım, o ise sadece sekiz. Yargıcın önünde yalanlar söyleyerek ağabeyimin hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmesine neden olan bir çocuktan başka kim olduğunu bilmiyordum.

Ama o andan itibaren hayatlarımız hep iç içe geçti. Greg Everett kim olduğumu, ailemin kim olduğunu biliyordu. Her mahkeme temyizi, her şartlı tahliye girişimi, Tolya'nın özgürlüğü için yürüttüğüm soruşturma ve arayışın her anı bizi birbirimize bir kol mesafesi kadar yakın tuttu.

Bu da Clara'nın her zaman orada, tam önümde olduğu anlamına geliyor.

Ve ben hiç fark etmedim.

Clara bana göz kırpmıyor, bakışları hülyalı. "Ne düşünüyorsun?" "Seni."

Ay ışığında bile yüzünün kızardığını görebiliyorum. Bundan asla bıkmayacağım, ya da biz bunu yaptıktan sonra bile hala kızarabilmesine şaşırırmaktan vazgeçmek

birçok kirli şeyi bir arada.

Diğer elimle buklelerinden bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Sana çok ciddi bir özür borçluyum."

Kaşları çatılır. "Ne için?"

"Her şeyi." İçimi çekiyorum ve elimi onun yanından kalçasına doğru yumuşatıyorum. "Özellikle de bana borçlu olduğunu düşündüğün için."

Clara bir kolunun üzerine yaslanıyor, kaşları çatılıyor. "Ama sana borçluyum. I-"

Onu durgun bir öpücükle susturuyorum. "Hayır, Clara, bilmiyorsun. Hiçbir zaman da olmadın. Ve öyle olduğunu düşünmekle çok yanılmışım."

"Ben..." Gözlerini kırıştırıyor, sonra başını sallıyor. "Anlamıyorum."

Göğsümdeki yeni ağrıyı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Kendimi öfke, nefret ve intikam duygularına kaptırmak yerine etrafımdaki dünyaya daha fazla dikkat etmiş olsaydım... Onu görmüş olabilirdim. Onu fark edebilirdim. Onu kurtarabilirdim.

Willow benim olabilirdi.

"Baban seni kullandı." O bana sokulurken kollarımı ona doluyorum, sırtı göğsüme geliyor ve bacaklarımız çarşafı birbirine dolanıyor. Buradan, eğrelti otları ve hindistan cevizi ağaçlarının sarkan yapraklarının çerçevelediği kumların üzerinde yuvarlanan biyolüminesan dalgaları görebiliyoruz. Başının üstünü öpüyorum ve çenemin altına sıkıştırmadan önce onu içime çekiyorum. "İsteddiğini elde etmek için seni kullandı. Martin istediğini elde etmek için seni kullandı. Ben de istediğimi elde etmek için seni kullandım. Ve hiçbirimize tek bir lanet şey bile borçlu değilsin."

Clara itiraz etmek için başını çeviriyor ama yine bir öpücükle onu susturuyorum. Ancak içimde rahatladığını hissettiğimde tatlı ağzından çekiliyorum.

"Çok üzgünüm Clara," diye fısıldıyorum. Keşke varlığımın her zerresinin bu tek cümleye nasıl sığdığını hissedebilseydi. "Özür dilerim ve bunu telafi etmekten vazgeçmeyeceğim. Asla."

Saçlarının kalın perdesini omzundan nazikçe kaldırıp diğerinin üzerinden geçiriyorum. Saf ipek ve saten, yumuşak ve lüks ve hayal edebileceğim her şey.

Onu hak etmiyorum. Hem de hiç.

Ama lanet olsun, *onun* hak ettiği adam olmaya çalışabilirim.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirmek için ellerimi kollarından aşağı indiriyorum. Başparmaklarım yumuşak tenine sürtünüyor ve yüzümü boynuna gömmekten kendimi alamıyorum. Eğer bu onunla geçirdiğim son geceyse, her saniyesini hafızama kazımak istiyorum. Her kokuyu, her dokunuşu, her tadı, her görüntüyü. Duyularımı onun içinde boğmak istiyorum, ta ki geriye kalan tek şey başka biriyle asla uyuyamayacağım kadar derin bir iz olana kadar.

Yatağımı başka birinin paylaşacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. Ya o ya da hiç kimse benim için.

Ama fikrimi kanıtlayacaksam, ona seçim şansını vermemeliyim.

"Bu," diye mırıldanıyorum omzuna karşı, "bir alışveriş değil. Vücudun takas edilecek bir para birimi değil. Kendini ve kızını güvende tutmak için kendini bana ya da başkasına vermek zorunda değilsin."

Clara bir an dudağının kenarını ısırdı, kaşları yine eskisi gibi şaşkın bir şekilde çatıldı. "Anlamıyorum. Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır! Hayır. Tanrım, bebeğim, asla." Boynunun kıvrımına sokuluyorum. "Demek istediğim, bu senin seçimin. Her zaman senin seçimin oldu. Seks bir pazarlık kozu ya da hayatta kalmak için bir araç olmamalı. Ve iyi olduğun tek şeyin bu olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Gözleri bir parça büyür. Okyanusa bakıyor. Parlayan dalgaların kıyıya vurması gibi gerçekliğin de üzerine çöküp çökmediğini merak ediyorum. Düşüncelerini açıklaması için onu zorlamıyorum; bize uzun bir süre yetecek kadar şey yaptığımı hissediyorum.

"Yani..." İç geçiriyor ve bana bakmak için başını çeviriyor. "Ya ben sadece... seni... istiyorsam?" Bakışları alçak, sanki bana bakmaya korkuyormuş gibi.

Sanki onu hiç reddedecekmişim gibi.

"Hm." Cevabı zaten biliyor olmama rağmen biraz düşünür gibi yapıyorum. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim."

Ağzı utangaç bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Peki ya sadece uzaklaşmak istersem? Kendi işimi yapmak istersem?"

"İnsanlık tarihinin en kötü mavi top vakasını yaşayacağım. Ama idare edeceğim."

Bu onu kıkırdatıyor. Düşünüyor, sonra dirseğiyle beni hafifçe dürtüyor. "Peki ya arada bir şey istersem? Mesela... senin yanında uyumak. Tamamen giyinik."

Kıkırdıyorum. "Eğer istediğin buysa."

"Ne istiyorsun?"

Her tırnağımın kenarını başparmaklarımla birbiri ardına çiziyorum. Cevabı bilmediğimden değil, sadece basit kelimelerle nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. "İstiyorum..."

Clara kucağımda biraz daha dönüyor. "Evet?"

Onun kurnaz olmayan gözleri bana göz kırpmıyor ve ben onların derinliklerinde boğulmaya hazırım. "Beni istemeni istiyorum. Bunu istemeni. Bizi istemeni. Bir şeyleri kaybetmekten ya da beni üzmemekten korktuğun için ya da bana borçlu olduğunu hissettiğin için değil."

Beni çok korkutan ama onun duymayı hak ettiğini bildiğim sözleri fısıldarken kollarımı ona daha sıkı sarıyorum.

"Seni istiyorum. Seninle bu bağlantıyı kurmak istiyorum. Vücudunun her santimine tapmak ve sana her gün ne kadar inanılmaz olduğunu hatırlatmak istiyorum. O diğer piçin adını bile hatırlayamayana kadar her parçanı benimle damgalamak istiyorum. Beni istediğinde, bana ihtiyaç duyduğunda bana gelmeni istiyorum ve dünyayı ayaklarının altına sermek için elimden gelen her şeyi yapacağıma güvenmeni istiyorum."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. Onları teker teker öpüp uzaklaştırıyorum. Titriyor ve daha fazla gözyaşı dökülüyor, ama bunun hayatı boyunca ihtiyaç duyduğu türden bir rahatlama olduğunu biliyorum.

"Sana arzuladığın zevki verirken adımı haykırmanı istiyorum. Ağlamanı istiyorum çünkü o kadar mutlu oluyorsun ki tek yapabildiğin bu." Alnımı onunkine bastırıyorum. "Bunun gibi binlerce gece istiyorum - ama sadece senin de istediğin bu olduğu için."

Clara başını sallıyor. Sonra gözyaşlarının arasından gülerek biraz daha başını sallıyor. "Bunu istiyorum. Hepsini istiyorum, seninle birlikte."

Bu kez öpücükte rahatlık ve arzudan daha fazlası var. Bu bir yemin, bir söz ve bir teslimiyet.

Bizi yatakta dizlerimizin üzerine çöktürüyorum, bacaklarımızı ve parmaklarımızı çözüyorum, böylece vücudunu gerçekten okşanmayı hak ettiği şekilde okşayabiliyorum. Avuçlarım gövdesinden aşağı kayıyor ve rahminin üzerinde masaj yaparak zaman geçiriyor. Çocuğumu büyüttüğüne dair kısacık bir düşünce, beni böyle bir şey için mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar sertleştiriyor.

Bir elimi bacaklarının arasına kaydırıp oradaki şiş dudaklarını nazikçe okşadığımda arzum daha da artıyor. Tohumumun yavaşça yarığından damladığını hissedebiliyorum ve *lanet olsun*, bu göğsümden bir uyarı olmadan bir sahip olma hırıltısı koparıyor mu?

Clara nefesini içine çekiyor. "Bunu yapmana bayılıyorum," diye mırıldanıyor.

"Ne yapacağım?" Sırıtiyorum ve kulağının memesini ısıriyorum. Ne kadar dolu olduğunu hissetmek için bir parmağımı içine daldırıyorum ve yumuşak bir iniltiyle kıvraniyor.

"Hırla." Yüzü kızarıyor. "Benim için. Benim yüzümden."

Parmağımla karışık döllerimizden biraz alıp klitorisini yavaş ve sert daireler çizerek ovma için kullanıyorum. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

Yine başını sallıyor. "Çok fazla."

Diğer elim onu biraz daha sıkı kavriyor, okşamayı sürtünmeye dönüştürmek için bastırıyor. "Sana böyle dokunmam hoşuna gidiyor mu?"

Clara'nın nefesi kesilir. Tereddüt ediyor ama tekrar başını sallıyor.

"Çok fazla." "Tereddüt ettin."

Başını öne eğiyor. "Utaniyorum."

Elimi sırtından yukarı kaydırıyorum, ensesine ulaşana kadar omurgası boyunca yavaş ve derin bir okşamayla bastırıyorum. Sonra parmaklarımı gür saçlarının arasından geçiriyorum, ipeksi saç tellerini avuçluyorum ve vücudu bakışlarımla buluşmak için eğilene kadar onu sertçe geri çekiyorum.

"Utanacak bir şey yok." Kelimeleri dudaklarından bir santim uzakta mırıldanıyorum. Bu açıda, güzel göğüsleri dışarı doğru itiliyor ve diz çökerken daha iyi denge için uylukları doğal olarak daha geniş açılıyor.

Muhteşem.

Boğazından bir inilti daha geliyor. Alt dudağı titriyor. "Dem..."

"Evet, bebeğim?" Sadece o tatlı dudağını öperim. "Bana ne istediğini söyle."

Kollarıma uzanıyor, ben klitorisini parmaklarımın arasında gezdirirken bana tutunuyor. Hareketsiz kaldığımda titreyen bir nefes çekiyor. "Bana onun adını unuttur. Bana dokunduğunu unuttur." Gözlerini kaçırıyor ama saçlarını bir kez daha çekiştiriyorum. Tekrar bana baktığında meme uçları gözle görülür şekilde sertleşmişti. "Bana sahip olmanı istiyorum. Sadece senin."

Onu aniden ileri doğru ittiğimde çıkardığı şaşkın küçük çığlık beni sırtıttırıyor. Yatağa düşüyor ve ben de hemen arkasından onu vücudumla sarıyorum, ağzım omzuna yapışıp onu bir aşk ısırığıyla damgalıyor.

Onunla ilişim bittiğinde, tenindeki tek iz benim izim olacak. Çünkü onları ona vermem için bana yalvardı.

Ve yapıyor da. Clara tekrar tekrar adımı haykırıyor ve onu işaretlemem, damgalamam, bedenine sahip olmam ve ruhunu ele geçirmem için yalvarıyor.

Tüm bunlar olurken ona sürekli olarak tüm kontrolün onda olduğunu hatırlatıyorum. Onu yatağa sabitlediğimde, istediği şeyin bu olup olmadığını soruyorum. Onu daha önce hiç olmadığı kadar sert sikmeye başladığımda, çok fazla gelirse bana söyleyebileceğini kulağına fısıldıyorum.

Onun yanıtı kollarını bana dolamak ve tırnaklarını sırtıma geçirmek olduğunda, neredeyse patlayacaktım. Sesi neredeyse ismimi tekrar tekrar haykırmaya başladığında bile kendimi zor tutuyorum.

Onu sikimin üzerine oturttuğumda, vücudu üçüncü ya da dördüncü orgazmından seğirirken, dudakları öpücüklerimden şişmiş ve yüzü yoğun zevkten hıçkırmaktan gözyaşlarıyla dolmuşken bana bakıyor ve yüzüme uzanıyor.

Uçurumun kenarına çok yaklaştım. "Clara..."

"Lütfen, Dem," diye sızlanmayı başarıyor. "Sana ihtiyacım var. Sana güveniyorum. Seni istiyorum."

Fuuuck.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Eğer mümkünse, sanırım ruhumu aletimden emiyor ve doğrudan vücuduna alıyor.

Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim.

Bunu yüksek sesle inlemiş olmalıyım çünkü üzerine yığıldığımda saçlarımı okşuyor ve fısıldıyor, "Ben de öyle Demyen. Ben de öyle."

DEMYEN

Hâlâ bacaklarımı hissedebilmem bir mucize.

Yaptığımız onca şeyden sonra bile Clara'yı kollarımda misafirhanenin hemen arkasındaki özel hamama kadar taşıyabilmem daha da büyük bir başarı.

Doğal taş duşun duvarına oyulmuş bir bank var. Onu oraya yatırdım, kafasını çıkıntılı taşlara çarpymasına dikkat ettim, böylece duşu açıp temizlenmemizi sağlayabildim.

"Ayakta durabilir misin?" Bok yiyici sırtışıma bastırmaya çalışıyorum ama yani... hadi ama. Eğer cevabı "hayır" olursa, egom resmen bu oda için fazla büyük olacak.

Clara parlak bir şekilde kızarır ve bankın üzerine kıvrılır. "Birkaç dakikaya ihtiyacım olabilir."

Hâlâ sırtıarak dönüyorum ve depo çıkıntılarından birinden deniz süngerini alıp köpürtüyorum ve cildimi ovalıyorum.

Şelale duş başlığının altında durulanırken Clara'nın ağzı bir karış açık bana baktığını fark ediyorum. Ona bir gülümseme gösterdim. "Ne?"

"Ben, um..." Alay eder ve başını sallar. "Sadece hâlâ uyuyor muyum diye merak ediyorum. Çünkü eğer uyuyorsam bu gördüğüm oldukça harika bir rüya."

"Oh, kesinlikle uyanıksın."

Bu onu daha da mutlu edeceğine, birden kaşlarını çatmasına neden oldu. Çok az, ama fark etmem için yeterli.

"Ne oldu? Neyin var?"

Clara iç geçiriyor ve taş duvara yaslanıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Kalbim safra keseme düşmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

"Kahretsin, çok yanlış söyledim." İnledi ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yani... Tolya konusunda sana hâlâ yardım edeceğim. Değişmemekten kastım bu."

Ciğerlerim yeniden çalışmaya başlıyor ve kulağa istediğimden daha gergin gelen bir kahkaha atıyorum. "Bir an için sandım ki-"

"Siktir. Özür dilerim. Sadece şunu demek istedim... Sana hiçbir şey borçlu olmadığımı söylemiş olsan da, yine de işleri yoluna koymaya çalışacağım. Her şeyi berbat ettim ve bunu düzeltmek istiyorum."

Ona doğru yürüyorum ve tutması için ellerimi uzatıyorum. Tuttuğunda, onu şelaleye doğru yönlendiriyorum ve ılık suyun vücudunun üzerinden akmasına izin veriyorum. "Clara, beni dinle. Sen sekiz yaşındaydın. Bir çocuktun. Sadece bir aptal, yetişkin bir adamın hayatından gerçek bir çocuğu sorumlu tutabilir."

Kaşlarından biri alnına doğru süzülüyor.

"Evet, biliyorum," diye devam ediyorum. "Ben lanet olası bir aptalım. Bunu kabul ediyorum. Ama Tolya da öyle ve bunca zamandır suçlunun baban olduğunu açıkça göremeyen herkes de öyle."

Clara bunu düşünüyor. Bir elini ıslak göğsüme bastırıyor ve tenime yapışan damlacıkların izini sürüyor. En iyi şekilde dikkatimi dağıtıyor. "Ciddi misin?"

"Her kelimesi."

Onu sabunlayarak ve deniz süngeriyile kıvrımlarının her santimini temizleyerek sözümü tuttuğumdan emin oluyorum. Bacaklarının arasına ekstra dikkat ediyorum, o zaman yüzünü buruşturuyor ve keskin bir nefes alıyor. Duşun zemininde diz çökerken ona "Sorun yok bebeğim," diye sesleniyorum. "Sadece seni temizleyeceğim."

Gülümsüyor ve ıslak saçlarımı alnımdan geriye doğru okşuyor. "Çılgınca bir şey duymak ister misin?"

"Her zaman."

"Vücudum, 'Ah, artık yok, yapamıyorum' diyor. Ama geri kalan yanımda hâlâ beni bu duvara yapıştırmanı ve beynimi sikmeni istiyor."

Gülüyorum ve karnına sıcak bir öpücük konduruyorum. "Ben de senin yanımdayım." Onun şaşkın bakışlarına gülüyorum. "Ne? Aletim düşmeden devam edebileceğimi mi sandın?"

"Şey... sen deneyecek birine benziyorsun."

Bu adil bir değeriendirme. *Haksız* da sayılmaz. "Pekâlâ," diyorum ayağı kalkarken, "beni gerçekten kurutabilecek dünyadaki tek kadın olduğunu bilmekten mutlu olacaksın."

Clara kollarını boynuma doluyor ve kaygan vücudunu benimkine bastırıyor. Belimin altında bir gram bile ruhum kalmış olsaydı, muhtemelen kışına doğru bir hamle yapardım. Ancak bu haliyle... "Beklentilerinizi düzenli olarak aşmayı hedefleyeceğim," diye mırıldanıyor.

Önce alnından, sonra gözlerinden, sonra da ağzından öpüyorum. "Beni şikayet ederken yakalayamazsın."

CLARA

Bir sorun var.

Bunu uykumda da hissediyorum, ne kadar rahat olduğunu. Lüks duşumuzdan ve Demyen'in hatırı sayılır şımartmasından sonra beni yumuşak bir bornoza sardı ve bizi ana eve geri götürdü. "Misafir evini ne kadar sevsem de," diye açıkladı, "sanırım çarşafaları tamamen mahvettik."

Uyku evine girip bizi fark etmemiş gibi yapan sessiz güvenlik görevlilerinin yanından geçerken bana kendi evlerinde "utanç yürüyüşü" olmadığını hatırlattı. Demyen, gelecek Pazar'a kadar sırtımı üç yönden havaya uçurduğunu tüm dünyanın bilmesinden utanmıyordu, ben neden utanayım ki?

İşte bu şekilde kendimizi onun yatağında bulduk, battaniyelerin altına girdik ve sadece birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldık.

En azından sabahın geç saatlerine kadar uyuyacağımızdan emindim. Ama içimden bir ses beni harika bir rüyadan uyandırdı.

Gözlerimi araladığımda şafağın yeni söktüğünü görüyorum; gökyüzü biraz aydınlanmış ama ilk ışıklar henüz ufka ulaşmamış. Demyen yatağın kenarında oturuyor, elinde telefon.

"Neyin var?" Soruyorum çünkü yüzüne iyice bakmadan bile bir şey olduğunu biliyorum.

İç geçiriyor ve telefonu elinde çeviriyor.

"Onu bulmuşlar."

Birkaç saat sonra, Demyen ve ben Suva'nın yerleşim bölgelerinden birinde yürüyor, doğru evin işaretlerini bulmak için evleri tarıyorduk. I

Sabahın biraz geç saatlerine kadar beklememiz öneriliyor ama Demyen bu işi bir an önce bitirmeye kararlı.

İlk başta bana onun öldüğünü söyleyeceğini sandım. O telefon görüşmesine verdiği tepki kesinlikle öyle görünmesini sağladı.

Ancak Helen Cooper'ın hayatta olduğunu, saklandığını ve izini kaybetmeyi göze alamayacağımızı açıkladı.

Bunun bir tatil olmaması gerektiğine dair sert bir hatırlatma. Buraya iş için geldik, zevk için değil.

Bu yüzden bu yolda attığımız her adımda suçluluk duygusuyla midem bulanıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Demyen evleri taramaya devam ediyor ama kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Dikkatini dağıttığım için." Sandaletimle bir çakıl taşı tekmiyorum.

Bana bakmak için döndü. Sonra, bütün sabah boyunca ilk kez yüz ifadesi yumuşuyor. "Clara," diyor elimi tutarken, "üzülme. I..." İç geçiriyor ve boştaki elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Blyat". Bütün sabah bir pislik gibi davrandım. Asıl üzgün olması gereken benim."

Yaraya tuz basmayacağım. Bunu kabul etmesini ve o telefonu aldığından beri kapıları çarpmayı, agresif bir şekilde kahve içmeyi ya da tostlu düşmanlarının uzuvlarıymış gibi parçalamayı bırakmamasını açıkça borçlu olmasını takdir ediyorum. Şu anda onunla yürüyor olmamın tek nedeni, "Hadi gidelim" diyerek yanımdan hışımla geçmesi ve güneş henüz yarı doğmuşken ön kapıdan çıkıp gitmesi.

"Bambi, at gözlüklerimin bir gün kazaya neden olacağı konusunda beni sürekli uyarıyor."

Yarı yarıya gülüyorum, hala kendimi garip hissediyorum. "Şey, sadece bilmeni istedim. Hiç istemedim-"

Bana bir bakış attı. "Sanırım beni neyin rahatsız edip etmeyeceğinden ben sorumlu olabilirim. Adil mi?"

Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Adil."

Telefonunu sekseninci kez kontrol ediyor ve yeşil kapılı bir eve başını sallıyor. "Bu ev."

Pencerelerin her birinin altına ekilmiş bir çiçek yatağı olan şirin küçük bir ev. Yeni bir kat boya kullanabilirdi, ama genel olarak çok perişan görünmüyor. Sazdan çatısı gerçekten çok havalı. Lav taşı patikadan sessizce ön kapıya doğru yürüyoruz ve Demyen zili çalıyor.

"Sence uyanık mıdır?" Ona fısıldıyorum.

"Eğer değilse, olacak," diye homurdanıyor. Ona azarlayan bir bakış fırlatıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Tamam. Nazik olacağım. Ish."

Birkaç dakika daha süren sessizlikten sonra kapının zilini tekrar çalar. Bu kez evin arka tarafından gelen ayak sesleri ve ardından bir kadının gıcırtilı sesinin uykulu homurtuları duyuluyor.

Ahşap kapı açılıyor. Helen Cooper, artık Alice Tremaine olarak biliniyor, kısmi açıklıktan gözlerini kısarak bize bakıyor. "Evet?"

Demyen dik duruyor. "Helen Cooper?"

Yüzü soluklaşıyor. Kapıyı biraz daha aralıyor, aramızda bakışıyor, sonra Demyen'e odaklanıyor.

Gözleri açılıyor.

Sonra da kapıyı onun suratına çarpıyor.

"Sanırım seni tanıyor," diye mırıldandım.

"Aile benzerliği." Kapı zilini tekrar deniyor, ama bu sefer Evinin arkasına çekilirken bize gitmemiz için bağırıyor. Demyen kısık bir nefes üflüyor.

"Dem," diye araya giriyorum, "bizi sevmesine gerçekten ihtiyacımız var." "Gerçekten ihtiyacımız yok."

"Sence korkutmaya karşılık verir mi?"

Kapıya bir el atar. "Lanet olası kapı ziline cevap vermiyor. Bir sonraki seçenek gözdağı vermek."

Haklısın. İç çekiyorum. "Pekâlâ. Bratva patronu şeyini yap, sanırım."

Bana alaycı bir selam veriyor. "Teşekkür ederim." Sonra arkasını döndü ve kapı koluna hızlı bir tekme atarak her şeyi içeri devirdi.

Helen/Alice çığlık atar. Ocaktan bir kızartma tavası alır ve Demyen yaklaştığında ona doğru savurur. Demyen onu bayıltmadan önce hızla yolundan çekilir.

Soğuk değil. Tencere tutacağıyla tutuşunu fark ettim. O fark etmiyor.

"Dem-"

Şimdi uluma sırası onda. Tavayı kapması tahminimin doğru olduğunu kanıtladı: kadın kahvaltı hazırlıyordu.

"Orospu çocuğu!"

Topukları üzerinde dönüp bana bakıyor, yüz ifadesi korkudan ve bu karşılaşmadan sağ çıkma kararlılığından başka bir şey ifade etmiyor. "Defol git evimden!" diye bağıyor bana.

"Helen! Bekle!" Bana doğru hışımla gelirken ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Bekle! Sana yardım etmek için buradayız!"

"Öyle mi?" Gülüyor ve tavayı başının üzerinde tutuyor. İlerleyen yaşlarına ulaşıyor olmalı, ama lanet olsun, çok güçlü. "Sana haberlerim var, tatlım. Helen Cooper öldü!"

Demyen duvara yaslanmış, yanmış eline bakıyor ve dişlerinin arasından Rus dilinde icat edilmiş tüm küfürleri tıslıyor. Şu anda tanığımızı sorgulamak için doğru zihniyette değil.

"Biliyorum!" Olası bir yumruktan kaçınmak için geri çekiliyorum ama ellerimi yukarıda tutup biraz daha eğiliyorum. "Biliyorum! Biliyoruz. Özür dilerim. Alice. Alice Tremaine, değil mi? Helen Cooper Hawaii'de öldü."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra tavayı yavaşça indiriyor. "Evet. Bu doğru." Demyen gözlerini kısarak bana bakıyor ve ağzından *"Ne oluyor lan?"* gibi bir şey çıkıyor.

Ama şöyle bir şey var: Anlıyorum. *Onu* anlıyorum. Tanrı biliyor ya, bunu yapmayı düşündüm.

tam olarak yaptığı şey: eski hayatını ateşe vermek ve tepelere doğru kaçmak. Bu

Demyen'le o otel odasında karşılaştığım gece seçenekler listemde üst sıralardaydı.

"Karışıklık için çok özür dilerim." Dikkatlice çömelip kırık kapıyı kaldırıyorum. "Sadece birkaç sorumuz var ve biraz çaresiz durumdayız."

Alice şüpheli bir kahkaha atar. Dönüp Demyen'i işaret ediyor. "Seni tanıyorum. Ne iş yaptığını biliyorum. Ailenin ne yaptığını. Tetikçilerinizin bu sefer ıskalamayacağından bizzat emin olmak için mi geldiniz?"

"Sen neden bahsediyorsun be kadın?" Demyen derin nefesler arasında homurdanıyor. Elini esnetiyor ve tekrar tıslıyor.

"Gözlerimin içine bakıp Tolya'nın cezasından bir hafta sonra bana suikast düzenlemediğini mi söyleyeceksin?"

Şimdi en az Alice kadar meraklı olan Demyen'e bakıyorum. Gözleri açılıyor ve sağlam elini kaldırıyor. "O ben değildim. Birkaç gün öncesine kadar senin varlığından bile haberim yoktu."

Alice gözlerini ona dikti. Sonra bana dönüyor. En azından tavaşını masanın üzerine koymuştu. "Peki ya sen? İşimi bitirmen için seni baban mı gönderdi? Everett'ler ve Zakrevsky'ler dürüst M.E.'yi susturmak için birlikte mi çalışıyorlar?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Babam ve ben... nasıl desem, pek konuşmuyoruz. Burada olduğumu bilmiyor."

Kaşlarını çatıyor ve omuz silkiyor. "Peki o zaman. Yalan söylüyor olsan bile artık çok geç. Yarın sabaha kadar ölmüş olacağım. Çay?"

Demyen yine bana bakıyor ve sanki gerçekten aklını kaçırp kaçırmadığını soruyormuş gibi ona gizlice işaret ediyor. Dürüst olmak gerekirse, olabilir. Görünüşe göre onu öldürmeye çalışan insanlardan saklanarak geçirdiği onca zaman akıl sağlığına zarar vermiş olabilir.

"Hayır, teşekkür ederim," diye nazik bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Size zahmet vermek istemeyiz."

Kapı çerçevesine dayadığım kırık kapıya bakıyor. "Doğru. Sadece güzel, normal, hoş ve dağınıklık bırakmayan misafirler."

Demyen boğazını temizler ve öne çıkar. "Buradayız çünkü ilk raporunuzla ilgili sorularımız var."

"Elbette öylesin." Alice alaycı bir gülümsemeyle ağzını büküyor. "Kardeşinizin cinayetten suçlu olmasını imkânsız kılan rapor."

Rahatlayarak iç geçirir. "Evet. O. Sen-"

"Hayır. O yola bir daha girmeyeceğim." Başını sallıyor ve yıpranmış bir koltuğa yığılıyor. "Beni Tibet'e taşımayı planlamadığınız sürece olmaz. Ve ben aslında burayı seviyorum, bu yüzden... teşekkürler ama hayır."

"Bu sadece Las Vegas Polisi," diye ikna etmeye çalışıyorum. "Onların yargı yetkisi yok-"

"Tatlım." Patronluk taslayan bir göz devirmeyle sözümü kesti. "Yargı yetkisi sadece kurallara uyan insanlar için önemlidir. Yasalara uyanlar için. Bilirsiniz, otopsi raporunu değiştirmem ve sahte bir ölüm belgesi düzenlemem için beni tehdit *etmeyecek* türden insanlar."

Kaşlarımı çattım. "Seni kim tehdit etti?"

Alice kıkırdar. "Sanki bilmiyorsun. Çok tatlısın, biliyorsun. O zamanlar çok tatlıydın. Güzelce büyüdün. Yine de her zamanki gibi safsın."

İltifat olan kısım için ona teşekkür etmek istiyorum ama o hakareti de ekliyor ve suçluluk duygusuyla yanan yanıma iniyor.

Demyen bana bir bakış attı ve Alice'in sandalyesini döndürdü. Bir eli arkalığın iki yanında, yüzü Alice'inkinden birkaç santim ötede, onu kafese kapatıyor. "Dalga geçmiyorum," diye hırlıyor. "Hakaretlerle vakit kaybetmek mi istiyorsun? Ben başlayacağım, seni korkak herif."

Gözleri büyüyor. Kolçakları tutuyor. "Ben senden korkmuyorum." "Böyle devam edersen korkacaksın."

Bir parçam Dem'e onun iyi tarafında olmamız gerektiğini hatırlatmak istiyor. bize yardım edecek.

Bir parçam onu korkutmasını umuyor.

"Pekala! Tamam." Alice ellerini teslimiyetle kaldırır. İç geçiriyor, sandalyesine yığılırken gözleri kapanıyor. "Sana bildiklerimi anlatacağım."

"Harika." Demyen gülümsüyor ve yemek masası olması gereken yere yaslanmak için geri çekiliyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve yakın zamanda gitmeyeceğini açıkça belli ediyor. "En baştan başla."

Hasır bir sandalye çekip sessizce oturuyorum. Demyen bana bakıyor ve ben de ona iyi olduğumu işaret ediyorum. Helen Cooper/Alice Tremaine konuşmaya istekli olduğuna göre cevapları almaya odaklanmak daha iyi.

Tekrar iç çekti ve alnını ovuşturdu. "Bildiğiniz gibi, bir zamanlar Las Vegas Polis Departmanı'nın baş adli tabibiydim. Vaka yüklerine yardımcı olmak için asistanlarım ve teknisyenlerim olsa da, öncelikli vakalar her zaman kucağıma düşerdi. Michael Little, polis olduğu için, öncelikli bir vakaydı."

Acıyla yutkundum. Çayı kabul etmeliydim. Tropik sıcak mı yoksa cevaplara bu kadar yakın olmak mı boğazımın kurumasına neden oldu bilmiyorum.

"Onu öldürenin bir kurşun yarası olduğunu söylediler ve sadece mermi yolu, delinen organlar ve benzeri konularda teyide ihtiyaçları vardı. Normal şeyler. Ama bir adli tabip olarak yasal gereklilikler, kan tahlili yapmam, mide içeriğini kontrol etmem gerektiği anlamına geliyordu." Alice sandalyesindeki bir tiftik parçasını karıştırıyor. "Michael Little'ın zehirlendiğini de bu şekilde öğrendim."

"Kurşun yarası kalp krizini maskeleydi, değil mi?" Yerleşkenin dışında karşılaştığımızda eski laboratuvar teknisyeninin bana ne söylediğini hatırlamaya çalışıyorum.

Alice bana kaşlarını çattı. "Ne oldu? Hayır. Kurşun kalbini sıyrıp geçmedi bile." Demyen durur. "Yine mi geldin?"

Onun gözlerinin içine bakmak için sandalyesini çevirir. "Ah, evet. Bütün bu olanların en kötü yanı da bu. Kardeşin onu göğsünden vurdu, beni yanlış anlama. Ama o kurşun tüm hayati organları iskaladı ve arkadan çıktı. Bana sorarsan dünyanın en şanslı atışı."

"Onu kardeşim vurmadı."

"Elbette. Belki de değildir. Yapmış ya da yapmamış olması önemli değil. Demek istediğim, yapsa bile mi? Michael Little bunu gayet iyi atlatırdı."

Kendi sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Eğer zehir olmasaydı."

Alice başını sallar. "Aynen öyle. Ama duymak istedikleri bu değildi. Tolya Zakrevsky'nin öyle ya da böyle bu cinayetten içeri girmesi gerekiyordu. Michael Little'ı zehirleyen o olduğunu kanıtlayabilir miyim? Hayır. Kimin yaptığını da kanıtlayamam, elimde çok daha fazla kanıt olmadan. Tek yapabileceğim

maddeleri test etmek, resmi raporumu yazmak ve ölüm belgesini dosyalamaktı."

Demyen bir şeyi yumruklamak ister gibi görünüyor. Onun yerine ellerini ceplerine sokuyor. "Ee? Zehir neydi?"

"Garip bir olaydı, orası kesin. Bunu asla unutmayacağım. Eskiden sadece peri masallarında duyardım."

Aklıma şimşek gibi bir şey gelince duraklıyorum. "Kurtboğandı, değil mi?"

Başını salladı. "İşte bu. *Aconitum*. Zavallı adam o öğleden sonra içmiş ve vücudunda ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş. Kalbindeki hasara bakılırsa, kurşun göğsünü delip geçtiği sırada kalbi durmuş. Şanslı bir atış ama şanssız bir adam."

"İçtiğini nereden biliyorsun?"

"Mide içeriği. O gün pek bir şey yememiş ama midesinde kahve varmış. Miktarına bakılırsa, ölüm zamanlaması kahvenin sindirim zamanlamasıyla uyuşuyordu, öğleden sonra dört ya da beş civarında bir fincan zehirli kahve içtiğini düşündüm. Sadece bir tane, çünkü aksi takdirde birkaç dakika içinde ölürdü. Bu zehir hızlı etki ediyor."

Demyen elini çenesinde gezdiriyor. Bu sabah o kadar hızlı hareket etmiş ki tıraş olmayı unutmuş, bu yüzden yüzünde saat beş yönünde bir gölge var. "Ve tüm bunları raporuna mı yazdın?"

Alice başını sallar. "Her ayrıntıyı. Ve sonra bana yeniden yazmam ya da işimi kaybetme riskini göze almam söylendi."

"Kim tarafından?"

Bana doğru baktı. "Sence kim? Tolya'yı tutuklayan memur tabii ki. Bu onun davasıydı."

Sertçe yutkunuyorum. Şimdi, bana karşı olan ilk düşmanlığı anlam kazanıyor. "Babam seni tehdit mi etti?"

"Profesyonel olarak. 'Bir mafya eşkıyasının sokaklara geri dönmesine izin verme riskini alamayacağımızı' ve işime değer veriyorsam dediğini yapacağımı söyledi. Tabii ki reddettim. Şikayette bulundum ve iki gün sonra kovuldum."

"Hangi gerekçeyle?!"

Omuz silkiyor. "Kanıt uydurmak. Yeni adli tabip Everett'le işbirliği yapmakta gecikmedi ve organize bir suç ailesine yardım etmek için belgeleri tahrif eden ve kanıtları değiştiren kişi benmişim gibi göstermeyi başardı. Söylentilere göre Zakrevsky'nin cebindeymişim." Demyen'e dönüyor. "Görünüşe göre bana birkaç maaş çeki borçlusun, genç adam."

Demyen her şeye rağmen sırtımayı başarıyor. "Sana bir kapı borcum var."

Alice parmaklarını kolçaklara vuruyor ve iç geçiriyor. "Kardeşinizin duruşmasından bir hafta sonra, yatak odamın penceresinde kurşun delikleriyle uyandım. Ondan iki gün sonra, çantamı alırken klimamı açmak için arabamı uzaktan çalıştırmayı akıl ettim. Arabamı havaya uçurdu ve en sevdiğim avokado ağacımı parçaladı."

"Birisi bunun bir mafya saldırısı olduğunu düşünmenizi istedi." Demyen bu durumdan hiç memnun görünmüyor.

"İşe yaradı, değil mi? Eyaletten, kıtadan, sonra da ülkeden kaçtım. Helen Cooper boğularak öldü ve Alice Tremaine Pasifik Okyanusu'nun ortasındaki küçük bir adada sepet örücüsü olarak iş kurdu."

"Sırrını saklayacağız," diye söz veriyorum ona.

Demyen bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Tabii ona duruşma için ihtiyacımız yoksa."

Alice başını sallıyor. "Oh, hayır. Orada tek başınasın."

"Ama-"

"Gerçek katili yakalamak mı istiyorsun? Ona kahveyi kimin verdiğini bul." Bakışlarını bana doğru kaydırdı. "Ve Tolya'nın suçu üstlenmesinin baban için neden bu kadar önemli olduğunu kendine sor."

Alice'in bildiklerini paylaşmayı bitirdiği çok açık. Her şey söylenip bittikten sonra, ilk geldiğimiz zamankinden on yaş daha yaşlı görünüyor. Alnındaki kırışıklıklar biraz daha derinleşmiş ve saçlarındaki gümüşü çizgiler eskisinden daha kül rengi görünüyor.

Kalbim onun için kırılıyor. O sadece doğru olanı yapmak istedi ve ödüllendirildiği şey de bu oldu.

Sürgün.

Demyen başka bir şey söylemiyor. Ama bir rulo para çıkarıyor, etrafındaki bandı açıyor, sonra tekrar düşünüyor ve yeniden sarıyor. Tüm ruloyu masanın üzerine koyuyor ve gitmemiz için başıyla işaret ediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum omzumun üzerinden. Söylememek kabalık olur.

Helen Cooper'ın kabuğu bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Üzgünüm tatlım. Hepimiz üzgünüz. Greg Everett'in zavallı küçük kızına ne olduğunu merak ederdim. Yetişkinliğe kadar hayatta kalıp kalmadığını merak ederdim." Gözleri Demyen'e kayıyor. "Yaşadığını gördüğüme sevindim."

Demyen bir süre daha ona bakıyor, sonra bir elini sırtıma bastırıyor ve bizi taş patikadan yola doğru götürüyor. Hâlâ tek kelime etmiyor ve ben de onu zorlamıyorum.

Eğer o da benim hissettiklerimi hissediyorsa? İkimiz de darmadağınık durumdayız.

DEMYEN

Tolya'nın tutuklanmasından bu yana ilk kez onu boğazlamak istiyorum. Tüm bunlar için onu mu suçluyorum?

Ben yapmadım. Pek sayılmaz.

Şimdi mi? Olabilir. Sayılır.

Aklından ne geçiyordu, kardeşim?!

Teknemiz suyun üzerinde süzülerek villa tatil köyüne dönerken Fiji güneşinin tadını çıkaran Clara'ya bakıyorum. Tolya'nın o korkunç, kader gecesi hakkında söylediklerini hatırlıyorum: küçük bir kızın kaçırılıp bir arabanın arkasına tıklandığını görmüş. Ve öylece durup kızı almalarına izin veremezdi.

Onun kim olduğunu biliyor muydu?

Onu kaçıran kişi onları takip ettiğini biliyor muydu?

Bu kadar aptal olduğu ve başkasının işine burnunu soktuğu için Tolya'ya öfkelenmek istiyorum. Kötü adam olmak için yetiştirildiğimiz halde kahramanı oynamaya çalıştığı için.

Ama o küçük kız Clara'ydı.

Ve o ya da Willow aniden gözümün önünde kaçırılıp rastgele bir adamın bagajına tıklılırken kendimi boş boş otururken hayal edemiyorum.

Hayır. Öfkelenmem gereken kişi, Michael Little'ı hangi *mudak* zehirlediyse *odur*. Ona o lanet kahveyi kim verdiyse ve şu anda muhteşem bir kadın yıpranmış sinirlerimi dürtmekten kaçınmak için elinden geleni yaparken beni tropik sulara baktıran tüm bu olaylar zincirini kim başlattıysa.

Orospu çocuğu seyahatimi mahvediyor ve ben onun lanet adını bile bilmiyorum.

Elimi yüzüme sürüp Clara'ya uzanıyorum. "Buraya gel."

Bana bakıyor, önce emin olamıyor ama sonra yanıma sokulup iç çekiyor. "İyi misin?"

Gölmek istiyorum. "Müthiş. Kardeşim Las Vegas tarihinin ya en iyi ya da en kötü nişancısı ve sık kafalının biri dışarıda muhtemelen Michael Little'a uzattığı kupadan kahvesini yudumluyor."

Clara cevap olarak hiçbir şey söylemiyor. Sadece başını omzuma yaslıyor ve bir kolunu belime doluyor.

Bu da bir sonraki haberi vermeyi daha kolay hale getirmiyor. "Aradığımız şeyi bulduğumuza göre, Amerika'ya dönme vakti geldi. Yarın sabah yola çıkacağız."

En azından küçük bir itiraz bekliyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Kulağa hoş geliyor." "Bu konuda iyi misin?"

Doğrulup bana usulca gülümsüyor. "Evet. Bu bir iş gezisiydi, değil mi? Bizi getirmek zorunda değildin ama getirdiğin için çok minnettarım. Zamanınızı ve kaynaklarınızı bizimle paylaştınız. Teklif ettiğiniz şeyi kabul edeceğiz ve sahip olduklarımızın kıymetini bileceğiz."

Bu kadını hak etmiyorum. Gerçekten hak etmiyorum. "Haber Willow'a vermemi ister misin? Ya da sana?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Eminim ona Antarktika'ya gideceğimizi söylersin ve hiç telaşlanmadan gider. Sana tapıyor."

Ve ona tapıyorum. Giderek kendimi biyolojik olarak benim çocuğum olmadığı gerçeğine üzülrken buluyorum. Önemli olduğu zamanlarda daha dikkatli olsaydım olabilirdi.

Martin Patterson'a gözlerinin arasına bir kurşun implant yerleştirmek, eve döndüğümüzde yapılacaklar listemin başında yer alıyor.

Clara'nın tahmin ettiği gibi, Willow'a yarın eve döneceğimizi söylemek beklediğimden daha kolay oldu. Gloria ve Bambi'yi tekrar göreceği için heyecanlı ve Helen Cooper'ın evi ile rıhtım arasındaki pazardan aldığım yeni denizkızı bebeğini ve ona uygun deniz kabuğu kolyesini göstermek istiyor.

Ayrıca o bakmıyorken Clara için başka bir şey.

Kızlar piknikte öğle yemeği yerken ve havuza girerken günün geri kalanını dizüstü bilgisayarında çalışarak geçirdim. Akşam yemeği için kendimi bilgisayardan uzaklaştırdım, böylece bu ada cennetindeki son tam günümüzde güneş batarken özel plajda hamburger ızgara yapabilir ve kumdan kaleler yapabilirdik.

Eğer istediğim gibi olsaydı, buradan ayrılır mıydık bilmiyorum. Martin yok, Greg yok, Raizo yok.

Lanet

olsun.

Raizo.

Ona açık artırmasını alıp götürebileceğini söylediğimde çok kızacak. Kışından.

Clara koridordan sessizce yatak odasına giriyor, şüphesiz Willow'un sonunda uzanmasını ve en azından uyuyormuş gibi yapmasını sağlama başarısını kutluyor. Beş hikâye ve üç şarkı önce elimden geleni yaptım, ama çocuk enerji içeceğiyle şişirilmiş bir papatya gibi ortaya çıkmaya devam etti. Yalan söyledim ve sırf Clara devralabilsin diye tuvalete gitmem gerektiğini söyledim.

Şimdi benim odamda ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor.

"O-" diye sormaya başlıyorum ama Clara en ufak bir ses Kraken'i uyandıracakmış gibi ellerini bana doğru sallıyor.

Bikinisinin üzerine giydiği büyük boy tişörtü çıkarıyor ve dikkatlice kapının arkasına asıyor. Konuşmama izin vermediği için yatakta doğrulup ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve onun küçük striptiz numarasını izlemekten son derece memnunum.

İzleyicilerinin farkında olmadığından eminim, çünkü poposuna attığı tekmeler pek seksi değil ve üst kısmı arkadan çözülmeyince bir küfür tıslıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Odanın öbür ucundan fısıldıyorum.

Clara dönüyor, gözleri kocaman. Benimkiler de açılıyor, ama onu tam cepheden görmekten duyduğum zevkle. Yatakta bana katılması için bir davet olarak battaniyeleri geri çekiyorum.

Sürünerek içeri giriyor, çıplak, sıcak ve ağız sulandırıcı, ama ben onu öpmek için çekemeden bir parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Sessiz olmalıyız. Willow diğer odada."

"Sessiz olabilirim."

"Evet, ama sen ben değilsin. Seni alıyorum. Bu biraz farklı bir meydan okuma." Sırıttıyor ve sonunda onu öpmeme izin veriyor. "Ama istersen erken kalkmayı deneyebilirim ve bilirsin işte... alarmın olabilirim."

Kaşlarını çatıyorum. "Yandaki küçük çocukla bile mi? Onu uyandıracağımızdan endişelenmiyor musun?"

Clara göz kırptıyor. "Ağzım doluyken olmaz."

Hay sikeyim. Sabah olsun artık, lütfen. "Biliyor musun, biz sadece-"

Beni tekrar öpüyor, sonra parmağıyla burnuma dokunuyor. "Uyumaya ihtiyacın var. İkimizin de var. Ve ikimiz de biliyoruz ki bir kez başladık mı, bir *süre* durmayacağız."

Ne kadar haklı olduğunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Bu yüzden içimi çekiyorum ve tekrar battaniyenin altına girip başımı yastıklara gömüyorum. "Peki. Sorumlu bir yetişkin ol."

"Bunu ikimiz için de yapıyorsun. Yükü omuzlamaya yardım etme sırasının bende olduğunu düşündüm."

Yan dönüyorum ve onun etrafında kıvrılıyorum, onu içime sokuyorum. "Eve döndüğümüzde bazı şeyleri yeniden düzenlememiz gerekecek."

"Oh?" Bana sokuluyor ve gözlerini kapatıyor ama gülümsemesi hala dinlediğini gösteriyor.

"Eşyalarını benim odama taşımanı istiyorum. Eğer istersen," diye ekliyorum hemen.

Clara'nın fotoğrafları. *Kahretsin.* Çok hızlı hareket ediyor olabilirim. Ada güneşi beynimi kızarttı zaten-

"Çok isterim." Bana gülümsüyor. "Eğer eminsen."

Alnından öpüyorum ve karnını okşuyorum, kendi gülümsemem her saniye daha da büyüyor. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Yatak hareket ediyor.

Biri inciklerime sert bir tekme attı.

Siktir! Ow!

Komodinin arkasına bantlanmış silahı almaya hazır bir şekilde doğruluyorum ama onun Clara olduğunu fark edince duruyorum.

Kaşlarını çatıyor, uykusunda dönüyor ve tekmeliyor. Tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, ama her neyse, aniden çok korkuyor. Nefesi hızlanıyor ve sızlanmaya başlıyor. Sonra başını sallıyor, önce yavaşça, sonra öfkeyle. "Hayır... hayır! Hayır! Hayır! Gitmeyeceğim! Gitme-"

"Clara." Onu omuzlarından tuttum ve hafifçe sarsarak uyandırmaya çalıştım. "Bebeğim, uyan!"

Kaşları çatıldı ve benimle mücadele etmeye başladı. "Hayır! Uzak dur benden!"

"Clara!"

Onu incitmek istemiyorum, bu yüzden mantıklı olan tek şeyi yapıyorum.

O an: Onu öpüyorum, sertçe, nefesinin kesildiğini hissedene kadar.

Yatağa geri döndü ve ben de ona izin verdim. Kendini toparlaması ve bunun bir rüya olmadığını anlaması gerekiyor. Gözlerini kırpıştırıp bana odaklandığında titriyor. "Tanrım, Dem. Ben... Teşekkür ederim. Hissedene kadar her şeyin yeniden olduğunu düşünmüştüm... o..." Aslında biraz gülüyor. "Bu yeniydi."

"İyi misin?" Ona uzanıyorum, ama o hâlâ kaçıyor. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. "Kabus görüyordun."

Clara yavaşça başını sallar. Sonra kendi üzerine

kıvrılmaya başlar. Bu iyiye işaret değil.

"Ben... Ben rüyamda yine küçük bir kız olduğumu gördüm. İlk başta. *Sadece* bir rüya olduğunu düşündüm ama sonra devam ettikçe bunun bir anı olduğunu fark ettim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve uzaklara bakıyor. "Kaçırıldığım gündü."

Devam etmesi için başımı salladım. Bana daha fazlasını anlatması için. Nabzımın hızlanmaya başlamasını görmezden geliyorum.

"Mike Amca'nın o gün işten nasıl erken çıktığını hatırlıyor musun?" Tekrar başımı sallıyorum.

"Tamamen unutmuşum. Babam da işten erken çıktı."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sadece hatırlıyorum... ve hayal ettim... babamın eve erken geldi ve bu annemle beni şaşırttı ve çok da önemli bir şey değilmiş gibi davrandı. Aslında eve öğle yemeği saatine yakın gelmişti. Hatırlıyorum çünkü ilk kez annemin yerine yemek yapmayı teklif etmişti."

Greg Everett hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, bu biraz tuhaf görünüyor. "Ve sen bunu rüyada mı gördün?"

"Evet. Daha sonra Mike Amca geldi." Derin bir nefes alıyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor.

"Clara..." Tekrar ona ulaşmaya çalışıyorum. İrkildiğinde parmak uçlarımı kısa bir süreliğine dizlerinin üzerine koyuyorum. "Neyin var?"

Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda, gözyaşlarını kırpmaya çalıştığını görebiliyorum. "Mike Amca... *kahve içmeye* geldi."

Yavaşça doğruldum.

"Ve..." Burnunu çekip ovuşturuyor ve tekrar başka tarafa bakıyor. "Ona kupayı getirdiğimi hatırlıyorum."

Altımdaki serin zemini hissedene kadar ayağımın kaydığını fark etmiyorum. Yumruklarım iki yanımda sıkılı; zihnim dakikada bir mil hızla koşuyor.

Kurtboğan.

Clara'nın en sevdiği bitki.

Onu öldüren kupayı ona getirdi.

O... O... Ya yapabileceğini bildiğinden daha fazlasını yaptıysa... ve sonra kendini unutturduysa?

"Demyen, lütfen..." Sesi taze gözyaşlarıyla çatlıyor. Bana doğru uzanıyor, ama ben hızla uzaklaşıyorum.

Yapamam. Bana dokunmasına izin veremem. Şu anda olmaz. Parçaları bir araya getirmeye çalışırken ve aklıma sürekli Michael Little'ı bir fincan zehirle beslediği resmi gelirken olmaz.

Egzotik bitkilere olan tuhaf sevgisi ve Little'ın ona verdiği kitap sayesinde hakkında her şeyi bildiği zehir.

Ona kendi cinayeti için bir "Nasıl Yapılır?" dersi verdiğini biliyor muydu?

O kaya parçası göğsüme geri döndü, nefes almamı zorlaştırıyor. Görmeyi zorlaştırıyor. Onun odamdaki varlığına dayanmak zor.

"Odana git." Kelimeleri uyuşmuş dudaklarımın arasında mırıldanıyorum. Cığırlerimde onları söyleyecek kadar hava olduğuna şaşıyorum.

Clara hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Ne?"

"Beni duydun amına koyayım." Ona ters ters baktım. Ya da karanlıkta silüetine benzeyen şeye. "Siktir git."

"Ama, Dem-"

Yeterince taşak geçtim. Benden bu kadar. Başından beri uzak durmam gereken birine sırlıslıkla aşık olmaktan bıktım.

Ben de onu yakalayıp omzuma attım ve yatak odamdan fırlayıp onun odasına gittim.

Biraz merhamet hissettiğim için şanslı, en azından onu ait olduğu yer yerine yatağa atacak kadar.

"Topla kendini. Biz gidene kadar seni görmek ya da duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Hıçkırarak ağlaması onun tek sesli cevabı, ama başını salladığını görüyorum. Her iki durumda da umurumda olmamalı. Kendime umursamadığımı söylüyorum ve inanana kadar bunu tekrar tekrar söylüyorum.

*Umurumda
değil.*

*Umurumda
değil.*

Umurumda değil.

Kapıyı arkamdan kapatıp hışımınla kendi odama dönüyorum ve yatağa dönmeden önce kapıyı kilitlediğimden emin oluyorum.

Ama şimdi uyuyamıyorum. Kokusu çarşafıma sinmiş durumda ve bu sadece göğsümdeki acıyı daha da artırıyor.

DEMYEN

Dün gece hiç uyumadım.

Uçakla eve dönerken uyuyamayacağımdan eminim.

Clara ve Willow'la kahvaltı etmekten, ayrıca rıhtımda bizi konuşma mesafesine getirecek tüm paketleme ve yükleme işlerinden başarıyla kaçındım. Aslında onlar benden önce gidip başka bir tekneye bindiler, ben de işlerim varmış gibi davranarak geride kaldım.

Ona bakmayı midem kaldırmıyor.

Sonunda jete bindiğimde, içerisi ölüm sessizliğindeydi. Clara bir roman okuyor ve Willow da aktivite kitabında boyama yapıyor. Kafasını kaldırıp bana gülümsediğinde, arkamı dönüyorum.

Ve gözümün ucuyla yüzünün nasıl düştüğünü görmemiş gibi yapıyorum.

Kalkış zamanı geldiğinde, onlardan olabildiğince uzaktaki bir koltuğa oturuyorum. Sırf Willow'un gözlerindeki hüzne bakmak zorunda kalmamak için önümdeki duvara bakıyorum.

Benimle konuşmaya çalışmıyor. Sanki bir sorun olduğunu biliyor gibi.

Hay sikeyim. Muhtemelen kendisiyle ilgili bir şey olduğunu düşünüyor, oysa gerçekte alakası yok.

Gerçek mi? Annesine çok benziyor. Ve Michael Little'ı zehirleyen ve kardeşimi müebbet hapse mahkum eden küçük kıza da çok benziyor.

Dengeye geldiğimizde, kemerimi çözüyorum ve onlarla etkileşime girmeden meşgul olabileceğim bir şeyler arıyorum.

Willow bana doğru yaklaştı. "Demmy?"

"Clara." Kafamı kaldırmadım. Ama dikkatinin bana odaklandığını hissediyorum. "Neden Willow'u yatak odasına götürmüyorsunuz? Orada bir film aç."

Ŗu anda idare edebildiğim "güzel "e en yakın Ŗey bu.

Willow aniden gözyaşlarına boğulduğuında, kendimi bok gibi hissediyorum. Geri almak istiyorum ama artık çok geç. Olan oldu.

Clara bana ters ters bakıyor ve kollarını kızına doluyor. "Hadi tatlım. Gidip bir filme sarılalım, olur mu? Kulağa eğlenceli geliyor."

Ama Willow teselli edilemez. Orada öylece oturuyor, bana bakıyor ve ağlıyor.

Burada oturmuş, dizüstü bilgisayarımın ekranındakiler, beni kahramanı sanan beş yaşındaki küçük bir kızın kırık kalbinden daha önemliymiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Clara onu kucağına alıp sırtını ovuyor, yumuşak bir ninni mırıldanarak onu yatak odasına götürüyor ve kapıyı arkalarından kapatıyor.

Rahatlamış hissetmeliyim. Onun

yerine, boktan daha kötü

hissediyorum.

Birkaç uzun, acı verici sessiz dakikadan sonra, Clara yeniden ortaya çıkar ve Bana. "Umarım kendinle gurur duyuyorsundur," diye fısıldıyor. "Daha iyi hissediyor musun? Yoksa ona bir köpek yavrusu verip gözleri önünde öldürmek mi istiyorsun?"

Onu görmezden geliyorum. Bırakın küçük sinir krizini geçirsin ve kendini yorsun. Belki ipucunu alır ve yatak odasına dönüp benden uzaklaşır.

Ama Clara'nın buna tahammülü yok. Dizüstü bilgisayarımı yüzüme kapattı ve yakınıma eğildi. "Seninle konuşuyorum, göt herif."

Sikeyim böyle işi.

Sandalyemi altımdan ittim ve onun üzerinde yükseldim. "Dikkat et."

"Hayır, *sen* izle." Benimle burun buruna geliyor, öfkeli gözlerinde zerre kadar korku yok. "Bir cevap istiyorum. Kızımı ağlattığın için şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Bunu atlatacaktır."

"Siktir git."

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Ona el kaldırmak gibi bir niyetim olduğundan değil, sadece sabrımın sonuna geldiğimden. "Yatak odasına geri dön. İnene kadar yüzünü görmek istemiyorum." Dönüp uzaklaşıyorum, ya da kabinin sınırlı alanının izin verdiği ölçüde.

Clara beni takip ediyor, öfkesi yerini kendi kalp kırıklığına bırakırken sesi duygusallıkla çatırdıyor. "Neyin var senin böyle? Bütün bunlar aptal bir rüya yüzünden mi?"

"Hayır. Birini öldürmek ve suçu kardeşimin üzerine atmakla ilgili aniden yeniden keşfettiğin aptalca bir anı yüzünden."

Alay ediyor. Gerçekten *alay ediyor*. "Kendini duyuyor musun? Şu anda gerçekten kendini duyuyor musun?"

"Evet. Ve uzun zamandır ilk kez kafamın içindeki mantığın sesini dinliyorum!"

Clara adımının ortasında donar. Sonra bıkkın bir şekilde güler ve ellerini havaya kaldırır. "Sende mantıklı bir ses *yok*! Olsaydı, bunun ne kadar *aptalca* olduğunu anlardın!"

Ona doğru dönüyorum, parmağımı yüzüne doğru sallamaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. "Sana kendine dikkat etmeni söylemiştim, Clara Everett. Kiminle konuştuğunu unutma."

Espriden eser kalmadan gülümserken gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor. "Nasıl untabilirim ki? Mahkeme salonunda morarmış ve dövülmüş bedenime bakıp benden sonsuza dek nefret etmeye karar veren adam sensin. Yanımda duran adamdan dehşete kapılmış sekiz yaşında küçük bir kız olduğum gerçeğini unut."

Bunu kazanmasına izin vermeyeceğim. "Clara-"

"Hayır, Demyen. Özür dilerim Bay *Zakrevsky*. Daha bitirmedim. Çünkü evet, kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum. Sen, her şey *senin* için en iyi şans olmasına *rağmen*, kardeşinin sahip olabileceği en kötü şansın bedelini evrene ödetmeye kararlı büyük, kötü bir suçlu *derebeyi*sin."

Yüzüme bir tokat da atabilirdi. Neredeyse öyle hissettiriyor.

Söyleyecek bir şeyim yok. Bu yüzden ona sessizce bakmaya devam ediyorum ve bunun çenesini kapatıp beni rahat bırakması için yeterli olacağını umuyorum.

"Merak etme." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve topuklarının üzerinde sallanıyor. "Senin kim olduğunu unutmayacağım. Özellikle de tam olarak istediğini elde ettiğin sürece tatlı sözler fısıldayan türden bir adam olduğun gerçeğini. Nasıl ifade etmiştin? Doğru ya: 'dünyayı ayaklarımın altına sermek için elinden gelen her şeyi yapacağına' güvenmemi istemiştin." Başını bir yana eğiyor ve yeni akan gözyaşlarına karşı koyuyor. "Bunun nedeni önceki seks miydi? Yoksa sonraki seks yüzünden mi?"

Yutkunuyorum. Sertçe. Buna ihtiyacım yok. Onun bu saçmalıklarının hiçbirine ihtiyacım yok. Koridora doğru başımı salladım ve ona sadece "Git" dedim.

Clara bir hıçkırık patlamasıyla ağzını kapatır ama döner ve yatak odasının kapısına doğru yürümeye başlar.

Sonra arkasını dönüyor ve avucunu yüzümün yan tarafına vuruyor.

Sonra ne yaptığımı hatırlamıyorum. Elim boğazındayken ve vücudu duvara yapışmışken bir şekilde "kendime geldim". Sıkıyordum.

-Çok sert değil, ama vücudunu hıçkırıklarla titretecek kadar sert.

Benimle kavga etmeye bile çalışmıyor. Clara gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakıyor ve başını sallıyor. "Yap hadi. Devam et ve yap. En azından bir konuda hâlâ haklı olacağım. En azından senin de onlar gibi olduğunu bileceğim."

Elim, beni Helen Cooper'ın evindeki tavadan daha beter yakmış gibi geriye doğru sıyrılıyor. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Clara'ya dehşet içinde bakıyorum. *Hayır*, yapamam. Asla onlar gibi olmayacağıma yemin ettim. Asla onlardan biri olmayacağım.

Ama tutmayı zar zor başardığım bir sürü söz verdim.

Bu sefer Clara'ya yatak odasına gitmesini söylemek zorunda kalmıyorum. Gözyaşlarını silmek için çaballıyor ama ağlamasını durduramıyor, bu da artık sesi görmezden gelme çabalarımın rağmen kalbimi parçalayan acınası bir hırıltı dizisi gibi geliyor.

Yatak odasına koştu ve kapıyı arkasından kilitledi, ama ses geçirmez değildi. Şimdi Willow'un çığınca ne olduğunu sormasını dinleyeceğim,

Willow annesine bunun neden olduğunu sorarken ikisi birlikte ağlarlar.
Gerçekten mi? Keşke bilseydim.

DEMYEN

Uçak bir hafta önce indi. Bir asır gibi geliyor.

Raizo açık artırmanın yine ertelenmesine çok sinirlendi. Onun için bu kadar önemliyse lanet tabancamı yiyebilir. Telefonumu patlatıp cevap istiyor, yeni bir program talep ediyor, talep talep talep.

Sonunda tek bir mesajla cevap verdim: *Açık artırma bu hafta sonu*. Bu da bana elimden geldiğince bir şeyler düşünmem için yaklaşık beş gün veriyor.

İndiğimizden beri en iyi ihtimalle asgari düzeydeydi.

Kızları ne gördüm ne de onlarla konuştum. Hem de hiç. Onlar yatak odasından çıkmaya fırsat bulamadan uçaktan inip kendi arabama bindiğinden emin oldum.

Kendime bunun, işlerin bu şekilde daha kolay olacağı için olduğunu söyledim.

Kafamın içinde sürekli "*Lanet olası korkak*" diye bağırın sesi duymazdan geldim.

Odaları yerleşkenin diğer tarafına taşındı. Solaryum kullanım amacına geri döndü ve Willow'un tüm eşyaları diğer havuzun yanında, annesinin yeni konut düzenlemesinin bitişiğindeki bir odada.

Sonunda burası sessizleşti.

Bundan nefret ediyorum.

Bambi ofisime daldığında hiç umurunda olmayan verilerle dolu bir hesap tablosuna bakmakla meşguldüm. Bir elinde kâğıtlar, diğer elinde de tabletini tutuyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Kâğıtları masama bıraktı. "Bildirimim. Ay sonuna kadar eşyalarımı çıkaracağım."

"Whoa." Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve yatıştırıcı bir el kaldırıyorum. "Dur bakalım. Bam, otur ve konuş benimle." İçeri daldığında kenara ittiği sandalyeyi işaret ediyorum.

"Oh, *konusmak* mı istiyorsun? *Şimdi* mi?" Kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor ama en azından oturuyor. "Tabii, konuşalım. Eve geldiğinden beri ağlamayı kesmeyen ve *tüm yatak odası* sökölüp sitenin öbür ucundaki küçük bir dolaba tıkkılan küçük kız hakkında konuşalım."

Masamın üstündeki emayedeki bir lekeye bakıyorum. "İşler değişti."

"Mhm. Ne gibi?" Bambi öfkeden titriyor. "Resmen dünyanın en büyük pisliği olmanı gerektirecek kadar ne değişmiş olabilir?"

"Dikkatli ol, Bam. İtaatsizliğe tehlikeli bir şekilde yakınsın."

Köpekbalığı gülümsemesini genişletiyor. "Ben bunun çok çok ötesindeyim. Ama bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok çünkü ben işi bıraktım." Bana hatırlatmak için kâğıtları kaldırıyor ve kapalı dizüstü bilgisayarımın üzerine bırakıyor.

"Bırakamazsın. Sana ihtiyacım var."

Kaşları havaya kalkıyor ve bir kahkaha atıyor. "Ben mi? Hayır, bana ihtiyacınız yok. Avukatların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve inan bana, istediğin avukatı seçebilecek kadar iyi para ödüyorsun. *İhtiyacın* olan kişi şu anda boynundaki o çirkin morlukları saklıyor, yemin ederim Demyen, sert seksten olsa iyi olur yoksa senin faili meçhul davanı *asla* çözemeyeceklerinden emin olurum."

Kahretsin. Bambi'nin ateşlendiğini görmüştüm ama...

Siktir. Ve Clara'nın boynunda çürükler mi var?

Gözlerimi kapatıyorum ve safranın boğazımdan geri gitmesi için ısrar ediyorum. "Bu bir

tehdit mi ediyorsunuz, Bayan Watkins?"

Onunla böyle konuşmaktan nefret ediyorum. Ama düzeni sağlamak zorundayım yoksa bütün bu Bratva boka saracak. Özellikle de stiletto giyen avukatın taşaklarını evrak çantasında, ifadelerinin yanında sakladığı duyulursa.

"Elbette hayır, Bay Zakrevsky." Ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Tutmakta tereddüt ediyorum ama tutuyorum. Elimi hafifçe sıkıyor ve en iyi "avukat sesi "ni kullanarak "Söz veriyorum" diye tıslıyor.

Sonra Bambi Watkins ofisimden girdiği gibi çıkıyor, kızgın ve savaşa hazır.

Sadece *bana* karşı savaş açacağını hiç düşünmemiştim.

İstifa kağıtlarını dikkatlice gözden geçiriyorum. Sonra onları düzgünce bir araya getiriyorum, her şeyin düzenli olduğundan emin oluyorum ve masam konfeti ile kaplanana kadar onları küçük küçük parçalara ayırıyorum.

Bambi sadece benim avukatım değil. Ailemden biri. Benim kız kardeşim sayılır.

Muhtemelen bu yüzden beni tehdit etmesine rağmen onu vurmayacağını biliyor, *pakhan*.

Kapı tekrar açılıyor. Nedir bu, Ofis Saatleri mi?

Pavel içeri girer, kendi ifadesi de asıktır. En azından meslektaşından çok daha sakin. Masamın karşısındaki sandalyeye yavaşça otururken bana dik dik bakması hoşuma gitmiyor değil.

"Konuşmamız gerek."

"Daha sevişmiyoruz bile ve ben ayrılık konuşması mı yapıyorum?"

Küçük bir gülümsemeyle geçiştiriyor ama iç çekip hemen işe koyuluyor. "Bratva'yı kaybetmek üzeresin."

Donup kaldım. Az önce duyduğumu sandığım şeyi duymadığımı biliyorum. "Affedersiniz?"

Pavel yanağının içini çiğniyor ve cevap vermeden önce pencereden dışarı bakıyor. "Clara'ya nasıl davrandığınla ilgili söylentiler yayılıyor. Ve Willow'a. Ve neden."

Üst çekmecemdeki mataraya uzanırken, "Bu kimseyi ilgilendirmez," diye homurdanıyorum. Sert bir içkiye ihtiyacım var.

"Kanıtlara ve gerçeklere dayalı rasyonel kararlar alma konusunda açık bir yetersizlik gösterdiğinde."

"Sen ne-"

"Bir *rüya* gördü, Demyen. Lanet olası bir *rüya*. Ve sen bu yüzden onların hayatlarını alt üst ettin." Sakinliğini koruyor. Sesini tek bir desibel bile yükseltmiyor.

Ama Pavel'i her zaman göz korkutucu bir güç haline getiren de bu olmuştur.

Gözlerimi ona diktim. "Bunun bir anı olduğunu söyledi. Michael Little'ı zehirlediğini hatırlıyordu."

Pavel başını sallar ve düşünür. "Tamam. Makul." Sessiz bir an için sandalyesinde arkasına yaslanır, sonra güler. "Dostum, *rüya* demişken, sana geçen gece gördüğüm *rüyayı* anlatmalıyım. *Çılgıncaydı*."

"Oh?"

"Evet. Çok da sıcaktı. Ter içinde uyandım." Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Ona olan tutkunu tamamen anlayabiliyorum. Eğer *rüyam* bana bir işaret verdiyse, Clara *çarşaf*ların içinde bir *ucube*."

Birden kırmızı görmeye başladım. "Az önce ne dedin sen?"

Pavel öne eğilir ve sesini alçaltır. "Beni duydun. Clara Everett'le ilgili bir seks *rüyası* gördüm."

Çenem tutuldu. Beni kışkırtıyor ve ben yemi yutmayacağım.

"Ne yapacaksın, Dem? Yani evet, beni dışarı çıkarıp *vor*slarınızın önünde vurabilirsiniz. Sonra da onlara Bratva'nın geleceğine yönelik yeni stratejinizin, hayat değiştiren önemli kararları insanların *rüyalarına* dayandırmak olduğunu açıklayabilirsiniz. Bir de travma geçirmiş çocukların sözleri. Bunların her ikisi de etkili liderlik için güçlü temeller olarak çok mantıklı."

Pavel'e de Bambi'ye söylediğim şeyi söylemek istiyorum: itaatsizliğe çok yakın.

İçimden bir ses her halükarda umursamayacağını söylüyor.

"Bambi'nin istifa ettiğini duydum." Konuları atlıyor ama ikimiz de birbirleriyle bağlantılı olduklarını biliyoruz.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Sadece sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Hikayenin tamamını bilmiyor."

"Fark eder mi?" "Ne?"

"Hikayenin tamamını bilip b i l m e m e s i önemli mi?" Pavel omuz silkiyor omuz. "Yani, tüm hikayeyi biliyorum ve bırakmamamın tek nedeni her zaman iyi bir geri dönüşe inanmış olmam. Ve eğer pes edersem senin de boku yiyeceğini biliyorum."

Sağa sola bıraktığı uyarıları görmezden gelemem. Tüm bunlar *pakhan* olarak otoritemi sarsıyor olsa bile. "İşler o kadar da kötü olamaz."

"Mako sen döndükten bir gün sonra istifa etmeye çalıştı. Willow'un iyiliği için onu bunu atlatmaya ikna ettim. *Yardımcılarından* üçü senin için bir psikolog tutmaktan bahsediyor. Dördü gerçekten aklını yitirip yitirmediğini merak ediyor. Geri kalanlar ise ortalığın karışması ve Bratva'nın tamamen dağılması için kendilerini hazırlıyorlar çünkü *pakhanları* derin travma geçirmiş bir kadının kâbuslarını dinlemeyi ve değerli kaynaklarımızı Bratva'yı gerçekten güçlendirmeye odaklanmak yerine kişisel bir intikam peşinde koşmak için kullanmayı tercih ediyor."

Benim mantığım onun söylediklerini gerçekten dinlemek. Ve tüm kalbimle katılıyorum. Yüksek sesle söylendiğinde, bu gülünç. Berbat bir liderlik. Düpedüz sorumsuzluk.

Ancak gururum Pavel'in çenesini kapatmasını istiyor ki ben de Clara'nın hayatını cehenneme çevirmenin doksan farklı yolunu düşünmeye geri dönebileyim.

Gurur bana her zaman haklı olduğumu ve asla kötü kararlar vermediğimi söylüyor. Mantık kıcıyla gülüyor.

"Sence ne yapmalıyım?"

Parmaklarını birleştirip beni inceliyor. "Beyaz balinanın gitmesine izin ver, Ahab. Mürettebatın isyan etmeden ve tüm lanet gemi okyanusun dibine batmadan önce."

Dudaklarımı büzüyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Tolya'dan vazgeçemem."

"Tolya'dan bahsetmiyorum." Pavel başını Clara'nın yeni odasına doğru eğiyor. "Sahip olduğun bilgileri sana ulaştırmak için elinden geleni yapan kadından bahsediyorum çünkü o iyi, terbiyeli, nazik bir insan. İlkokulda öldürmeye başlayan dahi bir katilden değil."

Azı dişlerimi birbirine geçiriyorum. Bu işin peşini bırakmayacak. Görünüşe göre kimse bu işin peşini bırakmayacak.

"Oh, ve bil diye söylüyorum," diye devam ediyor, "annesi hakkında tam raporlar aldım. *Öldürülmüş*, Dem. Ölene kadar dövülmüş ve zar zor tanınabilir halde. Otopsisini okumaktan sizi alıkoyacağım ama inanın bana, okumadan önce yemek yemek istemeyeceksiniz."

Kaşlarımı çattım. "Annesinin bir kazada öldüğünü söyledi."

"Annesinin intihar ettiğini de söyledi. Hikayesi değişiyor çünkü aslında bilmiyor, Demyen. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Kendi annesi, muhtemelen kendi evinde, kesinlikle Clara olmayan ve kendisini rahatsız eden insanları öldürmekle hiçbir sorunu olmayan biri tarafından öldürüldü."

"Greg Everett'in kendi ortağını zehirlediğini ve kendi karısını öldürdüğünü, sonra da her ikisi hakkında da yalan söylediğini ima etmiyorsunuz, değil mi?"

Pavel bana kuşkuyla bakıyor. "Sekiz yaşında bir çocuğun sırf kendisine iyi davranan tek çocuğu zehirleyebilmek için kahve yapmayı öğrenmesinden çok daha akla yatkın bir teori bu." İç geçiriyor ve yavaşça sandalyesinden kalkıyor. "Biliyor musun, gerçekten onu sevdiğini düşünmüştüm. Gerçekten, tüm işaretler oradaydı ve dostum, senin için çok mutluydum." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Şimdi, yanıldığıma memnunum. O senden çok daha iyisini hak ediyor."

İkinci adamım sakın bir şekilde ofisten ayrılıyor ama akıl sağlığımı da beraberinde götürüyor.

CLARA

Fiji'deki ilk sabah, iyi seyahat etmediğimden oldukça emindim.

İkinci sabah, Demyen çok rüya gibi, mükemmel ve romantik davrandığı için sinirlerimin bozulduğunu düşündüm.

Üçüncü sabah, Demyen'in ani öfkesi beni çok rahatsız etti.

Ve dördüncü... ve beşinci... ve bir hafta boyunca her sabah.

Belki de her gece hıçkırarak uyuduğum içindir. Bu benim yeni rutinim haline geldi: uyanmak, kusmak, bu boş odada oturmak ve duvara bakmak. Sonra Willow okuldan eve geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi onu karşılamak, havuz kenarında yemek yemek, Demyen'in neden ondan nefret ettiğini sormadan onu yatağına yatırmaya çalışmak.

Ondan nefret etmesi için ne yaptığını.

Neyi yanlış yaptı ki bunu düzeltebilsin.

Bu iş bittiğinde ışıkları söndürüp kapısını kapatıyorum ve Yol boyunca gözyaşlarına boğulmadan yatak odama gidiyorum.

Sonra da bir köşeye kıvrılıp bayılana kadar ağlıyorum. Yıka, durula, tekrarla.

Geri döndüğümüz gün, Demyen'in personeli Willow'un eşyalarını taşımayı bitirmek üzereydi.

solaryumdan ikinci avlunun yanındaki penceresiz bir misafir odasına taşındılar. Tüm bu insanların eşyalarını en sevdiği küçük cennetinden alıp Demmy'sinden uzakta küçük, soğuk bir odaya taşıdıklarını görünce kafası çok karıştı ve çok korktu. Ağlarken ve bana sürekli neyi yanlış yaptığını sorarken onu kollarımda taşıdım.

Mako'nun yanına koşup özür üstüne özür dileyerek hıçkırığa hıçkırığa ağladığında, Mako en azından onun seviyesine inip hiçbir şey yapmadığına dair söz verme nezaketini gösterdi.

Hepsi.

Görevlileri Willow'un eşyalarını benim yeni odama taşımaları için ikna etmeyi başardım, çünkü bu oda biraz daha büyüktü ve en azından küçük havuza bakan bir penceresi vardı.

Taşınma sırasında Gloria yanıma geldi ve sessizce "gitmeme izin verildiğini" söyledi. Güvenliğimiz için hâlâ burada kalmak zorunda olduğumuzu söyledi. Ama artık Zakrevsky ailesi tarafından istihdam edilmiyorum.

Ellerimi sıktı ve her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağına dair bana güvence verdi. "Tanrı seni terk etmeyecek, tatlım ve bazen insanların akıllarını başlarına getirmek için sağlam bir kozmik ters vuruşa ihtiyaçları vardır."

O zamandan beri bu odadayım. Çıplak bir ikiz yatak, pencere yok. Küçük bir duşu olan basit bir banyo ama banyo malzemeleri yok. Teknik olarak ihtiyacım yok ama artık Demyen gibi kokmak istemiyorum.

Her seferinde yeniden ağlamaya başlıyorum.

Pavel, Willow'u okula götürüyordu. Döndüğümüz ilk sabah onlara katılmaya çalıştım ama beni gizlice durdurdu ve sadece "Üzgünüm. Patronun emirleri."

Bu yüzden Bambi bu sabah bir elinde araba anahtarları, diğerinde dostça bir el sallamasıyla çıkageldiğinde biraz şaşırdım. "Hey, tatlım!" diye seslendi Willow'a. "Bugün seni ben bırakabilir miyim?"

Bu Willow'u gerçekten neşelendirmeyi başardı. Sırıttırıyor ve başını sallıyor, sonra Bambi benimle biraz konuşmak istediğini işaret edince sabırla gölgede bekliyor.

"Hey," diye sessizce nefes alıyor Bambi yanıma geldiğinde. Gözleri boynuma takılıyor ve sertleşiyor. "Clara? Bu-"

"Önemli bir şey değil." Bilinçsizce boynuma uzanıyorum ve Demyen'in parmaklarındaki silik morlukları kendi parmaklarımla kapatıyorum. "Fiji'de ne olur, biliyor musun?"

Saçmaladığımı düşünüyormuş gibi bakışlarını bana diyor ama daha fazla üstelemiyor. "Görüyorum ki buralarda çok fazla değişiklik var. Çoğunlukla şehirdeydim, yeni bir temyiz turu için hazırlanıyordum. Görünüşe göre taşınmışsınız?"

Başımı salladım. "Demyen burada daha iyi olacağımıza karar verdi."

"Şimdi mi? Hm."

"Evet." Yüzü uçak yolculuğundan beri hüznün gölgesine gömülmüş olan Willow'a bakıyorum. "Patron o."

"Kesinlikle öyle." Bambi düşünceli düşünceli havuza bakarken dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Bana gelebileceğini biliyorsun Clara," diye birden ağzından çıkarıyor. "Her şey için."

Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimden emin değilim. Ama gülümsüyorum ve başımı sallayarak teşekkür ediyorum. "Minnettarım. Sana da."

"Evet." Dönüp Willow'a doğru yürüyor ve elini uzatıyor. "Hadi prenses. Arabamız bekliyor."

Onlar köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekliyorum. Sonra odama giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve yere oturuyorum.

O zamandan beri orada oturuyorum.

En azından sessiz. Telefonda Demyen'in sesini duymak ya da mutfakta onunla karşılaşmak zorunda kalmıyorum. Yerleşkenin bu kısmına pek gelmiyor ve Gloria da ikinci mutfağı Willow'la bana yetecek kadar doldurma nezaketini gösterdi.

Kendimi hasta hissediyorum.

Birçok yönden hasta hissediyorum.

Korkmadan güvenebildiğim tek adam Michael Little'dı. Benim için "Mike Amca". İçgüdüsel olarak onun iyi bir adam olduğunu biliyordum ve yanıldığımı kanıtlayacak hiçbir şey yapmadı.

Babamın bana yaptığı muameleden kaynaklanan morlukları gördüğünde, onları sorar ve babamın endişelendiğini bildiğinden emin olurdu. Tabii ki babam her zaman sanki ben dengesi bozuk, sakar bir çocukmuşum gibi davranırdı. Bu ikisine de iyi bir kıkırdama verirdi.

Ben sadece... Babamla kahve içmeye geldiği o öğleden sonrayı net olarak hatırlayamıyorum. Ama nasıl olduysa, sanki her şey yeniden oluyormuş gibi hayal ettim. Kahve fincanını tezgahıtan alıp oturma odasına doğru yürüdüğümü ve Mike Amca'ya uzattığımı...

Ama neden?

"Clar-Bear, bizim için kahvelerimizi getirir misin?"

Beni babam gönderdi. Bardaklarını mutfaktan getirmemi istediğini hatırlıyorum. Birbiriyle uyumlu bir takımdı, büyük mağazalarda ucuz yemek takımlarının kutularıyla birlikte gelenlerden.

Birini aldım ve Mike Amca'ya uzattım. Sonra diğerini babama vermek için geri döndüm.

Annem orada değildi. Uyukluyordu. Bu da demek oluyor ki.

Başka bir mide bulantısı dalgası içimi sarıyor ve tuvalete zamanında gitmeyi zar zor başarabiliyorum. Kuru bir kusma ama yine de beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Saçlarımı hızla arkaya doğru bağıyorum ve porselen kâsenin kenarlarına tutunarak hayatımı kurtarıyorum.

Yıllardır bu kadar hasta olmamıştım. Birini aramalıyım, mesela Bambi'yi ya da belki Pavel'i, ama onlara ne diyeceğim? Muhtemelen o kadar seyahatten sonra kaptığım bir mikroptur. Bunun olabileceğini duymuştum, değil mi?

Sağlığım son kez bu hale geldiğinde Martin başıma dikildi ve neyim olduğunu öğrenmek istedi. Sanki sonunda satıcıya iade edeceği hasarlı bir malmışım gibi.

Hamile olduğumu öğrendiğimizde fikri değişti. Düşünüyorum da, o aylar ilişkimizin en güzel aylarıydı. Hâlâ bir canavardı ama yavrusunun sağlığına ve güvenliğine değer veren bir canavardı. Bebeğimi güvende, mutlu ve sağlıklı tutmak için her şeyi yapacağımı o da benim kadar iyi biliyordu.

Ben de öyle yaptım. Her gün, her gece, daha iyi muamele karşılığında temizlik, yemek ve seks takası yaptım.

Willow doğduğunda, hayal kırıklıklarını bana yöneltmesi için sayamayacağım kadar çok kez kendimi ona sattım. Geceleri çok yüksek sesle ağlarsa, onu tekrar sallayarak uyutur ve elimden geldiğince onu yatıştırırdım. Bir şey döktüğünde ya da onun bir şeyini kırduğunda, onu bebeğimizden uzak tutmak için her şeyi söyler ve yapardım.

Hepsini tekrar yapmaya hazırım.

Ama bu sefer, m¼cadele ettiğim kişi Martin değil.

Tuvaletten odanın seştiğim k¼řesine doğru t¼kezliyorum ve tekrar duvara yaslanıp cenin pozisyonuna geçiyorum. Bu şekilde daha rahat hissediyorum. Sanki daha iyisini hak etmiyormuşum gibi.

Çok ğüveniyordum.

Çok rahat.

Çok bağlı.

Demyen'in benim ve hayatımın bir parçası olmasına izin verdim, eğer bir gram sevgi için bu kadar aptalca çaresiz olmasaydım, **h i ç b i r** erkeğin içinin olmaması gereken şekillerde.

şimdi... şimdi, sahip olabileceğimiz şeylerin anısı içimde büyüyor.

Ve kapı aniden açıldığında, Demyen'in uzun gövdesi kapı aralığını kararttığında, eğer aşağı inersem...

Bana çektirdiği cehennem gibi savaşmaya gidiyorum.

DEMYEN

Bağırsaklarımdaki ani çalkantıyı hazımsızlık olarak teşhis edeceğim. Kötü karides ya da her ne boks.

Clara'nın döndüğümüzden beri penceresiz bir odadaki bu küçük dolapta yaşadığını ve yaşamakta olduğunu aniden fark etmemizle kesinlikle hiçbir ilgisi yok.

Onun uzak köşede, karanlıkta büzülmüş, bana baktığında titreyen görüntüsüyle hiçbir ilgisi yok.

Ve onu itiyormuşum gibi anında başka tarafa bakmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Bana bağırmasını bekliyorum. "Ne istiyorsun?" ya da "Git başımdan." ya da "Beni rahat bırak." İçinde sakladığını bildiğim ateşle dolu bir şey.

Ama onun yerine, o sessiz. Nefesini zar zor duyabiliyorum, o kadar hareketsiz duruyor ki. Bu onun alaycılığından çok daha az hoşuma gidiyor.

"Bambi, itirafını geri alman için bir duruşma ayarlayacak." Ben de Buraya ne için geldiysem onunla devam edeceğim. "Yargıcın karşısına çıkacak ve yalan söylediğini söyleyeceksin-"

"Yalan söylemedim."

Sesi o kadar sessiz ki neredeyse onu duymuyorum. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Clara hâlâ bana bakmıyor ya da sesini yükseltmiyor. "Yalan söylemedim."

İçimi çekiyorum ve saçlarımı yolma isteğime direniyorum. "Evet, yaptın. Bunu aşmıştık-"

"Zorlandım. İfadem baskı altındaydı. Baskı altındaydım. Ama *yalan söylemedim*."

"Güzel. Adına ne derseniz deyin, olan oldu. Oldu ve Tolya'nın tüm mahkeme sürecini lekeledi, bu yüzden bir yargıcın önüne çıkacak ve ifadenin yaptığı her şeyi geri alacaksın. Sonra da onlara kahveyi ve Michael Little'ı öldürenin aslında sen olduğunu anlatacaksın."

Clara dizindeki bir şeyi karıştırıyor. "Hayır."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Peki neden?" "Çünkü onu ben öldürmedim."

İşbirliği yapmasına ihtiyacım var, bu yüzden yumruğumu kapıya vurmamaya karar veriyorum. Göğsümün o sinir bozucu derecede ağrıyan yerindeki sinir bozucu fısıltı, böyle bir pislik olmamamı fısıldayıp duruyor.

Kendine gel. Pavel'i dinle. Bambi'yi dinle. Clara'yı dinle.

"Zehirli kahveyi ona sen verdin, değil mi?" Derin bir nefes daha çekiyorum. *Soğukkanlılığımı koruyacağım... Soğukkanlılığımı koruyacağım... Soğukkanlılığımı koruyacağım...*

Clara aniden güler. "Evet, Demyen. Bir yargıcın, mahkeme yetkililerinin ve polis memurlarının karşısına çıkıp sekiz yaşında küçük bir kız çocuğuyken bitkilerle ilgili bir çocuk kitabından bildiklerimi aldığımı, yetiştirdiğimi, hasat ettiğimi, elde ettiğimi ve özellikle kalp krizini taklit eden organik bir zehir olduğunu bildiğim şeyi kendi kendime demlemeyi öğrendiğim kahvede kullandığımı söyleyeceğim; tüm bunları hayatımda beni umursayan tek yetişkini zehirleyebilmek için yaptım."

Gözlerimi ona dikiyorum. Alaycılığını takdir etmiyorum.

"İstediğin bu, değil mi?" Başını duvara yaslıyor ve bana ters ters bakıyor. "Neyin doğru ya da gerçekçi olduğu umurunda değil. Sen sadece Mike Amca'nın cinayetini benim üstlenmemi istiyorsun."

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve ışık düğmesini açıyorum. Sonra ellerimi yumruk yapmamak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Gerçekten damarıma basıyor. "İstediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Bakışlarını üzerimde sabitliyor. Tedirgin edici. "Ama alacağın şey bu."

"Kardeşimin hapisten çıkmasını istiyorum. Hepsi bu. Yanlışların düzeltilmesini ve Tolya'nın serbest bırakılmasını istiyorum."

"Bil bakalım ne oldu?" Clara'nın sesi aniden odayı hiç beklemediğim bir şiddetle deliyor. "İstediğin her şeye sahip olamazsın!"

"Dikkatli ol-"

"Yoksa ne olur? Ne yapacaksın?!" Ayağa kalkıyor, gözlerinde nereden geldiği belli olmayan bir vahşilikle bana bakıyor. "Doğruyu söylediğim için bana ne yapacaksın Dem? Yoksa sadece *senin* gerçeğini mi söylememe izin var?"

Ne zamandır bu odanın içinde?

Tanrı aşkına, şimdiden akli dengesi bozulmaya başladı.

"Çünkü gerçek şu: değerli kardeşini geri alabilmek için kendimi ve kızımı öldürmemi istiyorsun. Sen sonsuza dek mutlu olabildiğin sürece diğer herkesin canı cehenneme, değil mi?"

"Bunun öyle olmadığını çok iyi biliyorsun-" "Evet, öyle!"

Neredeyse şokla geri adım atacaktım.

Clara daha önce bana hiç böyle bağırmamıştı.

Birkaç derin nefes alıyor, parmakları avuçlarının içinde kıvrılırken bana ters ters bakıyor. "Eğer beni mahkemeye çıkarırsanız, babamın itibarını zedeleyecek ve tüm kariyerine gölge düşüreceksiniz. Cinayeti işlediğimi itiraf ettikten sonra beni cinayetten tutuklamak *zorunda kalacaklar*. Ebeveynlerden biri tutuklandığında çocuklara ne olur sanıyorsun?"

Mide bulantısı geri geldi. Onu sakinleştirmek için koluna dokunmak için uzandım ama irkildi ve hızla uzaklaştı. Elim garip bir şekilde aramızda geziniyor, sonra tekrar yanıma düşmesine izin veriyorum. "Sana söyledim, Willow'a hiçbir şey olmayacak."

"Seçme şansın yok! Yapabileceğin hiçbir şey yok! Beni mahkemeye sürüklediğin an, onu Martin'e teslim edip ikimizin de var olduğunu unutabilirsin. Çünkü babam ona ihanet ettiğim için beni öldürmezse

Hapishanede ondan nefret eden mahkûmlar kesinlikle nefret edecek." Clara sertçe burnunu çekiyor ve başını iki yana sallayarak tekrar benden uzaklaşıyor. "Ve eğer Martin onu bir yıl içinde öldürmezse, kendi kendine ölmeyi seçene kadar her şeyini tüketecek."

Her şeyin bitmesini isteyen sinirli yanımda, onun aşırı dramatik davrandığını düşünüyor. Bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirmek için bir numara.

Clara ve Willow'u gerçekten önemseyen yanımda, onun haklı olabileceğinden korkuyor.

Beni soktuğu bu durumdan nefret ediyorum. Kendi kararlarımı sorgulamamam gerekiyor. Burası benim evim, benim Bratva'm, *benim kahrolası kurallarım* ve ne onun ne de bir başkasının bana ne yapacağını söylemesine izin vermeyeceğim.

"Seçme şansın olmayan sensin," diye hırslıyorum ona. "Yaptıklarının ve yapmayı reddettiklerinin bedelini öyle ya da böyle ödeyeceksin."

Clara başını sallıyor ve dikkatimi veremeyeceğim bir hüznle bana bakıyor. "Devam et," diyor, birden zayıflamış haline geri dönüyor. Sanki otuz saniyelik patlaması kalan azıcık enerjisini de tüketmiş gibi. Ağır bir şekilde duvara yaslanıyor ve bana sırtını dönüyor. "Cehennemden daha kötü ne var?"

Ve böylece, bunu bir meydan okuma olarak kaydediyorum.

Cehennemin nasıl bir yer olduğunu bildiğini mi sanıyor? Bedelini çoktan ödediğini mi sanıyor?

Ona söylemiyorum. Ona cevap verme onurunu göstermiyorum. Onu o odada bırakıp ofise dönüyorum ve bu hafta sonu için hazırlık yapmak üzere birkaç mesaj atıyorum.

Mahkemeye gitmek istemiyorsa, tamam. Lanet *olsun*.

İstediğimi elde etmenin başka yolları da var. Ve istediğim şey Clara Everett'in işleri düzeltmek için bana yalvarması...

Ve ona çok geç olduğunu söylemenin zevkini.

CLARA

Demyen'e kafayı yiyeli günler oldu.

Bir yanım keşke ona hiç o şekilde saldırmasaydım diyor.

Başka bir parçam ise hafıflemiş hissediyor. Rahatlamış.

Aklanmış.

Benden ne istediğine dair hiçbir fikri yok. Ama nasıl bilebilir ki? Kendim için daha yeni anladığım şeyi ona söyleyecek durumda değilim. Tüm bu kalp ağrısı ve saçmalığın ortasında hala kavramaya çalıştığım şeyi.

Çünkü tam olarak öyle. Acı verici bir kalp ağrısı ve tamamen saçmalık.

Ve hamileliğimi ondan saklamak, destemde oynayabileceğim tek kart.

Willow'u az önce yatağına yatırdım. Hâlâ tüm değişiklikleri sindirmeye çalışıyor ve onu bu kadar üzgün, kafası karışık ve ihanete uğramış görmek kalbimi kırmaya devam ediyor. Demyen'in neden artık onunla arkadaş olmak istemediğini anlamıyor. Neden eski odasında olamadığını anlamıyor.

Onun için anlayışlı olmayı çok isterdim. Ama yapamam.

Odamda her zamanki köşemde oturmuş, uykunun beni bayıltmasını bekliyorum çünkü zihnim durmak bilmiyor, o sırada kapı açılıyor.

Ben Demyen.

Ve sanki onu gerçekten görmek istiyormuşum gibi kalbimin heyecanla çarpmasından *nefret ediyorum*.

Bir eliyle kumaşı tutarken diğer eliyle kapı kolunu kavırıyor. "Giyin. Bir şeye gidiyoruz." Kumaşı kullanılmayan yatağın üzerine atıyor.

"Bir 'şey' mi?"

"Siyah kravatlı bir davet. Eşim olarak benimle geliyorsun."

Aptal kalp. Yine atlıyor ve beynimin Demyen'in benden nefret ettiğini hatırlatmasıyla onu boğmak zorunda kalıyorum. Romantik anlamda onun "randevusu" olmama imkan yok.

Yatağın üzerinde biriken kumaşa bakıyorum. Yumuşak, soluk bir pembe, neredeyse şampanya rengi ve en narin ipekten yapılmış ve elmaslarla vurgulanmış gibi görünüyor.

Ya bir kraliçe ya da bir fahişe gibi giyinmemi istiyor ve her iki durumda da siki tutmuşum gibi bir his var içimde.

"Başka seçeneğim var mı?" Bunu soracak kadar aptalım. Demyen bakışlarını bana diyor. "Hayır."

"Ne hakkında-"

"Bambi Willow'a göz kulak olmak için burada olacak. Birkaç adamım da öyle."

Bunu söylerken sesinde hiç sıcaklık yok. Eskiden olduğu gibi değil - sinirlerim ne kadar bozuk olursa olsun, Willow'u her zaman güvende ve sağlam tutacağına ve canavarlarından uzak tutacağına dair güvence veriyor.

Şimdi, daha çok bir tehdit gibi konuşuyor. "Dediğimi yap yoksa çocuk alır." gibi.

Kalbim yine kırıldı - sanki kırılacak bir şey kalmış gibi. Benim hakkımda ne hisse derse hissetsin, bir parçasının hâlâ Willow'a bir şey yapmayacak kadar değer verdiğini ummak ve dua etmek zorundayım.

"Dem-"

"Bir saatiniz var."

Ve sonra gitti. Kapıyı kapatmıyor; onun yerine Bambi hızla beliriyor. Bana sessizce onu takip etmemi işaret etti, ben de elbiseyi aldım *ve neden olmasın* diye düşündüm.

Her ne olacaksa, yine de mahkemeden daha iyi olacak.

Saçımı kafa derime yakın bir şekilde sardığında saç maşası sıcak geliyor. Neredeyse hepsini yakmasını dileyeceğim. Beni hissettiğim kadar hasarlı gösterebilirsin.

Öte yandan, uyarı etiketinde neden "*Sadece harici kullanım*" yazdığını anlamaya başlıyorum. Eminim birileri bir zamanlar sıcak ucu eski sevgilisinin kışına sokmak istemiştir.

Sikeyim. Demyen'den "eski sevgilim" diye bahsediyorum. Sanki aramızda bir şey varmış gibi.

En kötüsü de kalbimdeki acının sanki bizmişiz gibi hissettirmesi.

Bambi aynada bana gülümsemeye çalışıyor ama gülümsemesi hüznle dolu. "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor sessizce, bir tutam daha sararak.

Keşke ben de onun söylediği kadar güzel hissedebilsem. Demyen'in bana giymem için verdiği son "elbisenin" aksine, bu elbise her adım attığımda bacaklarımın etrafında dönen, gerçek ipekten bir gece elbisesi. Kalçama kadar uzanan bir yırtmaç var ve kumaşın kıvrımlarımın etrafından dolanması hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Bir kez daha, iç çamaşırı giymeme izin verilmiyor.

En azından bu sefer, çölün yarısını göstermeden eğilebiliyorum.

Daha mutlu günlerimde, Dem'i bu elbiseyle yıldızların altında her şeyi unutmaya kolayca ikna ettiğimi görebiliyordum.

Şimdi, kendimi gösteriş için tozunu aldığı, göz ardı edilmiş bir kupa gibi hissediyorum.

Bambi son kıvrımı omzuma nazıkçe yerleştiriyor, sonra ütüyü bırakıp fişini çekiyor. Makyaj çantasına uzanıyor, bir fırça ve ışıltılı bir makyaj paleti çıkarıyor, sonra beni sandalyemde döndürüp yüzünü ona çeviriyor.

Bana doğru bakmamaya çalıştığını söyleyebilirim. En azından gözlerinin içine. Günlerdir gülümsememiş gibi görünüyor.

"Willow güvende." Köprücük kemiğimin üzerine biraz altın pırıltılı toz serpiyor. "Ona göz kulak olacağım ve iyi olduğundan emin olacağım."

Bunu söyleme biçiminde beni geriye yaslayan bir şey var. "Bam...?"

Göz temasından kaçınıyor ve ısıltıyı diğer omzuma serpiyor.

En kötü korkularım gözümün önünde gerçekleşmeye başladı. "Ben... Ben geri gelmeyeceğim, değil mi?"

Demyen'in sağ kolu vuruşun ortasında duraksıyor. Buraya geldiğimden beri ilk defa patronuyla aynı fikirde olmayabileceğini düşünüyorum. Hüznünün öfkeye ve sonra da bana öfkeyi hatırlatan bir şeye dönüşmesi...

Ama sonra gözlerini kırıştırıyor ve her zamanki profesyonellik maskesinin arkasına saklanıyor.

"Biliyorum-" Yine de onun yardımını denemeye değer olduğuna karar verdim. Eğer benim tarafımda ondan bir parça varsa, belki bir umut vardır. En azından Willow için umut. "Ona sadık olduğunu biliyorum. Senden ona ihanet etmeni isteyemem ve bana bir şeyler anlatmanın onun gözünde ihanet olduğunu biliyorum."

Bambi'nin çenesi bir an için kapandı. En azından bana kısa bir bakış atıyor.

"Ama... eğer herhangi bir şey... Willow'a zarar verecekmiş gibi görünürse... onu dışarı çıkarabilir misin?"

Bu onun bakışlarını benimkilere çekti. "Yemin ederim." Tereddüt yok. İç çekiyor ve yüzü düşüyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Evet, tam bir pislik gibi davranıyor ama çok acı çekiyor-"

Aslında homurdanıyorum. İsteyerek yapmadım ama aniden ağzımdan kaçtı. "Demyen? Acı içinde mi? Doğru."

Daha önce gözlerimin içine bakmıyordu ama şimdi Bambi başka tarafa bakmama izin vermiyor. "İnsanlar birçok farklı nedenden dolayı birçok farklı şekilde acı çekerler, Clara. Acı çeken tek kişinin sen olduğunu düşünecek kadar bencil olma."

I...

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Açıkçası Demyen'in de benim kadar acı çekebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ya da onun incinecek bir şeyi olduğunu.

Ama ben daha ağzımı açıp neler olduğunu soramadan Bambi iç geçiriyor ve fırçasını bir yana savuruyor. "Her halükarda, sana söz veriyorum. Pavel ve ben her zaman Willow'un güvende ve sağlam olduğundan emin olacağız."

En azından bu halledildi. Umarım. "Teşekkür ederim." Ufak bir gülümseme toparlamayı başardım.

Biri kapıyı çalıyor. Bambi omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atıyor, sonra arkamda duruyor ve bukleleri gevşetmek ve şehvetli dalgalar haline getirmek için parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Kollarını arkamdan sıcak bir sarılmayla bana doluyor. "Çok üzgünüm Clara," diye fısıldıyor. O *zamandan* beri ilk kez sesinin titrediğini duyuyorum. "Yapabileceğim bir şey yok."

Haklıyım. Buraya kadar. Geri dönmeyeceğim.

Bambi veda ediyor.

Elini sıkamak için uzanıyorum ve gözyaşlarımdan arasından gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Sorun değil. Biliyorum."

Bir kapı daha çaldı. Sesle ikimiz de biraz sığıyoruz. Makyaj masasından telefonunu alıp mesaj var mı diye kontrol ediyor -muhtemelen Demyen'den- sonra aynadan bana bakıyor.

Telefonunu elbiseyle birlikte gelen çantasına koyduğunu görmemiş gibi yapıyorum.

Kapının çalınması sabırsızlığa neden olur ve Bambi her zamanki haline döner. "Biliyoruz! Kapa şu lanet çeneni! Yoksa üzerine kızgın demir atıp bunu acil servise çevirmemi mi istersiniz?"

Artık kapı çalmak yok. Şu anda zerre kadar mutluluk hissedebilseydim gülerdim ama öyle bir şansım yok.

Bambi ellerimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Bir süre beni orada tutuyor, yüzümde bir şey arıyor. İsteddiği şeyin affedilmek olup olmadığını merak etmeye cesaret ediyorum ve eğer öyleyse, bunu ona çoktan verdim.

"Ne yapacağını biliyorsun," diye mırıldanıyor parmaklarımı sıkarken. "Keşke bilseydim."

"Evet." İç geçiriyor ve uzaklaşmadan önce başını sallıyor. "Ben de."

Beni çıkarmak için kapıyı açtı. Demyen hiçbir yerde görünmüyor. Muhtemelen çoktan arabaya binmiş, korumalarının akşam için seçtiği lüks gösteri teknesine kadar bana eşlik etmesini bekliyordur.

Cenaze arabam aslında.

Kapı kapanmadan önce hızla Bambi'ye dönüyorum. "Lütfen, Willow-"

"Söz veriyorum, Clara." Elime uzandı ve sıktı. "Hayatım pahasına."

CLARA

Yarı haklıyım: Adamları beni araba yoluna götürürken Demyen arabanın içinde değil yanında. Bir ileri bir geri volta atıyor, iki saniyede bir ekrana bakıyor, güzel bir yere gittiğimizi hatırlamadan önce bir elini saçlarında gezdiriyor. Sonra bilinçsizce saçlarını tekrar düzeltiyor ama yüzüne düşen birkaç tele hiçbir şey engel olamıyor.

Trajik bir şekilde çok güzel.

İntikam meleğim.

Benim yeraltı kralım. Rüyam

kabusa dönüştü.

Bacaklarımın beni bırakmaya başladığını hissediyorum. *Hayır*, bunu atlatacağım. Benim için hazırladığı çökmekte olan işkence ne olursa olsun üstesinden geleceğim ve ona artık bu karmaşaya ilk sürüklediği korkmuş, çaresiz kurban olmadığımı göstereceğim.

Demyen bize bakıyor. Sonra iki kez bakıyor ve gözleri bende kalıyor. Beni tepeden tırnağa taradığını hissediyorum ve gözlerindeki harareti beğeni göğsümün derinliklerinden çekip çıkarılmasını istemediğim şeyleri koparmadan önce gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Yeterince yaklaştığımda bana uzanıyor, ama irkiliyorum. Elimde değil. Ondan Martin'den ya da babamdan korktuğum gibi korkmuyorum... ama yine de ondan *korkuyorum*.

En azından bana zarar vermeyeceklerine

güvenebilirdim. Ona güvenemem. Bu

kadar.

Demyen kaşlarını çatıyor. Göğsümdeki acının ardındaki bir şey canlanıyor ama Çabucak söndürüyorum. Umut gibi küçük bir şeyin etrafıma ördüğüm duvarları zayıflatmasına izin veremem.

Arabanın kapısını açtı ve beni içeri buyur etti. Bu jestten bir şey anlamadım; bazı insanlar bu şekilde yaratılmış. Lüks bir SUV ve Demyen'den çok uzaklara kaymam için bolca alanı var, ki ben de içeri girer girmez tam olarak bunu yapıyorum.

Kapıların kapanmasını dinliyorum ve odaklanacak kadar büyüleyici bir şey buluyorum... ne bileyim, sürücü koltuğunun arka dikişi gibi... böylece ona da bakmak zorunda kalmıyorum.

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık. Bunu başka bir kavga olmadan atlatabiliriz.

"Oraya vardığımızda," diye yumuşak sesiyle sessizliği bozuyor Demyen, "benim mükemmel kız arkadaşım rolünü oynayacaksın."

Dikişlere bakmaya devam ediyorum ve onu duymamış gibi yapıyorum. "Bu bir rica değil."

"Hiçbir şey asla öyle değildir." Kendimi zar zor duyuyorum; onun beni duyup duymadığını bilmiyorum.

Ama bir nefes alır ve koltuğunda kayar. Sonra, "İyi, hoş ve saygın olmalısınız. Beni ve mülkümü temsil ediyorsunuz. Bu gece çok işimiz var ve işbirliği içinde olmanızı istiyorum. Sorun çıkarmayın."

Kendime engel olamıyorum. Acıya dönüşen kederim şimdi bir kez daha öfkeye dönüşüyor. En baştan çıkarıcı ve nazlı gülümsememi takınıyorum ve uzun kirpiklerimi yavaşça ona doğru sallıyorum. "Aklımın ucundan bile geçmez Bay Zakrevsky. Size *eşlik etmekten* her zaman mutluluk duyarım... doğru fiyat karşılığında."

"Peki ya Willow'un güvenliği?" Sakince kolundan bir parça tiftik koparıp attı. "Bu adil bir fiyat mı?"

Midem bulanıyor. Rol de öyle. "Yapmazsın."

Demyen bakışlarımı sert bir soğukkanlılıkla karşılıyor. "Ne yapıp ne yapmayacağımı bildiğinizi sanmayın Bayan Everett. Ben bir canavarım, unuttunuz mu?"

Boğazımda aniden bir yumru oluşuyor. "Hayır. Değilsin."

O buz gibi yüz ifadesi kısa bir anlığına kırılır. Yüzü neredeyse yumuşuyor; sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor. Farklı bir şey. Ama sonra göz açıp kapayıncaya kadar geri dönüyor.

"Her zamanki gibi Bayan Everett, bu konuda yanılıyorsunuz."

Deri dikişi çalışmaya geri dönüyorum ve hayatımı gümüş bir tepside Demyen'e sunmanın kızımı güvende tutmaya yetmesi için dua ediyorum. Soruyu sormasına bile gerek yok, gerçekten.

Kızım için her şeyimi verirdim.

Arabanın kapısını açtığı anda kusacakmışım gibi hissediyorum. Hepsi numara.

Öyle olduğunu biliyorum.

Bu durum, önümden çıkıp parlak bir gülümseme takındıktan sonra bana yardım etmek için elini uzattığında, tıpkı sevecen bir erkek arkadaş gibi davranmasını kolaylaştırmıyor.

Tüm bunlara bir ay önce katlanmak çok daha kolay olurdu.

İsminin ardında, cazibesinin ve çekiciliğinin ardında, kendi dünyasında taktığı maskenin ardında kim olduğunu bilmediğim zamanlar.

Kollarının beni sardığı, dudaklarının tenimde, kurtulmak istemediğim ama görmeye dayanamadığım bir marka gibi kalıcı olarak dağlandığı anların olmadığı zamanlar.

Ya da kulaklarımı okşayan, beni asla bırakmayacağını hatırlatan fısıltılar. Ben onunum, o da benim.

Herkesi buna inandırmamız gerekiyor - ve şans Tanrıçası'nın altın heykelinin altında yürürken, Lady Luck, adı her neyse, bu maskaralığı başarmak için dünyadaki tüm şansa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Beyaz smokinli adamlar bizi fuayede karşılıyor ve hemen ana kattan daha sessiz, daha özel bir salona yönlendiriyorlar. Birkaç tur attıktan sonra, bu aptal ince topuklu ayakkabılarla gezinirken Demyen'in kolundan aldığım destekle, kristal avizeler ve yaldızlı sütunlarla sşl muazzam bir balo salonuna giriyoruz.

Bu.. bir kokteyl partisi.

Tüm bunlar, bir kokteyl partisi için mi?

Demyen elimi avucunun içine alıyor ve diğer kolunu sırtımın alt kısmına doluyor. Bu hareket çok samimi. Sevgi sınırında.

Ve tamamen sahte, kendime hatırlatmak zorundayım.

Oda yabancı devlet adamları ve güzel kadınlarla dolu - muhtemelen Demyen'in eskortları - hepsi konuşuyor ve pahalı şampanyalarını yudumlarırken birbirlerine çok da gizli olmayan bir şekilde bakıyorlar.

Daha çok, erkekler kadınlara bakıp duruyor. Kadınlar da ya fark etmiyor ya da umursamıyor.

"Benimle kal," diye mırıldanıyor Demyen kulağıma. Ne demek istediğini anlatmak için kalçamı sıkıyor. "Sakın yanımdan ayrılma. Hiçbir şey için. Anlaşıldı mı?"

Bana dokunmayı bıraksın diye parmaklarını kırmak istiyorum. "Elbette, Bay Zakrevsky."

Bana ters ters bakacakmış gibi görünüyor. Ama "sevgi dolu erkek arkadaş" rolünü sürdürüyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Aferin kızıma."

Sikeyi

m.

Sen.

Bir garson tesadüfen gezindiğimiz bölümde dolaşıyor ve bize şampanya ikram ediyor, Demyen kabul ettiği anda ben de otomatik olarak geri çeviriyorum.

Kaşlarını kaldırıp bana baktığında, belli ki bir açıklama istiyor, küçük, sahte bir kahkaha atıyorum. "Ayıkken bu topukların üzerinde dengede durmakta zorlanıyorum!"

Demyen bu makul nedeni kabul etmiş görünüyor, bu yüzden kendisi için sadece bir flüt alıyor. Sonra bir yudumda geri deviriyor ve boş flütü tepsiye bırakıyor.

Garson onu yargılamıyormuş gibi davranır ve sessizce uzaklaşır.

Bunu ilginç buldum. "Gergin misin?" Tatlı tatlı sordum.

Demyen kaşlarını çatıyor.

"Hayır." "Gergin

görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

Şimdi ona gerçekten bakıyorum, yani onu incelemek için bir an ayırıyorum.

Hiç de "iyi" görünmüyor. Gülümsemesi gerektiğini her unuttuğunda çenesindeki damar tıkırdamaya devam ediyor. Gözleri, görmek istemediği yüzler için odayı tarıyormuş gibi ileri geri kaymaya devam ediyor.

Ya ben hayal görüyorum ya da o beni biraz daha yakından ve biraz daha sıkı tutuyor.

"Siktir," diye fısıldıyor aniden.

Donmuş bakışlarını takip ediyorum ve neredeyse aynı kelimeyi, ama çok daha yüksek sesle ağızımdan geçiriyorum. Babam ve *Martin* burada.

Daha da kötüsü, bizi fark ettiler.

CLARA

Kaçıp saklanmak için artık çok geç, bunu biliyorum çünkü gerçekten kaçmaya çalıştığımda Demyen'in sırtımdaki eli beni yerimde sabit tutuyor. Tek tesellim, onun da benim kadar bununla uğraşmak istemediğini bilmek.

"Dedektif Everett, Patterson." Demyen onları tuhaf bir şekilde "dedektif" kelimesini vurgulayarak selamlıyor. Birkaç yüz bize doğru bakıyor ve daha da fazla yabancı devlet adamı babam ve eski sevgiliye endişeyle bakarken bizden çok belirgin adımlarla uzaklaşıyor.

Martin beni tepeden tırnağa tarıyor, çok sinirli. Öfkesini kibarlık maskesinin ve çenesindeki küçük bir tikin ardına saklayabilen Demyen'in aksine, Martin neredeyse anında pancar gibi kızarıyor ve telaşlanıyor.

"Clara! Burada ne halt ediyorsun?" diye tükürüyor ve bakışlarını benimle Demyen arasında gezdiriyor.

Demyen ilk defa benim yerime cevap vermek için araya girmiyor. Bu benim sözüme sadakatimin bir testi mi? Eğer öyleyse, bu sınavdan alnımın akıyla çıkmaya niyetliyim. Bu yüzden ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyorum, Demyen'in göğsüne nazik bir el koyuyorum ve sesimi yumuşak tutuyorum. "Demyen dışarıda bir akşam geçirmenin harika olacağını düşündü. Öyle değil mi bebeğim?"

Demyen gülümsemeyi başarıyor ve hafifçe omuz silkerek başını öne eğiyor. "Hafta sonu için iyi bir fikir gibi geldi. Biraz uzaklaşmak, ebeveynlik görevlerine biraz ara vermek." Gülümsemesini biraz daha aydınlatıyor ve babasına odaklanıyor. "Harika bir torununuz var."

Gergin hissediyor olabilir ama aynı zamanda kavgaya da hazır. Bu sözler onun yumrukları da olabilir. Martin öfkeden köpürürken, babam ortağının omzuna koyduğu sakinleştirici bir el ve Demyen'e attığı yatıştırıcı bir gülümsemeyle huzuru sağlamaya çalışıyor.

"Öyle," diye onaylıyor babam.

Sanki bilebilirmiş gibi... Bırakın onu tanımaya yetecek kadar zaman geçirmeyi, ona gününü bile zar zor ayırmıştır.

Gözyaşlarım gözlerimi yakmakla tehdit ediyor. Şu anda, olabilecek en kötü anda, Demyen'in Willow'la babası ve büyükbabasının *toplamından* daha fazla zaman geçirdiğini ve onunla gerçekten ilgilendiğini fark ediyorum.

Ve yine de buradayız. Her şey boka sarmamış gibi davranıyoruz.

Babam görünüşüme göz gezdiriyor ve kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi Clara, bu elbise uygun mu?"

Demyen, "Buraya gelişiniz kadar uygun, dedektifler," diye takılıyor. Sıkı bir gülümsemeyi başarıyor, bir kadeh daha şampanya alıyor ve beni giderek rahatsız edici bir hal alan sohbetten uzaklaştırıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ona. "Lanet olası aptallar,"

tek cevabı bu oldu.

Bu ikisinin de katılması için garip bir etkinlik gibi görünüyor. Babam hiçbir zaman sosyal etkinliklere katılmazdı; yemeklere ancak üstleri tarafından emredilirse ya da LVPD'deki kariyerine faydası olacaksa giderdi.

Ya Martin? Martin mi? Lütfen. Son zamanlarda içine sığmakta zorlandığı standart dedektif kıyafetinden başka bir şeye sahip olmasına şaşırdım. Tahminimce şu anda kiralık bir elbise giyiyor.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: *Neden?*

"Ne yapıyorlar burada?" Sesimi fısıltıdan daha alçak tutmaya dikkat ederek Demyen'e soruyorum.

Başını sallıyor, gözlerini bir kez olsun kalabalıktan ayırmıyor. "Onu rahat bırak, Clara."

Ses tonundaki açık uyarı olmasaydı onunla tartışırdım. Bu bana laf olsun diye söylediği bir şey değil, gerçekten de beni kendi işime bakmam konusunda uyarıyor.

Ve yine, belimdeki o kavrama biraz daha sıkılaşıyor. Sanki gevşerse beni kalabalığın içinde kaybedeceğinden korkuyor.

Kesinlikle yanlış bir şeyler var.

Balo salonunda bir süre daha dolaşıyoruz, ben gülümseyip gülerek ve iltifat ederek kalabalığın arasından geçerken Demyen'e hoşbeş ve tanışma faslını bırakıyoruz. Bir adam uzanıp saçlarımın ucuna dokunuyor ve "mükemmel bir stok" gibi bir şeyler söylüyor, Demyen de buna karşılık beni uzaklaştırıp ona bir bakış fırlatıyor. Ters bir bakış değil ama bir uyarı.

"Ah, o senin mi?" diye sorar adam şaşkınlıkla.

"Münhasıran." Demyen sakinliğini koruyor ama sesinde yine o uyarıyı duyuyorum.

Ve yine, asla öğrenemeyecek olan aptal kalbim bir ritm atlıyor ve umutla ona gülümsüyor.

"Şey, eğer piyasada olursanız bana haber verin." Adam Demyen'e hitap ediyor olsa da bana göz kırpmıyor. "Ne kadar zarif bir güzellik. Seni çok zengin bir adam yapacak."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama ondan çok kötü bir elektrik alıyorum. Görünüşe göre Demyen de öyle, çünkü gülümsemesi gergin ve başını daha da sıkı sallıyor. Beni çekip götürdüğünde neredeyse kollarımdan tutup taşıyacak.

"Bu çok kötü bir fikirdi," diye mırıldanıyor kendi kendine. Garip beyefendiden ve ağırbaşlı çevresinden uzaklaştığımızda Demyen bana bakıyor. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen."

"Ama buraya daha yeni geldik." Bu fikri tartıştığımdan değil; bu tuhaf toplantıdan ayrılıp Willow'un yanındaki penceresiz odama dönmekten çok mutluyum. Sadece neler olup bittiğini anlayamıyorum. Neden bu kadar *yanlış* hissettirdiğini.

Ya da Demyen'in neden bu partiye gelmek aklına gelen en kötü fikirmiş gibi davrandığını.

"Benimle tartışma." En iyi gülümsemesini takınıyor ama dişlerini sıkarak homurdanıyor ve aynı anda beni balo salonunun uzak ucuna götürüyor.

"Ben-" "Bay

Zakrevsky."

Siyah smokinli bir çift adam, arka çıkışa benzeyen bir yere varmadan önce önümüzü kayıtsızca kesiyor. Pahalı kolonya gibi kokuyorlar ve Demyen'e saygı ve zoraki nezaketin bir bileşimiyle bakıyorlar. Sanki onu kızdırmak istemiyorlar ama tartışacak halleri de yok.

"Bay Watanabe sizinle konuşmak istiyor."

"Israr ediyor," diye ekliyor ikinci adam hemen.

Watanabe mi? Bu ismi biliyorum. Nereden biliyorum? Watanabe.

Bekle. Raizo.

Raizo Watanabe.

Kahretsin.

Bu adamlar Yakuza. Öyle olmalılar. Onlar Yakuza, Demyen'in yolunu kesiyorlar ve babam tam şurada.

Bir şeylerin yolunda gitmediği hissi, yanıp sönen parlak ışıklar ve kulakları sağır eden bir sirenle **b i r l i k t e** bangır bangır çalan bir alarma dönüştü.

Demyen düşünürken çenesini sıkıyor. Sonra bana dönüyor ve gözlerinin içine bakmamı sağlamak için neredeyse çenemi tutuyor. "Kımıldama. Tam olarak bu lanet noktadan kımıldama. Anladın mı?"

Başımı salladım. Ona bir kez daha güvenerek dünyanın en büyük aptalı olduğumu hissediyorum ama işte buradayız ve ben de buradayım. Başımı sallıyorum ve onun bizim için doğru olanı yapacağını "bilen" yanımla dinliyorum. Beni koruyacak.

Umarım. Belki.

"Hemen geliyorum," diye söz veriyorum ona. Oturmam için bir şezlong var, Ben de öyle yaptım. Bu onun gerginliğini biraz olsun azaltmışa benziyor, çünkü bir iç çekip adamlara başını sallıyor.

Onlar gittikten sonra, kimsenin bana yaklaşmaması için dua etmeye başlıyorum. *Beni rahat bırak, dünya.* Ben hiç kimse değilim, burada değilim. Kimsenin merakına değmem.

Tanrı ya da Leydi Şans ya da her kimse beni duyuyor gibi görünüyor, çünkü çoğunlukla tamamen rahatsız ediliyorum. Bir ya da iki garson

Bana şampanya ikram ettiler ama ben nezaketle teşekkür edip başımı salladım.

Babamın nereye gittiğini bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum. Birincisi, tam da bu noktadan ayrılarak verdiğim sözü ve onun güvenini hemen çiğneyerek Demyen'in iyi tarafıyla kumar oynamak istemiyorum.

Ama aynı zamanda babamın neden burada olduğunu da bilmek istemiyorum. Kesinlikle gizli görevde değil ama belli ki herkesin arkadaşı da değil. Ve burada LVPD'den başka kimseyi görmediğime göre -bildiğim kadarıyla- gayri resmi bir sıfatla burada olduğu anlamına geliyor.

Ama ne yapıyor?

Hayır, bilmek istemiyorum. Bilmeme *gerek yok*.

Bilmem gereken şey en yakın tuvaletin nerede olduğu.

Buraya geldiğimizden beri mesanemdeki artan basıncı görmezden geliyordum, çünkü aklımda çok daha fazla şey vardı ve bir adamın beni demir gibi kavrayışı beni onun yanına yapıştırıyordu. Ama şimdi yalnızım, oturuyorum ve biraz rahatladım, vücudum beni hemen bir tuvalet bulmaya ve Demyen dönmeden önce buraya geri dönmeye çağırıyor.

Hâlâ gittiğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra bizi hedeflediği arka çıkışa doğru eğildim. Kapılar başka bir sessiz koridora açılıyor, bu biraz daha küçük ve açıkça misafirlerin burunlarını pudralamaları için bir tuvalet alanı olarak tasarlanmış.

Tanrıya şükür. Bu şimdiye kadar verdiğim en hızlı işeme molası olacak-

Bir el kolumu tutuyor ve sertçe çekiyor. Başka bir el ağzımı kapatıyor.

"Seni küçük sürtük."

Kanım dondu.

Martin yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve derin derin içine çekiyor. Onaylar gibi mırıldanıyor, sonra beni kimsenin bizi görmeyeceğini bildiğimiz gölgelere doğru sürüklüyor.

CLARA

"Seni küçük sürtük. Seni küçük sürtük."

"ek ellerini üzerimden!" Tslayarak ondan uzaklaıyorum.

Martin tekrar kolumu tutuyor ve momentumu kullanarak beni duvara çarpıyor. "Kapa eneni yoksa sana ılık atacak bir şey veririm."

Donup kalıyorum. Bunu daha önce birçok kez söyledi. Her zaman dediğini yapar.

"O Zakrevsky piiyle beni aldatıyordun." enemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Mafya için bacaklarını aıyorsun, ha?"

Tekrar geri çekilmeye çalışıyorum ama o daha sert bastırıyor.

"Hiç ansın yok, Clara." Martin'in diğer eli vücudumda geziniyor. "Sonunda kime ait olduğunu öğrenmenin zamanı geldi."

"Değil... sen..." Sıkılmış dilerimin arasından idare ediyorum.

Bir elini belimden gsme doğru srtp sertçe sıkıyor. Meme ucumu ba ve işaret parmaklarının arasına sıkıtırdıında, acıdan inlemem onu gülümsetiyor.

"Gördün mü?" diyor, sanki onunla birlikte olmaktan keyif alıyormuum gibi. "Neye ihtiyaın olduğunu biliyorum. Sıkı bir el. Sana kimin sahip olduğunu her gün hatırlatan bir el. O benim, bebeğim. Ben ve başka kimse değil."

Başımı elinin izin verdiği ölçüde sallıyorum. "Asla. Siktir git."

Tokat hiç uyardan geliyor. Yanaımda darbenin sıcak yanıını hissetmeden önce yüzüme çarpan atlaı duyuyorum. Yüzümün diğer tarafı duvara çarpıyor.

Martin elbisemi çekiştiriyor ve bir elini bacaklarımın arasına sokarak beni avuluyor. "Bu benim, seni bencil sürtük. Hepsi benim. Anladın mı?"

Yıldızlar görüş alanımın köşelerinde patlıyor. Sesi bazen kulaklarımda bulanıklaşıyor. Ama en önemlisi, beni en az istediğim yerimden tutup sıkığını hissediyorum. Orama dokunmaya hakkı varmış gibi hissetmesi yeterince kötü. Parmaklarını etrafımda gezdirmeye ve içime bastırmaya başladığında daha da kötü oluyor.

"Hepsi. Lanet olsun. Benim." Martin sırtıyor ve Tanrı'ya şükür elini çekiyor. Ama sonra her parmağını yalayarak temizledi ve sırtıttı. "Tanrım, seni özledim, bebeğim."

"Beni zlemeye devam et." Ayaklarına tükürdüm. "Seninle geri dönmeyeceğim."

Bana tekrar vuruyor, ama bu sefer hazırlıklıyım. Darbeyle birlikte başımı çeviriyorum, böylece gözümden kaçıyor ama yine de acıyor.

"Benimle geri geliyorsun. Eve dönüyorsun ve parmağına bir yüzük, karnına da bir bebek takıyorum." Martin saımdan tutup beni yüzüne yaklaştırdı. "Tekrar ve tekrar. İşim bittiğinde kimse -Zakrevsky bile- sana dokunmak istemeyecek."

rperdim. Bunu kaderim olarak kabul ettiğim için değil, bunun doğru olduğuna ne kadar inandığı açık olduğu için. Gerçekten bu hayatı benim için istiyor. Damızlık hayvan. Ve tabii ki, onun pisliklerini toplayıp, g açlığını doyumak için artıklar için ona yalvarmak.

"Aslında, biliyor musun?" Martin sanki aklına çok parlak bir fikir gelmiş gibi kıkırdıyor. "şimdi başlayalım."

Oh, Tanrım, hayır...

şimdi birinin, *herhangi* birinin bize rastlaması için mükemmel bir zaman olurdu. Ama beni burada pusuya düşürmesinin bir nedeni var: Burası karanlık, sessiz ve partinin geri kalanından oldukça uzak.

Martin elbisemin eteğini tekrar çekiştiriyor. Kumaş yırtılıyor ve boncuklar halının üzerine saçılıyor. Bacaklarımı ayırmanın ne kadar kolay olduğunu görünce yüzü çirkin, ağzl bir sırtışa dönüşüyor.

Sonra dizlerimi kırıp kasıklarına tekme attığımda öfkeli bir acıya dönüşüyor.

İki büklüm oldu ve ben de bunu kendi avantajıma kullanıp dizimi çenesine vurdum. Martin boğuk bir çığlık atarak kafasını geriye attı.

sıkılmış dişlerinin arasından. Umarım dilini ısırp koparmıştır.

Dudaklarından kan ve tükürük damlıyor. Toparlanmasına fırsat vermeden iki ayağımı da göğsüne dayayıp itiyorum.

Kendimi çok güçlü biri olarak görmüyorum. Tanrı biliyor ya, bir spor salonuna yazılsam iyi olur.

Ama içimdeki bir şey kaslarımın her zerresine güç veriyor. Tadı öfke gibi gelen bir şey, Demyen'i bulmak için kaçmadan önce Martin'in yüzüne bir tekme daha atmamı sağlıyor.

Derinlerde bir şey, bu kez Martin'in soluk soluğa kalışının ve kendini nasıl yerde bulduğunu merak edişinin tadını çıkarıyor.

Hoşuna gitti mi, orospu çocuğu?

Bir kez olsun zirvede olmak inanılmaz hissettirse de, kendimi daha fazla oyalamaya izin vermiyorum. Eğer önümüzdeki beş dakika içinde Demyen'i bulamazsam, bir Uber çağırıp Willow'u da yanıma alarak Vegas'tan ayrılacağım.

Koridoru takip ederek balo salonunun etrafında dönüyorum; Raizo'nun adamlarıyla karşılaşmak istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Demyen'le ne işi olduğu umurumda değil, sadece ona güvenmiyorum.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, şu anda ben de Demyen'e güvenmekte zorlanıyorum.

Solumdaki bir kapı açıldığında neredeyse kumarhanenin yan lobisine açılan çift kapıya varmak üzereydim.

"Clara."

Lanet olsun. Ben kazanamam.

Babam boğazını temizliyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. "Konuşmamız gerek."

"Ama-"

"Şimdi."

CLARA

"Gerçekten gitmem gerek," diye yalvarıyorum.

"Yok artık." Beni, kapıları erkekler tuvaletine açılıyor olması gereken küçük bir salon gibi görünen bir yere götürüyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Yalan söyleme zamanı. "Ben... Demyen'in flörtüyüm."

Bundan daha iyi yalan söyle.

Babam gözlerini kısar. "Saçmalık. Bu adam böyle etkinlikler için kendi eskortlarını bile tutmuyor."

Omuz silkiyorum. Demyen hakkında açıklayamadığım, hatta çözemediğim çok şey var. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onunla çıkıyorum ve bir toplantıdan dönmesini bekliyorum."

"Bir 'toplantı'." Babam alay ediyor ve başını sallıyor. "Doğru."

Deri koltuklardan birine oturuyor ve sanki orada yaşıyormuş gibi kollarını bacaklarını uzatıyor. Ama onun tarzı hep böyle olmuştur: ait olmadığı yerde kendini evinde hissetmek.

Benimle ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyorum. Ama ona baktıkça, bu sefer konuşmayı yönetmesi gereken kişinin ben olduğuma dair içimi kemiren bir his var.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım baba. Resmi polis işi mi?"

Kıkırdıyor, gerçekten, sanki benim dahil olmadığım komik bir şakaymış gibi. "Onun gibi bir şey."

"Martin'in neden burada olduğunu açıklıyor."

Babam sert bakışlarını tekrar bana çevirdi. "O adama eziyet etmeyi bırakmalısın. Ona bir şans ver."

Bu lanet dönme dolaba onunla binmeyeceğim. "Aramızdaki her şey bitti. Yıllar önce bitmiş olmalıydı. Ve *sen de* bunca zaman yanımda durmalıydın-"

"Ne için? Ortağımı desteklemekten mi?" Babam öfkeyle ellerini havaya kaldırır. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Dikkatimi çantamdan bir mendil bulup gözlerimi ıslatan yaşları silmeye veriyorum. Titriyorum ama korkudan değil. Belki biraz. Ama daha çok, yıllar önce yapmamız gereken konuşmayı şimdi burada yapmak üzere olduğumuzu fark ettiğim için adrenalinden titriyorum.

Gözlerim Bambi'nin telefonuna

takıldı. Ve aklıma çılgınca bir fikir geldi.

"Martin'i bir kenara atmanı ve gerçekten sevgi dolu, destekleyici baban ve büyükbaban için." Burnumu çekiyorum ve rujumun kapağıyla uğraşıyormuş gibi yapıyorum. Gerçekte, kayda başlaması için telefonun ekranını kaydırıyorum.

Şansımız varsa, burada ne olursa olsun Bambi'nin bulut depolama alanına kaydedecektir.

"Benimle konuşurken ses tonunuza dikkat edin, genç bayan."

"Yoksa ne yaparsın? Bana vurur musun? Eskiden yaptığın gibi beni tekmeleyecek misin? Güzel zamanlardı, değil mi?"

Babam hala duruyor. Beklenmedik bir an için gerçekten pişman görünüyor. "Clarbear..."

Çantanın üst mandalını kapatıyorum ama fermuarı açık bırakıyorum. "Martin'i terk etmenin neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum. Mike Amca'ya hiçbir şey olmamış gibi sırtını döndün. Şimdi farklı olan ne?"

Donup kalıyor. Sonra gülüyor, ama en hafif tabirle rahatsız edici. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım biliyorsun." Küçük çantanın kenarlarını öyle sıkı kavriyorum ki eklemlerimin beyazlaştığından eminim. Parmaklarımın titrediği ve sinirlerimin bozulduğu gerçeğini saklamak için ne yapmam gerekiyorsa yapıyorum. Bu adamın, öz babamın neler yapabileceğini biliyorum.

Babam kıkırdar gibi yapıp başını sallıyor. "Bedava şampanyanın tadını biraz fazla mı çıkarıyorsun, ha?"

"Michael Little zehirlendi."

Yüzü düşüyor. O soğuk gözler bana odaklanıyor ve birden kapının yanında durmaya karar verdiğime memnun oluyorum. "Michael Little vuruldu."

"Kesinlikle öyleydi. Ama onu öldüren bu değildi."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum." Başımı yavaşça yana eğiyorum ve bakışlarına karşılık veriyorum.

"Sen sadece
söyledi."

Blöfümün tutması çok zor. Babam aslında bir şey söylemedi ama bunu bilmesine gerek yok. İhtiyacı olan tek şey güçlü dozda kafa karışıklığı ve biraz da öz bilinç.

"Ben yapmadım..." Babam itiraz etmeye başlar, sonra durur. Bakışları yumuşuyor ve sonunda derin bir iç çekerek koltuğuna geri yaslanıyor. "Kahretsin. Bunun ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

İşte bu kadar.

İhtiyacımız olan itiraf budur.

Tek kelime bile etmiyorum. Onu konuşmaya zorlayan ve açıkça üzerine yerleşmiş olan büyüü bozma riskini almak istemiyorum. Belki de çok fazla bedava şampanya içen odur. Ya da belki de bunu o kadar uzun süredir taşıyor ki artık yapamıyor.

"Onu ben zehirlemedim." Babam bakışlarını tekrar bana çeviriyor ama eskisi gibi ölümcül bir soğukluk yok. "Yemin ederim, Clar-bear. Bunu bilmeni istiyorum, hayır, bilmene *ihtiyacım var*. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. "Ama o gün eve erken geldin. Ve sonra kahve içmeye geldi..."

"Evet. *Benden*

kurtulmak için." Bir

nefes çekiyorum.

... *Ne?*

Babam şaşırdığımı anlamış olmalı, çünkü küçük, alaycı bir gülümseme takınıyor ve tekrar başını sallıyor. "Evet. Beni duydun. Mikey rüşvet aldığımı anladı, zaten beni ihbar edecekti... Ama sonra annenle aramızda bazı evlilik sorunları olduğunu öğrendi ve sanırım beni öldürmenin daha iyi olacağına karar verdi."

"Evlilik sorunları." Burun kıvrarak attığım kahkaha hiç beklenmedik bir anda ortaya çıktı. "Yani onu dövdüğünü öğrendi demek istiyorsun."

"Clara-"

"Ne olduğunu söyle baba. En azından ona gerçeğin onurunu ver."

Tartışmadan kabul ediyor. Kahretsin, sarhoş *olmalı*. "Haklısın. Her şeyi berbat ettim. Hem de çok. Mikey bunu öğrendi ve nasıl biri olduğunu bilirsin. Onun için aileden biri gibiydin. Ben de öyle olduğumu sanıyordum ama o bana sırtını döndü ve kahveme o garip zehri kattı."

"Baba. Bu delilik. Bana söylemeye çalışıyorsun-"

Babam aniden bana gülümsedi. Gerçekten gülümsüyor. Bu çok ürkütücü. "Sen benim hayatımı kurtardın, Clar-bear. O zamanlar bunu bilmiyordum. Ama o adli tıp raporu geldiğinde ve onu öldürenin o masal saçmalığı olduğunu gördüğümde *anladım*."

"Nereden biliyorsun? Ben de olabilirdim. Onu zehirleyen ben olabilirdim."

Gülüyor. Yine gerçek. Ve yine, bu kadar gerçek olduğu için rahatsız edici. "Sekiz yaşında bir çocuk zehirle cinayet mi işliyor? Kariyerim boyunca çok sapkın şeyler gördüm. Ama sen, tatlım? Lütfen."

"Yapabilirdim. Kitap bendeydi."

"Şu lanet kitap." Alay eder ve başını sallar. "Bu onun ilk kitabıydı, bunu biliyor muydun? Okuldaki kitap fuarlarından birinde, uyuşturucuyla mücadele toplantılarından birinde almıştık. Devriye gezerken okurdu. Her zaman bitkilerle ilgilenirdi. Ona kendi serasını kurup iyi para kazanması için takılırdım, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Yavaşça koltuğun en ucuna, kolçağın hemen kenarına yerleşiyorum. Babam benimle ne kadar çok şey paylaşırsa o kadar rahat edecek.

Aç. Bana bakmıyor bile, sadece boşluğa bakıyor ve anılarını anlatıyor.

"Ah, Mikey." Babam eliyle çenesini ovuşturuyor. "Onu özlüyorum. Gerçekten özlüyorum. Meraklı bir orospu çocuğuydu ama o aptal Martin'den iki kat daha fazla beyni vardı. Ve üzücü olan, onu içeri tıkan şey de buydu."

Sesimi yumuşak ve nazik tutuyorum, sanki onun tarafındaymışım gibi. "Ne demek istiyorsun?"

Babam bana baktı. "Sana o kitabı vermesine izin verdim çünkü eğlenceli, zararsız bir şeydi ve seni gerçekten yeğeniymişsin gibi seviyordu. Tabii ki bahçe yapmana hiç izin vermedim. Çok dağınıktı, çok pahalıydı ve çimlerimin her yerinde bok bitmesini istemiyordum. Ama sen yalvardın, yalvardın ve biraz daha yalvardın. Böylece Mike, onu her ziyaret ettiğinizde kendi küçük bahçesini kurdu. Hatırlamıyor musun?"

Hayır, belli belirsiz. Mike Amca'ya düzenli olarak gittiğim söylenemez. Ama babamın bahsettiği herhangi bir şeyi hatırlamaya çalıştığımda, akşam yemeği için gittiğime dair zihnimde çok zayıf görüntüler var. Annem bir güveç kabı taşıyor, babam araba yolunda sigara söndürüyor.

Ve Mike Amca beni kollarının arasına alıp yeni asma saksısını gösterdi.

"Pencere kenarında büyüyen kurt pisliğini buldum. Otopside sonra yani. Senin bu işle bir ilgin olmadığını ve annenin bütün gün arkadaşını ziyaret ettiğini biliyordum. Bu yüzden kendime sormam gerekiyordu, *zehir oraya nasıl geldi?*"

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımda büyüyen küçük yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. *Zavallı Mike Amca*. "Zehri senin için yetiştirdi."

Babam başını sallar. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ya da görünüşü hoşuna gitti ve daha sonra bu fikre kapıldı. Beni öldürmek istedi, kalp krizi gibi görünmesini sağladı. Ama kupalar yer değiştirdi ve hangisinin olduğunu ya unuttu ya da fark etmedi. Biliyorsam ne olayım."

Tüm bunlar başımı döndürüyor... bunlar... Bunlara "saçmalık" diyemiyorum çünkü babamın gerçekten doğruyu söylüyor olması gibi tuhaf bir olasılık var. Mike Amca kendi cinayet planına kurban gitti.

"Öyleyse neden örtbas ediyorsun? Onu sen öldürmedin."

"Öyle değil mi?" Babam yine gülüyor. "Kahretsin, işin ironisi de bu. Michael Little'ın 'yanlışlıkla' kendi zehrini içtiğine kim inanır? O raporu gördüğüm anda spot ışıklarının üzerime çevrileceğini biliyordum. Onu öldürüp öldürmemem önemli değildi, İç İşleri beni ve özel hayatımı didik didik etmeye başlayacaktı."

Başımı duvara yashıyorum. "Ve senin rüşvet aldığını öğreneceklerdi. Ve aileni istismar ettiğini."

Bana suçlu bir bakış fırlattı. "O kelimeyi söyleme, tatlım. Seni seviyorum. Ben de anneni sevdim."

"Doğru."

"Tolya Zakrevsky'nin bir anda ortaya çıkması? Sanki evren hiç ter dökmeden kaçmamı istiyordu."

Kaskatı kesildim. Babamın gözlerinde iğrenç, açgözlü bir parıltı var. "Zakrevsky'lerle ne alıp veremediğin var? Masum olduğunu *biliyordun* ve yine de onu otobüsün altına attın."

"Her şey kontrolle ilgili, tatlım. Bunu öğrenmen gerek. Hayatın boyunca sana bunu öğretmeye çalıştım. Her şeyi her zaman kontrol altında tutmalısın. Yaşlı adam, Oleg, kurallara göre oynamayı biliyordu. Ama Tolya? O bir jokerdi. Kontrolden çıkmıştı."

"Yani onun bu işin dışında kalmasını sağladın." Midem bulanıyor. Midem bulanıyor.

"Bu orijinal planın bir parçası değildi ama evet. Her şey yolunda gitti. Mikey'nin raporu hiçbir zaman dosyalanmadı, o kendini öldürdü ve aptal Tolya o depoda ortaya çıktı ve *lanet* olsun, eğer bir an için paniklemediysem-"

"Bekle." Resmen kusacağım. "Sen de mi oradaydın?"

Babam bana gezegendeki en tatlı, en aptal şeymişim gibi gülümsüyor. "Ah, tatlım. Elbette öyleydin. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıydım."

Kolçakta oturduğum için memnunum. Öyle olmasaydım yere düşebilirdim.

Babam orada mıydı? Orada olduğunu hatırlamıyorum. Hiç hatırlamadım, mahkemeyi hatırlamama "yardım" ettiğinde bile. Tolya oradaydı. Tolya da oradaydı.

Mike Amca.

Ama...

Beni kim kaçırdı?

"O sendin." Titremeyi bıraktım. Şimdi sadece uyuşmuş durumdayım. "Beni kaçıran sendin."

"Bir yabancıdansa ben daha iyiyim. *Gerçek* bir adam kaçıran."

Babam tüm bu ifşaatı sanki tüm deliliği içinde en mantıklı olanıymış gibi göstermeye çalışıyor. Bana gülümsüyor ve hatta uzanıp elimi okşayacak cesareti bile gösteriyor.

"Sen her zaman güvendedin, Clar-bear. Sadece Mike'ın depoya gelmesi için kaçırılma gibi görünmesini istedim-"

"Böylece onu öldürebilirsin."

Başını sallıyor. "Onu aradım, seni bir bagaja tıklırken gördüğümü ve depoya kadar takip ettiğimi söyledim. Tüm bunlar olurken uyuyor olman ve evinde, yatağında güven içinde uyanman gerekiyordu. Tek ihtiyacım olan Mike'ın ortaya çıkmasıydı, böylece onu vurabilir, kaçırma olayını onun üzerine yıkmak için yeterli kanıt yerleştirebilir ve seni eve götürebilirdim."

Boğazıma kaçan safrayı geri yutuyorum. "Ama Tolya oradaydı. Beni kurtarmaya çalıştı."

Babam bir kahkaha atıyor. "Düşünsene! Bir Zakrevsky, kahramanı oynuyor! Sana söyledim, kontrolden çıkmıştı. Burnunu ne zaman başkalarının işine sokmaması gerektiğini bilmiyordu. Beni tutmaya ve Mike'ı kurtarmaya da çalıştı ama bu çocuğun şansı hiç yaver gitmedi."

"Michael Little'ı o vurmadı, değil mi?"

"Kasıtlı olarak değil. Silah elimizde patladı. Onu da çok korkuttu. Daha iyisini bilmeseydim, bunun ilk cinayeti olduğunu tahmin ederdim."

"Yani..." Gözlerimi kapatıyorum ve mide bulantısıyla nefes almaya çalışıyorum. "Onun düşmesine izin verdin."

Babam biraz ayılır ve duvardaki şeye bakmaya devam eder. "Ben yapmam gerekeni yaptım. Zakrevsky imparatorluğunun çöküşü pek çok kişi için yükseliş anlamına gelecekti. Yeni kan, yeni ortaklıklar. Yeni hükümet

sokaklarda. K       karde i  ok gen ti ve Oleg...  ey, o adamın kendi sorunları vardı."

 u anda hissetti im tek sevin  kıvılcımı bu: Babamın en iyi planlarının Demyen i in kapıları a tı ını bilmek. Benim Demyen'im herkese ve her  eye meydan okudu ve  imdi babamın ne kadar fena  uvalladı ının s rekli bir hatırlatıcısı olarak duruyor.

Dikkatimi tekrar babama veriyorum.

"Yani... en azından istedi inizi elde ettiniz mi? 'Yeni kan' ve 'yeni ortaklıklar'?"

Onunla gurur duyuyormu um gibi soruyorum. Sanki  yle olmasını umuyormu um gibi.

Babam uzun, sessiz bir an boyunca beni d   n yor. Kalbim g   s kafesimin i inde  arpıyor.

"Yaptım," diyor sonunda. "Ve  imdi buradayım, onun  ampanyasını i iyorum ve mallarını satmasına yardım ediyorum."

Bu beni  a ırtıyor. "Ama Demyen'den nefret etti ini sanıyordum?"

Homurdanıyor. "Demyen de il, tatlım. Raizo. Raizo Watanabe. Yakuza. Onun i in  alı ıyorum."

DEMYEN

Raizo hakkında nefret ettiğim binlerce şey arasında kendi sesini sevmesi de var.

Otel süitine dönüştürülmüş ofiste çok uzun süre kaldım. Tek istediği gecenin o ana kadarki işlemlerinden bahsetmek, garsonlarımı eleştirmek ve Clara'nın satışının beni ne kadar zengin edeceğini hatırlatmaktı.

Yüzüne tükürmemek ve ona siktir olup gitmesini söylememek için tek yapabildiğim buydu. Zenginliğe ihtiyacım yok, zaten fazlasıyla var.

Ayrıca otelimin kan gölüne dönmesine de ihtiyacım yok, ki Raizo'ya gerçeği söylersem böyle bir şey olacağı şüphesiz: Clara için açık artırma yapılmayacak. Kaç tane özel teklif sahibinin cebindeki son doları vermeye hazır olduğu umurunda değil.

Clara Everett artık satılık değil.

Bu karara ne zaman vardığımı bilmiyorum. Onu villadan o elbiseyle ıslak bir rüya gibi çıkarken gördüğüm an olduğunu söylemek istiyorum. Ya da o pislik balo salonunda onun için bir oyun oynadığında ve ona elini sürmesine izin vermektense kendi mobilyalarımı onun kafasında kıracağımı fark ettiğimde.

Ama kendime karşı dürüst olmam gerekirse, en başta onu gerçekten satacak mıydım bilmiyorum.

Hep laf, icraat yok. Lanet bir amatör gibi.

Bir kadının kendisinde olduğunu hiç düşünmediği bir şeyi çaldığını itiraf edemeyen bir adam gibi.

Raizo'nun korumalarını ikinci bir bakış atmadan geçip balo salonuna geri dönüyorum. Eğer Clara beni dinlediyse, onu bıraktığım yerde olacak. Beni neredeyse hiç dinlemese de, bir kez olsun beni gerçekten şaşırtabileceğine dair içimde hâlâ bir umut var.

Ona daha hızlı ulaşabilmek için arka koridordan gizlice geçiyorum, onu bu akbabalardan kaçıyorum ve bizi buradan çıkarıyorum. Ben yokken ne olacaksa olsun. Ellerimi daha sonra yıkayacağım.

Ama çift kapıya ulaşmadan önce, çıkmaz sokağın yakınındaki uzak köşede bir hareket görüyorum.

"Seni... anasını... sikik..."

Durakladım. "Martin. Sen..."

Kıçına tekme yemiş gibi görünüyor. Gölgelelerin arasından tökezleyerek çıkıyor, bir dudağından kan damlıyor. "Lanet ellerini kadınımdan uzak tut."

"O senin kadının değil. Kaybını kabullen ve yoluna devam et."

Martin güler ve çenesindeki kanlı tükürüğü silerek başını sallar. "*Benim* kaybım değil. Bundan eminim."

Damarlarımdan buz fışkırıyor. "Nerede o?"

"Sadece babasıyla biraz sohbet ediyor, hepsi bu." Martin bir damla daha kan kokladı. "Onunla işi bittiğinde, yine küçük mutlu bir aile olacağız. Sen de siktir olup gitmeye devam edebilirsin. Tabii ben seni bir şey için tutuklayana kadar. Bir yolunu bulacağım."

Onunla işi bittiğinde.

Sikeyim.

Clara'yı bulmalıyım.

Clara'yı bulmalı ve onu bu adamlardan uzaklaştırmalıyım.

Martin'e bir saniye bile ayırmam. O buna değmez. Ama onu bulmak için topuklarımdan üzerinde döndüğümde, eli dışarı fırlıyor ve kolumu tutup beni geri çekiyor.

Yumruğum takip edilecek ilk şeydir.

Martin'in kafası darbeye birlikte geriye savruldu ve bu beni çok heyecanlandırdı. Tanıştığımız andan beri onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyordum ve şimdi etrafta beni durduracak kimse yok.

Bu yüzden durmuyorum.

Hem de hiç.

"Nerede lan o?" Yumruklar arasında talep ediyorum. "Nerede. Nerede. Nerede. Nerede. Nerede?" Kafasını tekrar tekrar yere vurması kulaklarıma m zik gibi geliyor.

Beni  zerimden sıyırmayı başardı, t k r rken her y ne kan p sk rt yordu, "Geri  ekil, Zakrevsky! O benim!"

Aslında y z ne g l yorum   nk  Tanrım, bu adam hayal g r yor. "Hayır'ın hangi kısmını anlamadın?"

"Onu ka ırdın! Onu benden  aldın!"

"Ve beni durdurmak i in yapabilece in hi bir Şey yok. Bu seni geceleri uyutmuyor mu, dostum? Sana sırtını d nmesinin onun i in neden bu kadar *kolay* oldu unu merak ediyor musun?"

Martin'in bakışları kararır. "Kapa o lanet  eneni."

Alay ettim. "Bu y zden onu elinde tutmaya bu kadar kararlısın, de il mi? Bir yol haritasıyla bile bir kadını orgazma ulaştıramazsın. Clara seni sikmeyecekse kim sikecek?"

Vuruş s rpriz olmadı. Martin beni aya ımdan fırlatmak i in karnıma do ru hamle yapıyor ama g zlerinde parlayan nefretten bunun bir mil  teden geldi ini anlıyorum.

Benim istedi im de tam olarak bu.  fkeyle hareket eden bir adam, hamlelerini iyi d ş nmeyen bir adamdır.

Ortama do ru hamle yaptığında onu sırtından kavrıyorum ve birlikte yere yuvarlanıyoruz, u uşan yumruklar ve kesici dirseklerden oluşan bir arapsa ına d n yoruz. Aklıma Willow'un g r nt leri geliyor ve onu korkutmak bir yana, ona yakın oldu unu d ş nmek bile beni onun  enesini kırma g revine itiyor. Ya da kolunu.

Onunla iş i m bittiğinde, *saymadı ım* kemikleri saymak daha kolay olacak. Mola.

"Dua et de onu hamile bırakmamış ol," diye hırıltılı bir sesle ba ırıyor Martin, benimle bo uşmaya  alışırken. "Yoksa onu  ld r r m. Onu ve i indeki pi i  ld r r m."

Şimdi, doğru düşünemeyen benim. Kafamdaki görüntünün nereden geldiğini bile bilmiyorum, ama Clara'nın çocuğuma hamile olduğu düşüncesi beni hiç hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir şeyle dolduruyor. Asla.

Ve bunu benden almak mı istiyor?

*Sikeyi
m.*

*İşte
bu.*

Öfke seli gözümü o kadar kör etmiş ki, yakındaki sehpadan taş bir vazoyu aldığını görmüyorum.

Ve kesinlikle bana doğru salladığını görmedim.

Önce kaburgalarımın çatlama sesi geliyor. Bir saniye sonra acı beni vuruyor.

Vazoyu ikinci kez başıma indiriyor ve ben yere düşüyorum. Her şey kararıyor, sonra tekrar giriyor, sonra tekrar çıkıyor.

Bu şekilde batmayacağım.

Kazanmasına izin vermeyeceğim.

Clara ve Willow'u almasına izin vermeyeceğim. Gözlerimi açık tutamıyorum.

Büyük bir irade gücüyle, tekmelerinden birinin önünden sırt üstü yuvarlanmayı başarıyorum. Bu onun dengesini bozuyor ama o sadece kıkırdıyor ve durduğu yerden bana bakıyor.

"Kötü şans, Zakrevsky." Martin ağzını siler ve burnunu çeker. "Clara'ya selamını söylerim."

Üzerime basmak için hamle

yaptı. Büyük hata.

Bileğini kavrayıp bacağını kollarımın arasına almak ve tüm gücümle onu yere yatırmak için tek ihtiyacım olan şey bu. Kafasının halıya çarparken çıkardığı ses çok güzel; neredeyse anında gevşemesi ise büyük bir rahatlama.

Kendimi ayağa kaldırıyorum ve o inliyor. Bir anlamda, henüz ölmemiş olması üzücü. Başka bir açıdan da, *bunu* yapabileceğim anlamına geliyor.

Ödeşmek için onu birkaç kez tekmeledim. Bunu yaptığımda yan tarafımdan acı fişkırıyor, ama damarlarımdan pompalanan saf öfke ve adrenalinle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

"Beni şimdi tutukla, orospu çocuğu."

Solar pleksusuna bir kanat darbesi daha indirdim. Sonra takım elbisemin ceketini kapıp Clara'yı bulmak için tökezliyorum. Buralarda bir yerde olmalı ve onu başkaları bulmadan önce ben bulmalıyım.

Raizo'dan önce.

Yüzüme soğuk su çarpmak ve biraz temizlenmek için erkekler tuvaletlerinden birine giriyorum. Kafamı toparlamak için şoka ihtiyacım var - itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Martin beni iyi benzetti. Tek bildiğim, bu sersemlikle Clara'nın yanından geçip gittiğim.

"Michael Little'ı o vurmadı. Vurdu mu?"

Donup kaldım. Çok zayıf ama duyuyorum. Clara'nın sesi. "Kasıtlı olarak değil."

Greg. Onunla birlikte. Martin doğruyu söylüyordu.

Kahretsin.

Özel bir sigara içme salonuna açılan kapıya yaklaşıyorum ama açmıyorum. Kulağa geldiği kadarıyla Tolya hakkında konuşuyorlar ve Greg Everett'in ne yaptığını ya da ne yapmayı planladığını bilmem gerekiyor... *Kahretsin*, başım çok fena ağrıyor.

"Silah elimizde patladı. Onu da çok korkuttu. Daha iyisini bilmeseydim, bunun ilk cinayeti olduğunu tahmin ederdim."

"Yani..." Clara iç çekiyor. Şok olmuş ya da öfkeli gibi davranmasını bekliyordum ama öyle yapmadı. Aslında sesi oldukça kayıtsız geliyor. "Onun suçu üstlenmesine izin verdin."

"Oldukça fazla. Zakrevsky imparatorluğunun çöküşü diğer pek çok imparatorluğun yükselişi anlamına gelir. Yeni kan, yeni ortaklıklar. Yeni hükümet

sokaklar. Küçük kardeşi çok gençti ve Oleg... şey, o adamın kendi sorunları vardı."

Ellerim yumruk oldu.

Ne oluyor lan?

Bu o. Bunca zamandır hep oydu. Greg Everett ve onun el altından, arkadan bıçaklayarak istediğı her şeyi elde etme yöntemi.

Bu kapıdan içeri dalma ve onu boğma dürtüsü çok güçlü. Ama kafatasımdaki zonklama daha güçlü.

"Yani... en azından istediğınızı elde ettiniz mi? 'Yeni kan' ve 'yeni ortaklıklar'?"

Clara'nın sesi... umutlu mu? Sanki gerçekten evet demesini istiyormuş gibi. Sanki o onun için bunu *istiyor*.

İçime yeni bir tür acı yayıldı. Sonra da öfke. Tökezleyerek geri çekiliyorum, kapıdan uzaklaşıyorum, sırf içeri düşüp onu da boğmamak için.

Tabii ki. Bunca zamandır benimle oynuyordu. Gerçekte babasının küçük kızıyken kurban gibi davranıyor.

Onu mutlu etmek için her şeyi yapar. Onu mutlu etmek için *herkesi* yapar. Ben de dahil.

Güzel. Siktir et. Siktir et onu. Hepsinin canı cehenneme.

Telefonumu aldım ve Pavel'e kısa bir mesaj attım. Ben gidiyorum. Bu boktan gösteriden, Everett'lerden ve onların lanet akıl oyunlarından uzaklaşıyorum.

Ve göğsümdeki kırık kaburgalarla hiçbir ilgisi olmayan ağrı geçene kadar istediğim kadar uzağa gideceğim, uçacağım, *yüzeceğim*.

CLARA

Kekeleyen dilime takılmamaya çalışıyorum. "Ne? Neden... Yakuza?"

"O kadar da kötü değiller." Babam dalgın dalgın boynunu kaşıyor. "Biliyor musun, bir an için annenin onlardan biriyle takıldığını sandım." Gülüyor. "Ama bu delilik olurdu. Benim karım mı? Bir polisin karısı mı? Yakuza'yla mı yatıyor?"

Yüzümün, zihnimin içinde parçaların hızla yerine oturduğu gerçeğini ele vermemesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

Anne.

Raizo.

Babam uzaktayken evimize yapılan tüm o gizli ziyaretler.

"Yanıldığım ilk ya da tek sefer olmazdı." Babam kıkırdıyor. "Yani, Demyen'e baksana. O kadar emindim ki -ikimiz de emindik, Raizo ve ben- çocuğun Bratva işine uygun olmadığından. Ona elimizi bile sürmemize gerek yoktu; tek yapmamız gereken mahkeme süreci boyunca zamanımızı kollamak ve bocalamasını beklemektir."

Demyen. Ağzımın kenarının yukarı doğru çekildiğini hissediyorum ve elimden gelen tek şey onu geri bastırmak oluyor. "Öyle bir şey olmamış gibi görünüyor."

Babam alay ediyor. "Değil mi? Çocuğun bu kadar dirençli olduğunu kim bilebilirdi? Sadece kendini toparlamakla kalmadı, sonunda Bratva'nın sahip olduğu en güçlü *pakhan* oldu. Hayret bir şey."

Göğsümde gurur kabarıyor. *Benim Demyen'im.*

"Her neyse." Omuz silkiyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. "Burada yeterince zaman kaybettik. Raizo'yla yaptığım anlaşmanın bir parçası da

Sorunsuz bir şekilde gider. Bilirsiniz, aşırı hevesli teklif verenler falan."

"Peki ya diğer kısım?" *İlgili görün. İlgileniyormuş gibi görün. Onun tarafındaymışsın gibi davran.*

Babam tereddüt ediyor. Bana gülümsediğinde, neredeyse biraz... üzgün görünüyor. "Ben bu işe istediğim için girmedim. Bil diye söylüyorum. Annen hastalandı, sonra sen de hastalandın... Paraya ihtiyacım vardı. Ve satın almak istedikleri şey bende vardı."

Küçükken annemin ve benim zatürreye yakalandığımız bir zamanı hayal meyal hatırlıyorum. Perişan haldeydik. Öleceğimi sanıyordum. Aslında bu, babamla ilgili sahip olduğum birkaç güzel anıdan biriydi. Şefkatli, endişeli ve dikkatliydi.

Neredeyse onu
tanıyamayacaktım. Kaşlarımı
çattım. "Ne sattın?"

Bana bakıyor ve kollarımın üst kısımlarını nazikçe okşuyor. "Keşke daha uygun bir şeyler giyseydin, Clar-bear. Yanlış türden erkekler yanlış fikirlere kapılabilir."

Ondan o kadar açık bir şekilde uzaklaşmamaya çalışıyorum; yan adımlarım olabildiğince ince. "Ben iyiyim baba. Gerçekten. Ayrıca istediğimi giyebilen yetişkin bir kadınıym-"

"Benimle konuşurken ses tonunuza dikkat edin, genç bayan." Yumuşuyor. "Terslediğim için özür dilerim bebeğim. Bu gece biraz gerginim ve senin için endişeleniyorum. Martin de öyle! Daha önce seni arıyordu-"

"Oh, o beni buldu." Alayımı tutamıyorum. Ya da göz devirmeyi. "Güven bana baba. Lütfen. Martin damat olarak isteyeceğin bir adam değil. Kendin söyledin: En iyi ortak bile değil."

Babam iç çekti. Sonra sanki omuzlarında büyük bir yük varmış gibi başını sallar. "Peki. Onunla konuşacağım. Sadece... sakın ol, tamam mı? Willow'un babasına, senin de hayatında bir erkeğin desteğine ihtiyacın var."

Hiç sanmıyorum ama onunla tartışacak da değilim. Bu, babamla uzun zamandır yaptığım ilk akli başında ve huzurlu konuşmalardan biri. Hâlâ ondan uzaklaşmam gerekiyor ama bunu yapmayacağım.

bu geçici barış balonunu kırmak. Sürekli konu değiştiriyor ve bunun bir kaçınma taktiği olduğunu biliyorum, insanları sorgularken kullandığı bir taktik. Dediği gibi, her şey kontrolle ilgili.

Ayrıca, birine ya da herhangi bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünmesi, son zamanlarda başıma gelen talih kuşundan haberi olmadığını gösteriyor.

Yani Martin de bilmiyor.

Bir haftadan uzun süredir ilk kez damarlarıma rahatlama yerleşiyor.

Ve sonra babamın Demyen'in arkasından iş çeviren Raizo ile çalıştığını fark ettiğimde hızla ortadan kayboluyor. Dem'i tanırıyorsa, muhtemelen burada olan biten her şeyde bir terslik olduğuna dair ipuçlarının kokusunu almıştır ama belki de henüz resmin tamamını göremiyordur.

Arabada dikkati dağılmış gibiydi. Ve buraya geldiğimizde. Ve o zamandan beri gecenin çoğunda.

Etrafındaki tehlikeyi göremeyecek kadar dikkati mi dağınık?

Onu bulmam lazım. Bu odadan çıkmalı, babamdan uzaklaşmalı ve Demyen'i bulup onu uyarmalıyım. Her ne oluyorsa, babam, Raizo ve Demyen'i alaşağı etmeye yönelik bir tür komployla ilgili. Tolya'nın hapsedilmesinin ardından onun başarısız olacağına bel bağladılarsa, Vegas'ın yeraltı dünyasının başarılarının çoğunu kazanmasına izin vermekten mutlu olmalarına imkan yok.

Babam kolunu bana uzatıyor, ben de benimkini onunkine

geçiriyorum. Ama sonra debriyajımın mandalı açıldı.

Bambi'nin telefonu düşüyor.

Ve çok açık bir şekilde, söylediğimiz her kelimeyi kaydediyor.

Ben hareket etmiyorum. Babam da öyle. Ama göz ucuyla yüzünün yavaşça bir öfke maskesine dönüştüğünü görebiliyorum.

"Clara." Eli kolumu kavrayana kadar dönüyor. Sertçe. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bir an için dehşete kapıldım. İçimdeki küçük kız babasının öfkesinin gölgesinde korkuyla siniyor, yalvarıp yakarmaya ve kızmaması için ağlamaya hazır. *İyi olacağım; söz veriyorum iyi olacağım...*

Ama sonra, aniden, değilim. Demyen'in bana söylediği Şeylerin yankıları zihnimde fısıldıyor ve aslında çaresiz küçük bir kız olmadığımı hatırlıyorum.

Ben yetişkin bir kadınıam.

Seecek kemiği olan yetişkin bir kadın.

Kolumu babamın elinden kurtarıyorum ve telefonu hızla yerden alıyorum. "Ne yapıyor gibi görünüyorum baba? Senden gerçeği alıyorum ve doğru insanların bunu duymasını sağlıyorum."

Yüzünden kan akıyor. fkesi korkuya ve sonra tekrar öfkeye dönüşür. "Sen... seni küçük orospu-"

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et." Beni tekrar yakalamak için hamle yaptıda onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Bu sefer ondan korkmuyorum. Bu sefer gözlerinin içine bakıyorum. "Ben senin Clar-bear'ın değilim. Artık senin çaresiz küçük kum torban değilim."

Babam kolumdan sıyrılıyor ve saçımı arkadan tutup sertçe geriye çekiyor. "Sen benim kızımsın! Ve *ben* ne dersem onu yapacaksın!"

Martin'de olduğu gibi, ciddi olduğunu biliyorum.

Ve Martin'de olduğu gibi, artık karşılık vermekle ilgili bir sorunum yok.

Arkama uzanıp yüzünü, boynunu, dokunabildiğim her yerini tırmalıyorum. Arkamda ne kadar yakın durduğuna dair iyi bir fikir edindiğimde, boynunu tutup sıkıyorum. Hiçbir işe yaramıyor. Başarısızlığıma kıkırdadı bile.

Ama sonra nefes borusunun nerede olduğunu buldum ve başparmağımı oraya soktum.

Babam aynı anda hem öksürüyor hem de kusuyor, sendeleyerek geri çekilirken beni bırakıyor. Dönüp yüzüne bakıyorum, ona ters ters bakıyorum ve kekeleyen suratına bir tokat atıyorum. Bir kez, iki kez; tıpkı çocukken ona karşılık verdiğimde bana yaptığı gibi, ters bir el hareketi ve bir kaltak tokadı.

Gözlerim yaşardı. *Lanet olsun*. Zayıflık gösteremem. Bunun için duygusallaştığımı görmesine izin veremem.

"Clara..." Babam ksrr ve ayağa kalkmak için kanepeye doğru yığılır. "Bebeğim, tatlım... Özür dilerim."

Ne? Benden hiç özür dilemez. En azından kelimelerle. "Senin akıl oyunların için zamanım yok baba. Sadece... iyi geceler."

Gitmeye çalıştığımda tekrar kolumu tutuyor. "Clara. Baştan başlayalım. Sen benim küçük kızsın ve kim bilir? Belki de seni hafife almışımdır. Belki-"

Bir kahkaha attım. "Belki mi? Lanet olsun, baba! Uyan artık. Sen adam olup baba olmaktansa kızını kurtların önüne atmayı tercih eden istismarcı bir orospu çocuğusun."

Kaşlarını çattı. "Bu hiç adil değil. Şimdi, seni sevdiğimi biliyorsun-"

Başımı sallıyorum. "Hayır, bilmiyorsun. Üzücü olan şu ki, aşkın gerçekte ne olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Sana göre, sahip olmak, kontrol etmek ve istediğin her şeyi elde etmek; kimin canını yakarsa yaksın. Ama bu aşk değil baba." İçimi çektim. Bu konuşma için çok yorgunum. Pek çok açıdan çok yorgunum. "Aşk, başkası için istediklerini bir kenara bırakmaktır. Sevgi, onlar için dünyanın öbür ucuna kadar gitmektir. Aşk, sadece senin değil herkesin mutlu olabilmesi için bırakmayı ve yoluna devam etmeyi öğrenmektir."

Gözlerim yine yaşardı.

Ciddiyim. Her kelimesinde. Demyen ve benim için çok az, çok geç. Ona nasıl hissettiğimi söylemek için en kötü zaman ve asla fırsatım olmayacak. Onu bulup Raizo hakkında uyarmalıyım; duygularım beklemek zorunda.

Ve benim için aynı şeyleri hissetmediğini acı bir şekilde belli etti, bu yüzden oraya gitmek zaten mantıklı olmazdı.

"Evet, şey..." Babam iç geçiriyor ve bana uzanıyor. Bu sefer gerçekten nazik olabileceğini düşünüyorum ama yine yanılıyorum. Beni çenemden yakalıyor ve sıkıca kavırıyor. "Ben senin babanım ve bu tartışma burada bitmiştir. Anlaşıldı mı?"

Ona cevap vermiyorum. Başımı çekmeye çalışıyorum ama o daha sert sıkıyor.

"*Anlıyor musun?*" dedim.

Hala benden tek kelime yok. Ona vermeyeceğim.

Ama bir tomar tükürük? Onlardan çok vermek istiyorum.

Tükürüğümün onunkine değmesiyle neredeyse aynı anda elinin tersi yüzümün yan tarafına çarpıyor. Baş döndürücü bir an için Martin'e bir kadına nasıl vurulacağı konusunda ders verip vermediğini merak ediyorum ve bu beni güldürüyor.

Yapardı. Ve Martin bu boku yerdı.

Yer aniden başımın arkasına çarptı. Başım hâlâ dönerken babam beni itmiş olmalı ve şimdi bir ayağıyla göğsümün üzerinde duruyor.

Sanki bana sahipmiş gibi. Sanki beni fethetmiş gibi.

"Bana bunu sen yaptırıyorsun, Clar-bear." Sesi duygusallıktan çatlıyor. Gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşuyor. "Neden bana bunu yaptırıyorsun? Neden sadece dediğimi yapmıyorsun?"

Aklıma gelen tek şeyi söyledim: "Özür dilerim baba."

"Oh, bebeğim..." Babam ayağını üzerimden çekip ayağa kalkmama yardım ediyor. "Buraya gel. Sarıl bana."

Bir çingiraklı yılanı sarılmayı tercih ederim. Ama dediğini yapıyorum ve o hain kollarını bana dolmasına izin veriyorum.

Sonra geri adım attığında yüzünü tutup kafasını sertçe taş duvara vuruyorum.

Onu etkileyen darbe değil, sürpriz. Orada durmayacağımı gördüğünde şaşkınlık ve az miktarda korku. Belimi büküyorum, böylece dirseğimle çenesinin altına vurabiliyorum, yere yığılırken diğer dirseğimle boynunun arkasına vuruyorum.

Demyen'i adamlarıyla antrenman yaparken izlemiş olabilirim. Bir ya da iki kez. Sadece bu boku deneyecek kadar cesur olamadım.

Ve şimdi kendi babam da dahil olmak üzere, nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Rahatlamış mı? Yankılarından mı korkuyorum?

Duygularımı düşünmek için değerli zamanımı harcamıyorum; hemen o odadan çıkıyorum. Binanın arkasından dışarı çıktığımda ve temiz gibi görüldüğümde, Bambi'nin telefonunun şifresi olabilecek bir şeye dokunup kilidi açmaya çalışıyorum.

Bu sefer şans yüzüme gülüyor. Tesadüf mü yoksa yeni bir değişiklik mi bilmiyorum ama bugün Willow'un doğum günü.

Pavel'i bulana kadar rehberde geziniyorum, ki bunu yapmak yarım saniyeden az sürüyor. Öncelikli kişiler listesinde en üstte yer alıyor, ben de ismine dokunup çalmasını bekliyorum.

Ve yüzük.

Ve yüzük.

Sikeyim.

"Hey, Pav, benim." *Muhtemelen benden duymak istemezsin, ama zor* Lanet olsun. "Dinle, Bambi'nin bulutuna bir kayıt gönderdim. Duyduğundan emin ol. Lütfen. Dinletebilirsen Demyen de dinlesin. Sadece babam değil, Raizo da işin içindeydi. Ve bir şeyler planlıyorlar-"

Birkaç metre ötede bir şeyin itişip kakıştığını duyuyorum. Muhtemelen başıboş bir kedi. Umarım öyledir. "Her neyse. Her şey orada. Bilmiyorum..." Sesim aniden kesildi.

Kahretsin, bir arada tutun! "Geri dönüp dönmeyeceğimi ya da ne zaman döneceğimi bilmiyorum, bu yüzden lütfen bunun herkese ulaştığından emin olun. Bambi, Dem, bir yargıç, herkese. Ve lütfen... Willow'a onu sevdiğimi söyle."

Hıçkırıklar beni ele geçirmeden telefonu kapatıyorum. Bu korku, panik, keder ve sadece... her şey telaşında kendimi kaybetmeyi göze alamam. Her şey, çok fazla, hepsi aynı anda.

Daha fazla sürtünme. Ayak sesleri ve sesleri Demyen'e benziyor. Ama onu selamlamak için döndüğümde, başımın içinde keskin bir ağrı oluşuyor. Ve her şey karanlığa gömülüyor.

CLARA

"Hey. Psst, hey. Uyanık mısın?"

İnliyorum. Gözlerimi kırpmaya çalışıyorum ama bu acıtıyor.

Nazik bir el koluma dokunuyor. "Gerçekten kendine gelmen gerek. Hemen şimdi."

Bir kadın benimle konuşuyor. Yumuşak, sessiz. İyi birine benziyor. Göz kapaklarımı açmak için elimden geleni yapıyorum, sonra hemen ışıktaki gözlerimi kısıyorum. "Ah. Nerede...?"

"Bahçede. Ya da her neresiyse, bilmiyorum. Ama artık uyanman lazım."

Sesinde korkuyla karışık bir aciliyet var. Dışarı çıkıp Pavel'i aradığımı hatırlıyorum, sonra kafama bir şey çarptı.

Görünüşe göre *biri*.

Sonunda gözlerimi kırıştırarak açmayı başarıyorum ve doğruluyorum. Aynı nazik eller bana yardım ediyor ve alçak taş duvarda yanımda oturan kişiye bir gülümseme gönderiyorum. "Teşekkürler."

Yüzünü buruşturuyor ve görünüşüme bakıyor. "Cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun."

Neredeyse gülecektim. "Evet, şey... daha yeni döndüm."

Peygamber çiçeği mavisi gözleri acımayla yumuşuyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sanırım aslında daha derin bir çemberin içine kaydın."

Ne demek istediğini anlamak için odaya bakıyorum. The Meridian'ın avlusundayız; Demyen'in en son buraya geldiğimizde bana işaret ettiği egzotik çiçekleri hatırlıyorum. Birbirimizle gerçekten konuştuğumuz ve sırlarımızı paylaştığımız zamanlar.

Bu kez, o burada değil. Onun yerine mekân, ışılı elbiseler ve çeşitli şekillerde şehvetli gece kıyafetleri giymiş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve makyajları kusursuz bir şekilde yapılmış güzel kadınlarla dolu. Kimse mutlu görünmüyor.

"Neler oluyor?" İçgüdülerimin söylediği kadar kötü olmama ihtimaline karşı sorumu fısıldıyorum.

Yeni yoldaşım iç geçiriyor. "Lanet olsun. Buraya isteyerek gelmedin, değil mi?" Bu garip bir soru. "Kimse var mı?"

Başka bir kadın sohbetimize katılıyor, yüzü endişeyle kazınmış olsa da sesi neşeli. "Nasıl olduğunu bilirsin. Hayatını kazanmaya çalışırsın, bunun için tutuklanırsın, polis seninle bir anlaşma yapar. Ona sakso çekersin, belki seni sorgu masasında becermesine izin verirsin, sonra da gidip bir kulüpte yüksek bahisli birilerine giysi giydirirsin."

"Ve sonra, açık artırma zamanı geldiğinde," diye ekliyor sözde arkadaşım, "iyi davranır ve tam bir pislige satılmamak için elimizden geleni yaparız."

Boğazıma takılan kuru yumruyu yutuyorum. "'Satıldı' mı?"

İkisi de bana kaşlarını çatıyor. "Evet," diyor ikinci kadın. "Bilmiyor muydunuz?"

İlki iç çeker ve diğerine bakar. "Buraya tek başına geldiğini sanmıyorum."

"Lanet olsun. Bu berbat." Kollarını belinin etrafında kavuşturuyor. "Çok özür dilerim."

Neler olduğunu aklım almıyor. Zonklaması biraz fazla olduğu için ne olduğunu anlayamıyorum. "Buradan çıkmam lazım. Gidip bulmalıyım..."

Lanet olsun. şimdi fark ediyorum ki beni buradan çıkarabilecek ve çıkaracak olan kişi, az önce salonda suratına soğuk bir yumruk attığım adamla aynı kişi.

"Everett. Babamı bulmam gerek, Greg Everett."

İkinci kadın, kollarının iç kısımlarında izler olan ve yüzünde erken yaşlanma belirtileri görülen çarpıcı bir esmer güzeli, kara kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Everett? *Dedektif* Everett mi? O senin baban mı?"

Başımı sallıyorum, sonra anında pişman oluyorum. *Ahh*. "Evet. Onu tanıyor musun?"

Hem sarışın hem de esmer alay ediyor ve gözlerini deviriyor. Ama bunun bana yönelik olmadığını söyleyebilirim.

"Evet, onu tanıyoruz. Onu becerdim de. Ya da şöyle diyeyim, onu emdim ve sonra bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı. Adamın bacak arası tam bir canavar ve bir o kadar da pasaklı."

İğrenç. Kendi babam hakkında bunları duymak istemiyorum.

Ama bana yardım eden sarışın başıyla onayladı. "Evet, benim için ya on ikiden yirmiye kadar hapis yatacaktım ya da dizlerimin üzerine çöküp her şeyi halının altına süpürmesi için yalvaracaktım." Bana yan gözle bakıyor. "Kelimeler olmadan."

Midem bulanıyor.

"Sanırım bunu bir tür deneme olarak kullanıyor, biliyor musun? Eğer ruhunu aletinden emebilirsen, seni yargıçtan kurtaracak ve açık artırmada sana iyi bir sahip ayarlayacakmış gibi."

"Şey, 'hoş' doğru kelime değil. Daha çok, en az hıyar gibi. Bazı alıcılar gerçekten de kadınlarına iyi bakıyor ve ben de onlardan biri olacağıma güveniyorum."

Mallar. Babam mallardan bahsediyordu, Yakuza'nın satın almak isteyeceği bir şeye sahip olmaktan...

Etrafıma tekrar baktığımda midem bulanıyor.

Köleler daha iyi bir kelime. Babamın satacak seks köleleri vardı. Sonsuz, sonsuz bir arz.

"Peki, senin hikayen ne?" Sarışın dirseğiyle beni dürtüyor. "Bu arada burada yargılama yok. Sanki konuşacak yerimiz varmış gibi. Seni 'denemek' zorunda bıraktıysa sorun yok."

"Ne?" Başımı çeviriyorum, lanet olası baş ağrısı. "Hayır! Hayır. Hayır, o..."

Sikeyim.

Bunca zamandır beni buradan çıkarmaya çalışıyordu.

Katil bir piç olmasına rağmen babam hâlâ doğru şeyi yapmaya ve beni buradan, bu canavarlardan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Kendime şöyle bir bakıyorum. Morarmış ve kanlar içinde olabilirim, elbisem yırtılmış ve her tarafına kan sıçramış olabilir, ama görüldüğü kadar kötü değil. Aslında ben...

Çifte lanet.

Satılık giyinmişim. Kokteyl partisindeki o tuhaf adam da bana "enfes stok" derken bunu kastetmiş olmalı.

"Hey, şanslısın. Belki de." Esmer omuz silkiyor. "Seni aramaya gelebilir. Buradaki çoğumuzun bizi özleyecek bir ailesi yok. Benim olmadığına eminim. Sahip olduğum tek şey eroin sevgisi, sinirli bir satıcı ve şimdi de beni en yüksek teklifi verene satmak üzere olan Japon bir pezevenk."

Bu kadar bıkkın olmaları? Sakin mi? Tam olarak anlayamıyorum. "Bekle. Bunu *istiyor* musun?"

Gözlerini bana dikti. "Kimse bunu 'istemiyor'. Ama buna karşı da koyamayız. Başka nereye gideceğiz? Tekrar tutuklanmak için sokaklara mı döneceğiz? Çünkü kimsenin beni işe almayacağı ve bana bir iş vermeyeceği kesin, böylece yasal bir hayata geçip beyaz çitli bir hayat sürebilirim." Alaycı bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Bu sana şok gibi gelebilir prenses ama bazılarımızın hayatı yok. Biz zaten ölüyüz. Sadece yeraltı dünyasının bir sonraki aşamasını bekliyoruz."

Yanımda oturan mavi gözlü, altın sarısı kadına bakıyorum. Sessizce başını sallıyor ama kirpiklerinde parlayan gözyaşlarını görüyorum.

Ve şu anda, bu Allah'ın unuttuğu cehennem çukurunda, evet, hayatımın doğduğum günden beri boktan olduğunun farkına vardım. Evet, berbat bir babam ve ölü bir annem, tacizci bir eski sevgilim ve teslimiyetçi bir her neyse o var. Ömrümün sonuna kadar dayak yedim. İstismar edildim. İliklerime kadar yıprandım. Kalbim göğsümden söküldü ve bir milyon parçaya bölündü, ancak tekrar yapıştırılıp bir kez daha paramparça edildi.

Ama.

Ama.

Lanet olsun.

Ben hala
hayattayım.

Hâlâ *hayattayım* amına koyayım.

"Ben buradan gidiyorum." Hızla ayağa kalkıyorum ve başımın dönmesini görmezden geliyorum. Hayattayım, kırılmadım ve cehennemin bir sonraki aşamasının neye benzediğini öğrenmek için burada kalmayacağım.

Ancak dramatik kaçış planlarım atriyumun önündeki kapıların açılmasıyla kesintiye uğruyor ve hemen ardından buradaki kadın kalabalığının üzerine bir sessizlik çöküyor. Kapılar tekrar kapanıyor ve özel dikim takım elbiseli bir grup Japon adam odanın ortasına doğru yürüyor.

Raizo Watanabe.

Odanın insan eliyle yapılmış akarsuyunun üzerinden geçen küçük köprüde lider olarak yerini alıyor ve ellerini bir podyum gibi korkuluklara dayıyor. "Hoş geldiniz hanımlar. Sanırım şu ana kadar hepiniz keyifli bir akşam geçirdiniz."

Şimdi her şey anlam kazanıyor: şaşaa, ihtişam, özenli sunucular ve kokteyl partisi sırasında etrafta dolaşan sessiz "modeller". Babam Raizo'nun köle ticareti için uyuşturucu bağımlıları ve fahişeler tedarik ediyordu. Evsizler. Unutulmuş olanlar. Üç öğün yemek, düzgün kıyafetler ve başlarını sokacak bir çatı anlamına geliyorsa gerçekten köle olmak *isteyebilecek* kadınlar.

Mide bulantısı karnıma eskisinden daha sert bir yumruk indiriyor.

Oh, Tanrım. Bu benim.

Martin'in kölesi oldum. Yiyecek, barınak, giyecek... bebeğim ve benim için sokaklardan uzak bir hayat anlamına geldiği sürece yatak odasında bana ne yaptığı umurumda değildi. Bana verdiği yetersiz kırıntılar karşılığında ona el pençe divan durdum.

Ve babam beni ona sattı. Belki parayla değil ama yine de sattı.

Raizo, bazıları pahalı şampanya için kendisine teşekkür eden kadınların alçak sesle mırıldanmalarını dinlerken gülümser. "Şimdi, bunun çok stresli bir olay olabileceğini biliyorum, ama size söz veriyorum, siz olduğunuz güzel melekler olmaya devam ettiğiniz sürece, hiç kimse sorun yaşamayacak ve yakında-"

"Raizo!"

Durdu. Sözüünü kesmemden rahatsız olduysa da belli etmiyor. Ama köprüye doğru koştuğum tarafa dönüyor.

"Raizo!" Sadece kişisel korumaları kollarımı tuttuğunda duruyorum. Ama sonra beni şaşırtarak elini kaldırıyor ve beni bırakmalarını işaret ediyor.

"Clara!" Bana hızlıca bir göz atıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım! Ne oldu sana böyle?"

Bir an için nerede olduğumuzu unutuyorum. Kim olduğumu ve onun kim olduğunu unutuyorum.

Bir an için evde küçük bir kız çocuğu oluyorum ve o da bana Japonya'dan tatlılar getiren ve annemi güldüren Raizo Amcam oluyor.

Ve uzanıp tıpkı eskiden olduğu gibi omuzlarımı nazikçe kavradığında o anılara dalmak çok kolay, çok kolay. "Clara. Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor. Gerçekten endişeli.

Kalbim çarpıyor. Gözlerimden habersiz yaşlar dökülüyor.

"Baba. Ve Martin." Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim. Çok üzgünüm ama korkunç bir hata oldu."

"Öyle olduğunu söyleyebilirim." Raizo kızgın görünüyor ama bana değil. Yüzüme her baktığında, çok iyi hatırladığım bir nezaket var. Bu karmaşadan kurtulmama gerçekten yardım edebilir. Adamlarına döndüğünde bakışları keskinleşiyor. Japonca bir şeyler söylüyor ama ben "Everett" ve "Patterson" ı tanıyorum.

Adamlarının hepsi başını sallıyor, sonra bir kısmı hızla ayrılıyor. Ne olacağını bilmiyorum ama iyi bir şey olacağını sanmıyorum.

"Clara, bu muamele için çok üzgünüm." Dudağımın yanındaki kesiğe nazikçe dokunuyor ve iç çekiyor. "Burada olduğunu bilseydim seni hemen ofisime götürürdüm."

Merhametinden dolayı rahatlayarak iç çektim. Sonra-

Bekle. Az önce ne dedi?

"Oh, ben..." Odaya baktım. Belki beni yanlış duydu ya da yanlış anladı. "Ben bunun için burada değilim. Ben bunun bir parçası değilim."

Raizo gülümsüyor ve kolumu okşuyor. "Haklısın. Bu kadınlar genel müzayede için buradalar. Ama sen, benim güzel Clara'm..." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sen bizim en değerli parçamızsın."

Ben hala. Sonra yavaşça geri çekiliyorum. "Ne?"

"Sana söylemedi mi?" Dilini şaklatıyor ve başını sallıyor. "Demyen bu işi çok uzun zamandır planlıyordu. Doğru sayıyorsam aylar bile oldu. Gerçi şimdiden o kadar çok para saydım ki, rakamlarım yanlış olabilir."

Adamlarıyla kıkırdıyor. Açıkçası, bunların hiçbirini komik bulmuyorum.

Sonra ayıldı ve avuçlarını göğsünün önünde birleştirdi. Sanki bu deliliği anlamam için bana yalvarıyor. "Beni dinle, Clara. Sen harika, güzel bir genç bayansın ve Tanrım, annene ne kadar çok benziyorsun. O kadar çok benziyorsun ki seni kendim için satın almak istedim. Seni her gördüğümde kalbim sızlıyor çünkü bana onu hatırlatıyorsun."

Ciddiymiş gibi söylemesinden nefret ediyorum. Muhtemelen öyle olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Nedense bu durumu daha da kötüleştiriyor.

"Ama senin bir borcun var. Daha açık olmak gerekirse, bir hayat borcu. Demyen ve Tolya kabul etti

Bunun, sebep olduğun müebbet hapis cezasını onlara geri ödemenin en iyi yolu olacağını düşündüm. Ve mümkün olan en iyi teklifi verene gideceğinden emin olmak için anlaştım. Peki..." Omuz silkiyor. "En iyi teklifi veren."

Yine adamlarıyla birlikte kıkırdıyor. Ve yine, bunda kesinlikle komik bir şey bulmuyorum.

Yalan söylüyor olmalı. Yalan söylüyor olmalı. Beni buraya Demyen getirdi, evet, ama o da... en azından fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu, çünkü bizi yeterince hızlı dışarı çıkaramadı.

Cehennemden daha kötü ne var?

Yankılanan anıya karşı gözlerimi yavaşça kapatıyorum. Bunu söyleyen Demyen değildi.

O bendim.

Meydan okumamı kabul etti.

"Merak etme, Clara." Raizo bana gülümsüyor ve tekrar kolumu okşuyor. "Açık artırmanız başlayana kadar kimse size dokunmayacak. Ama..." Yakınına eğilir. "Buna uymanızı öneririm. Çünkü açık artırma bittikten sonra..."

Düşüncesini tamamlamıyor.

Ve gözlerindeki o ani, hınzır parıltıyla, bunu yapmasını gerçekten istemiyorum.

Raizo diğerkadınlara döner ve gülümser. "Şimdi, hanımlar, sahneye çıkma sıranız geldiğinde size eşlik edilecek. Unutmayın: güzel olun, çekici olun ve uslu durun."

Ellerini iki kez çırpıyor. Dışarıda bir yerde, koridorlarda bir gong sesi duyulur.

"Açık artırma başlasın!"

DEMYEN

Elimde olsa bu viskiyi serumla damarlarıma verirdim. Bu durumda, göğsümü sarmak için iki elime de ihtiyacım var, bu yüzden şişenin yarısını içiyorum ve gazlı bez rulosunu almadan önce yanığın yerleşmesine izin veriyorum.

Muhtemelen Bratva doktorunu arayıp şuna bir baktırmalıyım. Ama şu anda insanlarla uğraşacak havada değilim.

Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda *bilinçle* uğraşacak durumda değilim. Ya acının beni öldürmesini ya da viskinin beni bayıltmasını umuyorum.

Her iki cephede de böyle bir şans yok.

Yirmi dakika ve iki kat daha fazla küfürden sonra, sarılmış ve bandajlanmışım ve sürece başlamadan önceki kadar mutsuzdum.

Amaçsızca patikadan aşağı iniyorum. Ama geceyi geçirmek için odama gitmek yerine, kendimi villada Clara ve Willow'u taşıttığım yere doğru dolaşırken buluyorum.

Clara. Lanet olsun... *Clara*.

Bir çift kurnaz göze ve ipeksi buklelere sıırıslıklam aşık olduğum için başıma gelen bu - uçuruma yuvarlandım.

Ben burada evdeyken o sevgili babasıyla partiye geri döndü,
Hiç istemediğim bir çocuğun sevgili babası gibi davranmak. Dürüst

olmak gerekirse, çocuk da bunu hiç istemedi.

Willow küçük odasında mışıl mışıl uyuyor. Kapı aralığına yaslandım.

Onu uyandırmak istiyor ama gidemiyordu. İstemesem de gidemiyorum. Sanki burada durmak ona karşı işlediğim günahların kefarecini ödemek gibi.

Kahretsin. Ben lanet bir pisliğim.

Ben bir çocuğu hak etmiyorum. Onunla tanıştığım andan beri mükemmel olan birine nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Willow'la ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Annesinin yakın zamanda geri dönmeyeceğinden eminim ama Martin Patterson'a gitmemesi gerektiğinden de kesinlikle eminim.

Yine de onu kendime saklayamam. Aslında ne kadar istesem de.

Mükemmel bir dünyada bu çok kolay olurdu. Willow'u burada, evimde güvende ve sağlam tutar, onu kalbinin arzularıyla şımartır ve solaryum yatak odasının tavanından yıldızları haritalandırırdım.

Mükemmel bir dünyada olsaydım, şu anda burada dikiliyor, viskiden arta kalanları yudumluyor ve çocuğun uyumasını izliyor olmazdım. Yatakta olurdum, kendimi Clara'ya kaptırırdım, onun iniltileriyle yıkanırırdım ve etrafımda paramparça olurken teninin tadına bakardım.

Mükemmel bir dünyada, endişelenmemiz gereken birkaç çocuğumuz daha olurdu. Onun ve benim en iyi yanlarımızın birleşimine benzeyen çocuklar.

Ama bu mükemmel bir dünya değil.

Bu dünyada, ölümcül bir Rus mafya ailesinin lideriyim. Açęözlü kumarbazların ve daha da açęözlü karaborsa antika tüccarlarının sırtından inanılmaz miktarda servet ve servet biriktirdim. Bana yanlış göz kırptıkları için adam öldürdüm.

Ve kendimi hayatımda gördüğüm en güzel kadının içine gömmek yerine, kızının yatak odası olarak kullandığı üzücü bahanenin kapısında durmuş, ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Hayatımı sikeyim.

Willow kaşlarını çatıyor, sonra uykusunda inliyor. O tatlı yüzünün aldığı şekil hiç hoşuma gitmiyor. Uykusunda kaşlarını çatmamalı; gülümsemeli, gülmeli ve dondurma ve ayçiçeği gibi şeylerin hayalini kurmalı.

Olmaması benim suçum.

Uzun vadede onunla ne yapacağımı bilmiyorum ama bazı şeyleri düzeltmem gerektiğini biliyorum. Ona yaptığım şeyleri hak etmedi. Sabah ilk iş, o okula gittikten sonra, personeli

Eşyalarını solaryuma geri taşıyın ve sonra daha fazla oyuncak, oyun ve sessizce "Özür dilerim" diyen şeylerle doldurun.

Ben de Pavel'e Clara'nın aile ve arkadaş ağını araştırmasını söyleyeceğim. Bakalım Willow'u buradan uzaklara götürebilecek biri var mı?

Ona benim verebileceğimden daha iyi bir hayat verebilecek biri.

CLARA

Söz verdiği gibi, Raizo bana şahsen ofisine kadar eşlik etti - ya da en azından "ofisim" dediği yere. Vegas'tan kaçıp yeni bir hayata başlamak için bir şansım olduğunu düşündüğüm o meşum gecede Demyen'le karşılaştığım süite ürkütücü bir şekilde benziyor.

Tanrım, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Buradaki tek kadının ben olmadığımı görünce şaşırdım. Ancak atriyumdaki kadınların aksine, bunlar gergin, istekli ya da herhangi bir şey yapıyormuş gibi görünmüyorlar.

Doğruyu söylemek gerekirse, ölü gibi görünüyorlar. Işıklar açık ama evde kimse yok.

Burada sadece üç kişiler ama şimdiden üç fazla gibi geliyor. Elbiseleri daha çok Demyen'in açık hava kokteyl partisinde bana giydirdiklerine benziyor: hayal gücünü kışkırtmaya yetecek kadar, ama aslında hiçbir şeyi gizlemeye yetmeyecek kadar. Ayaklarında ayakkabı yok, topuklu bile değiller ve makyajları biraz lekeli görünüyor. Bulaşmış ruj. Siyah gözyaşları gibi hafifçe akan maskara.

"Onlara aldırma," diye mırıldanıyor Raizo kulağıma. Arkamda biraz fazla yakın duruyor ve ellerini kollarıma koyuyor. "Adamlarıma eğlence sağlamakla meşguller."

Açıklamasını istemedim.

Anladığıma eminim.

Beni süslü bir masanın üzerindeki makyaj aynasına götürüyor ve tabureye oturana kadar omuzlarıma bastırıyor. Beni burada bırakacağını umuyorum ama bırakmıyor.

Onun yerine saçlarımı omuzlarımin arkasından okşamaya başladı. Parmak uçlarıyla boynumun kıvrımını okşuyor. Kulağımın kabuğunun izini sürüyor.

"İnanılmaz derecede güzelsin." Raizo bir dua gibi nefes alıyor, aynada bana bakıyor. "Annene bu kadar çok benziyor olman inanılmaz."

Ne söyleyeceğimi ya da bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Bu yüzden en azından ağzımı en ufak bir gülümsemeyle eğmeye çalışıyorum ki uysal olduğumu görebilsin. Kayıtsız. Kaçmak üzere olmadığımı.

Çünkü gerçekten yapamam. Önce Willow'u almadan kaçamam. Ve Raizo'yu ona götürmeden Willow'u alamam.

"Söylediklerimde ciddi dim," diyor bana. "Seni kendim için satın almak istedim. Seni yanımda, evimde ve yatağında tutmak. Ben de sana çok iyi bakardım. Benim güzel Clara'm."

Ürpermeme ye çalışıyorum.

İç çekiyor. "Ama Bay Zakrevsky sizi Las Vegas yakınlarında görmek istemediğini son derece açık bir şekilde ifade etti. Ve benim burada kendi memnuniyetim uğruna kalkıp taşınamayacağım kadar çok varlığım var." Raizo tekrar iç geçiriyor ve o aptal aynadan bana özlemle bakıyor. "Sahip olduğumuz bu kısa zamanla yetinmek zorundayım."

Yutkunuyorum ve mırıldanıyorum, "Bana ne olacak?"

Raizo gülümsüyor. Yakışıklı yüzünü iğrenç bir şekilde kötücül bir şeye dönüştürmesinden nefret ediyorum. "Sadece en zengin ve en güçlü adamların seninle bir şansı olacağından emin olmak için ekstra özen gösterdim. Tam olarak altıya indirdim. Ve kazanan teklif sahibinin kim olacağına dair çok iyi bir fikrim var."

Elleri omuzlarıma dolanıyor, sonra yavaşça köprücük kemiğimin üzerinden geçerek mide bulantımı artıran bir okşamaya dönüşüyor. Konuşmaya devam ederken, ince askıları yavaşça omuzlarımdan aşağı indiriyor ve parmaklarını göğüslerimin üst kısımlarına yaklaştırıyor. İleri geri, ileri geri, bana sahipmiş gibi dokunuyor.

Bu korkunç birkaç dakika için, sanırım öyle. Yavaşça gözlerimi kırptırıyorum, ağırbaşlı ve uyuşuk görünmeyi umarken aslında sadece bu adamın vücuduma dokunuşuna karşı gözlerimi kapatmaya çalışıyorum.

Ve dua ediyorum. Demyen'in Willow'u Martin'e vermemesi için öfkeyle dua ediyorum.

Lütfen önce Bambi'nin onu çıkarmasına izin verin.

"Şiddetle tavsiye ederim..." Raizo bir kez daha kulağıma mırıldanıyor, eğiliyor ve dudaklarıyla tenimi okşuyor. "... yeni efendin ne derse, ne zaman derse, iyi bir kız olduğunu bildiğim gibi yapacaksın. Bu adamların doymak bilmez iştahları var ve sen, tatlım, çok lezzetlisin. En azından ilk birkaç ay onun yatak odasının dışını görürsen şaşırırım."

Yüzüm buruşuyor ama daha önce hiç çığlık atmadığım kadar çığlık atmak istesem de sesimi çıkarmıyorum. Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa.

Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa.

Raizo burnunu boynumun kıvrımına dayayarak nefesimi içine çekiyor. "Seni kendim için tatmayı çok istiyorum. İnlemelerinin tıpkı anneninki gibi olup olmadığını bilmek için ölüyorum. Onun yaptığı gibi sikimin üzerinde çığlık atacak mısın?"

Bu sefer ürperdiğimi saklayamıyorum. Kusmuğumu daha fazla tutabileceğimden de emin değilim.

O daha yorum yapamadan biri kapıyı çalıyor. Kurtarıcım, öyle olmak istemeseler bile.

Raizo kendi kendine homurdanıyor, sonra ellerini bedenimden çekip kapıya doğru yürüyor. Sözü kesildiği için kızgın mı, bilemiyorum. Adamın müthiş bir poker suratı var.

Bir adam onunla sessizce konuşur. Raizo bir şeyi kabul etmiş gibi görünüyor, sonra adamın odaya girmesi için eliyle işaret ediyor.

"Şimdilik seni yalnız bırakmalıyım, Clara." Sanki onun yokluğundan rahatsız olacaktım gibi kederli bir şekilde söylüyor bunu. "Uslu dur ve belki tüm bunlar bitmeden önce birlikte özel bir zaman geçiririz."

Yapmamayı tercih ederim.

Ama başımı sallıyorum. Gülümseme yok, söz yok, ama en azından en iyi şekilde davranacağıma dair bir anlaşma. Yine de makyajımı tazelemem gerekiyor - prensip olarak, çünkü kaltak tokadı yemek bir kadının konturuna kesinlikle bir numara yapabilir.

Eğer şeytanlarla yüzleşeceksem, savaş boyalarımı takmak istiyorum.

Raizo odadan çıkıyor. Adamı bana aldırış etmiyor ama takım elbise ceketini kenara fırlatıyor, böylece altında kılıfında duran silahı görebiliyorum.

Anlaşıldı. Anlaşıldı.

Masanın çekmecelerindeki rastgele kapları ve makyaj şişelerini karıştırıyorum ve bu kadınların "eğlence" işleri için mi böyle giyindiklerini merak ediyorum. Aynanın yansımada, Yeni Adam'ın kadınlardan birini koltuğa götürdüğünü görüyorum. Ne yaptığını görmüyorum ama bir fermuarın indiğini ve bir kemer tokasının açıldığını duyuyorum.

Ve ona her ne yapacaksa onu beklerken, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

Aslında beni *görmüyor*... sadece alıyor, boş ve hiçliğe bakıyor...

Bunun şimdiye kadar aldığım en korkunç tehdit olduğunu düşünüyorum.

İyi ol.

Ya da bu hale gel.

DEMYEN

Acı beni uyandırıyor.

Muhtemelen doktoru aramalıyım ama bunun için çok inatçıyım. Gövdemin etrafındaki bandajları açıp yeniden sarıyor olsam da, kurumuş kıpkırmızı kanın çirkin bir tonuyla kaplanmış durumdayım.

Kapı patlayıp Bambi içeri girdiğinde kendi ciğerlerimi oymak istememe neden olmayacak bir gazlı bez bağlama yöntemi bulmaya çalışıyorum.

İlk defa aklıma gelmiyor ama ismi ona hiç uymuyor. "Uysal" diyor. "Tatlı" diyor. Yatak odamın kapısını karartan Bambi bunların hiçbirisi değil. Hem de hiç değil.

"Bakıyorum da evdesin." Komodinimin üzerindeki üç boş içki şişesine dikkatle bakıyor. "Clara nerede?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Saçmalık."

Ona bakıyorum. Avukatım olduğu ve ona ihtiyacım olduğu için şanslı. Bu öyle bir şey ki

Daha büyük adamların gözlerinden vurulmasına neden olan bir ses tonu ve tavır. "Bu seni ilgilendirmez, Bam. Neden ilgilendirdiğini düşündüğünü de bilmiyorum."

Başını bir tarafa eğiyor ve dramatik bir şekilde düşünüyormuş gibi yapıyor. "Hm, bir bakayım. Onu önemsedığım için mi? Ve ne dersen de, sen de önemsiyorsun."

Bunu görmezden gelmeyi seçtim. "Planı biliyordun. En başından beri." Bambi bana bakıyor.

Ve bana bakmaya devam ediyor.

Hay sikeyim. Aslında azarlanmayı tercih ederim. "Ne?"

Kollarını kavuşturuyor ve ağırlığını tek ayağının üzerine veriyor. "Aradı, biliyorsun. Aslında Pavel'i aradı, o da seni almak için nakliyeyle o kadar meşguldü ki telefonunun sesini duymadı. Senin için oldukça ilginç kanıtları varmış. O yüzden tekrar soruyorum: Nerede o?"

Kaşlarımı çattım. "Ne kanıtı?"

"Tolya'yı hapisten çıkaracak türden. Yarın."

Kahretsin. Ayağa fırlıyorum, sonra acı kafama bir cop gibi inip beni tekrar oturttuğunda bunu yaptığımı pişman oluyorum. "Ne oldu? Nereye? Nasıl?"

"Nuh-uh." Bambi başını ve bir parmağını bana doğru sallıyor. "Bu sefer olmaz *patron*. Onu kullanıp istismar edemezsin ve sonra da kullanılmış bir çöp gibi atamazsın. Özellikle de bu kadar iyi bir mal karşılığında."

Şimdi, kırmızı görüyorum. Lanet olası düğmelerime basıyor ve bunu biliyor. "Ne. Ne. Sen. Var?"

İç geçiriyor ve gardını yüzde bir daha az şirret olacak kadar düşürüyor. "Raizo başından beri bu işin içindeydi. Raizo, Greg Everett... sana tuzak kuruyorlar. Sana tuzak kuruyorlardı."

"Hayır." Başımı sallamaktan kaçınıyorum çünkü Martin'in vazoyu kafatasımın üzerinde kirdiği yer hâlâ çok acıyor. Acıdan ve anıdan irkiliyorum. "İmkânı yok. Yalan söylüyor."

"Doğru." Bambi alt dudağını çiğniyor ve bana ters ters bakıyor. "Çünkü Clara'nın gerçekten doğru olanı yapmaya çalışmasına ve o kadar çaresiz olduğun bilgiyi almasına imkân yok."

"Onu duydum. Babasıyla konuşuyordu. Onu cesaretlendiriyor. Bütün bu saçmalıkları yapmasını istiyor. Başından beri *benimle*, bizimle oynuyordu."

"Ana planının bir parçası da çocuğunu burada seninle bırakmak mıydı?"

Durakladım. "Dinle-"

"Hayır Dem, bence senin biraz daha dinlemen gerekiyor. Çünkü ben orada bile değildim ve sana şimdiden söyleyebilirim ki, duyduğunu sandığın şeyi duymadın."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Peki *sen* nereden biliyorsun?"

Bambi eğiliyor ve kendi kızgın yüzünü benimkinden birkaç santim uzağa koyuyor. "Çünkü babam beni eşek sudan gelinceye kadar dövmesin diye ne söylenmesi gerekiyorsa söylemenin, nasıl ses çıkarmam gerekiyorsa öyle ses çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ya da daha kötüsünü."

Yutkunuyorum. Bu işin nereye gittiğini sevmiyorum. Daha da kötüsü, onun haklı olma ihtimalinin giderek güçlenmesinden de hoşlanmıyorum. "Clara usta bir manipülatör, Bam."

"Tabii ki öyle!" Bir kahkaha atarak arkasına yaslanıyor. Neşesiz, hesapçı bir kahkaha ve neşesiz bir el çırpma. "Sence ona kim öğretti? Ve düşündüğün gibi değil, evet, babası olsa bile. Sana söz veriyorum, Dem: Clara Everett bir *kurban*. Bir *kurban*. Yırtıcı değil. Katil değil. Hayatı boyunca av oldu ve tıpkı vahşi doğadaki avlar gibi, nasıl uyum sağlayacağını öğrendi. *Hayatta* kalmak için ne yapması gerektiğini öğrendi."

Bir süre için tek ses Bambi'nin öfkeli nefes alış veriş ve benim zor nefes alıp verişlerim. Başım ağrıyor - hem fiziksel olarak hem de oyundaki tüm olasılıkları düşünmekten.

Tüm bunlarla ilgili olarak beni en çok hayal kırıklığına uğratan, en çok kızdıran şey, onun haklı olduğunu açıkça kabul etmenin, benim hatalı olduğumu açıkça kabul etmekle aynı şey olması.

Bazı kötü kararlar verdiğimi.

Pavel'in son raporu göz önüne alındığında, Bratva'daki konumum zaten zayıf. Karar verme becerilerim rütbeliler arasında sorgulanıyor ve bu gibi şeyler onların endişelerinin altını çiziyor.

Geçerli endişeler.

Bambi ile aynı fikirde olmak, bunu yüksek sesle kabul etmek anlamına geliyor. Yanıldığımı, aptal olduğumu, kör olduğumu ve dar görüşlü olduğumu söylemek anlamına geliyor. Tüm bunları kabul edebilirim.

Ya da yerimde durabilirim.

Hayatım boyunca babamdan aldığım eğitim sayesinde her *zaman* yerimde dururum.

Bu yüzden aklımdaki ve kalbimdeki, *hemen* kumarhane oteline geri dönmem gerektiğini söyleyen fısıltıyı dinlemek yerine, omuz silkiyorum.

"Olan oldu." En yakın şişenin mantarını dişlerimle patlatıyorum, tükürüyorum ve bir yudum alıyorum. Bu sözsüz bir "siktir git" ve Bambi bunu biliyor.

Doğruldu, sonra kollarını kavuşturdu ve iç çekerek başını salladı. "Seni izlemek lanet olası bir Yunan trajedisini en ön sıradan izlemek gibi. En kötüsü de, bütün bu süre boyunca Clara'ya güvenemeyeceğini, Clara'nın yalan söylediğini, Clara'nın bir katil olduğunu, Clara'yı, Clara'yı, Clara'yı düşünüyorsun. Ama *sana* güvenemeyen *o*. Yalan söyleyen *sensin*. Öldüren *sensin*. *Sen*, Demyen. Ve o kadar güzel yalan söylüyorsun ki neredeyse ben de inanmaya başlayacaktım."

Kapıyı arkasından çarparak kapatmıyor ama keşke kapatsaydı. Gidişini takip eden gevşek sessizlik neredeyse daha kötü.

Loş karanlıkta yatağımda oturuyorum. Başım zonklayan bir acı ve korkunç farkındalıklarla dolup taşıyor. Kalbim göğsümün içinde büzülmekle tehdit ediyor ve bana olabileceklerin hayalet gibi bir hatırlatıcısından başka bir şey bırakmıyor.

Uyumaya yakın bir şeyler denemek için arkama yaslandığımda, kendime her şeyden çok kırık kaburgalarımın acısının canımı yaktığını söylüyorum.

Ve gözlerimden yaşlar akmasına neden olan şeyin kırık kaburgalarımın acısı olduğunu.

CLARA

Nihayet sahneye çağrılmam için bir saat daha geçmesi gerekiyor.

O odadan çıktığıma sevindim - Raizo'nun erkeğine hizmet eden o kadının aynadaki ölü gözlerini bir an daha izlemek zorunda kalsaydım, midem bulanacaktı.

Şimdi o cehennem çukurundan çıktım, gerçi bir sonrakinin ne kadar derin ve iğrenç olacağını ancak Tanrı bilir. Silahlı sessiz bir adam bana uzun bir koridorda eşlik ediyor. Çok, çok uzun bir koridor, kabuslardaki gibi, aşağı indikçe daha da uzayan bir koridor.

Keşke kaçabilseydim. Ama silahlı eskort bunun bir seçenek olmadığını açıkça belirtti. Kendim için bu riski almak istesem bile, içimde riske atmayı reddettiğim bir bebek var.

Willow'unkini hissettiğim gibi içimdeki yaşam kıvılcımını hissediyorum. O kıvılcımı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Hamileliğimin Demyen'le aramızda bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyorum. Belki de, kulağa çılgınca gelse de, gerçekten kendi çocuğunu *istiyor* olabilir.

O benim için bir canavardı. Bir kabus. İntikamcı bir melek.

Ama aynı zamanda karanlığın içinde bir ışık oldu. Kızım için bir baba. Bilinen ve bilinmeyen şeytanlara karşı bir koruma.

Yani evet, bazı şeyleri merak ediyorum. Sorularım var. Ama tüm bu olurdu, olabilirdi, olmalıydı sorularının yanıtlarını asla bulamayacağım.

O kendi seçimini yaptı.

Ben de kendiminkini

yapmalıyım.

Bu ne kadar yürek parçalayıcı olsa da ağlayacak vaktim yok. Görevli bir kapı açıyor ve beni içeri sokuyor, anında gerçek bir spot ışığının altına itiliyorum.

Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor - burası otelin diğer yerlerinden çok daha aydınlık. Smokinli düzinelerce adam odayı kahkahalar, alaylar ve içkiyle dolduruyor. Ve duman. Çok fazla iğrenç, tiksindirici duman. Ağızlarında duran pahalı puroların uçlarından yükselen dumanlar, bana ilk bakışlarında aç bir alaycılıkla yukarı doğru dönüyor.

Bekle, o şey miydi?

Demyen'i mi gördüm ben?

Göz kırpıyorum. Az önce onu kalabalığın içinde gördüğüme yemin edebilirim ama şimdi orada olup olmadığını anlayamıyorum. Ya da müzayede salonunun karmaşasında gözlerim bana oyun mu oynuyor?

Çünkü burası tam olarak bu. *Bir müzayede odası.*

Burası satılmak üzere olduğum yer.

"Satıldı! Belaruslu beyefendiye elli bin dolara!"

Soluk pembe bir elbise giymiş genç bir kadın dehşet dolu bakışlarını bana çeviriyor. Parmaklarını yüzüne doğru kaldırırken titriyor ve dehşet içinde ağzını kısmen kapatıyor. Ancak gözyaşlarına boğulmaya fırsat bulamadan, bir çift adam onu kuşatıyor ve sahneden sürükleyerek çıkarıyor.

Biri beni arkamdan dürttü.

Benim sıram.

O yanan spot ışığına doğru ilerlerken, içinde bulunduğum durumun gerçekliğinin tüm ağırlığının aslında tüm gece boyunca bir kez bile üzerime çökmediğini fark ediyorum.

Nereden bilebilirim ki?

Çünkü şu anda üzerime düşerken oldukça ağır hissettiriyor. "Ve şimdi, hepinizin beklediği şey..."

Müzayedeci şovmenliğini sanki sirkmiş gibi yapıyor.

Ben de seyircilerin görmek için iyi para ödediği bir cazibe merkeziyim. Bunların hiçbirinin gerçek insan kaçakçılığıyla bir ilgisi olmasaydı tuhaf bir şekilde komik olurdu. Sanki biri bana üç elektrikli testere uzatıp hokkabazlık yapmamı söyleyecek.

Kalabalık sessizleşiyor. Binlerce göz bana dikilmiş, bedenimi hiç istemediğim bir takdir ve açlıkla bir aşağı bir yukarı tarıyor.

Burada
değil.

Şimdi
olmaz.

Ve onlardan değil.

"Bu akşam için ultra-özel seçkin lotumuz, bariz nedenlerden dolayı yüksek bir başlangıç teklifiyle." Son birkaç kelimeyle alay ederek izleyicilerden bir kıkırdama koparıyor. "Sağlığı mükemmel ve gördüğünüz gibi fiziksel durumu da *gayet iyi*. George, müsaade eder misin?"

Bir adam aniden yanımda belirliyor ve sağ kolumu bedenimden uzaklaştırıyor.

"Şu kas tonusuna bakın. Kremi ama bir şekilde karamelimsi bir cilt. Tek kelimeyle nefis görünmüyor mu?"

Adam -George olduğunu tahmin ediyorum- kolumu indiriyor ve sırtım kalabalığa dönük olacak şekilde beni döndürüyor.

"Gördüğünüz gibi, Lot Three Sixty-Seven çocuk doğurmak için mükemmel bir vücuda sahip. Belde güzel bir daralma, kalçalarda ideal bir genişleme ve sıkı, yuvarlak kalçalar."

George aniden kıcıma bir tokat attı. Şaşkınlıkla bağırmak istiyorum ama hemen yutkunuyorum çünkü bu piçlere hiçbir şekilde tatmin olma şansı vermeyeceğim.

"George, lütfen...?" Sanki müzayedeci bir jest yapıyor. Tahminim doğru gibi görünüyor, çünkü George diz çöküyor ve elbisemdeki yırtığı kumaş bacağımdan düşene kadar çekiyor.

Sonra ayağımı eliyle kaldırıyor, böylece çıplak bacağım kıcıma kadar açıkta kalıyor.

"Şuna bakın, bayanlar ve baylar! Enfes, görkemli bir güzellik. Sadece o kalçaların sizi sardığını hissetmek için bile her kuruşuna değecek bir sanat eseri, haksız mıyım?"

Kalabalık mırıldanarak onaylıyor, birkaçı alaycı bir şekilde kıkırdıyor ve ben kusacakmışım gibi hissediyorum.

George gerçek bir beyefendinin tüm kibarlığıyla ayağını indiriyor. Ayağa kalkıyor, beni geri döndürüyor ve sonra arkama geçiyor.

Daha fazla kahkaha. Daha fazla alay. Daha fazla aşağılama.

"şimdi, aranızdaki dikkatli alıcılara sesleniyorum: Buradaki gzelimizde birkaç kesik ve çürük fark etmiş olabilirsiniz." Müzayedeci aniden hayal kırıklığına uğrayan kalabalığı yatıştırmak için bir elini kaldırıyor. "Ancak fikrinizi değiştirmeye başlamadan önce, hayırsever ev sahibimiz hepinize bunun istenmeyen misafirlerin yersiz saldırılarının bir sonucu olduğu konusunda güvence vermek istiyor ve buna göre işlem yapıldı."

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Martin'i onlar mı öldürdü?

Babamı? ldrselerdi kötü hisseder miydim?

"Ve iyi ve inatçı bir kısradı eğitmeyi *seven* sizler için buna kesinlikle *bayılacak*: her birini tek başına aldı. Tek başına. İnanın bana, 'Bir de diğer adamı görmelisiniz' diyorum."

Mzayedecinin esprilerine glmeyenler şimdi bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor. Özellikle bir adamla göz göze geldiğimde midem düğümleniyor. Ellili yaşlarının başını geçmese de daha yaşlı ve iri yapılı. Bakımlı sakalı yüzünün yarısını kaplıyor ve dikkatimin büyük kısmını gözlerine çekiyor.

Soğuk, karanlık, ölümcül gözler.

Bana karanlık vaatlerle bakan gözler.

"Sekiz yüz bin dolarlık bir teklif mi duyuyorum? Evet! Sekiz yüz binim var. Var mı-"

"Bir milyon dolar!" Elmaslar ve incilerle süslü, yetmiş yaşından çok da genç olmadığı belli olan bir kadın, numaralı bir kartı kaldırırken aynı anda sesleniyor.

"Duyuyor muyum-"

"Bir nokta iki milyon!" "

milyon!"

Birak kişi inliyor ve sandalyelerinde arkalarına yaslanıyor. Parası olanlar Yanık öne doğru eğilmiş, gözleri bana dikilmiş.

"Yedi milyon dolar!"

Daha fazla inleme. Birkaç iyi huylu kıkırdama. Birkaç yenilgi tıslaması.

Müzayedeci ısıldıyor. "Yedi milyon! Yedi nokta beş milyon mu duyuyorum?"

"On milyon!" Hemen önümdeki satıştan tanıdığım Belaruslu adam bana sırıttıyor ve dişlerini yalıyor.

"On beş milyon!"

İhale savaşından daha fazlası düştü. İnsanlar bu oyunun geri kalanını izlemek için oturduklarında, Raizo'nun önceden onaylanmış teklif sahiplerinin geriye kalan tek teklif sahipleri olduğu anlaşılır.

Buz gibi bakışlarında giderek artan bir açlıkla bana bakmaya devam eden sakallı adam da onlardan biri.

Tanrım, lütfen... Biri onu geçsin.

Bu adamı tanımıyorum. Onu hiçbir yerden tanımıyorum. Yine de tanıyor muyum? Çok garip, rahatsız edici bir şekilde.

Bu odadaki herkesin hasta olduğu ve sefil hayatlarının geri kalanını hapiste geçirmeleri gerektiği açık olsa da, herkes sadist gibi görünmüyor. Yaşlı kadın, şu anki köleleri olması gereken bir erkek ve bir kadın tarafından üzerine titreniyor. Ona sürekli bir şeyler yediriyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyorlar. Belaruslu adam bir yandan gülüyor ve iş arkadaşlarıyla sohbet ediyor, bir yandan da bekleyen bir görevli için çek yazıyor. Yanında hiç köle görmüyorum ama satın alınabilecek en kötü insan olduğunu da düşünmüyorum.

Ama *bu* adam? Sakallı adam mı?

Bana bakışı sadece beni kırmak istediğini söylemiyor. Yavaş ve emin adımlarla, parça parça *yapacağını* ve bunun her anından zevk alacağını vaat ediyor.

Müzayedeci boğazını temizler. "Duyuyor muyum-?"

"Elli milyon."

Bunun üzerine oda tamamen sessizliğe gömülür. Bütün kafalar dönüp Bağırmayan, çağırmayan, hatta sandalyesinden zıplamayan sakallı bir adam. Bana bakmaya devam etti, tereddütsüz.

Müzayedeci gerçekten kekeliyor. "Burada duydunuz, millet. Elli. Milyon. Dolar. Lot Üç Altmış Yedi için. Bir kere mi?"

Diğer teklif sahipleri başlarını sallar ve otururlar. "İki katı..."

Cidden. Onu nereden tanıyorum? O-

"Satıldı!"

CLARA

Raizo'nun odasına geri döndüğümü hatırlamıyorum. Sadece bir an diğerine eklenmiş, arada sarsıcı atlamalar var.

Sakallı adamın gözleri.

Satıldı. Tokmak vuruldu.

Sonra hastalıklı bir kadın alayında yürüyorum. *Lots.* Pembe elbiseli kadın yürürken hıçkırıyor, omuzları önümde titriyor.

Ağlamalıyım. Ağlamam gerektiğini hissediyorum. Sadece... yapamıyorum.

Tek düşünebildiğim Willow. Mışıl mışıl uyuyor mu? Güvende mi? Sabah orada olmadığımı anladığında ne olacak? Beni soracak mı? Ona ne söyleyecekler?

Demyen onu elinde tutacak mı? Yoksa eline geçen ilk fırsatta onu Martin'e geri mi atacak?

Bu son düşünceyle korkudan titredim. Hayır-Demyen, Martin'i ona istediğine yakın bir şey veremeyecek kadar hor görüyor. Sırf inadına bile olsa, Dem Willow'u teslim etmeyecektir.

Belki Roxy onu götürebilir. Numarası onda var. Willow'un gideceği yer orası mı?

Özür dilerim, Roxy. Seni sorunlarımla boğmak istememiştim.

Aklımdan bir anlık bir düşünce geçiyor: *Babam nerede?* Raizo'nun onu öldürdüğüne inanmakta zorlanıyorum. Özellikle de babamın en iyi "mal" tedarikçisi olduğunu bildiğimden beri. Raizo'nun bir iş ortağından böyle kurtulduğunu düşünemiyorum.

Buradaki tek tesellim, çarpık sevgi anlayışına ve aşağılık bir insan olmasına rağmen babamın beni asla satmak istemediğini bilmek. Beni burada gördüğüne gerçekten şaşırmış ve dehşete düşmüş görünüyordu.

Yüzünün hatırasına olması gerekenden biraz daha fazla tutunuyorum.

Kasırğa gibi düşüncelerim korumaların bizi sabırsızca büyük otel süitinin içine itmesiyle bölünüyor. Az önceki üç kadın gitmişti ama hava hâlâ parfüm, kolonya, içki ve seksin o eşsiz kokusuyla doluydu.

Kibrin üstüne bir de tonla para yığılmış.

Hepimiz odanın içine itildiğimizde, Raizo'nun adamları sert bir şekilde ayrılıyor ve kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

Kapıyı sürgülemek çok cazip geliyor. Ama Yakuza'yı tanırıysam, bu sadece dönüşlerini geciktirir ve onları tehlikeli boyutlarda kızdırır.

Bunun yerine duvara yaslanıp orada duracak bir yer buluyorum. Yatağa oturmak istemiyorum çünkü orada neler olduğunu biliyorum. Aynı nedenle şezlonglara da oturmak istemiyorum. Diğer kadınlar bilmiyorlar, bu yüzden oturup hayatlarının bir sonraki aşamasını düşünüyorlar. Ya da ağlıyorlar.

Ya da daha önce atriyumda tanıştığım sarışın gibi saçlarındaki karışıklıkları sakince parmaklarıyla tarıyorlar.

Onu izlediğimi fark etti. Yumuşak bir gülümsemeyle yatağın kenarından kayarak duvarın dibinde bana katılıyor. "Oldukça pahalı olduğunu duydum," diye düşünüyor.

Acınası bir şekilde gülüyorum. "Paha biçilemez olmayı tercih ederim."

"Evet, şey, orada şansın yaver gitmedi. Kabalık etmek istemem," diye çabucak ekliyor. Alnında bir endişe titreşimi beliriyor. "Yani, sadece... başımıza gelen bu. Geri almak ya da yeniden yapmak yok."

"İyi görünüyorsun... iyi misin? Tüm bunlara rağmen."

Sarışın yavaşça omuz silkiyor. "Hiçbir zaman iyi bir hayatım olmadı. Ebeveynlerim züğürt bağımlılar ve ben de on iki yaşımdan beri sokaklardayım. Sanırım... Bilmiyorum. Bana teklif veren adam o kadar da kötü görünmüyordu. Strip'in arka taraflarında çalışmaktan daha iyidir diye düşündüm, değil mi?"

Söyleyiş şekli sanki benden teorisini doğrulamamı istiyor gibi. Evet, kesinlikle, birinin kişisel seks kölesi olmanın Vegas'ın yanlış tarafında fahişelik yapmaktan çok daha iyi olduğuna dair ona güvence vermek için.

Bunu soracak en kötü kişi olduğumu bilmiyor. Kötünün iyisini seçme konusunda zayıf bir muhakeme yeteneğim var.

"Her neyse." İç çekiyor. "Şimdi dinlenmek ve rahatlamak için iyi bir zaman. Ahbaplardan birinin işlendiğimizi söylediğini duydum. Yeni sahiplerimizin bizi alması bir ya da iki gün sürecek."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Neden?"

"Biliyorsam ne olayım. Tahmin etmem gerekirse, tüm ödemelerin yapıldığından emin olmak için. Hırsızlar arasında onur olmaz, biliyorsun değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Tabii. Şeref duyarım."

Kafamın içinde bir anda bir sürü anı beliriyor. *Demyen kıkırdayan Willow'u omuzlarında taşıyor. Demyen kıyafetlerimi çıkarıyor ve beni sıcak bir banyoya kendisi indiriyor. Gecenin bir yarısı içime gömülürken, Demyen'in gözleri sanki içten içe parlıyordu.*

O onurlu bir adam değil.

Ama içinde iyi bir adam var. Bir yerlerde.

"Hey." Sarışın dirseğiyle beni hafifçe dürttü. "İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırana ve bir tanesi yanağımdan aşağı süzülene kadar gözlerimden yaş geldiğini fark etmiyorum. Çabucak siliyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Sadece... Bilmiyorum. Kendimi işliyorum."

Anlayışla başını sallıyor. "Ben de öyle. Her ne kadar kendime bu konuda tamamen iyi olduğumu söylesem de, ben hala bir köleyim. Yirmi birinci yüzyıldayız ve ben lanet olası bir *köleyim*."

Ben de öyle. Bu kısım, başa çıkılması en zor olan kısım. Bu odadaki hepimiz özgürlerin ülkesinde, cesurların evinde duruyoruz ve sessizce, korkuyla yeni sahiplerimizin bize zincirlerini vurmasını bekliyoruz.

Ve otelde polis yok. Ne bir S.W.A.T. ekibi, ne de bir operasyon düzenleyen kar amacı gütmeyen bir kuruluş. Hiç kimse ve hiçbir şey

cinsel kölelik hayatımızla aramıza giriyor. Bu hayatlar ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun.

Tekrar titriyorum ve kollarımı göbeğime doluyorum. Birden minnettar oldum. Sakallı adam benim için gelmeden önceki bekleme süresi için. Beni neden satın aldığını biliyorum ve gözlerindeki o bakış bir an bile bundan zevk almayacağıma söz verdi.

İstediği de bu; ağlamamı, çığlık atmamı ve bedenimi parçalayarak bana boyun eğdirirken merhamet dilememi istiyor. Daha önce burada olan kadınlar gibi olmamı istiyor. Boş. Cansız. Benim için sakladığı her karanlık arzuya tamamen uymamı.

Sonunda kırıldığımda ne yapacak?

İşlerin o kadar ileri gitmesine izin veremem. Beni bekleyen küçük bir kızım var. İçimde büyüyen yeni bir ufaklık var.

Beni kırmasına izin veremem.

Ve yapmayacağım. Bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Babamın öfkesinden ve Martin'in işkencesinden kurtuldum. Bununla başa çıkabilirim.

Kapı açılıyor. Tüm başlar bize kimin katılacağını görmek için endişeyle dönüyor. Başka bir köle turu belki?

Dehşete kapıldım, Raizo'yu sakallı adam takip ediyordu.

İkisi de beni anında kadınların arasında buluyor ve dudakları fener gibi gülümsüyor. Raizo masasına doğru ilerliyor ve iç çekerek deri sırtlı döner koltuğuna yerleşiyor. Sakallı adamı yanına çağırıyor, o da sessizce homurdanarak masanın üstüne büyük bir spor çantası koyuyor.

"Hepsi orada," diye homurdanıyor.

Raizo çantanın fermuarını açar ve bir yığın yüz dolarlık banknot çıkarmaya başlar. "Sana güvenmediğimden değil..." diye sakince açıklar.

Sakallı Adam iç çeker ve takım elbisesinin ceketini açarak birkaç deste daha para çıkarır ve onları da masanın üzerine koyar. "Artı ek ücret, anlaştığımız gibi." Sesi kalın bir Slav aksanıyla çıkıyor. Tam olarak çıkaramıyorum ama kelimeleri derin bir baritonla ağzından dökülüyor.

Raizo yeni desteleri karıştırır ve başını sallar. "Bunları saydıktan sonra-"

"Ekstra ücret *hemen* geri alma içindir."

Yakuza patronu bir an Sakallı Adam'a bakar, sonra tekrar başını sallar. "Pekâlâ. Ama sözümü unutma, tek bir fatura bile eksik çıkarsa-"

"Nereden alacağını biliyorsun."

Raizo aniden kıkırdamaya başlar. "Evet, öyle! Aynen öyle." Bakışları bana kayıyor ve parmaklarının hızlı bir hareketiyle beni öne doğru çağırıyor.

Hemen yaklaşmadığımda, adamlarından biri beni kolumdan tutup çeviriyor ve Sakallı Adam'a doğru itiyor.

"Karşılığında ücretlerde önemli bir indirim teklif edebilirim..." Raizo vücudumu tarıyor ve anında tüylerim diken diken oluyor. "Bunu teslim etmekte biraz geciktik. Standartlarınızı karşıladığından emin olmak için elbette."

Sakallı Adam'ın yüzü yarı kaşlarını çatmış, yarı şaşkın bir gülümsemeye dönüşüyor. "Satıştan önce 'kalite kontrolünüzü' yapmadıysanız, bu sizin sorunuz. Benim değil."

Ev sahibinin gülümsemesi Raizo'nun yüzünde kısa bir an için dalgalanıyor. Sonra iç geçirdi, başıyla onayladı ve beni öne iten adama Japonca bir şeyler söyledi. "Pekâlâ. Size hatırlatmalıyım, iade ya da değişim yok."

Sakallı Adam'ın ağır elini omzuma koyduğunu ve neredeyse acı verecek kadar sert bir şekilde sıkıldığını hissediyorum. "Bu bir sorun olmayacak."

"Sanmıyorum." Raizo bana gülümsüyor. "Onun için iyi olacaksın, değil mi Clara? Seni övdüm ve yeni efendine stoklarımızdaki en iyisini vereceğime söz verdim."

Tercümesi: Bu işi berbat etme yoksa pişman olursun.

Elimde olmadan gözlerimi kapatıyorum, eli omzumdan kayarak kıçımı kavrayıp sıkıldığında beni satın alan adama bakmamak için tam zamanında davranıyorum.

"Sanırım haklısın, Watanabe," diye kıkırdıyor. "Bunu alıştırmak hoşuma gidecek."

DEMYEN

Bambi'nin sözleri kulağımda yankılanmaya devam ediyor. Clara'nın yüzü zihnimde yanıp sönüyor.

Onu içimden temizlemenin daha kolay olacağını düşündüm, sanki artık onun dokunuşuna, tadına, kokusuna bağımlı olmayabilirmişim gibi. Soğuk hindi oldum ve şimdi yatakta yatıyorum, dönüp duruyorum çünkü bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Çok ama çok yanlış bir şey yaptığımı.

"Raizo, Greg Everett... size tuzak kuruyorlar. Sana tuzak kuruyorlardı."

"Hayatı boyunca avlandı... Uyum sağlamak zorundaydı."

Doğrulup bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Sonra ani, şiddetli bir hevesle, acının beni kendi düşüncelerimden uzaklaştıracaklarını umarak kökünden sertçe çekiyorum.

Spoiler: Öyle değil.

Pavel'in daha önce söylediğini duyduğum bir söz var ve Bambi'nin sinirli sesiyle birlikte kafamda yankılanıyor.

"İnanmak ve yanılmak, inanmamak ve yanılmaktan daha iyidir."

Clara'nın masum olduğuna inanırsam ve yanıldığım ortaya çıkarsa... evet. Bu gece yaptığım gibi ondan kolayca kurtulabilirim. Ve sonra kesinlikle kendimi ondan temizleyebilirim.

Ama Clara'nın masum olduğuna inanmazsam ve yanıldığım ortaya çıkarsa...

Yataktan fırlar ve gördüğüm ilk gömleği silkelirim.

Birkaç dakika içinde, hangi arabadan bip sesi gelirse onun anahtarını alıyorum. Elimdeki fob'a cevap veriyor. Destek için adamlarıma mesaj atmama gerek yok.

yerleşkeye doğru hızla ilerlediğim gerçeği yeterince uyanık.

Bratva geliyor.

Beni durdurmak için göğsüme dokunan ilk Yakuza eli kırılıyor. Bir sonraki de aynı şekilde.

Mesajı iletme için gereken tek şey bu. Yoldaşlarından ikisi acı içinde inerken, mahvolmuş parmaklarını göğüslerine bastırırken, diğer Yakuza muhafızları kenara çekiliyor. Beni tanıdılar ve daha da önemlisi, dalga geçmediğimi anladılar. İçlerinden biri kapıyı açıp kenara çekilerek geçmeme izin verecek kadar akıllıca davranıyor.

Süit kadınlarla dolu, yarısı çeşitli köşelerde uyuyor, diğer yarısı da kayıtsızca hiçliğe bakıyor. Clara'yı bulma umuduyla yüzlerini hızla tarıyorum.

Ama o burada değil.

Raizo'nun masada kamp kurduğu yere doğru ilerliyorum. Adamın kendisi sandalyeye uzanmış para destelerini sayıyor. Yaklaştığımı görünce bilerek bana gülümsüyor.

"Demyen! Gördüğüm kadarıyla rahat etmeye karar vermişsin." Kıkırdayarak sade tişörtüme ve eşofman altıma bakıyor. "Gece çok başarılı geçti. Sen ve ekibin mükemmel bir iş çıkardınız. Beklediğimize değdi."

Yumuşak hıçkırıklar dikkatimi çekiyor. Yerde, bacaklarının arasına sokulmuş, dizlerinin üzerine çökmüş, makyajı bozulmuş bir kadın.

Kalbim boğazıma fırlıyor, aynı anda midem de dibe vuruyor.

Clara mı?

Hayır. Clara değil, ama benzerlik kanımı donduruyor. Bu kadının da benzer koyu bukleleri ve neredeyse aynı krem teni var. Ama benim Clara'mın aksine, Raizo'nun altında sinen kadın bir deri bir kemik, elmacık kemikleri yıpranmış yüzünden fırlıyor.

Olacağı şey bu mu?

Seks endüstrisine yabancı değilim. Profesyonel eskortlardan oluşan bir ekibim var, Tanrı aşkına.

Ama daha önce hiç *kölelerle* uğraşmadım. Hiç böyle bir zevkim olmadı. Babamın vardı, ama o kabus dolu dünyadan genel olarak kaçınmak isteyecek kadar çok şey görmüştüm. Tolya'yı işin içine sokmaya çalıştı ama kardeşim o tek seferlik geziden midesi çalkalanarak ve adama karşı yeniden nefret duyarak döndü.

Bana ne gördüğünü hiç söylemedi.

"Orada olmalıydın," diyor Raizo kurt gibi sırtarak. "Muhteşemdi! Fiyatı benim bile beklediğimden daha yükseğe çıkardı ve yüzünün durumu sadece teklif vermeye yardımcı oldu-"

"Ne durumu?" Şak diye söyledim. *Az önce ne dedi lan?*

Raizo kaşlarını kaldırdı. "Gitmeden önce onu görmedin mi? O dedektiflerden epey dayak yedi. İşin en iyi tarafı, o da aynı şekilde karşılık verdi. Neredeyse adamlarımı onlara ders vermekten vazgeçirecektim çünkü bizim işimizin yarısını o yaptı." Kıkırdıyor ve saydığı yüzlükleri masanın üzerine bırakıyor. "Onun satışına mı sevinsem yoksa böyle bir hazineyi kendim kaçırdığım için mi kızsam bilemiyorum."

Sahte bir ilgisizlikle odaya bakıyorum ama yaptığım şeyin gerçekliği bir yük treninin tüm ezici gücüyle üzerime çarpıyor. Bu kadınlar benim yüzümden buradalar. Burada, bu odada, bir Yakuza suç lordunun, kendileri gibi insanların çiftlik hayvanlarıyla aynı değere sahip olduğuna inanan yabancılara yaptıkları satışlardan elde ettikleri kârı saymasını izliyorlar.

Bu kadınların her biri birinin kızı. Birinin kız kardeşi. Birinin arkadaşı. Hatta belki birinin annesi, Clara gibi.

Bir zamanlar bu kölelerin her biri, yıldız ışığının umut dolu vaadiyle uykuya dalan küçük tatlı kızlardı. Tıpkı Willow gibi.

Ben de Raizo ve onun hasta heriflerine kıyafetlerini, insanlıklarını ellerinden almaları ve onları kaçıışı olmayan bir köleliğe satmaları için mükemmel bir ortam sağladım.

Raizo eliyle yakındaki şezlonglardan birine işaret ederek, "Gel, otur," diyor. "Biraz daha kal. Seni unuttuğumu sanma.

Böyle harika bir akşam için teşekkür ederim."

Bana hatırlatma.

Önündeki paraya bakıyor. Kendi gözleri, soğuk bir memnuniyet parıltısı dışında neredeyse hiçbir duygudan yoksundur. Ayaklarının dibindeki kadın hıçkırmaya devam ediyor.

"Ne yazık ki bu gece tüm arsalarımız satılmadı." İç çekiyor ve omuz silkiyor. "Bu, tanışma ve selamlaşma sırasında performans gösteremedi. Kaçmaya da çalıştı. Hadi git gözümün önünden. Seninle sonra ilgileneceğim."

Dik durmaya çalışırken kadının hıçkırıkları yavaşlayıp boş nefeslere dönüşüyor ve sendeleyerek uzaklaşıyor. Sanki daha önce içinde var olan her türlü mücadele yok olmuş, vücudundan atılmış ve yavaşça yanından geçen cam gibi gözlü, bitkin bir kabuğa dönüşmüştü. Sandalyemin yanından geçmek zorunda olmasına rağmen bana bakmıyor bile.

O Clara değil.

Ama Clara'nın ne olacağının korkunç bir ön göstergesidir.

... Berbat ettim.

Berbat ettim.

Fena sıçtım.

CLARA

Sakallı Adam arabasına giderken yol boyunca bana tek kelime etmedi.

"Nereye gidiyoruz?" Beni duymayacağı kadar alçak sesle soruyorum. Bu adamı neyin kızdırdığını bilmiyorum, bu yüzden ona bakmıyorum. En iyisi pencereden dışarı bakmak ve Vegas'ı bir daha hiç görmeden önce gece yarısı manzarasının tadını çıkarmak.

"Eve gitmeden önce bitirmem gereken bazı işler var." Benimle arabasındaki sıradan bir yolcuymuşum gibi konuşuyor. "Şehrin hemen dışındaki mülklerimden birinde birkaç gün geçireceğiz."

Cevap olarak bir şey söylemeye çok korkuyorum. Şimdiye kadar, kışımı tutması dışında, şaşırtıcı derecede mükemmel bir beyefendi oldu. Arabanın kapısını bile benim için açık tuttu.

Belki de korkunç görünen ama aslında iyi olan insanlardan biridir.

Uyan artık, aptal. Hiç kimse başka bir insanı "iyi" diye satın almaz.

"Temel kuralları gözden geçirmemiz gerekiyor," diyor aniden. Sesi derinden geliyor ama kızgın ya da tehditkâr değil. Sadece sakın, rahat, sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi. "İlk olarak, biz burada Vegas'tayken, binadan ayrılmayacaksın. Kendine bakmak için ihtiyacın olan her şey zaten stoklandı, bu yüzden herhangi bir sızlanma veya yalvarma duymak istemiyorum."

"Tamam."

"Tekrar

dene."

Şaşkın görünmemeye çalışıyorum. "Tekrar dene" derken ne demek istedi? *Oh.*

"Evet... efendim."

İç geçiriyor ve iki eliyle direksiyonu kavlıyor. "Yalnız kaldığımızda ya da başkalarının önünde izin verdiğimi belirttiğimde bana 'Efendi' diyeceksin.

Bazı insanlar. Toplum içinde -eğer toplum içine çıkarsak- bana 'Efendim' diye hitap edeceksiniz."

"Evet... Efendim." Dilimde çok acı bir tadı var. Sürekli yuttuğum safra gibi.

Nefes aldığımda göğsümün sıkıştığını hissediyorum. *Kahretsin*. Sanırım gerçekten ağlayacağım ve kendimi durdurabilir miyim bilmiyorum.

"Daha iyi." Bizi The Strip'ten çıkardı ve karanlık bir yan yola girdi. Burada başıma bir şey gelse kimsenin haberi olmazdı. "Sadece konuşulduğunda ve sana izin verdiğimde konuşacaksın. Aksi takdirde çeneni kapalı tutacaksın. İlk emri verdiğimde söylediklerimi aynen yapacaksın. Eğer tekrar etmek zorunda kalırsam, bu son tekrarım olacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Efendim."

"Sana ne veririm onu alacaksın. Ne eksik, ne fazla. Sen benim malımsın ve sana göz kulak olacağım. Ama benimle tartışmaya başladığın an, keşke yapmasaydım diyeceksin."

Pencereden dışarı bakıyorum. "Evet, Efendim."

Bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "İyi bir başlangıç yaptık, *umnitsa*. Böyle devam edersen, tasmanı planladığımdan biraz daha erken bir kolyeye dönüştürebilirim."

Gözlerim açıldı. *Tasma mı?* Oh, Tanrım... zincirlenecek miyim?

"Şaka yapıyorum." Kıkırdıyor ve uzanıp kalçamı okşuyor. "Yakaların boynu kapatma şeklini sevmiyorum. Dişlerimi geçirebileceğim bir yere ihtiyacım var."

Yüzümü buruşturuyorum ve bu onu daha çok güldürüyor. Bacağımı sıkıyor, elbisemdeki yırtıktan yararlanarak tenimi hissediyor ve parmaklarını daha da yukarı kaldırıyor. Refleks olarak bacaklarımı kapattım.

Elini tekrar direksiyona götürür. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturmama izin verin."

Sesinin aniden düşmesi ona bir bakış atmama neden oluyor. Yola bakıyor ama karanlıkta bile sinirli olduğunu görmek çok kolay.

"Senin sahibin benim. Bu da sana ne istersem yapabileceğim anlamına geliyor. Beni kızdırırsan seni bodruma zincirlerim ve adamlarım sırayla seninle uğraşır. Beni kızdırırsan hiç sıra gelmez. Ve işleri bittiğinde senden geriye bir şey kalacağından şüpheliyim."

İşin kötü tarafı, bunu kastettiğini biliyorum. Bunlar beni korkutmak için yapılmış boş tehditler değil; içinde yaşadığım yeni gerçeklik bu.

Bu yeni gerçekliğin ağırlığı üzerime çökerken bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Ondan kaçış yok. Eğer deneseydim, muhtemelen ben araziden ayrılmadan önce beni yakalardı. Başarılı olsam bile, Willow'u bir daha asla göremezdim. Bunu yapmak, bu canavarı doğrudan ona götürür ve çocuklara ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Öğrenmek de istemiyorum.

Hıçkırıklarla titremeye başladığımı hissedene kadar yüzümden bir damla gözyaşı ve ardından bir tane daha düşüyor.

Kendime pes etmeyeceğimi söyledim. Diğer kadınların yaptığı gibi kendimi acıya ve kedere kaptırmayacaktım. Ama bu yeni gölge hayat başlamadan önce kendimi parçalanmış hissetmeye başladım bile.

Yanağımda acı çiçekleri açmadan hemen önce çatırtıyı duyuyorum. Elinin tersiyle öyle sert vuruyor ki başım cama çarpıyor. Bağırıyorum ama sesim de hissettiğim kadar zayıf.

"Kapa çeneni," diye hırlıyor. "Sana ağlaman için bir sebep vermeye başlamadım."

Derin bir nefes alıyorum ve titrememek için kendimi zor tutuyorum.

"Bunu zor yoldan ya da kolay yoldan yapabiliriz, *umnitsa*. Kolay yol: Bunca zamandır sana çok iyi davrandığımı fark edersen ve birlikte keyifli bir ilk gece geçiririz. Zor yol: Böyle devam edersen arabayı kenara çekerim ve sana gerçek ağlamanın nasıl bir his olduğunu öğretirim."

Daha kafamda bir yanıt oluşturmamdan başım çılgınca sallanmaya başlıyor. "Evet, Efendim," diye geveliyorum. Gözlerimi hızla silerken ben de gülümsemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

Tekrar uzanıyor, bu sefer saçlarımı neredeyse şefkatle okşuyor. "İtiraf edeyim," diye iç geçiriyor, "benimle dövüşmeni istiyorum. Bana meydan okumanı istiyorum. Bedenini ve zihnini kırmak istiyorum ve bunu bir

meydan okuma. Kırık bir kadının gözyaşlarından daha tatlı bir şey yoktur, sizce de öyle değil mi?"

Ağlama. Ağlama. Ağlama.

Boğazımdan yavaşça süzülen safrayı geri yutuyorum. Bunun hiçbir tadı tatlı değil.

"Evet, efendim."

DEMYEN

"Payınız, anlaştığımız gibi." Raizo uzun bir ciltlenmiş yüzlük destesini masanın üzerinden bana doğru kaydırır. "Otuz milyon dolar."

Kollarım ağırlaştı. Dokunmak için ellerimi kaldıramıyorum. "Bu yüzde altmış mı?"

Aslında umurumda değil. Yüzde sıfır olabilir ve büyük bir parçam öyle olmasını diliyor. Ama Raizo'nun bu geceyle, bu açık artırmayla ve onunla ilgili her şeyden nefret ettiğimi anlamasına izin vermeyecek daha iyi bir yanıt düşünemiyorum.

Raizo bilmiş bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Sana söyledim, harikaydı. Ve ikimiz de onun ne kadar inanılmaz güzel olduğunu biliyoruz." Bana bakarken başını öne eğiyor. "Biliyor musun, eminim kıızı-"

"Satılık değil."

Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırır. "Tamam, tamam. Herkesin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Sadece teklif edeyim dedim."

Willow hakkında çenesini kapatmazsa, dilini ağızından gerçekten koparabilirim.

Elimi çeneme götürüyorum ve önümde yığılı duran lanetli paraya bakıyorum. "Onu kim satın aldı?"

"Şimdi, şimdi, Bay Zakrevsky. Bu satışların gizli kalacağını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Tabii ki öyle. Raizo'nun bana bir iyilik yapmak ve birkaç ekmek kırıntısı vermek için övünme ihtiyacına güveniyordum. "Yeterince adil. Kime daha sık satış yapmam gerektiğini merak ettiğim için beni suçlayamazsın." Raizo'nun bahane yuttuğu belli olunca yarım bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "O burada mı?"

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "İnanın bana, ben de onunla birkaç dakika geçirmeye çalıştım. Ama teklif veren kişi hemen görüşmek için

geri alma."

Midem bulanıyor.

Hemen geri getirme mi? Şu anda herhangi bir yerde olabilirdi. Vegas'ta herhangi bir yerde, herhangi bir hava pistinde kim bilir nereye gitmek için kalkış bekliyordur.

Gitmiş.

Clara gerçekten gitti. Ve onu geri getirmek neredeyse imkansız olacak.

Benim için şok edici olan şey, bu konuda nasıl hissettiğim. Tek kelimeyle: yıkılmış. Ama bundan daha da fazlası var - kanımın aniden buza dönüşmesi, kalbimin atmayı durdurması ve bağırsaklarımın aside dönüşmesi gibi.

Çılgılık atmak istiyorum. Öfkelenmek istiyorum.

Benden ona giden açık bir yol kalana kadar tüm bu lanet dünyayı yakıp yıkmak istiyorum.

Ama Raizo'nun bunların beni rahatsız ettiğini görmesine izin veremem. Olsa olsa bunu duyduğuma sevinmiş gibi davranmalıyım. Ya da en azından hafifçe eğlenmiş gibi. Bu yüzden ağzımın bir köşesini gülümsemeye benzer bir şeye çevirmeyi başarıyorum ve onu tüm bu haberlerin harika olduğuna inandırıyorum.

Sadece... lanet... *harika*.

Raizo sandalyesinde arkasına yaslanıyor, nihayet kafayı taktığı parayı parmaklamayı bırakabiliyor. "Demek Everett ailesinden intikamını aldın, hem de çok lezzetli bir şekilde. Greg Everett'in kızını köle olarak sattın ve her ne yapmayı planlıyorsan *onun* kızını kaçırdın. Sence bu Tolya için yeterince iyi olacak mı?"

Duraksıyorum ve bakışlarımı ona dikiyorum. Bunu söyleme biçiminde bir şey var - sanki tüm bunlar bu şekilde olduğu için neredeyse çok mutlu.

Raizo seninle oynuyordu.

O biliyor mu? Bir noktada Clara'nın benim için kim olduğunu anladı mı? Benim için ne anlama geldiğini?

Yoksa Bambi haklı olabilir mi? Ve eğer haklıysa...

bu Clara'nın da haklı olduğu anlamına gelir.

"Tolya adına konuşamam," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Yine de haberleri paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Eminim daha rahat uyuyacaktır."

Tolya daha iyi uyuyabilir ama Raizo'yla ilgili içimdeki huzursuzluğu giderecek yeterli cevapları alana kadar uykusuzluk çekeceğimden eminim. Suçlamalarla ilgili olarak onunla doğrudan yüzleşmem çünkü onu tam da istediğim yerde tutuyorum: yakın, ticari işlemlerimizde kendinden emin ve ona mekânlarımı ödünç veren bir ev sahibi olarak iyi niyetime güveniyor.

Eğilip yerden atılmış bir spor çantasını alıyorum. Kolumun tek bir hareketiyle paranın çoğunu çantaya koymayı başarıyorum. Geriye ne kaldıysa masanın üzerine bırakıp buradan defolup gitmek istiyorum ama bu Raizo'yu anında şüphelendirecektir. Bu yüzden bir kez daha süpürüyorum ve hepsini çantaya dolduruyorum, fermuarını çekiyorum ve omzuma atıyorum.

Teknik olarak ağır değil. Ama her nasılsa, Clara benim kollarımda olsaydı ne kadar ağır olacaksa o kadar ağırmış gibi geliyor.

Raizo geniş ve tedirgin edici bir şekilde sırtıyor. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Bay Zakrevsky."

CLARA

Çölde bir villa değil ama onun gibi bir adamdan beklediğim Şey de tam olarak bu değildi.

Güzel, beni yanlış anlamayın. Ama araba yoluna girdiğimizde, buranın ne kadar *normal* göründüğüne Şaşıyorum. Dış duvarlar alacalı taş tuğla desenli, ön kapının üzerinde kerpiç bir kemer ve pencerelerin içerideki tonozlu tavanları ima ettiği uzun cam paneller.

Köle, muhafız ya da insan kaçakçılarının burada yaşadığını düşündürecek herhangi bir iz yok.

Yine Sakallı Adam - "*Efendi*"- yolcu kapısını benim için açıyor ve hatta topuklarımın üzerinde durmam için elini uzatıyor. Ön kapıya doğru yürürken kolunu belime doluyor ve sanki bu bizim için tamamen normalmiş gibi davranıyor. Sanki bir "biz" varmışız gibi.

Sanırım bu akıllıca. En yakın komşu bir Şey göreceksin ya da duyacak kadar yakın olmasa bile kimin izliyor olabileceğini bilemezsiniz.

"İşim bitene kadar burada kalacağız," diyor Usta içeri girdiğimizde. Takım elbise ceketini silkiyor ve kol düğmelerini açıyor, kollarını dirseklerinin hemen altına kadar kıvrıyor. Beni rahatlatmak için kemeri yerine kravatını gevşetiyor.

Ne istediğini ya da önce bana ne yapmak istediğini bilmiyorum. *Yaptığım Şey* ipek kravatların deri kemerlerden çok daha az acı verdiğini biliyorum.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye homurdanıyor. Onu takip etmem için iki parmağıyla işaret ediyor, ben de ediyorum. "ıkar şu ayakkabıları. Yerleri izeceksin."

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayak bileklerimi gerdiğimde rahat bir nefes alıyorum. Onları antrede bir kenara bırakıyorum ve mermer zeminde hızla ilerleyerek onu yemek odasına kadar takip ediyorum.

Tuğla şöminede kısık bir ateş parlıyor. Usta demir bir çubukla kütükleri birkaç kez dürtüyor ve bir an için dönüp bana vuracak diye dehşete kapılıyorum.

Ama bunun yerine onu rafa geri koyuyor, ellerini pantolonuna siliyor ve yakındaki mini bara dönüyor. İki shot bardağı çıkarıyor, sonra ikisini de votkaya benzeyen bir şeyle dolduruyor. Bir yudumda ilkinin geri deviriyor. Sonra ikincisini alıp bana döndü.

"Benim... ama sen *çok* güzelsin," diye mırıldanıyor. Gözleri tepeden tırnağa vücudumda dolaşüyor, yüzüme dönmeden önce orta bölgemde zaman geçiriyor. Yaklaştığında, dürtülerime yenik düşüp kapıya doğru koşmamak için kendimi yemek masasına yaslanmaya zorluyorum.

"Çok güzel amına koyayım." Usta parmaklarını yavaşça çıplak kalçamda gezdiriyor, sonra elbisemi yukarı ve yana doğru iterek hem bacaklarımı hem de kıkırmı ona gösteriyor.

Titremeye başlama... Lütfen, titremeye başlama...

Ne kadar korktuğumu görmesine izin veremem. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini, dokunuşunun bende odanın diğer tarafına kaçma isteği uyandırdığını bilmesine izin veremem.

"Haklıydılar: Bu bacakların beni sarması hoşuma gidecek, *umnitsa*."

Gürleyen kahkahası tüylerimi diken diken ediyor. Parmaklarının bacaklarımın arasına dalması beni ürpertiyor. Ama iyi olmak zorundayım. Rolümü oynamak zorundayım.

Willow'u güvende tutmalıyım.

Onu bir daha göremeyecek
olsam bile.

Dönüyor ve kapının yanında durduğunu bilmediğim adamlara bir emir yağıdırıyor. En az dördü odaya giriyor ve önünde durduğumuz masaya yaklaşıyor. Hiçbiri beni orada gördüklerine şaşırmış gibi görünmüyor. Neyse ki hiçbiri bana herhangi bir arzuyla bakmıyor. Bu yeni hayata böyle bir girişle başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

Usta bir emir daha verdi.

Birden iki kolumdan çekilerek masanın üzerine sürüklendim. İçgüdüsel olarak kendimi düzeltmek için tekme atıyorum ama diğer iki adam hızla bacaklarımı tutup beni yere yatırıyor.

"Şimdi, şimdi, *umnitsa*," diye mırıldanıyor Usta hastalıklı bir yatıştırıcı sesle. Kalçama vuruyor ve bir bıçak sesi duyuyorum. "Kıpırdamadan dur. Senin derini kesmektense bu güzel elbiseyi kesmeyi tercih ederim, anladın mı?"

Tek yapabildiğim bir korku iniltisi. Kendimi kurtarmak ve kaçmak istiyorum, çok kötü, ama soğuk, keskin metalin kalçama ilk dokunuşu beni donduruyor.

"İşte iyi bir kız." Kumaşı kesiyor ve yırtıyor, bir taraftaki dikişi takip ediyor. Kayışa ulaştığında, hızlı bir hareketle onu koparıyor -aynı şeyi diğer tarafa da yapıyor. Adamlardan biri harap olmuş elbiseyi sert bir çekişle bedenimden çekip alıyor.

Şimdi çırılçıplaktım ve bu hasta adamın yemek masasına yüzüstü yatırılmışım. Titriyorum, ağlamamaya çalışıyorum ve bana yapmayı planladığı şeyden dehşete düşmüş durumdayım. "Ne yapıyorsun?" Sonunda derin nefesler arasında ciyak ciyak bağırıyorum.

"Sana söyledim, *umnitsa*: Vücudunu işaretleyeceğim. Sen bana aitsin. Sen benim malımsın. Benim değerli varlığımsın."

Konuşurken sesi odanın içinde hareket ediyor. Metal bir şey tıngırdıyor ve sıyrılıyor.

"Şanslısınız. Bu en iyi tasarımlardan biri. Memlekette çok çirkin piçler gördüm, o yüzden kendini kutsanmış say."

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Nazik, şefkatli olması gereken ifadeleri alıp bir şekilde karanlık ve tehditkâr bir şeye nasıl dönüştürüyor. Şu anda ne yaptığını bile bilmiyorum, ama sesindeki bir şey, bana arkamdan yaklaşma şekli, beni tutan adamlara karşı mücadele etmemi sağlıyor.

"Derin nefes al, *umnitsa*."

Başımı salladım. "Hayır! Lütfen, yapma!"

Sol bacağımı tutan adam onu masanın üzerinde daha yukarı çekerek dizimi bükmeye zorluyor. Beni izleyen her gözün önüne seriyor.

Ustanın eli dizimde duruyor. Sıcak bir şey üzerimde geziniyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Lütfen! Efendim!"

"Shhhh, *umnitsa*." Dizimi sıkıyor ve aşağı doğru itiyor. "Dediğimi yap ve derin bir nefes al."

Bunu ona güvendiğim için yapmıyorum. Derin bir nefes alıyorum çünkü yapmazsam ne olacağını öğrenmekten çok korkuyorum.

Beyaz bir acı tenimi yakıyor.

Çığlık atıyorum.

Acı neredeyse kör edici. Onu orada, kalçamın arkasında, kığımın hemen altında tutuyor ve ben daha yüksek sesle çığlık atıyorum. Ancak onu üzerimden çektiğinde çığlığım boğulurcasına bir hıçkırıya dönüşüyor.

Ve sonra hırıltılı nefes alıyorum. Hıçkırıyorum. Beni tutan adamlara karşı kontrolsüzce titriyorum.

"Artık resmileşti," diyor Usta gururla. Yüzümün önünde kızgın bir maşaya benzeyen bir şey sallıyor ama gözlerim net göremeyecek kadar sulanmış. Onu çevirdiğinde, büyüklüğünden bunun bir poker olmadığını anlıyorum.

Bu bir marka.

Damgalandım.

"Sen benimsin, *umnitsa*. Sonsuza kadar benimsin. Bunu asla unutma. Eğer unutursan, sana hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

Adamlar bileklerimi ve ayak bileklerimi serbest bıraktı. Usta markayı şömineye geri koyuyor. Masadan kalkıp kaçmak için her türlü şansım var.

Ama benim
yok.

Yapamam.

Sadece bacağım hareket edemeyecek kadar acıdığı için değil.

Sadece Willow'a yapabileceklerinden çok korktuğum için değil.

Çünkü gözyaşlarımın arkasını göremiyorum. Titrememi durduramıyorum. Hıçkırmayı durduramıyorum.

Beni kıracak. Beni içten ve dıştan kıracak. Sadece bedenimle de yetinmeyecek, zihnimi ve ruhumu da ağırlığının altında ezmek isteyecek.

Beni öldürse bile.

Ki dürüst olalım... Muhtemelen öyle olacak.

DEMYEN

İki gün mü oldu? Haftalar mı? Ömür mü?

Bilmiyorum bile.

Ama burbonum bitmişti, bu yüzden barmene beni doldurmasını işaret ediyorum ve bana iyi olup olmadığımı sorduğunda ona ters ters bakıyorum.

Tabii, salak. Harika gidiyorum. Bu yüzden bu bok çukurunda oturmuş, suçluluk duygumu boktan bir likörle boğmak için elimden geleni yapıyorum.

Burası bomboş. Muhtemelen gün ortasında olduğu ve beş yaşındaki bir çocuğa annesinin nereye gittiğini açıklamak zorunda kalmayan herkes dışarıda normal hayatlarını yaşadığı içindir.

Açık artırmanın ertesi sabahı Willow soru sormayınca temize çıktığımı sanmıştım. Bambi onu giydirip okul için hazırladı ve Pavel bana zaman kazandırmak için ekstra rüşvet olarak çocuğu çörek yemeye götürdü.

O gider gitmez, ev personeline tüm eşyalarını solaryuma geri taşıttım ve eskisinden daha iyi görünmesini sağladım. Yeni oyuncaklar, yeni bitkiler, küçük cennet parçasında isteyebileceği her şey.

Okuldan döndüğünde bu onu meşgul etti. Sadece kendi eşyalarının taşındığını fark edemeyecek kadar heyecanlıydı ve beni rahatlatmak için Clara'nın eski odasına girmeye çalışmadı.

Durulayın ve ertesi gün tekrarlayın.

Ama bu sabah? Öyle bir şans yok.

Bu sabah Willow beni mutfakta kahve yaparken buldu ve açıkça bana annesinin nerede olduğunu sordu. Annesinin neden hala eve gelmediğini.

Hay sikeyim. Buna nasıl cevap vereceğimi hâlâ bilmiyorum. Acil bir durum olduğu ve Clara'nın bir süreliğine bir şeylerle ilgilenmesi gerektiği hakkında yarım yamalak bir bahane uydurdum, ama bunu çok belirsiz tuttum ve yediğini sanmıyorum. Sadece

Daha fazla sormamasının nedeni Bambi'nin koşarak gelip onu okula götürmesiydi.

O zamandan beri bu batakhane otuyorum. Tüm bilincimi kaybederek içiyorum, böylece baygınlık ne kadar sürerse sürsün eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmıyorum.

Clara ile aramızdaki sorunlar ne olursa olsun, onun iyi bir anne olduğunu inkar edemeyiz. Harika bir anne, gerçekten.

Boktan bir anneye sahip olmaktan kaynaklanan kendi travmamı ona yansıttım mı?

Muhtemelen. O bunu hak etti mi? Muhtemelen hak etmiyordu.

Clara Everett'i satmak başlangıçta çok kolay bir plan gibi görünüyordu. Bırak cezasını birinin ayaklarının dibinde ya da onu istedikleri yerde çekecekti. Bir hayata karşılık bir hayat. Tolya'nınkine karşılık onunki.

Ama bu planın sonuçlarını hiç hesaba katmadım. Onun yokluğundan kimin zarar göreceğini hiç düşünmedim. Bir çocuğu olduğunu bilmeme rağmen, Clara ile yaptığım şeyin kızını etkileyeceğini hiç düşünmedim.

Willow'a bu kadar bağlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Kolayca.

Ve şimdi, onun gözlerindeki ışığın soluşunu izleyeceğim. Hüznün yerleşmesini. Bu sabah Bambi gelmeden hemen önce karardığını gördüm. Willow'un yumuşak küçük "oh "u, omuzlarının çöküşü, Bambi'nin elini tutup uzaklaşırken başının yavaşça sarkması...

Başa çıkmaya hazır olduğumdan daha fazlası.

Bununla birlikte gelen suçluluk duygusu daha

da kötü.

Barmene bana bir burbon daha getirmesini işaret ediyorum. Onun parasını alacağım. Gerekirse bütün rafı. Adamlarım beni yerden kürekle alıp arabaya doldurana kadar içki içmeyi bırakmak istemiyorum.

Daha iyisini hak eden küçük bir kızın kalbi kırık gözlerine bakmaktansa uçuruma bakmayı tercih ederim .

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor. Beceriksiz parmaklarımın onu yakalaması için birkaç kez kaydırmam gerekiyor ama başarıyorum. Arkadaşlarımdan birinden gelen bir mesaj.

Raizo'nun Yakuza'sının içindeki bağlantılar. Yıllardır yağcılık yaptığım biri. Metin tam da onaylanmasını istemediğim şeydi.

Uluslararası alıcı. Aynı gece Vegas'tan ayrılmış. Alıcının veya varış yerinin kaydı veya ismi yok.

"Selam." Barmene el sallıyorum. "Bana bir tur Zihin Silici ver."

Barmen kaşlarını çatıyor ama tartışmıyor ya da bu shot'ların adının hakkını vermesini umup ummadığımı sormuyor.

Öyleyim. Kesinlikle öyleyim. Kaybının yasını tutmaya başlamadan önce beynimi Clara Everett'le ilgili tüm anılarımdan temizlemem gerekiyor.

Çünkü o öldü sayılır. Ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu itiraf etmeyi göze alamam, ya da aslında ne kadar...

Hayır. Oraya gidemem. Artık çok geç.

İlk atışı geri atıyorum ve beni bayılması için dua ediyorum.
Şeref.

Öyle bir şansım yok. Hâlâ ayaktayım. Hala okuyabiliyorum, hala düşünebiliyorum, hala nefes alabiliyorum.

Clara'nın kollarımda nasıl hissettiğini hala hatırlayabiliyorum. Kokusunu, tadını. Kötü bir şaka duyduğunda yüzünün o şirin, küçük kaş çatma şeklini. Ya da bir tutam buklesini, kaç kez serbest kalsa da sürekli kulağının arkasına sıkıştırmasını.

Aynı tutamı onun için geri kıvırdığımda parmaklarımin arasında nasıl hissettiğini.

Elimi yüzüme sürüyorum ve hayatımın geri kalanını gözlerimi bağlayarak geçirip geçiremeyeceğimi merak ediyorum. Siktir et, belki de gözlerimi kendim oyarım. Gözlerim beynime sıkıca bağlıyken bile apaçık ortada olan şeyleri göremeyecek kadar kördüm. Onlar olmadan ne fark eder ki?

Bir adamın ne zaman boşluğa ihtiyacı olduğunu anlayamayan bir pislik yanımdaki tabureye oturuyor. Tüm bar alanı tamamen boş, ama bu piç kurusu, açıkça rüzgâra karşı üç yaprak olmama rağmen yakınlaşmayı ve kişiselleşmeyi seçiyor.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Oh, şakaları var. Ona cevap vermiyorum; sadece bir sonraki Mind Erasers shot'ını deviriyorum ve shot bardağını tezgahın üzerine biraz bırakıyorum

İstedğimden daha sert.

"Sen de bir arkadaşla ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Dinle-" Ona siktir olup gitmesini söylemek için dönüyorum, sonra donup kalıyorum.

Kahretsin.

On beş yılı aşkın süredir görmediğim bir yüz bana çok kibirli bir gülümseme veriyor. O lanet gülümsemeden nefret ediyorum. Her şeyi berbat ettiğimi ve yarattığım karmaşadan kurtulmak için onun yardımına ihtiyaç duyduğumu bildiği her seferinde bana verdiği gülümsemenin aynısı.

Çünkü ikimiz de ondan yardım istemekten ne kadar *nefret* ettiğimi biliyorduk.

"Dinliyorum, *Malyshonuk*." Önümdeki tepside duran shot bardaklarından birini kapıyor ve geri koyarken diliyle dudaklarını şapırdatarak deviriyor. "İçimden bir ses anlatacak çok hikayen olduğunu söylüyor."

Biliyorum, ama ona değil. Ona asla.

"Dinle," diye tekrarlıyorum, "seni bu ülkeye kim soktu ya da burada ne halt ediyorsun bilmiyorum. Ama her iki durumda da umurumda değil. *Dasvidaniya*, göt herif."

Adamın eli omzumu kavıyor ve ben kapıya doğru kaymaya fırsat bulamadan beni tekrar tabureye itiyor. Yaptığı acı verici sıkma, zihnimden *çoktan* sildiğimi düşündüğüm birçok anıyı geri getiriyor.

Kıkırdıyor. "Babanla böyle mi konuşuyorsun?"

DEMYEN

"Doğduğum gün babam olmayı bıraktın."

Oleg Zakrevsky omuz silkiyor ve sırtımı sıvazlamak için omzumdan tutuşunu gevşetiyor. "Kabul ediyorum, her zaman en iyi ebeveyn ben değildim-"

"Ebeveyn olmanın ne *demek olduğunu* bile bilmiyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Düşünmek için zamanım oldu, *Malyshonuk*. Tövbe eden bir adam günahları için affedilebilir, değil mi?"

İşin garibi, şu anda onun dışında herhangi birinden duymak için can attığım şey de tam olarak bu. "Yaptığın şeyin affedilebilir olduğunu varsayıyorsun."

Oleg barmene işaret ediyor ve yanında yumurta turşusuyla bir tur votka shot sipariş ediyor. Menüde pancar turşusu olmamasıyla ilgili bir şeyler homurdanıyor ama omuz silkiyor.

Yaşlı adam her zaman daha geleneksel yemeklerden yanaydı. "*Eski ülkenin bir ürünü*," derdi çocukluğum boyunca solmaya başlayan ama görünüşe göre tüm gücüyle geri dönen o kalın aksanıyla. Tolya ve benim Rus isimleri taşımamızı, akıcı Rusça konuşmayı öğrenmemizi ve işe aldığımız aşçıların her zaman Rus mutfağında uzman olmasını sağladı.

İşte tam da bu yüzden mümkün olduğunca az Rusça konuşmak için elimden geleni yapıyorum, neredeyse her fırsatta yemeklerden kaçınıyorum ve esasen kimliğimin bokunu Amerikanlaştırıyorum.

Babamdan ne kadar uzaklaşabilirsem o kadar iyi.

Beni rahatsız eden şey -beni korkutmadığı zamanlarda- onun hala kişiliğimin çatlaklarından sızmayı başarması. Ben İngilizce olarak ne demek istediğimi düşünmeye fırsat bulamadan, orada burada sarf ettiği küçük kelimeler. Saçlarını yağlaması ve güre sakalına titizlikle manikür yapması gibi bakım alışkanlıkları.

Bir keresinde sakal bıraktığımda aynada *onun* yüzünü gördüm. O kadar hızlı tıraş ettim ki yanaklarım kurdele gibi kesildi.

"Kuyruğunu kıstırıp kaçacağını düşünmüştüm." Sesimi olabildiğince sakın ve rahat tutuyorum.

"Federaller toplanmam için bana fazla zaman vermedi." Oleg omuz silkiyor ve bir kadeh votka içiyor. Turşu yumurta ile kovalıyor. *İğrenç*. "Mal varlığımı korumak istiyorsam, hayır. Tolya'nın davasında o kadar çok pisliği ortaya çıkardılar ki, vizemin süresinin dolduğunu anladıklarında etrafı koklamalarına gerek kalmadı."

Homurdanıyorum. "Vay canına. Koca, kötü Bratva patronu basit bir dosyalamayı bile becerememiş."

"Kapa çeneni ve biraz saygı göster evlat. Buraya senin arkandan konuşmanı dinlemeye gelmedim."

"Neden buraya geldin?"

Oleg bir votka-yumurta shot daha yapıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Hakkımdaki on beş yıllık yasak birkaç hafta önce kalktı. Ayarlamaları yapmak istediğimden daha uzun sürdü ama Federaller diğer suçluları kovalamakla o kadar meşguller ki sınırdan geri dönen yaşlı bir ayıyı fark edemediler."

"*Buraya* neden geldin demek istedim, *Otets*. Sen ve ben pek konuşmuyoruz."

Bana yan gözle bakıyor. "Hayır, değiliz. Ama artık geri döndüğüme göre bunun değişmesi gerek-"

"Eğer Bratva'yı geri almayı düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir."

Kıkırdar ve başını sallar. "Merak etme, *Malyshonuk*. Eve döndüğümde yeterince iyi iş çıkardım. Küçük çeten sende kalabilir."

"Küçük" kelimesini vurgulama şekli, tabureden ona ters vuruş yapma isteği uyandırıyor. Her zaman beni geçmeye çalışıyor, ailedeki "alfa" erkek konumunu korumaya çalışıyor. Eskiden bunun Tolya ve beni oğulları olarak hep ikinci planda, hep itaatkâr tutmak istemesinden kaynaklandığını düşünürdüm.

Terk ettiği Bratva'yı devraldığımda, bunun liderliğine o kadar güvenmediği için olduğu çok çabuk anlaşıldı.

Herkesin düşünmesini istediği gibi yetenekleri var. Birçok seviyede aşırı telafi ediyor.

Oleg'in yerine geçtiğimde daha önce görülmemiş düzeyde genç olmama rağmen, ondan bin kat daha iyi olmayı kendime görev edindim.

Artık etrafımdaki insanlardan saygı talep etmeme gerek yok; onlar saygıyı isteyerek ve sorgulamadan gösteriyorlar.

Oleg koltuğunda dönüp bana bakıyor. "Neden burada olduğumu bilmek ister misin? Kardeşini hapisten çıkarmak için buradayım."

"Nasıl?" Alay ediyorum ve bir şişe bira için barmene işaret ediyorum. Bu pisliğin etrafında aklımın kalanını korumak için yavaşlamam gerekiyor.

"Benim kendi yöntemlerim var. Belli ki seninkilerden daha iyileri, çünkü bunu bile başaramadın."

"Ne yaptın lan sen-"

Oleg yüzüme doğru hırlıyor: "Burada oturmuş, ne kadar üzüntün varsa boğuyorsun," diyor. Yakınıma eğiliyor ve sesini alçak tutuyor; neredeyse o meşhur öfke nöbetlerinden birine girmesini dileyeceğim, böylece onu lanet olası odanın diğer ucuna fırlatmak için bir bahanem olacak. "Kardeşin parmaklıklar ardında çürürken."

Yüzüne sırtıyorum. "*Gayet* iyi gidiyor, *Otets*. Spor salonuna gitmek için bolca zamanı ve antrenmanlarını beslemek için fazlasıyla öfkesi var. Onu iyi besliyorlar ve bir sürü arkadaş edindi. Beni yanlış anlama, ben de en az senin kadar onun çıkmasını istiyorum. Ama acı çektiği söylenemez."

Oleg uzun ve sert bir an boyunca beni inceliyor. "Görüyorum. Seni görüyorum, *Malyshonuk*, ve senin içini görüyorum. Tolya'yı kilit altında tutmayı tercih ediyorsun, böylece adamlarımız arasındaki konumunu tehdit etmeyecek."

"*Benim* adamlarım. *Benim* Bratva'm. Öz kardeşime hak ettiği zenginliği ve kaynakları asla çok görmeyeceğim ama ben bulunduğum yere gelmek için canımı dişime takarak çalıştım. Sahip olduğum her şey *benim*."

Bu kelime ağzımdan çıktığı anda, safranın hızla beni takip edeceğini hissediyorum.

Çok sarhoş olduğum için değil. Ama bu kelimenin sesi bana Clara Everett'e yaptığım benzer bir açıklamayı hatırlattığı için. Onun hakkında. Onu asla başkasına vermeyeceğime dair verdiğim bir sözle -aslında birkaç sözle- birlikte. Asla.

Eskiden Oleg'in gezegendeki en büyük piç olduğunu düşünürdüm.

Şimdi, sanırım ben de bu unvanı ondan gasp ettim.

"Bu ülkede ne derler? *Yavaş ol lan.*" Oleg gülüyor ve omzuma vuruyor. "Sadece şaka yapıyordum, *Malyshonuk*. Her zaman bu kadar ciddi olmamalısın. Tansiyonun için kötü."

Bakışlarımı daraltıyorum. "Saptırıyorsun."

"Ve sen benim son sinirime dokunuyorsun. On beş yılımı oğullarımdan uzakta geçirdim ve şimdi döndüğümde böyle mi karşılanıyorum? Sana yardım etmek için buradayım, Demyen. Sana, Tolya'ya ve ailemizdeki diğer herkese."

Farkındalık yüzüme tokat gibi çarpıyor. Arkama yaslanıp onu yeni gözlerle inceliyorum. Haklı - "eski ülkede" çok iyi iş çıkarmış gibi görünüyor, ki bunun tek bir anlamı olabilir. "Rusya'da *Pakhan*'la iyi anlaşmışsın."

Teknik olarak, benim Bratva'm Rusya'nın karanlık ormanlarında ve daha da karanlık şehirlerinde yaşayan çok daha büyük, çok daha eski bir Bratva'nın uzantısı. Ailelerin kalkanlarına armalar taktığı ve düşmanlarını soğukta sivri bıçaklarla avladığı zamanlara kadar uzanıyor.

Krov' i bratstvo. Kan ve Kardeşlik. Kadim kelimeler. İlkel kelimeler. Şiddet dolu, yıkıcı kelimeler.

Tıpkı hâlâ onlara inanan adamlar gibi.

"Karşılıklı fayda sağlayan birkaç anlaşmamız oldu." Oleg gülümsüyor ve son votkasını bitiriyor. "Kendim için iyi şeyler yaptım. Ve bunu senin '*vors*' dediğin yüreksiz adamlar olmadan yaptım, bu yüzden keskin dilini o küstah ağzının içinde kılıflı tutabilirsin."

Bratva'yı ne kadar az önemsedliğini sürekli vurgulaması beni alarma geçirdi. Onu geri almakla ilgilenmediğine inanmamı istediğinden eminim. Onun varlığına alışmamı ve rahat olmamı istiyor - ta ki gardım düşüp hamlesini yapana kadar.

Cehennem donana kadar bekleyecek.

O yanımdayken gardım *asla* düşmeyecek.

Oleg tekrar omzuma vuruyor ve memnun bir iniltiyle bar taburesinden kayıyor. "Gitmem gerekiyor. Beni bekleyen küçük tatlı bir güzel var; kabalık etmek istemem."

Şimdi gözlerimi deviriyorum. "Umarım senin gibi bir mahzen bekçisi için yeterince yaşlıdır, *Otets*."

Her zaman genç kadınlardan hoşlanmıştı, *çok* daha genç kadınlardan. Henüz yasal olmayan on sekiz yaşındaki bir kızı elleme düşüncesi zaten değişken olan midemi bulandırıyor.

Kıkırdıyor ve bana göz kırpmıyor. "Yaşlı bir adama sevinçlerini çok görme, *Malyshonuk*. O beni genç tutuyor. Bana annenle geçirdiğim eski günleri hatırlatıyor."

Bu mide bulandırıcı düşünce aklıma iyice yerleşmişken, tezgâha birkaç banknot atıyor ve bardan hızla çıkıyor.

Başka bir içki için midem yok. Eve dönecek kadar da midem yok. Bu yüzden telefonumu alıp bir arama yaptım.

Pavel cevap verdiğinde yüzümü buruşturarak, "Şehre kimin döndüğünü asla tahmin edemezsin," diyorum.

Duraklıyor. "Sesinin tonuna bakılırsa gerçekten tahmin etmek istemiyorum."

"Anavatandan yeni geldi." "Siktir. Ne istiyorsun?"

İşte bu yüzden Pavel benim sağ kolum. Ne zaman harekete geçeceğini çok iyi biliyor. "Aslında ne kadar zamandır bu ülkede olduğunu ve geldiğinden beri yaptığı her şeyi bilmem gerekiyor. Yani *her şeyi*. Hesaplanmamış tek bir tuvalet yolculuğu bile istemiyorum."

"İğrenç. Ama sanırım prostatı kötüyse, bu dünya için fazla uzun sürmeyebilir."

"Beni umutlandırma. Şimdiden bana perde çekmeye çalışıyor ve ben onun saçmalıklarının hiçbirini bir saniye bile yemem. Kiminle konuştuğunu öğren."

için. Onunla aynı odada bulunduktan sonra birdenbire daha zengin olan biriyle."

"Anladın sen onu."

Duraklıyorum. O da öyle. Sorum havada asılı kalıyor ve onun gerildiğini duyuyorum. benim sormamı bekliyor.

Sonunda dürtüye yenik düştüm. "Çocuk nasıl?"

Pavel derin bir nefes çekti. Aklına hemen gelen yanıtın duymak istediğim bir yanıt olmadığından eminim. Yine de muhtemelen hak ettiğim şey bu. "Okul danışmanı aradı. Ani ruh hali değışimleri konusunda endişeliler ve bir veli-öğretmen görüşmesi ayarlamak istiyorlar."

Kahretsin. Bunu da dikkate almadığım bariz şeyler listesine ekleyin.

Varlığımın her zerresiyle Clara'yı geri getirebilmeyi diliyorum. Daha da iyisi, keşke zamanı geri alabilseydim ve onu o lanet müzayedeye götürmeseydim. Ya da en başta Raizo için ev sahipliği yapmayı kabul etmemeyi.

Keşke Fiji'deki o değerli birkaç geceye geri dönebilseydim. Kafamın gerçekten düzgün olduğu o nadir, güzel günlere.

Ama kendi dileklerim yerine gelseydi, bu loş, pis barda oturup babamla on saniyeden fazla zaman geçirmenin etkisiyle sersemlemeyeceğime eminim.

Yapabileceğim tek şey Willow için doğru olanı yapmak. Hayatını olabildiğince kolaylaştırmak ve neşelendirmek. Annesinden ayrı kalmanın acısından onu uzaklaştırmak.

Ve umarım, suçlanacak kişinin *ben olduğum* gerçeğini sonsuza dek gizlerim.

CLARA

Burada sadece birkaç gün geçirdim ama şimdiden sonsuzluk gibi geliyor.

Ustam kalçamı dağladıktan kısa bir süre sonra bana bu yatak odasını verdi, sanki bu heyecanlanmamı beklediği büyük ve harika bir hediyeymiş gibi davrandı. Tek yapabildiğim irkilmek ve sızlanmaktı.

O anda bana zarar vereceğinden emindim. Ama yapmadı.

Ama gelmedi. Bunun yerine, sadece yaramı kontrol etmek ve bandajı temiz tutmak için odama geldi. Dokunuşu nazik ve bana sürekli yaramın hala hassas olup olmadığını soruyor. Sanki benim iyiliğimi gerçekten umursuyormuş gibi.

Yapmıyor. Öyle olmadığını biliyorum. Kadınları oyuncak olarak kullanmak için satın alan hasta, sapık bir piç olmasının yanı sıra, bana ancak günü geçirecek kadar yiyecek gönderiyor. Yanında su göndermeyi hatırlaması bile bir mucize. Bu yatak odasına bitişik küçük banyo ve içindeki küçük lavabo olmasaydı, adamlarının kapının yanındaki şifonyerin üzerine koyduğu kuru tost kabuklarını yutmak için mücadele ediyor olurum.

Hangisinin daha kötü olacağından emin değilim: Doğmamış çocuğum ve ben açlıktan ölene kadar beni beslemeyi unutmak...

Ya da bana istediğimden çok daha fazla ilgi gösteriyorsun.

Yanık bacağımın yorgana sürtünmemesi için ayağımın altına birkaç dekoratif yastık koyarak yatağa uzanıyorum. Kanopili yatağın çerçevesine yerleştirilmiş aynalar var, bu da o korkunç geceden kalma yüzümdeki morlukları ve kesikleri kolayca görebileceğim anlamına geliyor.

Demyen'le o arabaya binmemeliydim. Ona siktir olup gitmesini söylemeliydim.

Aynada kendime bakarken elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum.

Kafamda başka bir "yapmalıyım" daha dolaşıyordu: *Ona gerçeği söylemeliydim.*

Şu anda bile, Demyen'in söylediği her nefret dolu kelimeyi geri alacağı ve bebeğimizi Willow'u karşıladığı sıcaklık ve coşkuyla karşılayacağı düşüncesi aptal kalbimi acıyla sıkıştırıyor.

Willow.

Hayır. Onu düşünemem. Onun tatlı anılarını bu korkunç yere getiremem. Efendi'nin bana yaşatacağı işkencenin, küçük tatlı kızımın kahkahalarının yankılarıyla dolmasını istemiyorum.

Başımın yanındaki yastıklardan birini tutup yüzüme sıkıştırıyorum ve çığlık atıyorum.

Bu sefer öfkeyle çığlık atıyorum.

Bu sefer acı derinlerden geliyor.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Her şey için ondan nefret ediyorum. Bana zarar vermek istediğine yemin ettiğinde bile bu kadar şefkatli ve merhametli olduğu için. Beni gerçekten bir şeyimiz olduğuna, bir şey *olduğumuza* inandırdığı için.

Demyen Zakrevsky'den çok nefret ediyorum çünkü onu sevmek daha da acı veriyor.

Ama yine de göğsümde eskiden kalbimin olduğu yerdeki korkunç acıyı durduramıyorum. Onun kollarında olmanın, fısıldadığı tatlı sözlerini dinlemenin, sonsuza dek onunla cennette geçirmenin anıları için ağlamayı durduramıyorum.

Beni istediğinizde, bana ihtiyaç duyduğunuzda bana gelmenizi ve dünyayı ayaklarınızın altına sermek için elimden gelen her şeyi yapacağıma güvenmenizi istiyorum.

Yalancı.

Zalim, gaddar yalancı.

Ben yastığa doğru hıçkırırken yatak hafifçe sallanıyor. Çığlıklarım bittiğinde yastığı aşağı çekip göğsüme sarılıyorum, böylece en azından hapisane hücrendeki havayı soluyabiliyorum. Sedir ağacı ve puro dumanı gibi kokuyor, mutfaktan gelen ve yememe izin verilmeyeceğini bildiğim yemek kokularıyla karışmış.

Karnım gurulduyor ve açlıktan acı içinde kıvranıyor. Elimi henüz şişmemiş rahmimin üzerine sürüyorum.

Ve Tanrı'nın beni bebeğimi kurtaracak kadar uzun süre hayatta tutması için dua ediyorum.

DEMYEN

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve beni hiç istemediğim bir hayalden koparıyor. "Evet?"

"Sana burada ihtiyacımız var, hemen." *Yardımcılarımdan* biri olan Mikhail'in sesi paniklemiş gibi geliyor. "Durum kötü."

Mikhail son birkaç aydır Las Vegas havaalanı yakınlarındaki sevkiyat depolarından birini denetliyor ve karaborsada yapılacak müzayedeler için gelen antikaları takip ediyor. TSA'nın el boyaması vazolardan çok uyuşturucu ve silahlara odaklanması sayesinde burası daha güvenli operasyonlarımızdan biri, bu yüzden böyle bir telefon aldığımda gerçekten şaşırdım. "Neler oluyor?"

"Deponun yarısı gitmiş. Sürpriz bir saldırıyla vurduğumuz sırada bomba patladı. Luka, Sven ve Henri öldü. Ben de bacağımdan vuruldum. Patlamada kaç kişi kaybettiğimizi bile henüz bilmiyorum."

Ayağa fırladım ve masamdaki sandalyeyi devirdim. "Kim?"

Ne demek istediğimi anlıyor. Adamlarımın neredeyse hiçbir zaman bir açıklamaya ihtiyacı olmaz. "Müttefikimiz olduklarını biliyorum ama seni temin ederim patron. Arabalar, silahlar, kıyafetler, hatta saldırı şekilleri bile... 'Yakuza' diye bağırıyor."

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmamak için birkaç derin nefes alıyorum. "Erik'i ara ve bulabildiğin herkesi çıkarmalarına yardım etmeleri için adamlarını oraya gönder. Şimdilik malları unutun; hayatlara odaklanın. Ben gelene kadar sayım yapılmasını istiyorum."

"Tamamdır."

Masanın üzerine koyduğumda telefon ağır geliyor. Kendimi topraklamak için ellerimi destekliyorum. Kendimi tamamen kaybetmeden önce tam buraya, şu ana odaklanmalıyım.

Çok geç.

Evraklar ve ofis malzemeleri kolumun öfkeli bir hareketiyle masanın üzerinden uçup gidiyor. Hangisinin daha gürültülü olduğunu bilmiyorum: duvara çarpan zımba mı yoksa ruhumun derinliklerinden gelen öfke çılgılığı mı?

Bir şeyleri kırmam
lazım. *Yüzleri* kırmaya
ihtiyacım var.

Devrilen masa sandalyesini tam pencereden içeri fırlatmak üzereyken Pavel kapıyı açıyor. "Sen mi aradın?"

"Sen haklıydın. O haklıydı." Sandalyeyi yere bıraktım ve orada öylece durdum. *Nefes alıyorum, nefes veriyorum. Bundan daha yavaş.* "Herkes haklıydı. Ben hariç herkes, tamam mı? Duymak istediğin bu mu?!" Tavana bağıriyorum.

Pavel'in yüz ifadelerini mümkün olduğunca bastırdığını anlamak için ona bakmama gerek yok. "Anladığım kadarıyla araba getirmemi istiyorsun?"

"Aptalca bir şey yapmadan önce gevşemeni ve beni tokatlamayı istiyorum." Şimdi ona bakıyorum ve ne kadar dengesiz görüldüğümün farkındayım. "Bunu yap, ben de sana büyük bir zam yapayım."

"Dostum, yapabilirsem yapardım, inan bana." Beni sakinleştirmek için ellerini kaldırıyor. "Ama yapamam, o yüzden bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki şu anda bir şeyler yapabileyim."

Kolumla yüzümü siliyorum. Gözlerim aniden yanıyor. Boğazım düğümleniyor. "Clara beni Raizo konusunda uyarmaya çalıştı. Müzayededen önce, her şeyden önce... Biliyordu ve beni uyarmaya çalıştı ve ben ne yaptım?"

Bu soruya benim yerime cevap vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

"Yemin ederim Pav, eğer Yakuza'nın depomuza saldırdığı doğruysa, her birini tek tek kendim öldüreceğim."

"Raizo'dan başlayarak mı?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Oh, hayır. Onu sona sakla. Bırak imparatorluğunu yakıp kül edişimi izlesin. Sonra da Clara'nın intikamı olarak ona kendi taşaklarını yedir."

Pavel kollarını göğsünde kavuşturur ve başını iki yana eğer. "İlginç. Clara'dan intikam aldığımızı sanıyordum. Şimdi bunu onun *için* mi yapıyoruz?"

Bu beni konuşmamın ortasında durdurdu. Nereye varmaya çalıştığını biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Ama bunu inkar edemem.

İç çekiyorum ve masanın kenarına yaslanıyorum. "Her şeyi berbat ettim. Düzeltilemeyecek kadar berbat ettiğimi biliyorum. Yani evet, onun intikamını alıyoruz. Çünkü başından beri haklıydı. Ve Tolya'ya olanların bedelini ödemesi gereken asıl kişi Raizo. O değil."

"Katılıyorum." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Tüm bunların nasıl bir araya geldiğine dair en ufak bir fikrim yok ama Raizo'nun Tolya'nın hapsedilmesinden sorumlu olması Clara'dan çok daha mantıklı. Bundan ne kazancı olabilir ki? Hiçbir şey. Ama onun bundan ne çıkarı var?"

Gülüyorum çünkü şimdi kendi kıcımı tekmelemek istiyorum. "*Her şeyi*. Oleg barda kendisi söyledi: Tolya hakkındaki soruşturma onu sınır dışı ettirdi. Onun ülke dışına çıkması ve Tolya'nın hapse girmesi, Bratva'nın başarısız olacağına dair iyi bir bahis gibi görünüyor. Yakuza için artık rekabet yok ve endişelenecek sözde ateşkes de yok."

"Peki bu Clara'yı nereye yerleştiriyor? Aksesuar olarak mı?"

Ben de bundan korkuyorum. Bir şekilde Raizo, Michael Little'ın öldürülmesini organize etmiş ve suçu Tolya'nın üzerine atmış, Clara'nın bu işe karışmasını koz olarak kullanmış olmalı.

Sekiz yaşındaydı. Gerçek bir *çocuk*. Yakuza'nın başrolünde çocukların olduğu cinayet planları yapmasına imkan yok.

Çünkü *benim* aksime, çocukların tipik olarak cinayet işlemediğini açıkça görebiliyorlar.

Dişlerimin arasından hava emiyorum ve duvara bakıyorum. Sıva deseni tüm sorunlarıma çözüm üretmeye başlasa harika olurdu.

Ama inatla hareketsiz kalıyor.

"Depoya gittiğimizde dikkatli olmalıyız. Ve Raizo'nun adamlarıyla olan tüm ilişkilerimizde. Her ne kadar içimden bir ses bunu onun yaptığını söylese de, doğrulamadan köprüleri yakmak istemiyorum."

Birden aklıma bir fikir geldi. Yerleşirken yavaşça başımı kaldırıyorum.

"Ve bunu yapmak için... Greg'le konuşmamız gerekiyor."

CLARA

Kapı nihayet tekrar açıldığında, gün batımından hemen sonraydı. Yataktan kalkmadım. Sadece ihtiyaç hissetmedim.

Hareket etmemek daha kolay. Düşünmemek. İçten dışa, tepeden tırnağa uyuşukluk, işte böyle.

Usta bir elinde bir kâse ve sargı bezi, diğer elinde kumaşla içeri girer. "Karnının üstüne, *umnitsa*."

Dediğini yapıyorum, yatağın ortasında yüzüstü dönüyorum, böylece oturup yaramı inceleyebileceği bir yer oluyor. Bunu yaptığında, dokunuşu daha önce olduğu gibi aynı nezakete sahip. Bu kafa karıştırıcı ve bundan nefret ediyorum.

"Nasıl görünüyor?" Kollarımla başımı desteklediğim için sesim kısmen boğuk çıkıyor.

Eski bandajı kaldırıp bir göz atarken gülümsüyor. "Çok güzel. Hâlâ enfeksiyon yok ve kızarıklık azaldı. Güzel ve temiz de. Dış kenarlarını kesmiş olabileceğimden korkuyordum ama şükürler olsun ki kesmemişim. Böyle bir şeyin telafisi yok."

Biftek gibi kızarttığı benim etim olmasaydı eminim komik olurdu. "Teşekkür ederim."

Dur bakalım. *Ne?* Neden ona teşekkür ettim? Ne oluyor be?

Usta bandajları titizlikle değiştiriyor. İş bittiğinde iç geçiriyor ve bana elini uzatıyor. "Gel, ayağa kalk. Senin için bir şeyim var."

Her ne kadar elini tutmak istemesem de, sırf onu bu iyi ruh halinde tutmak için yine de yapıyorum. Ayağa kalkıp önünde durduğumda kumaşı bana uzatıyor.

"Bunu giy."

Saten bir gecelikten çok daha fazlası değil ama kabul ediyorum. Vücudumu sarıyor ve her kıvrımı onun ateşli bakışlarına maruz bırakıyor olsa da, üzerimde beni biraz da olsa örtecek bir şey varken kendimi daha iyi hissediyorum.

Ona teşekkür mü etmeliyim yoksa sessiz mi kalmalıyım bilemiyorum, bu yüzden "Çok güzel" diye mırıldandım.

Usta gülümsüyor, sonra ayağa kalkıyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Senin kadar güzel değil. Şimdi, gidelim mi?"

Bu kadar iyi davranması beni tedirgin ediyor. İyi bir insan -hatta bir beyefendi- gibi davranırken ruh halini takip etmek ya da bir sonraki hamlesini tahmin etmek daha zor oluyor ve beni, sahte olacağından emin olduğum bir konfor alanına yönlendiriyor.

Tıpkı tanıdığım başka biri gibi.

Beni yemek odasına geri götürüyor ve ben hemen keskin bir nefes alıyorum. Bakışlarım gölgelerde saklanmış, beni masanın üzerine atmaya ve bana başka türlü bir işkence uygulamaya hazır olabilecek adamlarını aramak için etrafta geziniyor.

Ama Usta sadece kıkırdıyor ve bana bir sandalye çekiyor. "Rahatla, *umnitsa*. Sadece akşam yemeği yiyeceğiz. Eminim çok açsındır."

O kendi koltuğuna otururken ben de usulca sandalyeye oturuyorum. Masa çoktan yemek tabaklarıyla donatılmıştı ve önümüzde mısır çorbasına benzeyen kaseler duruyordu.

Elinin bir hareketiyle "Hadi," diye teşvik ediyor. "Ye."

Çorbadan belli belirsiz bir yudum aldım. *Tanrım, bu çok lezzetli.*

"Whoa, yavaşla biraz!" Usta gülüyor ve beni hayallerimden çekip çıkarıyor. Ne kadar hızlı mideye indirdiğimi fark etmemiştim bile. "Şefime iltifatlarınızı ileteceğimden emin olabilirsiniz. Sadece kendini hasta etme. Bu masa Amazon tik ağacından."

Yüzüm ısınıyor. Daha yavaş yudumlar alıyorum ve kremalı et suyuna batırmak için bir akşam yemeği ekmeği alıyorum, bununla da yavaş olmaya dikkat ediyorum.

Usta beni izlerken sandalyesinde arkasına yaslandı. "Söyle bakalım güzelim: Buraya gelmeden önce ne yapıyordun?"

Yani beni kölen olarak satın almadan önce mi? Ağzımı bez peçeteyle sildim. "Ben bir hizmetçiydim."

"Otel mi?"

Başımı salladım. "Özel konut."

Onaylarcasına homurdanıyor. "Seni birinin hizmetçisi olarak çalışırken hayal etmekte zorlanıyorum. Ama seni şu seksi Fransız hizmetçi kıyafetlerinden biri içinde hayal etmek çok daha kolay."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyorum şaka olsun diye. "Üniformam oldukça sıkıcıydı."

Usta gülüyor. *Tanrıya şükür.* "Seninle ilgili sıkıcı olan hiçbir şey yok, inan bana." Ekmeğinden bir ısırık koparıp çiğnedikten sonra "Çocuğunuz var mı?" diye soruyor.

Donup kalamam, çünkü bu cevabımı daha söylemeden ele verir. Bu yüzden kendimi küçük lokmalar almaya zorluyorum ki uzuvlarımın aniden derin bir panikle nasıl ağırlaştığını fark etmesin.

"Hayır." Boğazımı temizliyorum ve biraz su yudumluyorum. "Çocuk yok."

Bana bakışındaki bir şey bana inanmadığı hissini veriyor. Tam olarak değil.

"Kaç yaşındasın, yirmi mi? Yirmi bir mi?" "Yirmi üç."

Başını sallar. Bilmiş bir gülümseme yavaşça yüzüne yayılıyor. "Güzel bir şey Senin gibi bir kadın asla fark edilmez. Bakire de değilsin, yoksa müzayedede bana söylerlerdi."

Nereye varmaya çalışıyor? Ne önemi var ki? Ben buradayım, o bana sahip ve önemli olan tek şey bu.

Tabii yeterli değilse.

Tabii hiçbir zaman tam olarak tatmin olmayan hasta piçlerden biri değilse.

Sırf ona bakmamak için çorbama dönüyorum. Babam berbat bir baba ve kocaydı, kirli bir polisti ve arkadan bıçaklayan bir pislikti... ama kahretsin, orada

Bir polis olarak karşılaştığı şeyler onu bile hasta ediyordu. Geceleri kanepede oturup boş boş ekrandaki parazitlere bakarak o gün tanık olduğu dehşeti içerek unutmaya çalışmasına neden olan şeyler.

Efendi böyle biri mi? Yetişkinlerin yanı sıra çocukların da peşine düşecek türden bir canavar mı?

Öyle olsa bile, Willow'u almasına izin vermeyeceğim. Veremem. Ona ulaşmadan önce ikimizi de öldürürüm.

"Görünüş her şey değildir," diye karşı çıkıyorum, sesimi yatıştırıcı bir şekilde yumuşak tutarak.

Usta kıkırdar. "İşi halletmek için görünüş yeterli. Gözlerimin içine bakıp da hiçbir erkeğin bacaklarının arasını sürmediğini ve karnına bir bebek yerleştirmedikini söyleyemezsin."

Yapabilirim ve yapacağım, seni hasta pislik. "Modern tıp bir mucizedir."

Burun deliklerinden nefes veriyor. Beni incelerken biraya benzeyen içkisinden uzun bir yudum alıyor, sonra merakla başını iki yana eğiyor. "Neden bana yalan söylüyorsun?"

Kalp atışlarım kulaklarımda çılgık atıyormuş gibi hissediyorum. *Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım-* tekrar tekrar.

"Sana yalan söylediğimi düşündüren ne?" Aniden kuruyan ağzıma bir kaşık daha atmadan önce soruyorum.

Beni biraz daha inceliyor. O ince sırtışının şiddetli bir şeye dönüşeceğinden eminim -belki de tabağının yanındaki bifttek bıçağı bana uygun bir damga vurmak için harekete geçecek- ama sonra sadece omuz silkiyor.

"Sadece bir önsezi." Tekrar duraklıyor, elindeki içkiyi bileğinin ince hareketleriyle döndürüyor. "Biliyor musun, bir anneyi çocuğundan ayırmaktan nefret ederim. Ya da çocuklar. Seninkini buraya getirebiliriz-"

"Hayır!"

Bu odadaki her şey durur. Yemin ederim, saatin tik takları bile durdu.

Berbat ettim.

Ve yüzüne yavaşça yayılan şeytani sırtış, tam da onun eline oynadığımı onaylıyor.

"Görüyorsun ya *Umnitsa*, ben çok güçlü bir adamım. Bağlantılarım, casuslarım, muhbirlerim var; bana bir şey saklamayacak kadar sadık olan insanlara ne dersiniz deyin. Ya onlara verdikleri bilgiler için çok iyi para ödüyorum ya da sabrımı denemeyecek kadar benden korkuyorlar. Aradaki fark o kadar da önemli değil."

Kaşığımı yere bıraktım. Birdenbire, artık aç değilim. Eğer söyledikleri doğruysa... eğer ima ettiği şey gerçekse...

Willow'u bilmekle kalmıyor, onu nasıl bulacağını da biliyor.

Blöfünü gör. Yap hadi. Başımı dik tutmalıyım. Kendime burada çok tehlikeli bir oyun oynadığımızı ve tüm kartların onun elinde olduğunu hatırlatmalıyım. "Ne fark eder ki?" Mırıldanıyorum. "Etrafta koşuşturan, yoluna çıkan bir çocuk istemezsin. Senin gibi büyük ve önemli bir adamın çocuklara ayıracak zamanı yoktur."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum."

"Çocuğunuz var mı?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Ağzımdan aniden çıkıyor ama onun dikkatini benimkinden uzaklaştırmak için her şeyi söyleyebilirim.

Usta yavaşça bir kez başını sallar. "Anlıyorum."

İlginç. Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum ve yatıştırıcı ama küçük bir gülümseme deniyorum. "Onları bunun etrafında istemeyeceğini tahmin edebiliyorum."

"Çocuklarım büyüdü." Tekrar iç geçiriyor. Bir an için neredeyse hüzünlü görünüyor. "Elimden geleni yaptım. Her ebeveynin umabileceği gibi. İstedğim gibi olmadılar ama olan oldu."

"Senin... um... 'iş anlaşmalarını' biliyorlar mıydı?" Kurnazca kendime işaret ediyorum. Hazırda bir *markasının* olması onun ilk kölesi olmadığımı gösteriyor.

"En spesifik terimlerle değil. Deri ticaretinin hassas doğasını anlayacak yaşa gelene kadar değil. Ama dediğim gibi, benim istediğim yoldan gitmediler."

Tercümesi: Yetişkin çocuklarının kadınları sığır gibi alıp satan lanet hayvanlar olmama ihtimali çok yüksek. Belki babalarını ziyaret ederlerse bana gerçekten yardım edebilecek çocuklar.

Yine de, daha yakın geleceğim için bir şeyler bilmem gerekiyor. "Hiç daha fazla çocuk sahibi olmayı düşündünüz mü?"

Usta bir kahkaha attı. Sonra bana biraz daha düşünceli bir şekilde bakıyor, bakışlarından sıcaklık akıyor. "Neden soruyorsun? Yetiştirilmeye hevesli misin?"

İğrenerek ürperdiğimi saklamaya çalışıyorum. "Pek sayılmaz. Ama ne olacaksa olacak, değil mi?"

"Öyle." Sırıttıyor. "Bu yüzden şimdilik çocuğunu ya da çocuklarını bulup yanımıza getirmemeye karar verdim. Şimdi kafama tohumu ektiğine göre, *umnitsa*, tohumumu sana ekmenin ne kadar lezzetli olacağını hayal ediyorum."

Sikeyim.

Başım dönmeye başladı. Zaten hamileyim, bu yüzden bu canavarın bebeğini taşımaktan endişe etmiyorum... henüz... ama bunu yapmam için elinden gelen her şeyi yapacağını açıkça belirtiyor.

Şaşırmamalıyım. Martin, onu terk etmekle tehdit ettiğimde benimle de benzer bir yol izledi.

Şimdi sırtıma sırası bende. Başım hala garip hissediyor, ama aynı zamanda biraz daha cesur hissediyorum. Biraz daha cesur. "Hâlâ yapabileceğini nereden biliyorsun? Sen tam olarak körpe bir tavuk değilsin. Kurusıkı atıyor olabilirsin."

Yüzü aniden kararıyor. *Kahretsin.* Ama bana saldırmak yerine, giderek artan sersemliğimin içinde çırpınışımı izliyor. "Ağzından çıkana dikkat et, *umnitsa*. Seni susturmak için koli bandı kullanmama gerek yok."

"Ve beni arayan insanlar var. Polisler. Dedektifler. Önemli insanlar." Gerçeği biraz saptırıyor ama tamamen uydurma değil.

Usta kıkırdar. "Eğer bu doğru olsaydı, bilirdim."

Çifte bok. Ayrıca göz kapaklarım çok ağırlaştı. Ellerim de öyle. Ve ayaklarım.

Mısır çorbama bakıyorum. Kaseenin çoğu bitmişti; açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi kana kana içmiştim.

Kasesine bakıyorum. Zar zor dokunmuştu. Farkına vardım. Gördü ve o şeytani sırıtış geri geldi.

"Ne... yaptın... yaptın?" Kelimelerim bulanık geliyor. Ve sanki kendi kelimelerim değilmiş gibi. Kendi bedenimden değil.

Usta yavaşça sandalyesinden kayıyor ve bana doğru yürüyor. Bir eliyle saçlarımı okşuyor. "Bu daha çok ne yapacağımı ilgili. Sana çok önemli bir ders vereceğim, *umnitsa*. Artık bana ait olduğuna göre bir an önce öğrenmen gereken bir ders."

Sanki onun için bir hiçmişim gibi beni kollarının arasına aldı. Ve onunla savaşmak istesem de, kucağından sıyrılıp kaçmak istiyorum...

Yapamam.

Hareket edemiyorum. Düzgün düşünemiyorum.

"Sahip olduğun her şey benim sayemde. Olduğun her şey benim sana olmanı söylediğim şeydir."

Beni tanımadığım bir koridora doğru götürmeye başladı. Çok açık bir *şekilde farklı*, henüz görülmemiş yatak odalarına giden bir koridor.

"Eğer çeneni kapatma zamanının geldiğine karar verirsem, sana bunu yaptırırım. Ve eğer senin tatlı vücudunun tadını kavga etmeden çıkarmak istersem, aynen öyle olur."

Ayağıyla bir kapıyı iterek açıyor. Burası bir yatak odası. Tıpkı onun gibi kokan, çok büyük, çok erkeksi bir yatak odası.

"Sen benimsin, *umnitsa*. Aklın, bedeninin ve ruhunla. Bunu kanıtlamama izin ver."

DEMYEN

Sanırım bir içki problemim var.

Yani, sistemimde tüm sorunlarımı unutmama yardımcı olacak kadar içki yok.

Yirmi adam.

Yirmi. Lanet olsun.

Erkekler. Gittiler.

Ve bunlar kurtaramadıklarımız. Şu anda hastanede en az üçü yoğun bakımda olmak üzere on kişi daha var ve Pavel'den aldığım mesajlara bakılırsa bu gece hayatta kalamayabilirler. Onları enkazdan çıkarıp ambulanslara yüklediğimizden beri durum inişli çıkışlı.

Normalde çok daha yumuşak, gizli bir temizlik organize ederdim. Ama bu sefer farklı. Bu kez, kim olduğum ve gölgelerde ne yaptığım konusunda dillerin dolaşmaya başlaması umurumda değil.

Bu kez, kamuoyunun dikkatinin çok açık olan Yakuza saldırısına odaklanmasını istiyorum.

Şezlongun kenarında otururken havuzun dibine bakıyor, suyun hafif dalgalanmalarının ayın yansımalarını nasıl dans ettirdiğini izliyorum.

Raizo'nun aşağıda nasıl görüneceğini merak ediyorum, son nefesini vermek için savaşırken bana bakıyor olacak. Kendisine bizzat giydireceğim çimento ayakkabılardan kurtulmak için mücadele ederken.

Kimse bana kazık atamaz.

Hiç kimse.

Clara'nın yüzü aniden zihnimde beliriyor ve ona karşı gözlerimi kapatmaya çalışıyorum. Yapamıyorum. Kafamın içinde bir ses bana Raizo'nun muhtemelen adamlarımı öldüren piç olduğu için daha kızgın olup olmadığını soruyor...

Ya da kadınıma kaçırıp satan piçin o olduğunu.

Hayır, "kaçırılmadı". Onu oraya kendim getirdim. Onu büyük bir saten kurdeleyle bağlayıp bir hediye etiketi de ekleyebilirdim. Raizo için. Sevgiler, Demyen.

Mesele şu ki, onu oraya satmak için getirmedim. Pek sayılmaz. Clara'yı Raizo'nun önünde havuç sallamak için giydirdim ki açlığı ve açgözlülüğü onu kendi hırslarıma karşı kör etsin.

Hayır, bu da doğru değil.

Bir kez olsun kendine karşı dürüst ol, pislik.

Kendimi test etmek için onu o aptal müzayedeye getirdim. Ona gerçekten seks kölesi olarak satacak kadar kızgın mıyım? Yoksa kafamı kendi kışkımdan çıkarıp sonunda onun benim için ne anlama geldiğini kabul edecek miydim?

Önünde havuç salladığım kişi *bendim*.

Ve o *mudak* ona köle dediği anda, onun şimdi ve her zaman benim olduğunu biliyordum. Bunu yapamayacağımı biliyordum. Clara ve Willow'un benden istediği adam olmam gerektiğini biliyordum.

Onu dışarı çıkarmaya çalıştım.

Çıkardım da. Ama

başaramadım.

Belki de çimento ayakkabı giymeyi hak eden benimdir.

Küçük ayakların yumuşak sesi serin kaldırımda pıt pıt bana doğru geliyor. Bir anda kalbim yerinden fırlıyor ve kim olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek kalmıyor.

"Bay... Bay Zak-zakrem-"

İstirabımı bastırmak için boğazımı temizliyorum. "Willow, bana Demmy diyebilirsin. Sorun değil."

Fiji'den beri benimle ilk kez gerçekten konuşuyor. *Bu* suçluluk duygusundan kaçış yok.

"Annem yapmamamı söyledi." Willow yere bakıyor. "Tekrar sinirlenirsen diye."

Lanet olsun. Ben resmen bu lanet gezegendeki en kötü insanım.

Elinin tersiyle burnunu siler. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Bilmiyorum."

Ona daha iyi bakabilmek için daha dik oturuyorum. Saat onu geçiyor; geceliğini giymiş ve elinde pelüş hayvanlarından birini tutuyor. "Willow," diye nazikçe soruyorum, "neler oluyor?"

Uzun kirpiklerinde gözyaşları birikiyor ve hâlâ bana bakmaktan kaçınıyor. "Özür dilerim! Yaptığım her şey için özür dilerim! Seni kızdırdığım için özür dilerim! Ne yaptığımı bilmiyorum ama söz veriyorum bir daha yapmayacağım!" Hıçkırdı, sonra gözyaşlarına boğuldu.

Parçalar en kötü şekilde bir araya geliyor.

Fiji.

Uçak yolculuğu.

Onu soğuk bir şekilde bir kenara itmeme ve sanki fazladan bir yüküm gibi davranmam.

Onu hiç düşünmeden o küçük odaya nasıl zorla soktuğumu.

Onlarla dolu bir dünyada büyüyen bir kız için bir canavar oldum. İhtiyacı olan şövalyeydim ve onu da hayal kırıklığına uğrattım.

"Tanrım, Wills... buraya gel." Ona elimi uzattım. Kıpırdamayınca diğer elimi uzatıp sarılması için yalvarıyorum. Çünkü... öyleyim. "*Dorogaya*, lütfen. Sadece buraya gel."

Bana hızlıca bakmaya cesaret ediyor.

Sonra biraz daha ağlamak için kollarıma koşuyor, küçük yüzü göğsüme gömülüyor.

İlk başta, sadece sırtını sıvazlamak ve iyi olduğumuza dair onu rahatlatmak istedim. Ama içimden bir ses "*Bu yeterince iyi değil!*" diye homurdanıyor ve anında onu

kollarıma alıp sıkıca sarılıyorum. Ağlarken onu kucağıma alıyorum, başının üstünü öpüyorum ve duymayı hak ettiği şeyleri mırıldanıyorum.

"Sen hiçbir şey yapmadın, Willow. Hem de hiç. Her şeyi berbat eden bendim. Kötü davranan bendim ve çok üzgünüm. Hem de çok üzgünüm. Sen bunu hak etmedin. Bunların hiçbirini hak etmedin. Çok büyük bir hata yaptım ve... Tanrım, çok özür dilerim."

Evet, bu çocuk için bir f-bombası attım. Suçluluğumun ve samimiyetimin ne kadar derin olduğunu bilmesi gerek.

Willow burnunu çeker ve biraz daha hıçkırır. "Seni özledim," diye mırıldanmayı başarır.

"Ben de seni özledim." Bunu yüksek sesle söyleyince gerçekten ciddi olduğumu anlıyorum. Tatlı küçük Willow'umu özledim ve onun kahkahalarını duymayı, oyununu izlemeyi ve sadece...

Sikeyim.

Bir aile olmayı özledim.

Sahip olduklarımı ve sahip olduklarımın ne kadar iyi olduğunu anlamam için Clara'yı kaybetmem ve küçük bir kızın masum kalbini parçalamam gerekmiş olması, bu hayatı ne kadar hak ettiğimin bir kanıtı.

Ki bu da: hiç yok.

"Annemi özledim."

Kahretsin. Bu konuşmaya hazır değilim. Bırakın beni resmen parmağında oynatan bu mini-Clara'yı, kendimle bile zar zor konuşabiliyorum.

"Annem neden bensiz gitti?"

Çünkü ben bir aptalım, evlat.

Yavaşça şezlongdan kalkarken onu göğsüme daha çok bastırıyorum. "Hadi, yatma vakti geldi."

Willow itiraz etmiyor. Sadece sıcaklığıma sokuluyor ve onu solaryumdaki yatak odasına götürmeme izin veriyor. Ama onu yere bırakamadan gömleğime yapıştı. "Benimle kalır mısın? Lütfen?"

Aniden yoruldum. Uyumak istiyorum. Annesinin aniden ortadan kayboluşunun hassas ama belirsiz detayları üzerinde kararsız bir ipte yürümek istemiyorum.

Ama uyuduğundan başka kim emin olacak? Bunu her gece yapan kadından kurtulan pislik benim.

Ben de iniltimi bastırdım ve bizi hamağa yerleştirdim. Mükemmel bir seçim: rahat, sallanıyor ve ben saçlarını okşayıp yıldızları seyrederken Willow'un etrafına sardığım sıcak battaniyenin altına sokulması kolay.

Sanki bana yardım edeceklermiş gibi.

"Demmy?"

"Öyle mi?"

"Annem ne zaman eve gelecek?"

Bunun için bir cevabım olmasını gerçekten çok isterdim. "Bilmiyorum, ufaklık."

Willow bir süre bunu düşünür gibi oldu. "Ya hiç geri dönmezse?"

"Sana bunu düşündüren ne?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum." Sesi çok yumuşak ve alçak, sanki bana söylemekten korkuyormuş gibi. "Lütfen beni Martin'le geri dönmeye zorlama."

Kıpırdamadan duruyorum. Sonra, içimdeki tüm samimiyetle, ona tereddüt etmeden tutacağımı bildiğim bir söz veriyorum. "Seni oraya geri göndermeyeceğim. Ve onun seni yakalamasına asla izin vermeyeceğim."

Willow bana bakıyor. Yüzümde herhangi bir aldatma belirtisi aradığını biliyorum ve onu suçlamıyorum. Bu seferkinin farklı olduğuna inanması için çok fazla yeminimi bozdum. "Söz veriyor musun?"

Kıvrıkcık bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Yemin ederim. Ve bir *pakhan*'ın yemini bozulamayacak bir şeydir."

Daha da büyük bir yalancıdan büyük sözler. En azından bugünlerde böyle hissediyorum. Bu doğru; bir Bratva'nın *pakhan*'ı halkına yemin ettiğinde, bu yemin bozulamaz.

Liderliğimdeki kusurları kesinlikle görüyorum. Başlangıçta herhangi bir kusurum olmaması gerekiyordu ve Pavel bana Bratva'nın isyan etmeyi düşündüğünü söylediğinde çok kızmıştım. Ama korumam altındaki bir kadına verdiğim bağlılık sözünü tutamazsam, onlara hayatlarını ve geçim kaynaklarını vaat ettiğimde sözüme nasıl güvenebilirler?

Çocukla başlayabilirim. Tam bir revizyon değil ama bir başlangıç. Ve annesinin yaptığından daha iyi.

Willow göğsüme sokuluyor ve benimle birlikte yıldızları seyrediyor. "Sence annem beni özlüyor mudur?"

"Annenin seni özlediğini biliyorum." "Nasıl özlüyor?"

"O senin annen. Sen onun bebeğisin. Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyor."

Bunu çok düşünceli bir şekilde düşünüyor gibi görünüyor. Ya da uykuya dalmıştır. Ama sonra iç çekip, "Annen de seni özlüyor." diyor.

Şu anda yüzümü göremediği için çok mutluyum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü." Willow bu kelimeyi sanki ihtiyacım olan tek açıklama buymuş gibi söylüyor. "Çünkü...?"

"Çünkü senden hoşlanıyor."

Artık bunun doğru bir ifade olduğundan emin değilim. Dışarıda bir yerlerde Clara muhtemelen bastığım her santim toprağa lanet ediyordur. "Bilmiyorum, Wills. Her şeyi berbat ettim. Hem *de çok* batırdım."

"Annem, insanlar hata yaptığında onları affetmemiz gerektiğini söylüyor."

"O haklı." Hiçbir şekilde kolay değil ama o haklı. Keşke Clara'nın affını hak etmeye yaklaşabilseydim ve keşke onu nasıl bulacağımı bilseydim de en azından bunun için ona yalvarma şansım olsaydı.

Şimdi, bu konuda bir şey yapmak için çok geç olduğunda, küçük bir çocuğun bu sözlerinin istediğimden daha gerçek ve daha derin olduğunu fark ediyorum. Clara'yı çocukken affetmiş olsaydım bu karmaşanın ne kadarı önlenmiş olurdu? Ya da Tolya yapsaydı? İkimiz de yıllarımızı kin tutarak geçirdik.

Sadece hayatta kalmak isteyen, korkmuş küçük bir kıza karşı. Affetmek aklımızın ucundan bile geçmedi.

Willow dalgın bir şekilde parmağımdaki aile arması yüzükle oynuyor. "Annem seni Martin'den çok daha fazla seviyor. Yani, senden *hoşlanıyor*. Bu yüzden seni affedeceğini düşünüyorum."

Bratva'nın bir anaokulu öğrencisini yeni danışman olarak almamı pek hoş karşılayacağını sanmıyorum. Ama kahretsin, bu çocuk akıllı. Ve bu kadar genç biri için biraz fazla anlayışlı.

"Umarım öyledir," diyebildim yanıt olarak.

Yine sessizleşti. Bir kez daha, sonunda uyuduğunu düşünüyorum... ta ki başka bir soruyla tekrar ortaya çıkana kadar. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Elbette."

Willow iç geçirir. "Keşke benim babam olsaydın."

Göğsümün içinde bir şey *sertçe* sıkışıyor.

Ben baba malzemesinden yapılmadım. Vücudumda bir babalık kemiği yok. I iyi bir babanın nasıl olması gerektiğine dair iyi bir örneğim yok. Hayatım boyunca bir kez bile ebeveyn olma arzusu hissetmedim.

Ta ki bu çocukla tanışana kadar.

Kafamdan ve göğsümden taşan duyguları işlemeyi bitiremeden ağzımdan "Keşke ben de olsaydım" s ö z l e r i dökülüyor.

Willow minik kollarıyla bana sarılabilmek için dönüyor. "Sorun yok, Demmy. Seni hâlâ seviyorum."

Söyleyecek sözüm yok. Kelimelerim yok. Ayrıca gözlerimdeki ani buğudan dolayı çok iyi göremiyorum. Gökyüzünü tekrar görebilmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

"Ben de seni seviyorum

Willow." Ve bunda ciddiyim.

Çok şaşırdım ama ciddiyim. "Bana bir

hikaye anlatır mısın?"

Çocuk beni nasıl diken üstünde tutacağını biliyor, orası kesin.

"Pekâlâ." Battaniyesini tekrar üzerine örtüyorum ve o sarılırken sırtını okşuyorum.
"Ama gözlerini kapatmalısın, tamam mı?"

"Tamam."

"Söz mü?"

Gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor. "Söz veriyorum."

"Tamam." İçimi çekiyorum ve şiddet, kan ya da ailelerin mecazi ya da gerçek anlamda parçalara ayrılmasını içermeyen bir hikâye bulmaya çalışıyorum. Sonunda çocukluğumdan bir şey ortaya çıkıyor ve bunun kendi babamın bana anlattığı bir masal olduğunu fark ettiğimde daha da şaşıyorum.

Babamla ilgili *güzel* bir anım. Muhtemelen
sahip olduğum tek anı.

"Belirli bir krallıkta, belirli bir ülkede-" "*Bu ne*
anlama geliyor?"

İç çekiyorum. "Rusya'da hikayelere böyle başlarlar."

"Oh."

Hikâyeye yeniden başlamak için ağzımı açıyorum. "Belli bir-"

"Ama biz Rusya'da değiliz."

Bir iç çekiş daha. Sanırım pazarlık ettiğimden çok daha fazlasına imza attım.
"Tamam. *Bir zamanlar*, belli bir ülkedeki belli bir krallıkta yaşarmış ve yaşarmış-"

"'Dwelt' nedir?"

Zihinsel not: Temizlik malzemelerini ve baş ağrısını eziyet etmem gereken bir sonraki mahkum için saklayın. Willow'a masal anlatmaya çalışsınlar yeter. Beş dakika içinde dökülürler. "İçinde yaşamak' demek."

"Ama bunu zaten söylemiştin."

"Sanki o kişi yaşıyor ve bir evin içinde yaşıyor gibi." "Peki neden
sadece bunu söylemiyorsun?"

"Çünkü hikaye böyle başlamıyor."

"Hikayeleriniz garip başlıyor."

"Pekala evlat, işte sana bir olay örgüsü: onların da sonu tuhaf bitiyor."

Willow kıkırdıyor. Bu küçük müzikal ses, hayal kırıklığı içinde parmaklarımı kırmaya başlamak yerine beni gülümsetiyor.

"*Bir zamanlar*, belli bir ülkenin belli bir krallığında, makul fiyatlı bir kulübede yaşayan ve hayatta olan bir prenses varmış."

"Prensesler kulübelerde yaşamaz."

"Vergi sezonundaysa yaşarlar."

Willow yüzünü bana doğru buruşturdu. "Ha?"

Elimle gözlerini kapatıyorum. "Sus. Kapat gözlerini. *Bu* prenses henüz prenses olduğunu bilmiyordu. Ve bu prenses, çok güzel olmasına rağmen, çok çirkin bir adamla yaşadı. İçi de dışı da çirkin olan o adamlardan biriyle."

"Kaba olduğu için mi?"

Martin'in görüntüleri gözümün önünden geçiyor. "Aynen öyle. Çok acımasız. En kötüsü. Prensesin dışarı çıkmasından hoşlanmıyordu çünkü ne zaman dışarı çıksa diğer insanların onun ne kadar güzel olduğunu göreceğini ve onu çalmaya çalışacağını biliyordu. Prens Martin'in acımasızlığı yüzünden kaçmak istedi ama aynı zamanda çok da korkuyordu."

"Neden?"

"Dünyanın geri kalanının neye benzediğini bilmiyordu. Sadece evinin içinin nasıl olduğunu biliyordu ve bu yüzden tüm insanların çirkin adam kadar kötü olduğunu düşündü."

Yüce Tanrım, Willow gerçekten sessiz kalıyor.

"Bir gün prenses gizlice evinden çıkmış ve en yakın köye koşmuş. O günün, prensin atını sürüp krallığını görmeyi planladığı gün olduğunu bilmiyormuş."

"Prens yakışıklı mıydı?" Willow bu kez biraz daha uykulu bir şekilde sorar.

"Çok yakışıklıydı."

"Çünkü hem içi hem de dışı iyiydi."

Tanrım, keşke. "Öyle düşünmek istiyor. Her neyse, prenses ayağı takılıp prensin atının önüne düşmüş ve neredeyse eziliyormuş. Ama prens durup ona yardım etmiş ve o zaman prensesin ne kadar güzel olduğunu görmüş."

"Onu... çaldı... götürdü mü?" Uykuyla savaşıyor. İyi de mücadele ediyor ama kaybedecek.

"O istedi. Ona şatosunu, tüm altınlarını ve hazinesini göstermiş ve ne kadar güçlü olduğunu anlatmış. Ve onunla yaşamayı kabul ettiğinde, prens krallığındaki herkese kadınının ne kadar şaşırtıcı derecede güzel olduğuyla övündü. Onun böbürlenmelerini ve övünmelerini dinleyen ise ormanın kötü cadısı Baba Yaga'ymış."

"Bobby Yay Guh kim?"

"Baba Yaga hiç de güzel değilmiş. Bu yüzden prensesi kıskanıyor ve onun güzelliğini kendine istiyordu. Böylece, bir gece Baba Yaga prensi altın ve şöhret vaatleriyle oyaladı... ve sonra prensesi kaptığı gibi ormana kaçtı."

Willow'un tek tepkisi yumuşak bir onaylama mırıltısı. Ben alırım.

"Prens aşkı için ağladı ve sonra her yerde onu aramaya başladı. Baba Yaga'yı kim bulabilirdi? Cadının prensesi ormana götürdüğünü kim gördü? Hangi yöne gitti? Kimsenin bir cevabı yokmuş ama prens asla pes etmemiş. Sonunda bir gün, Baba Yaga'yı ve evini bulana kadar ormanın derinliklerine gitmeye karar vermiş. Kapıyı çaldığında, Baba Yaga'dan prensesini kendisine geri vermesini talep etmiş. Ancak bunu kabul etmesinin tek yolu, üç bilmeceyi doğru yanıtlamasıymış."

Willow'un nefes alış veriş i düzgün. Artık hikayeye tepki vermiyor; mışıl mışıl uyuduğuna eminim.

Yani... Hikayeyi kendim için toparlıyorum. Hızlıca ve birçok detayı atlayarak çünkü hala kafamda çözemediğim bazı şeyler var. "Prens tüm doğru cevapları almış ve prensesi şatosuna geri götürmüş. Ama prenses, Baba Yaga'nın kendisini kaçırmasına izin verdiği için ona kızgınmış ve bunun bir daha asla olmayacağını ona kanıtlamasını istemiş. Böylece prenses olmuş: Prens ona bir taç vermiş ve ona dünyayı vaat etmiş."

Willow'un saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve iç çekiyorum.

"Ve belli bir çöl kentindeki belli bir Bratva'daki belli bir *pakhan*'ın aksine, prens gerçekten sözünü tuttu. Prensesine dünyayı verdi ve prensesi de onu bunun için sevdi."

CLARA

Nerede olduğumu bilmiyorum.

Derin bir nefes alıp etrafımın envanterini çıkarmaya başladığımda gözlerim yavaşça loş ışığa alışıyor.

Çıplak olduğum gerçeğinden başlayarak.

Çıplağım ve canım *yanıyor. Her yerim.*

Yani... neredeyse her yerde. Neyse ki, ve gerçekten küçük bir dua ediyorum
Bunun için teşekkürler: Bacaklarımın arası ağrımıyor.

Bu, üzerinde düşünülmesi gereken tuhaf bir şey, ama Usta'nın neden bana ilaç verip bilincimi kaybettirme ihtiyacı hissettiğine dair başka bir neden düşünemiyorum. Bana tecavüz etmeyi planlamıyorsa neden tecavüz ilacı kullansın ki?

Kendimi yavaşça yukarı itiyorum ve hemen bu kadar hızlı hareket ettiğim için pişman oluyorum. Başım zonkluyor, kollarımdaki ve gövdemdeki her kas ağrıyor.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladığımda irkiliyorum. Nefes alacak enerjim olsaydı, muhtemelen nefes alırdım.

Kalçalarım çürük içinde.

Kollarım, göğüslerim ve -ağrısından oldukça eminim- kığım da öyle. Parmak izi büyüklüğünde çürükler ve diş izleriyle kaplı olmayan tek yerim karnım. Küçük iyilikler, sanırım. Ama bu gerçek beni rahatlatmak yerine dehşete düşürüyor.

Ne biliyor? Biliyor mu?

Yatağın başucundaki masanın üzerinde düzgün, erkeksi bir el yazısıyla yazılmış bir not var. *Umnitsa-Ben bazı kişisel meselelerle ilgilenmek için çağrıldım. İşimizi daha sonra bitireceğiz.*

Belki de bana dokunmamıştır? Küçük bir rahatlama, ama yine de rahatlama. Hâlâ iğrenç hissediyorum ve bu sadece duygusal düzeyde değil. Tenim yapış yapış,

ve bazı yerler nemli. Duman ve votka kokuyorum. Anlam veremediğim yerlerim kaşınıyor.

Neyle kaplı olduğumu bilmiyorum. Bilmek de *istemiyorum*.

Duş almak istiyorum.

Tanrı'ya şükür yatak odasına bitişik bir banyo var ve daha da fazlası, yapmam gereken şeyi yapmak için yalnızım. Odanın diğer ucuna geçip, lüks banyoya girdim ve duş düğmesini aradım.

Acaba suyu vücudumdaki iğrençliği yakacak kadar ısıtabilir miyim? Ve belki zihnimi de.

Oldukça sıcak suya giriyorum ve orada öylece durup buharın cam kapının üzerine yükselmesini ve aynayı hızla buğulandırmasını izliyorum.

Burada bir erkek için olduğu belli olan temel banyo malzemeleri var. Koklamak için şişelerden birini açıyorum ve Efendi'nin kokusunu hemen tanıyorum.

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Demyen'le durum farklıydı. İkimizi de arzudan çıldırtmak için vücudumu onun kokusuyla ovuyordum. Bazen de sadece kendimi daha güvende hissetmek için yapıyordum. Hatta ona daha yakın. Onun kokusuyla sarmalanmak, her zaman etrafımda olduğunu, her zaman beni kolladığını, her zaman beladan uzak durmamı sağladığını sürekli hatırlatıyordu.

Bana Willow'un güvende olduğunu hatırlattı.

Başka bir adamın vücut temizleyicisini kullanmayı kendime yediremiyorum. Özellikle ona ait bir şey değil. En azından şampuan daha genel bir naneli. Bununla başa çıkabilirim.

Keşke buhar olup uçabilseydim. Çok kolay olurdu. Artık Efendi yok. Kölelik yok. Akıl oyunları ya da gizli uyuşturucular yok. Vücudumda izler ya da çürükler olmazdı. O hasta piçin benimle işleri ne kadar ileri götürdüğünü, bu kabusu ne kadar uzatmak istediğini görmek zorunda kalmayacaktım.

Ama...

Hayır.

Hayır. Willow var.

Willow benim elimde ve onun iyiliği için bu işin sonunu getirme sorumluluğum var. Benim de içimde büyüyen bir bebek var ve ben kolay yolu seçtiğim için rahmimde acı çekmeyi ve ölmeyi hak etmiyor.

Her şeyin merkezinde, herkesin uysal küçük zavallı kızı olmaktan bıktım.

Gerekirse inadına hayatta kalacağım.

Duşumun geri kalanını bu düşünce besliyor. Vücudumun her santimini naneli şampuanla ovuyorum ve uygun saç kremiyle duruluyorum. Elbette su olması gerekenden daha sıcak ama her şeyin eriyip gittiğinden emin olmadıkça kendimi temiz hissetmeyeceğim.

Kendimi kurulamak için tatlı bir zaman ayırıyorum. Efendi'nin havlularını kullanmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum çünkü bu, vücudumu ona ait bir şeyle sardığım anlamına geliyor. Ne kadar yumuşak ve lüks hissettirdiklerinden daha da nefret ediyorum.

Suçlu sik kafalılar ve onların keten iplik numaraları da neyin nesi?

İşte orada, tüm bunlar olurken içimde yanmaya devam eden o ateş. Demyen'le bir noktada, onun saçmalıklarına katlanmaktan bıktığıma karar verdiğimde tutuşan ateş. Ya da herhangi birinin bokunu.

Banyodan çıktığımda, Usta'ya cehennem gibi bir mücadele vermek için yenilenmiş bir kararlılıkla.

Ama yatağın üzerinde aniden önüme serilen şeyi gördüğümde, o ikinci rüzgâr, yarı hüsrân yarı çaresizlik dolu bir iç çekişle ciğerlerimden hızla uçup gidiyor.

Fransız hizmetçi üniforması.

Cılız, "seksi" bir Fransız hizmetçi üniforması.

Çekmeceleri ve dolabı kontrol ediyorum ama giysi olarak kullanılabilecek başka hiçbir şey yok. Bunun bir kaza olmadığına eminim.

Sonunda giydiğimde, bu "üniformanın" benden çok Master için olduğu çok açık. Fırfırlı bloomers temelde sadece bir tanga, kığımın üstündeki kumaş tutamları ve ön taraftaki mahrem yerlerimi zar zor örtüyor. Etek ancak kalçalarımı örtecek kadar uzun ve o kadarını bile yapmıyor çünkü altındaki tül onu yanlara doğru kabarık tutuyor.

Korse, göğüslerimi yanlardan kavrayan ve onları dramatik bir şekilde yukarı ve içeri doğru bastıran bağcıklı bir korse. Öyle ki meme uçlarım korsenin üst kenarından dışarı fırlıyor ve göğüslerim dikişe doğru geriliyor.

Pembe bir kutu içindeki bu gecelikte birlikte, seçme şansımın olmadığını bildiğim bir çift Fuck Me stiletto ayakkabı da var. Ya giyeceğim ya da giyileceğim, aşağı yukarı. Bu yüzden kendimi destekliyorum, ayağıma geçiriyorum ve beş dakika boyunca dengemi sağlamaya çalışıyorum, sonunda dengemi sağlayıp tıkr tıkr kapıya doğru ilerliyorum.

Efendi'nin onu bulmamı istediği çok açık. Yoksa neden giymemi izlemek için etrafta dolanmadan bana kıyafet göndersin ki?

Onu bulmaya gitmeden önce saçımı hızlıca düzgün bir topuz haline getirip düğümlüyorum. Eğer tam bir görünüm istiyorsa, tam bir görünüm alacak.

Ustayı bulmak oldukça kolay - ilk tahminim olan oturma odası doğruydu. Üzerinde bornozdan başka bir şey olmayan deri bir koltukta oturuyor ve kalın purolarından birini tıttırıyor.

"Tam zamanında, *umnitsa*." Yaklaşmamı işaret etti, ben de yaklaştım. Yavaşça ve ayak bileklerimi düşünerek. "Endişelenmeye başlamıştım."

Yüzümü küçük bir gülümsemeye zorluyorum. İçimden bir ses, dün gecenin tekrarlanmasını istemiyorsam, onun hastalıklı oyunlarını oynamam gerektiğini söylüyor.

Karanlık ve ateşli bakışları yavaşça vücudumda geziniyor. Arkamı dönmem için eliyle bir fiske vuruyor, sonra da onayladığını mırıldanıyor. "Çok iyi, *umnitsa*. Şimdi... temizlen."

Kaşlarımın saç çizgime çarpmasına engel olamıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Beni duydunuz." Etrafımızdaki odaya rahat bir el sallıyor. "Temiz." Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum-"

"Çok basit. Hizmetçi olarak tecrüben var. Bir hizmetçiye ihtiyacım var. Giyiyorsun bir hizmetçi üniforması." Parmaklarını kanepenin kolunda gezdiriyor. "Şimdi. Temiz."

İşte o zaman yakındaki sehpanın üzerinde duran temizlik malzemeleri kovanını fark ettim. *Gerçekten* temizlik yapmamı istiyor.

Tamam mı?

Sanırım dayak yemekten, uyuşturulmaktan, damgalanmaktan ya da bu sapığın aklına gelebilecek her türlü iğrenç boktan şeyden daha iyidir. Bir şişe sprej cila ve bir bez alıp sehpayı doğru yürüdüm ve işe koyuldum.

Mobilyaları cilalamanın seksi bir yanı yok. Temizleyiciyi bir beze sıkın, ovalayın, tekrarlayın.

Ama Usta'nın inlemesi ve bana bakışı, bunun onun için bir oyun olduğunu anlamamı sağlıyor - dar kıyafetlerle eğilmemi ve ona sürekli kıvrımlarımı göstermemi içeren bir oyun.

Gerçekten iyi bir cilalama işi yapmaktan ziyade bir işten diğerine hızla geçmeye odaklanıyorum. Belki de mobilya cilalamak başlamak için en iyi yer değildi, çünkü buna ihtiyaç duyan neredeyse her şey eğilmemi gerektiriyor.

Ustanın iniltisini duyduğumda başka bir sehpayı siliyordum. Ve sonra elinin deriye çarpma sesini. Tekrar tekrar.

Neden dönüp baktığımı bilmiyorum. Gerçekten bakmak istemiyorum. Ama sanırım açık sözlülüğüne ve cesaretine şaşırdım ve tahminimin doğru olup olmadığını görmek için biraz da meraklandım.

Öyle de oldu: bornozunu kenara çekti ve şu anda önümde penisini açıkça okşuyor.

"Temizliğe devam et." Usta devam etmem için başını sallıyor. Ben dönerken hızını yavaşlatıyor, gözlerinde takdirle dudaklarını yalıyor. "Hiçbir noktayı kaçırma."

Korku omurgamı titretiyor ve ilk masayı daha sert fıralıyorum. Bu noktada göğüslerimin dışarı fırlaması umurumda değil; tek istediğim bu işi bitirip beni rahat bırakması.

Ama beş dakika bile geçmeden iri elinin omzuma yapıştığını hissediyorum.

Ve gözümü kırpmaya fırsat bulamadan dizlerimin üzerine çöktüm.

Usta aynı elini topuzumun etrafında yumrukluyor ve başımı geriye çekerek ona bakmamı sağlıyor. Bana doğru çevirdiği diğer elinde sikini tutuyor.

"Seçme şansın var, *umnitsa*." Saçlarımı sıkıca kavraması aksini söylüyor. "O güzel ağzını açıp beni ne kadar iyi emdiğini bana gösterebilirsin. Ya da ben senin için o güzel ağzını açıp seni kendim boğabilirim. Hangisi olsun?"

"Evet, efendim." Yavaşça göz kırpyorum, ona ne kadar tatlı ve uysal olabileceğimi göstermek için elimden geleni yapıyorum. Eğer istediği buysa, onun mükemmel yaşayan fuckdoll'u.

Onaylarcasına homurdanıyor ve başımı geriye itiyor. "İyice aç, umni-"

"Efendim?"

Usta nefesinin altında bir küfür tıslıyor. "Ne var?" diye çıkışıyor davetsiz misafire, neyse ki kapı aralığında uzakta duruyor ve bize bakmıyor.

"Size bir telefon var, efendim." "Çok meşgulüm-"

"Acil efendim. İsteğiniz üzerine mi?" Adamın söyleyiş şekli, sanki Üstat'tan bir şey yapmasını söylediğini hatırlamasını istiyor, böylece hecelemesine gerek kalmıyor.

Usta adama ters ters bakıyor, bir yandan saçlarımı okşarken bir yandan da yavaşça sikini okşuyor. Sonra, sanki kafasının içinde bir ışık düğmesi açılmış gibi, derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Pekâlâ. Telefonu çalışma odamda alacağım."

Adam başını sallar ve hızla oradan ayrılır.

Usta derin bir iç çekiyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Korkarım sizi bir kez daha yalnız bırakmak zorundayım. Ama hata yapmayın: Bunu bitirmek için geri döneceğim."

Söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyor ama az önceki adam kapı aralığından içeri girerek Efendi'ye gizlice telefon görüşmesini hatırlatıyor. Usta homurdanıyor, ama yumuşuyor ve çıkarken üzerimden geçebilmek için beni sertçe yere itiyor.

Başka bir adam hızla yaklaşıyor, beni kolumdan tutup tanımadığım bir koridora götürüyor. Tek kelime etmiyor ve bana bakmıyor. Bu iki şey için de minnettar mıyım bilmiyorum. En azından çok kaba değil mi?

İlk ikisinden farklı bir yatak odasına tıkıldım. İkisinden de çok daha küçük ama yine de duşlu, makul büyüklükte bir banyo var.

Daha birkaç saat önce bir tane içtiğimi biliyorum. Şimdiden tekrar sıcak bir tane içmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

DEMYEN

Çayımızı dolduran geyşayı izliyorum. Ne kadarı göstermelik, ne kadarı gerçek diye düşünmeden edemiyorum. Kostüm takılar ve ucuz makyaj yapan normal bir garson mu?

Ya da Raizo'nun içki servisinin çok ötesine geçen "görevleri" olan kölelerinden biri mi?

Raizo, ben fırsat bulamadan sessizliği bozarak, "Ben her zaman sake içmeyi tercih etmişimdir," diyor. "Ama sanırım en iyisi çay, gün ortasında olduğumuz için."

"Aklını başında tutsan iyi olur." Alaycı bir gülümseme sunuyorum ve çay fincanımı ona doğru kaldırıyorum. "Basit bir hata yüzünden tökezlediğini görmek istemem."

Bana ihanet etmek gibi, seni aptal orospu çocuğu.

Buluşmak için ısrar eden bendim ve rahatlamamız, yemek sipariş etmemiz ve en azından birbirimizi öldürmek üzere değilmişiz gibi davranmamız için çok halka açık bir yer seçtim: Raizo'nun masum turistler ve masum çalışanlarla dolu sevgili çayevi. Burası onun konfor alanı ve kumarhanemin ana katının beni kontrol ettiği gibi onu da kontrol altında tutan birkaç yerden biri.

Temel kural: suç işini yasal işinizden uzak tutun, böylece her zaman bir yedek işiniz olur.

Böylece polisler ölümleri araştırırken etrafı koklamaya gelmiyorlar.

Raizo bana gülümsüyor. Kurt gibi hissettiriyor. "Clara artık aramızda olmadığına göre işler nasıl gidiyor? Daha rahat olabiliyor musun?"

"Bunu sorman komik." Devam etmeden önce çayımdan rahatlatıcı bir yudum alıyorum. "Daha fazla dinlenmeyi planlıyordum ama sonra biri depomu havaya uçurmaya ve birkaç adamımı öldürmeye karar verdi."

"Tanrım, iyi misin?" Raizo kaşlarını çattı. Onu daha önce de blöf yaparken görmüştüm ve bu konuda pek iyi olduğu söylenemez. Bu da bir istisna değil.

Lanet olsun. Clara haklıydı.

"Çok kızgınım, Raizo." Çay fincanımı dikkatlice yere bıraktım. "Bunu bana olduğu kadar adamlarıma da yapana kızgınım."

Çay fincanını sahte bir selamla bana doğru kaldırıyor. "O piçi bulmana içelim. Ya da kaltağı, sanırım. Her kimlerse."

Saçmalık. Yavaşça göz kırpıyorum. Şimdi olması hiç olmamasından iyidir. "Saldırıları hakkında bir şey biliyor olamazsın, değil mi? Tabiri caizse, kulaktan kulağa."

Raizo fincanını salyangoz hızıyla indiriyor, gözleri bana dikilmiş. "Benim hakkımda bu kadar iyi düşündüğünüz için onur duydum," diyor sonunda. "Ama aslında bu şehirde olup biten her şey hakkında her şeyi bilmiyorum."

"Kendini hafife alma dostum. Vegas'ın her yerinde gözlerin ve kulakların var. Ve ellerin."

Kıkırdıyor ama buna bir an bile inanmıyorum. Çok zorlama. Fazla teatral. "Greg kadar değil. Şu anda aramız pek iyi değil, bu yüzden onun peşinden kendin gitmen gerekecek."

"Polisle dost olduğunuzu bilmiyordum," diyorum sakince. "Değilim."

Şimdi gözlerimi ona dikme sırası bende. "Oh, ama bence öylesin. Dedektif Everett, küçük çırağıyla birlikte müzayedede idi. Onları ben davet etmedim. Umarım sana sorun çıkarmamışlardır."

Raizo omuz silkerek çayını yudumlar. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Zaten Marty'ye iyi bir dayak atmak için hep bir bahane aramışımdır."

Arkama yaslanıp kara kara düşünüyorum. Bunu bilerek mi yapıyor? Yoksa gerçekten ne kadar çok bilgiyi ifşa ettiğinin farkında değil mi?

Bir yanımda hâlâ Clara'nın kendini kurtarmak için her konuda yalan söylediği inatçı fikrine tutunmak istiyor. Çünkü bu beni, onu Raizo'ya ve onun sapkın açık artırmalarına kaptırdığım için duyduğum suçluluk duygusundan kurtaracaktı.

Ama Yakuza lordunun sürekli verdiği pek de ince olmayan ipuçlarını kaçırmak için kr, sağır ve beyin zrl olmak gerekir. *Neler olduğunu biliyor.*

Telefonum çaldığında blfn görmek ve belki de sonunda Raizo'nun kolunu bu alçak masanın üzerinde kırarak kendi itibarımı riske atmak üzereydim.

Konuşmamız gerek.

Dişlerim gıcırdamaya başladı. Ne istiyor? *Hayır, gerçekten bilmiyoruz.*

Bana küstahlık etme, evlat. Sana göstermem gereken bir şey var.

Bu bir telefon görüşmesi olabilir gibi geliyor

OLEG: *Güven bana, gelmezsen kendinden nefret edeceksin.*

Ona güven. Sanki. Bu yıllardır yaptığı en komik şakaydı. Tamam. Ama yalnız gelmeyeceğim.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Raizo onu ilgilendiren bir şeymiş gibi soruyor. Bu konuda agresif davranmıyor, sadece... meraklı.

"Sadece birkaç aile," diyorum rahat bir i çekişle. "Eve dönmeden önce arayı kapatmak için plan yapmaya çalışıyorlar."

Raizo gülümser ve başını sallar. "Oleg'i yıllardır görmedim. Ona benden selam söyle, olur mu?"

Birdenbire tüm vücudumla duraksamam, Raizo'nun kozunu ortaya koymasından değil de yazacak yeni bir şey bulmaya çalışmamdan kaynaklanıyormuş gibi davranıyorum.

Kimse babamın ülkede olduğunu bilmiyor. Kendi Bratva'sı bile. Peki *Raizo* nereden biliyor?

"Kesinlikle." Bir kez daha imzam haline gelmiş glmsemelerimden birini takınıyorum. "Eminim eski bir dostundan haber almaktan mutlu olacaktır."

O: *78. ve 5. caddedeki malikanem.*

Raizo ayını bitiriyor ve bir pirinç keki atıştırıyor. "Eskiden en iyi mşterilerimden b i r i y d i . Hâlâ da yle. Sadece bu kadar sık değil."

Kendi iç tepkilerime bir tür maske olarak gözlerimi telefonumun ekranından ayırmıyorum. Çünkü şu anda zihnim babamla ilgili olasılıklar arasında dönüp duruyor. "Son açık artırmanızı kaçırmış olması çok kötü."

"Oh, oradaydı."

"Onu kokteyl partisinde görmedim."

Raizo kıkırdar. "Onu bilirsin. Onun zevkleri için her şey çok özel olmak zorunda. Davetiyesini verirken çok nazıkçe ifade ettiği gibi, asla 'ayaktakımına karışmak' istemez."

"Ve sen beni uyarmayı düşünmedin mi?" Yavaş ve derin nefesler alıyorum ve öfkeyle kaynıyormuşum gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Raizo omuz silkiyor. "Aile meseleleriniz beni ilgilendirmez."

"Değil mi?"

İşte bu, aramızdaki uzun zamandır gecikmiş gibi hissettiren çekişme. Raizo bana bakıyor, yüzü okunmuyor. Ben de aynı ifadeyle karşılık veriyorum, ikimiz de karşımızdakinin yüzümüzdeki çatlakları görmesini istemiyoruz.

Hareket
etmiyoruz.

Konuşmuyoruz.

Tek fark, gözlerinde korku var.

Korku ve işin bittiğine dair yuvarlanan bir farkındalık; perde kenara çekildi. Onun peşindeyim. Artık benden saklanamaz.

"Her halükarda," diyorum sessizliği bozmak için, "benim için koşma vakti. İş toplantıları falan. Çay için teşekkürler."

Sessizliği ilk bozan kişi kaybeden kişidir. Bunu biliyorum ve onun da bildiğini biliyorum. Bu küçük zaferi hissetmesini, hayatımın tüm farklı yönleri üzerindeki kontrolünün ortaya çıkmasıyla sarsıldığımı düşünmesini istiyorum. Babam, düşmanlarım, kadını.

İşte bu son kısım beni ön kapıda tereddüt ettiriyor.

Çünkü o benim için öyleydi. Clara benim kadınımdı. Bunu göremeyecek ya da kabul edemeyecek kadar aptal ve kördüm, ama benim verdiğimden çok daha iyi muameleyi hak eden bir ilişkimiz vardı.

Ve lanet olası *Raizo* orada oturmuş, sanki onu kollarımdan koparıp dünyanın öbür ucundaki bir canavara satmamış gibi sakince çayını yudumluyor.

Yumruklarım sıkıldı.

Yapabilirdim. Geri dönüp onu fena benzetebilirdim. İki kolunu da kırabilir ve Yakuza'sı mekânı basmadan önce o kendini beğenmiş suratını hibachi'nin üzerinde dağılayabilirim.

Cebimdeki telefonumun titreşimi beni aptalca bir şey yapmaktan kurtarıyor. "Ne?"

"Mesaj atmak yerine aramam gerektiğini hissettim." Pavel'in kaşlarının kalkıklığı telefondan duyulabiliyor. "Her şey yolunda mı?"

Ön kapıdan içeri omuz atıyorum ve vurulmuş sinirlerimi yatıştırmak için mahallenin etrafında bir yürüyüş yapmaya karar veriyorum. "Clara haklıydı-Raizo bir şeylerin peşinde. Onu indirmeden önce ne kadar ileri gittiğini bilmem gerek."

Pavel alçak sesle ıslık çalar. "Vay canına. Tamam, ne buldun? Elimden geleni yapacağım."

"Oleg'i biliyor. Oleg'in şehirde olduğunu biliyor ve görünüşe göre Sevgili Babacığım müzayedede onur konuğuymuş. Bana söylemeyi düşünmemiş. Ya da belki bilerek söylememeye karar verdi."

Pavel'in tarafında uzun, ağır bir duraklama olur. Sonra, "Sence..."

"Migrenim tutmadan ne düşüneceğimi bilemiyorum. Oleg ile başlayalım ve bu ikisinin ne kadar samimi olduğunu görelim. Oh, ve sen de benimle ziyarete geliyorsun."

"Oh. Çok güzel." Pavel'in sesinden azımsanmayacak bir alaycılık damlıyor. "Bir şişe şarap getireyim mi?"

"Sadece zehirliyse."

Pavel kıkırdar. "O pisliği ben temizlemeyeceğim. Bana adresi gönder, seninle orada buluşalım."

CLARA

"Aç."

İçimi tutuyorum ve dediğini yapıyorum, bakışlarımı yere indirirken itaatkâr bir şekilde ağzımı açıyorum. Tek üzümü dudaklarımın arasına bastırıyor ve ben de isteksizce alıyorum. En azından homurdanarak onaylaması, bir iki dakika daha elinin tersiyle vurmasından kurtulacağım anlamına geliyor.

Ve en azından bu sefer halının üzerinde diz çökmüyorum. Dizlerim kızarıp çiğleşmeye başladı ve sanırım Usta fark etti çünkü en son ayakta durduğumda kaşlarını çattı. Bana bir şişe losyon fırlatıp "bu boku düzeltmemi" söyledikten sonra, o zamandan beri diz çöktürmedi.

Bugün bana yakası dantel süslemeli ipeksi bir sabahlık giydirdi, o kadar aşağı iniyor ki bunun örtünme sayılacağından emin değilim. Etek ucu popo yanaklarımı zar zor örtüyor ve tabii ki iç çamaşırı giymeme izin yok.

Efendi her zaman "müsait" olmamı istiyor. Ve beni henüz yatağa atmamış olsa da, her anın O *An* olabileceğine dair sürekli tehditlerle bana eziyet etmekten büyük zevk alıyor.

Şu anki gibi. Ustanın eli kalçamda dans ediyor, aşağı yukarı, yukarı aşağı. Diğer eliyle bana üzüm yedirmeye devam ediyor. Özellikle sulu bir ısırıktan meyve suyu damladığında, Usta yakınımı eğiliyor ve başparmağını yol boyunca sürüklüyor.

"Bugün özel bir misafirimiz gelecek." Usta ağzıma bir üzüm daha attı. "En iyi şekilde davranmanı istiyorum."

"Evet, Efendim." Sesimi yumuşak tutuyorum. İşbirliğinden başka bir şey yapmanın faydası yok; bana güvenmesine ihtiyacım var. Kaçmaya çalışmak için çok erken ama bir kez güven belirtileri göstermeye başladığında...

Ne kadar ileri gideceğini görmek için beklemeyeceğim. Tehlikede olan çok şey ve buradan defolup gitmemi bekleyen çok fazla insan var.

"Ondan yardım istemeyi aklından bile geçirme. Bu dünyada seni kurtaracak son kişi o."

En iyi kararına rağmen, vücudum hareketsiz kalıyor. Bu adam zihnimi nasıl okuyacağını biliyor mu? Az önce kaçmayı düşündüğümü biliyor muydu?

Usta'nın boştaki eli kabaca çenemden tutuyor ve bakışlarımı onunkiyle buluşturmak için yukarı çekiyor. Kızgın değil ama oyun oynayacak hali de yok. Çenemdeki tutuşu acı verici bir seviyeye kadar sıkılaşıyor. Birkaç dakika içinde çürükler oluşacağından eminim.

"Şimdi beni dinle, *umnitsa*. O sana yardım etmeyecek. Kimse sana yardım etmeyecek. Sen bana aitsin ve kimse benden çalmaya cesaret edemez. Eğer ona yanlış bir şekilde göz kırparsan, seni yere atmaktan ve onun önünde çiğ çiğ sikmekten çekinmem. Ve sonra belki, eğer kibarca sorarsa, seni de becermesine izin veririm."

İçimi saran korku ürpertisini gizleyemiyorum. Bu onun yüzünü hastalıklı bir gülümsemeye dönüştürüyor. Sırf bunu yapmak için bahanesi olsun diye beni yaramazlık yaparken hayal ettiğini anlamak zor değil ve eminim "misafiri" de en az kendisi kadar korkunçtur.

Kaçmak için bir an bile şansım olmadan önce bu cehenneme daha ne kadar katlanmam gerekecek?

"Bana zarar vermesine izin verecek misin?"

Usta bana seçenekleri değerlendiriyormuş gibi bakıyor. Gözlerini indirerek derinleşen göğüs dekolteme bakıyor. "Bütün adamlarım tehlikelidir. Ama bugün gelecek olan en kötüsü. Acımasız, kalpsiz ve izin verirsem seni öldürmekte tereddüt etmeyecek. Tabii sana merhamet çılgınlıkları attırmanın tadını iyice çıkardıktan sonra."

Titremesini engellemek için dudağımı ısıırıyorum. Ona inanıyorum. Arkadaşları hakkında doğruyu söylediğini bilecek kadar çok şey gördüm.

Efendi rahatlar ve kıkırdar. "Ama bu tatlı am için o kadar para ödedim ki, onu huysuz bir çocuğun öfkesi yüzünden kaybedecek değilim. Seni öldürmesine izin vermeyeceğim, *umnitsa*. Ama benimle uğraşırsan, ölmek için bana yalvarana kadar canını yakmasına izin veririm."

Gözlerimi indiriyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, Efendim."

"Aferin kızıma." Ayağa kalktı. "O zaman hazırlanmanın vakti geldi. Birazdan burada olur."

Yavaş ve sabit nefesler. Düşüncelerimi düzene sokabilmek ve göremeyecek kadar korktuğum için kaçma şansımı kaybetmemek için yavaş ve sabit nefesler almaya devam etmem gerekiyor.

Usta'nın arkadaşlarının kim olduğunu bilmiyorum. Ama müzayededeki işlemine bakarak, muhtemelen Raizo'nun kontrol için uğradığını tahmin edebilirim.

Ya da daha kötüsü, hâlâ tadına bakmak isteyen diğer teklif sahiplerinden biri.

DEMYEN

Babamı mümkün olduğunca uzun süre görmemek için, işleri kontrol etmek üzere villa yerleşkesine geri dönüyorum.

Ben geldiğimde Willow hâlâ okuldaydı ama bu muhtemelen en iyisi. Güvende ve emniyette olduğundan emin olmak için hayatında ayarlamam gereken birkaç şey var ve son birkaç haftada yeterince sarsıldı. Her şey yerli yerine oturana ve geçişler sorunsuz bir şekilde yapılana kadar onu yeni değişikliklerle üzmeyeceğim.

Ana evden avluya doğru yürüdüğümde, Birinci Aşama'nın iyi bir şekilde devam ettiğini görüyorum.

Roxy bir Mai Tai yudumluyor, şüphesiz Bambi'nin Clara'ya olan taleplerini yatıştırmak için verdiği bir barış teklifi. O ve Bambi derin bir tartışmaya dalmış, Bambi'nin tablet ekranında bir şeyler karıştırırken başlarını öne eğmişlerdir.

Yaklaştığımı duydukları anda ikisi de sandalyelerinden kayarak sakince bana doğru yürüyorlar.

Roxy'nin tokadı beklediğimden *çok* daha sertti.

"Seni orospu çocuğu," diye tıslıyor bana. Bambi ona uyarıcı bir bakış fırlatıyor ve onu geri çekmeye çalışıyor, ama o gözlerini benden kaçırmadan yardımcımı silkeliyor. "Onu güvende tutman gerekiyordu! Onu *koruman* gerekiyordu!"

Bu kadınlar benim sonum olacak. Taşınmaz, sarsılmaz bir mafya patronu olmam gerekiyordu ama bunun yerine bir metre boyundaki bir laboratuvar teknisyeni tarafından kıcıma tekme yiyorum.

Ve onu yerine koymayacağım. Çünkü onun gazabını hak ediyorum.

"Özür dilerim-"

"Özür mü diliyorsun?!" Roxy güler ve öfkeden neredeyse iki katına çıkar. "*Üzgün müsün?! Ne biçim bir mazeret bu-*"

"Dikkatli ol," diye usulca uyarıyor Bambi.

Roxy homurdanır. "Bunu *ona* söyle. Bunca güç, bunca kaynak, bunca adam ve sen Clara'mın kaçırılmasını engelleyemedin mi? Burada ne tür operasyonlar yürütüyorsunuz?"

Bambi'ye bakıyorum, yine tabletinde bir şeyler karıştırıyor. *Kaçırılmış mı?* Böyle mi düşünüyor? Bu, Roxy'nin neden bana sadece tokat attığını ve şu anda gözlerimi sivri bir kaşıkla oymaya çalışmadığını açıklıyor.

"Onu bulup eve getirmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Bambi hızla bana bakıyor ve yüzünde hızla gizlenen şaşkınlık ifadesini kaçırmıyorum.

Tamam. Belki de bu konuda çok proaktif olamadım.

Ama az önce söylediğim şeyde ciddiyim: Clara'yı bulmak ve eve getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

O zamana kadar Roxy'nin yardımına ihtiyacım var.

"Mesele şu ki," diyorum ona dönerken, "onu alan kişinin çocukların iyiliğini umursamadığına dair oldukça iyi bir önsezim var. Benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün ama ben o küçük kızı seviyorum." Her şeyi daha da netleştirmek için Willow'un yatak odasını işaret ediyorum.

Roxy bana karşı olan öfkesinde tereddüt ediyor gibi görünüyor. Hatta kimden bahsettiğimi görünce bir adım geri çekildi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Willow'a yardım et."

"Kesinlikle varım, ama..."

"Ama?"

Omuz silkerek alay ediyor. "Tamamen tükendim, dostum. Evimi gördün. I Bırakın başkasını, kendimi bile zor doyuruyorum. I-"

"Para konusunda endişelenmene gerek yok," diye onu rahatlatıyorum. "Willow söz konusu olduğunda asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. O da öyle, hatta

büyüdükten sonra."

Bu kararı Clara'yı kaybettikten bir gün sonra aldım. Onun satışından elde ettiğim tüm para lanetli gibi geliyor; kendi cebimde yanarken ve bana günahlarımı hatırlatırken rahat edemem.

Ancak her şeyini Willow'a vermek, ona bakan kişinin *Clara* olması anlamına geliyor. Eğitimini, evini, kıyafetlerini ve bir gün kariyerini ya da kendi ailesini *Clara* ödüyor.

Şu anda *Clara*, ben Willow'u kaçırın pisliğin peşine düşerken kimsenin onu bulamayacağından emin oluyor.

Roxy'nin kaşları neredeyse saç çizgisine değiyor. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum mu? Ya da neden?"

"Hayır. Ama Willow'u alıp güvenli olana kadar saklaman gerekiyor." "Bu da Vegas'tan ayrılmak demek," diye ekliyor Bambi. "Onu Martin'den uzak tut."

"Tamamdır." Roxy bunu kabul etmekte tereddüt etmez. Ama sonra kaşlarını çatar. "İşimi bırakmak zorunda kalacağım, değil mi?"

Başımı salladım. "En iyisi bu. Seni Las Vegas Polisi'yle başını derde sokmaktan kurtarır ve Willow'a sürekli göz kulak olabilirsin. Kendi masrafların da karşılanacak elbette."

"Elbette." Roxy iç çeker ve parmaklarını arka ceplerine sokar. "Peki o zaman. Sanırım Reno'da daire aramaya başlamalıyım."

Bambi tabletinden birkaç şeyi tuşluyor. "Colorado'da sizin için güvenli bir ev hazırlayacağız. Breckenridge yakınlarında özel bir yer." Bana bakıyor. "Mako az önce uçuşta onlara eşlik edeceğini doğruladı. Dönüşümlü nöbet için üç kişi daha topluyor."

"Güzel." Başımı salladım. "Willow için her şeyin birebir kopyalarının hazır olduğundan emin ol ki geçiş süreci o kadar yoğun olmasın. Ve Roxy, ikinizin de ihtiyacı olan bir şey olursa bana haber ver." Bana nasıl ulaşacağını bilmesi için numarasına hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Roxy ise sessizliğini koruyor. Bambi'yle benim aramda bakışıp duruyor ve önceki sözlerini yediği izlenimine kapılıyorum. Ve tokadı.

Güzel.

Çünkü insanlar benim dünyamla ve kendi dünyamla oynarken ben öylece oturup parmaklarımı oynatmıyorum. Benim olana el uzatanlara karşı sıfır tolerans politikam var.

Bir aptallık anından sonra kendime gelmem bir dakika sürse bile.

"Yani... Ben sadece... yapacağım..." Başparmağıyla Willow'un odasına doğru gittiğini işaret ediyor ki bu benim için sorun değil. Çocuğun neyi sevdiği, yanında ne getireceği, nasıl bir yaşam tarzına alıştığı konusunda öğrenmesi gereken çok şey var.

Clara'yı bulamasam bile Willow'u hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu dünyada en iyisini, hayatında en iyisini hak ediyor ve bunu vermek için yanında olamasam bile, her zaman buna sahip olduğundan emin olacağım.

Bambi bana bakmıyor ama yine de kaşlarının zarif bir kavis çizdiğini görüyorum. "Bu savaşa gideceğimiz anlamına mı geliyor?"

Hemen cevap vermiyorum. "Hayır" olduğu için değil, ama bunu yüksek sesle duymak şimdiye kadar hissetmediğim bir ağırlık kattığı için.

Eğer bunu yaparsak, Clara'nın izini sürme sözümü yerine getirirsem ve öfkemi onu kaçırandan çıkarırsam, bunun başka bir Bratva, mafya ya da Raizo'nun geniş konuk listesi göz önüne alındığında küçük bir ülke ile tam bir savaşla sonuçlanma ihtimali çok yüksek.

Raizo'nun bu işe karışması Yakuza ile savaşın kesinleştiği anlamına geliyor. Babamla başka karanlık işlere bulaşmış olsun ya da olmasın, onunla bir hesabım var.

Bambi'nin sorusuna evet yanıtı vermenin adamlarımın hayatını tehlikeye atmak anlamına geldiğini bildiğim için iç çekiyorum. Ama aynı zamanda, Clara Everett'in uğruna dünyayı yakıp kül etmeye değer olduğunu da çabucak keşfettim.

Ve eğer Bambi'nin beklenti dolu yüzü, Pavel'in sürekli raporları ve Bratva'mın genel morali herhangi bir gösterge ise, yürekten katılıyor gibi görünüyorlar.

"Evet." Cebimden telefonumu çıkarıp Pavel'in numarasını arıyorum. "Öyle."

Sonunda Bambi yüzünü kaldırıp bana yıllardır gördüğüm en büyük sırıtışı yaptı. "Zamanı gelmişti."

DEMYEN

Ofisten çıkar çıkmaz Pavel yanıma geliyor. "Savaş yolunda olmana sevindim, çünkü bulduğum şey hoşuna gitmeyecek."

Dişlerimi sıkıyorum ve kendime -avucumun içine giren araba anahtarlarım aracılığıyla- burada dövülüp toz haline getirilmeye degecek hiç kimsenin ve hiçbir şeyin olmadığını hatırlatıyorum. En iyisi bu enerjiyi hak edenlere saklamak.

Oleg gibi.

Raizo gibi.

Martin gibi.

Greg gibi.

"Ateş et."

Bir nefes üflüyor ve garajın yan kapısını benim için açık tutuyor. "Oleg *bir süredir* ülkedeydi. İki yıl olmasa bile en az bir yıldan bahsediyorum, kim bilir hangi arka sokakta ne yapıyordu-"

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyor musun?"

Pavel bana sinirli bir bakış fırlatıyor ve hemen ardından bu bakışını siliyor. "Kendi izlerini örtmekte oldukça iyisin. Babanın ne kadar kolay olmasını bekliyordun?"

Homurdanıyorum. "Tamam, devam et. Devam et."

"Hala kazıyoruz, hala rüşvet dağıtıyoruz ve Salt Lake City'de kızdırdığı bir grup Mormonla zayıf bir nokta buldum."

Beni güldürmesinden nefret ediyorum. "Siktiğimin rakamları. Ne söyleyeceklerdi?"

"İsa'ya ihtiyacı olduğunu."

Gözlerimi deviriyorum ve Rezvani'nin yolcu tarafına geçiyorum; en iyisi Pavel'in daha sakın bir kafaya sahip olduğu için direksiyona geçmesine izin vermek.

Zihnimi olabildiğince boşaltmak için bu yolculuğa ihtiyacım olacak. Uzun zamandır kendimi bu kadar gergin hissetmemiştim ve çocukluk kâbuslarımın başrol oyuncusuyla yüzleşirken dengesiz olmayı göze alamam.

Babam bir şeylerin peşinde. Her zaman öyleydi, hep öyleydi ama Tolya ve ben Michael Little ile her şey boka sarana kadar genellikle onun işlerinin nabzını tutuyorduk. Oleg Rusya'ya gitmek için gemiyi terk ettiğinde, yaptığı hiçbir şey beni, Tolya'yı ya da Bratva'daki herhangi birini etkilemedi.

Yani on beş yıl kadar bir süredir "gözden ırak, gönülden ırak".

Pavel bizi garajdan çıkarıp uzun araba yolundan aşağı indirirken, "Herhalde onlarla bir barda karşılaşmamıştır," diye homurdanıyorum.

"Aslında birinden tökezleyerek çıktı. 'İçki, ter ve kötü kararlar koktuğunu' söylediler. Onun için dua etmeye ve inancını sormaya çalışmışlar ama o onlara dinlerini nereye sokacaklarını söylemiş ve birkaç yumruk sallamış. Tutuklanmamasının tek nedeni suç duyurusunda bulunmak istememeleriydi."

"Yapmalıydılar. Bizi tüm bu dertten kurtarırlardı." "Evet, işte buradayız."

İşte buradayız, gerçekten de, görmek isteyeceğim son kişiye doğru gidiyoruz. Bak. "Başka ne bulmayı başardınız? Banka kayıtları?"

Pavel başını sallıyor. "Sadece birkaç tane, ama hâlâ araştırıyoruz. İkimiz de parayı çeşitli kanallardan aktardığını biliyoruz ama birkaç offshore hesabın içinde bir adam bulmayı başardım." Duraklıyor. "Cayman Adaları'nda çok fazla faaliyet var. Geçenlerde tek bir işlemde nakit olarak bir ton para çekti."

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar?"

"Milyonlar. Onlarca milyon. Söyleyebileceğimiz en iyi şey, kırk ila altmış milyon dolar arasında, Amerikalı. Ve bu sadece birkaç hafta önceydi."

"Müzayededen önce mi?"

Pavel gizlice nefesini içine çekiyor, ama ben yine de duyuyorum. Müzayede onun için hassas bir konu çünkü benim onun üzerindeki konumum ne olursa olsun, Clara'yı oraya götürdüğüm ve kendi deyimiyle "içine atılmayı hak etmediği" bir dünyada kaybettiği için beni suçluyor.

Sadece bir kez başını sallıyor ve ellerini direksiyon simidi üzerinde ayarlıyor. "Kısa bir süre önce."

Raizo, Oleg'in de katıldığını söyledi. "Tek bir satın alma mı düşünüyoruz? Ya da..."

"Hong Kong'daki hesaplarında bulduğumuz bir başka anormallik de bu."

Şaşkınlıkla ona bakmak için bakışlarımı kırbaçladım. "Hong Kong'u hackledin mi?"

Pavel alay eder. "Keşke. Hayır, içeride başkasına iyilik borcu olan birini tanıyan bir adamım var, ben de... bir kardeşime yardım ettim. O da bana yardım etti."

Devam etmesi için elimi salladım.

Sırıttırıyor. "Hong Kong'daki adamımız Oleg'in son on yılın büyük bir bölümünde oldukça kârlı işler yaptığını söylüyor. Para çekme ve yatırma işlemleri alım ve satım işlemleriyle dengeli ve tutarlı. Yüz binlerle ifade edilse de, işin antikadan daha büyük olduğuna eminiz. Oleg Anavatan'da her ne yapıyorsa, aşağı yukarı haftada ortalama on milyon kâr elde ediyor."

Bu kadar çok ürünü, bu fiyata, *bu* kadar kolay iten aklıma gelen tek bir karaborsa sektörü var. "Son zamanlarda Raizo'ya kadın tedarik edip etmediğini biliyor muyuz?"

Pavel başını sallıyor. "Amerika'dan öğrendiğimiz kadarıyla Oleg buraya başka bir şey için gelmiş." Yine tereddüt ediyor. "Ama Rusya'da, Ukrayna'da, hatta Bosna'da duyduklarımıza göre..."

Kendini bırakıp pencereden dışarı bakması beni geriyor. "Ne?"

"Bu..." İç çekiyor. "Şey, kesinlikle o olduğu doğrulanmadı, bu yüzden... bunu aklınızda bulundurun."

"Ama...?"

"Ama bu kesinlikle onun yapacağı bir şeye benziyor. Kendi 'ürünüyle' sınırsız bir deneyim yaşamak için yüksek ücretler ödeyen belli bir müşteri kitlesine hitap ediyor."

Çenem düşüyor ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Sınırsız deneyim," diye tekrarlıyorum, çoğunlukla kendi kendime.

"Sanırım boşlukları doldurmamı istemezsiniz." "Hayır."

Ve yapmamasını tercih ederim. Oleg'in deri ticaretinde "hayır" demek bir seçenek değil.

Kendi işimin yol boyunca her noktada devre dışı bırakma fırsatları var. Eskortlarım istedikleri gibi çalışırlar, istedikleri deneyimleri vermekte veya vermemekte özgürdürler. Onlar da arkalarında Bratva'nın gücünün olduğunu biliyorlar - yaramazlık yapan bir müşteri kadınlarımdan herhangi birine el kaldırdığı anda, o elin artık eskisi kadar iyi çalışmadığını çabucak anlıyorlar.

Pavel'in tarif ettiği şey insan kaçakçılığının bambaşka bir seviyesi. Bu, insan ahlaksızlığının karanlığına kadar inen tarafı. Çılgınlıkları yutmak için inşa edilmiş duvarları olan beton odalarda gerçekleşen türden.

Kendi etimden ve kanımdan olan birinin böyle bir şeyle ilişkilendirilmesi düşüncesi midemi bulandırıyor. Daha da kötüsü, böyle bir şeye *katılan* birinin soyundan geliyor olabilirim.

"Hayatta kalma oranı nedir?" Cevabı neredeyse hiç istemiyorum. Büyük bir sayı hayal edeyim ve gerçek olması için dua edeyim.

Pavel yola bakıyor, uzun ve tedirgin edici bir süre sessiz kalıyor. "On." "Yüzde mi?"

"On *kadın*. Toplam." Bana bir bakış attı. "Yapabildiğimiz Bul. *Khozyain*'in bir kızı eline geçirdiğinde bir daha asla görmediği oldukça iyi biliniyor."

"O zaman 10'u açıkla."

"Dördü sakat, biri ampute, ikisi belden aşağısı felçli ve üçü Avrupa'daki akıl hastanelerinde kalıcı olarak ikamet ediyor."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Onu öldüreceğim. Bunu zaten istiyordum -Oleg Zakrevsky hayatımda ölüm cezasını hak edecek kadar zarar verdi. Ama içimden bir ses, o kadınların onun ellerinde acı çektiğini düşündükçe haklı bir öfkeyle kükrüyor. Eskortlarımdan birine sırtından vuran bir sosyetenin parmaklarını kolayca kırıyorsam, kurbanlarını kurtarmak için neden kendi babamı kolayca öldürmeyeyim?

"Bu *Khozyain* denen adamın Oleg olduğunun tam olarak doğrulanamadığını söylemişsiniz."

Pavel bana bir bakış daha attı. "Ördeğe benziyorsa ve ördek gibi ses çıkarıyorsa, at olmadığı kesindir, dostum."

Ortamı bir nebze de olsa yumuşatma çabasını takdir ediyorum. Ama işe yaramadı. Tek düşünebildiğim, Oleg'in böylesine aşağılık bir davranışı kendi evimde sürdürmeye nasıl cüret edebileceği.

Ve tek merak ettiğim, müzayedede gördüğüm hangi zavallı kadının şimdi onun merhametine kaldığı.

Yolun geri kalanında Mojave'ye bakarak, babamın hastalıklı sapkınlıkları hakkında konuşmaya devam edemeyerek ve devam etmek istemeyerek kendimi bırakıyorum.

Raizo kendisinin de sınırsız bir alana girdiğini belirtti, bu da onları daha zengin ve daha güçlü kılacak bir şey üzerinde birlikte çalıştıklarını tahmin etmenin zor olmadığı anlamına geliyor.

Kimsenin özlemeyeceği, isimsiz kurbanların sırtına inşa edilmiş aşağılık bir şey.

Las Vegas'ın dış sınırını aştığımızda, telefonumu almak için koltuğumda kayıyorum ve Bambi'ye bir mesaj yazmaya başlıyorum. "İçeri girmeden önce Mako'ya söyle, Roxy'yi alıp Willow'u okuldan alsın ve Reno'daki güvenli evimize götürsün. Öngörülebilir bir gelecekte gözümüz kulağımız Oleg'in üzerinde olana kadar geri gelmelerine izin vermeyin."

Pavel başını sallar. "Anladım."

Sadece birkaç saat olabilir ama bildiğim kadarıyla bir gece de kalabilir. Willow'u bu canavarların yakınında istemiyorum ve dünyamdaki varlığını Raizo'nun bildiğinden daha fazla öğrenmelerini istemiyorum.

Her şeyden önce, hangi yöne giderlerse gitsinler o orospu çocuklarından on adım önde olacağımdan emin olacağım.

Kırmam gereken parmaklarım var.

DEMYEN

İlk defa babam beni şaşırttı.

Bir üst geçidin altındaki rutubetli bir izbede ya da çarşafalarını görünce aşılarımı yenileme isteği uyandıran köhne bir otelde kalmasını beklediğimden değil. Sadece arnavut kaldırımli bir araba yolundan geçip bir şirket yöneticisi, karısı ve iki buçuk sümüklü çocuğa aitmiş gibi görünen sakın bir malikâneye varmayı beklemiyordum.

Lanet olası pencerelerde bir dizi çiçek kutusu bile var.

Stratejik açıdan bakıldığında mantıklı. Kimse böyle bir evde olanlardan şüphelenmeyecektir. Erzak ve toplantılar için The Strip'e yeterince yakın ve Oleg'in gerektiğinde hızlı ve temiz bir kaçış yapabilmesi için şehrin diğer ucuna yeterince yakın.

Ve çimenliğin büyüklüğü, meraklı gözlerin görecektik hiçbir şeyi olmadığı anlamına gelir.

Babamı kurnazlığından dolayı suçlayamam. Ben kendiminkini bir *yerden* alıyorum ve bunun annem olmadığı kesin.

Pavel ve ben fuayede sessiz bir uşak tarafından karşılandık. Ne yapacağımızı biliyoruz.

-Silah yok, bıçak yok, bomba yok. Bu, aile işlerini görüşmek üzere yapılan barışçıl bir toplantıdır.

Ayrıca, Oleg Zakrevsky'yi öldürmek için silaha ihtiyacım yok. İş başa düşerse, çıplak ellerimle kafasını kırabilirim.

Hayatımda gördüğüm en dar Fransız hizmetçi üniformasını giymiş genç bir kadın bizi oturma odası gibi görünen bir yere açılan büyük bir kemerin altında karşılıyor.

"Beni takip ederseniz, beyler," diyor çok yumuşak bir sesle, "sizi bahçesine götürmekle görevlendirildim."

Pavel ona sıcak bir şekilde gülümsüyor ve yolu göstermesi için başını sallıyor. O yerçekimine meydan okuyan merdivenlerde kayıp bileğini ya da boynunu kırmaması bir mucize.

Topuklular.

İkinci bakışta bana Clara'ya villamdaki kokteyl partisinde giydirdiğim topuklu ayakkabıları hatırlatıyor.

Midem bulanıyor.

"Hizmetçiyi" oturma odasından, rustik bir şekilde özenle hazırlanmış yemek odasına ve avlu gibi görünen bir bahçeye kadar takip ediyoruz. Bir şezlongda oturmuş, meyveli bir kokteyl yudumlayan ve dizinde başka bir açık saçık kadınla gülen Oleg'dir.

Cayman Adaları'ndan gelen on milyonlarca doların tam olarak buraya gittiğine bahse girerim: şarap, kadınlar ve lüks konaklama.

Oleg arkasını dönüp bize bakma zahmetine katlanmadan, "Sonunda gelebilmeniz ne güzel," diyor.

"Yapmam gereken birkaç iş vardı."

"Ve Pavel, oğlum..." Oleg nihayet arkasını döndüğünde, sanki tam karşısında durmuyormuşum gibi delici bakışlarını Pavel'e diyor. "Çok uzun zaman oldu! Bak nasıl da büyümüşsün!"

O gittiğinde biz çocuktuk diye ikimize de patronluk taslayamaz. Pav'ın anında sinirlendiğini söyleyebilirim ama hem bana hem de yaşlı Zakrevsky'ye duyduğu saygıdan dolayı sessizliğini koruyor.

Ben ise aralarına girip sabırsızlıkla kollarımı kavuşturuyorum. "Ben buradayım. Meşgulüm, o yüzden bunu hızlıca halletmeliyiz. Ne konuşmak istiyorsunuz?"

Oleg derin bir iç çeker ve kadını kucağından iterek ayağa kalkmasını sağlar. Kesinlikle obez değil, ama onu bu açıdan izlerken yıllar içinde aldığı fazla kilolar kesinlikle göze çarpıyor.

Güzel. Demek ki daha yavaş.

"Her zaman böyle acelecisin." Bana sinirli ve küçümseyici bir el salladı, kokteylini yüksek sesle höpürdeterek bitirdi. "Kendi babana bir iki saat ayıramayacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

Onun şişmiş kıkına beş dakika ayıramayacağım gibi sert bir cevap vermek istiyorum. Ama kendime hatırlatmak zorundayım: Ona ihtiyacım var.

Gardiyan. Neyin peşinde olduğunu öğrenmeliyim, özellikle de Raizo söz konusuysa.

Ben de aynı fikirdeymiş gibi davranıyor ve şarap kadehinin sapının yeterince sert bir darbeye kafatasını delip delemeyeceğini merak *etmeyen* müşfik bir evlat rolü oynuyorum. "Yeni sevkiyatlar geliyor ve biri en büyük depomu havaya uçurdu. Biraz gerginim."

"Bah. Bektan güvenliğı işe alırsan olacağı budur."

Pavel ağırlığını ayaklarının arasında kaydırıyor, bu Oleg'in önünde vereceğı tek kızgınlık işareti. Adama bizden üstün olduğunu düşünerek böbürlenmesi için bir bahane vermekten daha iyisini biliyoruz; bunu bizim yardımımız ya da davetimiz olmadan yapacak.

"Her neyse." Oleg şu anda sessizce kenarda duran iki kadını işaret ediyor. "Satış için eğittiğim yeni kazanımlar. Son mahsulden en uslu iki tanesi, ama bodrumda çok umut verici görünen altı tane daha var."

Oleg'in yavaş adımlarıyla evin içine doğru ilerlerken Pavel'e bir bakış atıyorum. Bana çok ince ve hızlı bir şekilde başını sallıyor: Fırsat verilirse, o kadınları kurtarmak için ne yapabileceğimize bakacağız.

Eskiden olsa, tanımadığım ya da kişisel hissem olmayan insanlar umurumda olmazdı. Ama Clara'dan sonra, müzayededen sonra, her şeyden sonra.

Tanık olduğum şeylerin görüntüleri hafızama kazınmışken uyumakta yeterince zorlanıyorum.

"İmparatorluğumuzu genişletmek için büyük bir fırsatımız var," diye devam ediyor Oleg. "Rusya ve eyaletler arasında, normal cironun en az üç katına ulaşacağımızı tahmin ediyoruz."

Bizi deri koltuklar, etrafı saran deri bir kanep ve koyu maun masalarla döşenmiş bir çalışma odasına götürüyor. Geyik boynuzları düz ekran bir eğlence sistemini çevreleyen taş duvarı süslüyor ve kül tablalarının abanozdan oyulduğundan eminim.

Burası onun en sevdiği oda olmalı. Erkeksi bir abartı çalışması.

Oturmamız için kanepeyi işaret ediyor ve gururlu bir iç çekişle bir koltuğa yerleşiyor. Birkaç Rusça küfürden sonra, sabahlıklı yeni bir kadın sessizce ona içinde yanan bir puro ve bir bardak votka bulunan bir tepsi getiriyor.

Tepsi yanına bırakıldığında homurdanıyor, sonra başparmağıyla ona işaret ediyor. "Sen de ister misin?"

"Affedersiniz?"

"Bu kızın ruhunu sikinden emebilecek bir ağzı var." Kızın kışına şaplak atıyor ve kız inleyince sırtıyor. "Yine de sikişmesi için biraz çalışmaya ihtiyacı var. Ona sert bir sikiş hakkında bir iki şey öğretebileceğini düşündüm."

Belli belirsiz ama titriyor. Ondan -ve benden- ne kadar korktuğunu göstermemek için elinden geleni yaptığını görebiliyorum.

İlgisizmiş gibi davranıyorum ve ona bakmamayı tercih ediyorum, her ne kadar benimle güvende olduğunu bilmesini istesem de. Hiçbir zaman satın alınmış zevklerden hoşlanmadım ve sektöre karşı toleransım hızla düşüyor.

"Ben böyle iyiyim." Elimi savuşturuyorum, o da bunu gitme işareti olarak algılıyor. "Odaklanmam gerekiyor. Ve avın heyecanını tercih ederim."

"Boşalmış bir penis, temiz bir kafadır. Ama sen bilirsin." Oleg içkisinden büyük bir yudum alıyor ve sandalyesinde daha da rahatlıyor. "Güneybatı pazarına yayılan deri ticaretinde bir yer edindim ve bu ilk kadınlar iyi para getirirken, seçkin müşteriler için tedarikçiler olarak itibarımızı artıracak."

Burnumu tiksintiyle kıvırmamak için kendimi zor tutuyorum. "'Seçkin müşteriler' mi?"

Oleg omuz silkiyor ve purosundan bir nefes çekiyor. "Yeni bölgelere açılmak her zaman en iyisidir. Rusya'nın oligarşisinde yüksek tabakanın nerede olduğunu bulduğumda, para su gibi akmaya başladı. Neden Amerika'ya girmeyeyim diye düşündüm. Aynı başarıyı oğlumun Bratva'sına da getireyim."

"Ben gayet iyiyim, Otets."

"*Seni* kastetmedim," diye alay ediyor Oleg.

Onu daha yakından inceliyorum. *Ne planlıyor?* "Benim bilmediğim başka bir oğlun var mı? Çünkü Tolya ömür boyu hapis cezasını çekiyor. Kaçıyor

Bana sorarsanız, seçenekler."

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum. Tolya da uzun süre hapiste kalmayacak."

Koltuğa yaslanıyorum ve ağırlığının altında gıcırdayan deriyi dinliyorum. "Devam et."

Oleg votkasından bir yudum alıp purosunu tüttürmeye devam ederken halinden oldukça memnun görünüyor. "İkimiz de bu soruşturmanın başından beri berbat olduğunu biliyoruz. Tolya o deponun yakınında bile değildi. Kanıtlar yerleştirilmişti ve her şey Las Vegas Polisi tarafından ailemizin altını oymak için hazırlanmış bir plandı."

Pavel'e bir kez daha bakıyorum. Oleg *kesinlikle* Tolya'yla konuşmuyordu. Ya da Tolya bilgi konusunda ona benim kadar güveniyor: yüzde sıfır.

"İtiraf etmeliyim ki, o küçük kaltağı babasının gözü önünde öldürmeyi hayal ederdim."

Clara'dan bahsedildiğinde başımı döndürmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Şu anda bile aniden ona karşı korumacı hissetmiyormuşum gibi davranmak daha da fazla öz kontrol gerektiriyor.

"Gerçekten mi?" diye mümkün olduğunca rahat bir şekilde soruyorum.

Oleg omuz silkerek başını sallar. "Neden olmasın? Kaltak kürsüde yalan söyledi ve oğlumu hapse attı. Ve bunu yapmak için de sevgili babasını kullandı."

Clara ve onun çocukluk tanıklığı hakkında benzer atıp tutmalar yaptığımda etrafımdaki herkesin duyduklarını duymaya başlıyorum.

Bu çok saçma.

Ben de buruk bir kahkahanın ağzımdan kaçmasına izin verdim. "O bir *çocukt*u. On yaşında bile değil ve bir çocuğun ailemize karşı ne tür bir kini olabilir ki? Sanki o küçük kız bir suç dehasıymış gibi konuşuyorsun. Kişisel bir kan davası varmış gibi."

Oleg sanki benim için çok açık olması gerekiyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Yardım aldı! Babasının kim olduğunu unutacak kadar mı önemsiyorsun kendi kardeşini?"

"Unutmadım, Otets. Sadece bütün bir cinayet soruşturmasının kusurlarını gerçek bir *çocuğun* üzerine yıkacak kadar aptal değilim."

Artık. Artık yeterince aptal değilim.

"Ses tonuna dikkat et, evlat." Oleg gözlerini bana dikti. "Burada oturup beni istediğin kadar yargılayabilirsin ama Tolya'yı hapisten çıkaracak olan benim. Senin lanet olası bir şansın vardı. Başaramadın." İç geçiriyor ve purosunun külünü savuruyor. "Ama sanırım bu tamamen senin hatan değil. Bratva'yı sana bırakmamalıydım. Bu kadar genç yaşta omuzlarında çok fazla yük var. Zaten hiçbir zaman liderlik etmek için yaratılmamıştın."

Dişlerimi sıkarak gülümsemeye çalışıyorum. "Evet, işte buradayız."

Kıkırdıyor. "İşte buradayız. Birkaç hafta sonra Tolya burada bizimle olacak ve o zaman nihayet rahatlayabilirsin."

Başımı bir yana eğerken aynı gülümseme şimdi çıplak dişlerimin üzerinde uzanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Oleg bir kahkaha atıyor ve bana delirmişim gibi bakıyor. "Ne yani, her şeyi kendine saklamayı planlamıyorsun, değil mi? Çalıştırdığın Tolya'nın Bratva'sı. Yaşadığın ev onun evi. Onu dışarı çıkardığımda, her şey ona geri dönecek."

Pavel gelişigüzel boğazını temizliyor. Bu bana soğukkanlılığımı korumam gerektiğini hatırlatıyor.

Bu iyi bir şey çünkü baba katili olmama beş saniye kaldı, sonuçları ne olursa olsun.

"Sanırım başka bir ev düşünüyorsun," diye karşılık veriyorum, sesimden sahte bir güler yüz damlıyor. "Ayrıca, Everett meselesini çoktan hallettim."

Homurdanıyor. "Pek sayılmaz. Bırak kardeşini, eğer sende benim *vorlarımdan* birinin testis metanetinin yarısı olsaydı, Greg Everett şimdiye çoktan toprak uykusuna yatmış olurdu. Küçük orospu kızı da onunla birlikte."

Azı dişlerim birbirine sürtünmeye başladı. "Bu işler zaman alır."

"Oh, biliyorum. En azından, Bratva'mdan ve girişimimden çok fazla zaman çalan küçük yan projen hakkında her şeyi biliyorum."

Daha dik oturuyorum. Tüm numaralar ve maskeler düşüyor. Ani bir farkındalıkla, kesinlikle onun hakkında konuştuğunun farkına vardığımda sinir uçlarım

Clara.

Ve bana bir şey yapmış gibi gülümsüyor. Varlığının her zerresiyle nefret edeceğim bir şey.

"İtiraf etmeliyim ki ilk başta çok kızmıştım." Votkasının son bardağını da deviriyor ve memnun bir iç çekişle dudaklarını birbirine vuruyor. "*Cidden mi?*" diye düşünüp durdum. *Şu kaltağı harcayın gitsin!* Ondan kurtul ve kardeşine yardım etmeye geri dön! Ama sonra..." Oleg kocaman sırıtıyor ve şakacı bir şekilde parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Ne yaptığını fark ettim. Seni sinsi köpek. Planındaki tek sorun ne kadar uzun sürdüğüydü. Ben de sana yardım edebileceğimi düşündüm."

Pavel'in yanımda gerildiğini hissediyorum.

Oleg kapıda duran bir muhafıza eliyle işaret ediyor. "Onu içeri getirin."

Hayır. Hayır. Bu mümkün değil.

"Dediğim gibi, Tolya'yı sadece birkaç hafta içinde çıkaracağım. O kaltağa boyun eğdirmek ne kadar sürerse o kadar."

Kanım sadece soğuk akıyor, donuyor da.

Bu yüzden arkamdan odaya giren tanıdık ayak seslerini duyduğumda arkamı dönemiyorum.

Oleg'in sırıtışı yüzünü yarmakla tehdit ediyor. "Ve onu her lanet olası gün kırmaktan zevk alıyorum." Elini kalçasının arkasında gezdiriyor ve kalçasıyla birleştiği noktada sıkıyor. "Öyle değil mi, *umnitsa?*"

Kalbim boğazımda. *Clara... lütfen...*

Ama başını kaldırıp bana bakmıyor ve yürek parçalayan bir sesle "Evet, Efendim" diye fısıldıyor.

CLARA

Efendi bana beklenen misafirinden bahsettiğinde inanamayacağım kadar korkmuştum. Sadece yaptığı tehditler yüzünden değil, bu evdeki tek kölenin ben olmadığımı ilk kez açıkladığı için de.

Onu henüz becermeyen bir tek ben varım.

Bu yüzden adamlarından biri beni odamdan alıp ona getirdiğinde, dürüst olmak gerekirse ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bir seks partisine mi katılacaktım? Diğer köleleriyle birlikte hastalıklı, ahlaksız bir et şölenine katılmaya zorlanacak mıydım? İş arkadaşlarıyla? Beni yere atıp kırdığı an bu mu olacaktı, hem de seyircilerin önünde?

Tüm bu farklı olasılıklar...

Yine de bunların hiçbiri beni Demyen'i -ve Pavell'i- Efendi'nin en sevdiği kanepede otururken görmenin şokuna hazırlamadı.

"Bu neredeyse haksızlık, değil mi?" Usta yüksek sesle düşünüyor, beni döndürmek ve misafirlerine göstermek için kalçalarımın bastırıyor. "Böylesine iğrenç yalanlar söyleyen birinin büyüüp bu kadar güzel olabilmesi."

Demyen'in tek tepkisi ilgisiz bir homurtu.

Ve şimdi, mantıklı geliyor. Usta beni uyarmıştı. *Ondan yardım istemek gibi bir fikre kapılma. Bu dünyada sana yardım edecek son kişi o.*

Beni Raizo'ya satan Demyen'di, o da beni Usta'ya sattı. Sanırım "kalite güvencesi" dışında başka bir nedenle burada değil.

Onun ihaneti yüzünden ölen parçam artık umursanmayacak kadar uzakta.

Umudun ölmesine izin vermeyi reddeden yanımda -bütün bunların bir şekilde büyük bir hata olduğunu, bunun sadece bir kâbus olduğunu, Demyen'in beni hâlâ sevebileceğini umut eden yanımda- bir topun içine kıvrılıp ağlamak istiyor.

Kahretsin. Gözyaşlarımın şimdiden gözlerimi yaktığını hissediyorum.

Bu gülünç derecede dar hizmetçi kıyafetini giymemin de bir faydası yok. İlk başta neredeyse Demyen'in gözlerinin içine bakmamı istediğini düşünecektim... ama bu kesinlikle benim açımdan bir hataydı. Bırakın yüzümü, zar zor gizlediğim göğüslerime bakmak için bile bakışlarını kaldırmıyor.

Onun yerine, sanırım kalçalarımın etrafındaki küçük eteği inceliyor.

"Onu buraya getirdiğim anda becermek için çok istekliydim ama..." Usta kıkırdar. "İşleri uzatmak çok daha eğlenceli oldu. Onu yavaş yavaş alıştıırın. Başladığımızda tam bir cehennem kedisiydi ama gördüğünüz gibi..."

Kucağına vurduğunda koşmak istiyorum. En yakın pencereden atlayıp *kaçmak* istiyorum.

Ama bunun yerine, orijinal oyun planıma sadık kalıyorum ve onun dediğini yapıyorum. Tansiyon yüksekken onun öfkesini test etmek istemiyorum. Kendimi dikkatlice kucağına bırakıyorum.

Efendi beni sergiliyor. Sanki övünmek istediği bir kupaymışım gibi.

Ve Demyen orada öylece oturup bana bakıyor. Bana bakıyor.

Benden nefret ediyordu.

"Greg Everett'i henüz öldürmemiş olmamın nedeni de bu." Usta yavaşça Ellerini kalçama koydu. "Ne yapabileceğimi gördüğünde yüzündeki ifadenin tadını çıkaracağım."

Oh, Tanrım. Bu hasta piçin planladığı şey bu mu? İkimize de aynı anda işkence edebilmek için babamı mı kaçırıyor? Eğer durum buysa, gerçekten hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

Ya da onun bunu görmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalmama izin verip vermeyeceğimi.

Demyen, Usta'nın tırnaklarıyla tenimde bıraktığı izleri izliyor, soluk kırmızı izler uyluklarımın iç kısımlarındaki birkaç koyu çürüğe katılıyor. "İtiraf etmeliyim ki beni hayal kırıklığına uğrattın," diyor.

Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyor, sadece... ilgisiz.

Usta'nın elleri durdu. Sadece bir anlığına, ama biraz afalladığını anlamama yetecek kadar uzun bir süre. "Oh?"

"Tüm gücünüz, tüm kaynaklarınız, tüm istihbaratınız... ve Everett üzerinde tek bir çizik bile olmadan ortalıkta dolaşıyor." Demyen omzunu silkiyor. "En azından *senden* bir şey yok."

"Kendini rahat hissetmesini sağlamalıyız. Kendinden emin. Bu şekilde, halıyı altından çektiğimde... Daha iyi, anladın mı?"

Dürüst olmak gerekirse, babama ne olacağı umurumda değil. Beni bulmak için hiçbir girişimde bulunmadı, tıpkı Demyen'in evinde kaybolduğumda olduğu gibi. Güç, kaynak ve istihbarattan bahsetmişken, *dedektif* babamın elinde bunlardan bolca var.

Ama kendi kızının kayboluşunu araştırmaya zahmet edemiyor mu?

Muhtemelen tam olarak nerede olduğumu biliyordur. Ama Meridian'ın o küçük odasında söylenen ve yapılan her şey yüzünden muhtemelen umurunda bile değil.

Ya da daha büyük olasılıkla?

Usta konusunda denemeyecek kadar korkak.

Efendi'nin sesine hiç dikkat etmeden devam etmesine izin verdim. Burada geçirdiğim süre boyunca, istediğini almasına, istediğini yapmasına izin vermenin ve fırsat buldukça dikkatimi dağıtmanın daha iyi olduğunu öğrendim.

Bu durumda, dikkatimi dağıtmak Demyen'in, benim Demyen'im, sadece birkaç adım ötemde, yanımda oturduğu gerçeğini görmezden gelmeme de yardımcı oluyor.

Ve hiçbir şey yapmıyor. Hiçbir şey

söylemiyor. Sadece bakıyor.

Belki yeterince uzaklaşırsam Fiji'ye geri dönebilirim. Anıların içinde yüzerim Sıcak, güneşli kumsallar ve masmavi dalgalar... Kumdan kaleler yaparken Willow'un kahkahaları... Hayatım boyunca gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen tepedeki yıldız örtüsü...

Ve Demyen. Yanımda. Beni şefkatiyle sardı. Adını koyamadığında bile beni sevgisiyle sarmaladı. Tutmaya niyetli olduğu sözleri fısıldıyordu.

Bir insanın nasıl tamamen farklı iki insan haline gelebildiği akıllara durgunluk veriyor. Fiji'deki Demyen, kanepede oturup Usta'nın anlattıklarını dinleyen Demyen'den kelimenin tam anlamıyla dünyalar kadar farklı.

Fiji'ye gitmeden önce villa yerleşkesindeki Demyen bile farklıydı. Çelişkili görünse de hâlâ komikti. Eğlenceli. Düşünceli. Merhametliydi. Ve Willow onu bunun için seviyordu.

Hayır. Onu düşünme. Şu anda düşünme.

Zihnimi başka bir yöne gitmeye zorluyorum çünkü ona bakması gereken adama bakarken tatlı bebeğimi merak etmeye başlarsam.

Pavel'e hızlı bir bakış atıyorum. Bambi aracılığıyla Willow'u Demyen'den koruyacağına söz vermişti. Her ne kadar bana değil de başka bir yere bakıyor olsa da, Demyen'in beni satın alan adamla dostça sohbet ettiğini görünce onun da benim kadar şaşırdığını tahmin ediyorum.

Beni kim yaraladı.

Çok daha kötüsünü yapmak için planları olan biri.

Ustanın elleri aniden karnımın alt kısmında geziniyor. Bu dokunuş beni düşüncelerimden koparıyor.

"Sanırım bu en tatlı intikam olacak," diyor büyük bir elini aslında rahmim olan şeyin üzerinde gezdirirken. "Onun içine bir bebek yerleştirdiğimi gördüğünde yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyor musun? Ve onu taşımasını da sağlayacağım. İyi bir tohumu asla ziyan etme, özellikle de kadın üremek için yaratılmışsa."

Yüzümden kan akıyor. Efendi'nin burnunun dibinde bir sırrı kelimenin tam anlamıyla taşımak, gerçeği örtbas etmek için şehvetine güvenmek başka bir şey.

Onun bunu istediğini duymak başka bir şey, hem de doğmamış çocuğumun *gerçek* babasının önünde.

Demyen tepki vermiyor. Bir anlığına kaşları seğiriyor ama bu bir şey ifade etmiyor. Düz bir çizgi haline gelen dudağının hızlıca kıvrılması da öyle. Bana ne olacağı gerçekten umurunda olsaydı şimdiye kadar bir şeyler söylerdi.

"Bunu ister miydin?" Ustanın sesi gıdıklanmış gibi. "Elbette bir piç olacak. Ama Zakrevsky kanı hala Zakrevsky kanıdır ve yeni küçük kardeşinize iyi davranacağınızı biliyorum."

DEMYEN

Oleg ve ben tamamen farklı iki konuşma yapıyoruz. Tolya'yı kurtarmak ve tüm LVPD'den, mahkeme adalet sisteminden ve yeni kişisel seks oyuncağından intikam almak için yaptığı ana plan hakkında övünmeye odaklanmıştı.

Onun lanet parmaklarını elinden koparmamaya odaklandım.

Vücudumdaki her bir kasın bu tekil kısıtlama eylemi nedeniyle yaptığı egzersiz göz önüne alındığında, şimdiye kadar tişörtümden terlemediğime şaşırdım.

Beni Oleg'e saldırmaktan alıkoyan tek şey, Pavel'in gizli sinyal kodlarımızdan birini kullanarak sayıca çok az olduğumuzu bana bildirmesi ve bunu denememe bile izin vermemesi.

Başka bir şeye odaklanmalıyım. Clara'nın burada olduğu gerçeği gibi. Tam burada, tam önümde.

Hala Vegas'ta. Hala kendi sahasında.

Ve gerçek evime düşündüğümde çok daha yakın.

Rahatlama damarlarımdan taşıyor ve neredeyse bunalıyorum. Gerçekten bayılabiliyorum. Ama bunu burada riske atamam, bu yüzden yine atış sinirlerimi dengeleyecek ve beni o anın içinde tutacak başka bir şey buluyorum.

Uyluklarının iç kısımlarında benek benek olmuş parmak izi şeklindeki çürükler gibi. Derisine bantlanmış bandaj. Ve ona sahipmiş gibi dokunmaya devam etmesi. Sanki onun benim için kim olduğunun, benim için ne ifade ettiğinin tam olarak farkında değilmiş gibi...

Onun için ne kadar ödediği umurumda değil, o ona ait değil. Clara Everett

benim.

"Bunu ister miydin?" Oleg bana hastalıklı bir neşeyle soruyor. "Elbette bir piç olacak. Ama Zakrevsky kanı hala Zakrevsky kanıdır ve biliyorum ki

Yeni küçük kardeşinize iyi davranın."

Pavel yanımdaki koltuğunda kayıyor. Bu bana Oleg'in ses tellerini göğüs kafesinden koparmanın aslında şu anda yapılacak en iyi hareket olmadığını hatırlatmanın bir yolu.

İkimiz de bunu yapmam için yaşlı adamı tutacağını bilsek bile.

Oleg cevap vermemi bekliyor. Ne söyleyeceğim? Clara'yı ya da kendimi hemen tehlikeye atmayacak ne söyleyebilirim?

Kendimi omuz silkmeye ve kanepede arkama yaslanmaya zorluyorum. "Kahretsin dostum, ne yaptığın umurumda değil."

Oleg bana bakıyor. Ona bana güvenmemesi için hiçbir sebep vermiyorum ama hiçbir şey onun aşırı şüpheli bir adam olmasını engelleyemez ya da engelleyemeyecek. Belki *de fazla* rahat davranıyorum, özellikle de Clara ile aramızda özel bir şey olduğunu bildiğini ima ettiğinden beri.

Daha doğrusu biz yaptık.

Oleg aniden Clara'yı kucağından öyle bir itiyor ki Clara dizlerinin üzerine sertçe yere düşüyor ve hafif bir acı çığlığı atıyor.

Bu ses beni neredeyse koltuktan kaldırıp onun yanına götürüyordu. Ama yapamam. Eğer üçümüz de buradan canlı çıkacaksak yapamam.

Bir elini kabaca kızın saçlarına atıyor ve başını geriye doğru çekiyor. "Şimdi fark ettim ki *umnitsa*, misafirimizi doğru düzgün karşılamamışsın. Ve o senin eski bir arkadaşın!" Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve kızın alt dudağını okşuyor. "Eminim o güzel ağzınla yeniden tanışmak ister."

Hoşuma gitmiyor ama kabul ediyorum. Onu bana yaklaştırmak ve ondan uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ama sonra Oleg başını tekrar sertçe geriye çekiyor ve boştaki eliyle pantolonunun fermuarını karıştırıyor. "Bir daha düşündüm de, neden ona buradayken öğrendiğin her şeyi göstermiyoruz?"

İki şey var.

Bir: Babamın fermuarlarla ilgili hiçbir parçasını görmek istemiyorum.

İkincisi: Eğer söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyorsa, yine de kurşunu ısırarak zorunda kalabilirim.  onu hadım edeceğim.

Clara aniden bana baktı, gözlerinde saf dehşet vardı. Dudakları titriyor. O kadar hafıftı ki, ağzından "lütfen" kelimesinin çıktığını görüp görmediğimi bile bilmiyorum.

Yine de sorun değil. Buna ihtiyaı yok.

Bunu kafasını boynuzlara geçirerek bitirmeme üç saniye kaldı.

Ona burada olduğumu, yanında olduğumu ve onu desteklediğimi anlatmaya çalışıyorum. Her şey yoluna girecek. Onu bu canavarla bırakmayacağım.

Ama ben yapamadan o başka tarafa bakıyor. Yüzü düşüyor ve vücuduna ürpertici bir teslimiyet duygusu yerleşiyor. Korku ve öfkemden dolayı, açık artırma öncesine göre çok daha zayıflamıştı.

Lanet olsun, Clara.

Sana ne yapıyor böyle?

Oleg'e bakıyorum. Eğlenmiş gibi görünmüyor. Aslında neredeyse sıkılmış. "Hiç eğlenceli değilsin. Siktir git," diye homurdanıyor ve ayağını kızın omzuna doğru sertçe itiyor.

Clara ilk düşüşünü elleriyle kırıyor, ancak Oleg'in tekmesi onu tamamen yere yığılmaya zorluyor.

Kalkmasına yardım etmek için öne doğru eğilmeye başlıyorum, ama Pavel boğazını hafifçe temizleyerek beni durduruyor.

Parmaklarım yumruk oldu. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamak beni içten içe ldryor. Onu güvenli bir yere götürüp sonra da geri gelip ona elini sürmeye cüret eden adamın ağzını burnunu kıramamam.

Yapacağım. Çok yakında.

Ama şimdilik oturup beklemek zorundayım.

Clara yavaşça kendini yukarı çekiyor. Denge için sehpaye yaslandığında kollarının nasıl titrediğini ya da kaburgalarının bir tarafını gerdiğinde acıyla nasıl yüzünü buruşturduğunu zlemiyorum.

Bana bakmaktan kaçınıyor. Ayağa kalkarken ayaklarıma bile bakmıyor, onun yerine yüz hatlarında aynı boş teslimiyetle orta mesafeye bakıyor.

Bu, Oleg ya da adamlarının bana yapabileceği her şeyden daha çok acıtıyor. "Siktir git dedim!" Oleg tersledi.

Clara irkilir. Sonra koşarak uzaklaşıyor, her adımda kendi içine doğru büzülüyor. Omzunun üzerinden gizlice arkasına bakmaya bile çalışmıyor.

Kalbimde öfkenin hemen yanında büyüyen bir sızı var.

Kadın gittikten sonra Oleg gözlerini deviriyor. "Bazen bu kadar masrafa değip değmediğini sorguluyorum."

Bu doğru. Oleg onun için teklif verdi. Bunca zamandır izini sürmeye çalıştığım 50 milyon dolarlık pislik o.

Bu da her şeyin ötesinde, Rusya'daki iş anlaşmalarının gerçekten başarılı olduğu anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki, onu indirirken hata yaparsam, muhtemelen benden çok daha fazla kaynağa, bağlantıya ve müttefike sahip.

Çünkü onu öldüreceğim. Bu kesin.

Sadece ilk seferde doğru yaptığımdan emin olmalıyım. Tek atış, tek ölüm. Eğer iskalarsam, kazanamayacağım bir savaş başlatma riskini alırım.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. Her şeyden çok komplo kuruyormuşum gibi geliyor. "İtiraf etmeliyim ki, burada yaptıkların oldukça etkileyici. Diğer kızların o kadar iyi olmadığını söylemiyorum ama... Elli milyon dolar mı? Tek bir kadın için mi? Bu kadar parayı nereden buldun?"

Oleg sadece omuz silkiyor. "O özel bir vaka. Her kuruşuna değer. Tolya'nın özgürlüğünü sağlamak için yapmayacağım şey, gitmeyeceğim yer yok. İfadesini geri alması için onu becermek sadece bir yan bonus. Onu öldürmek ise pastanın üzerindeki krema olur."

"Yani planın bu mu? Gerçeği ondan saklamak mı? Üzgünüm Otets, ama sihirli penis diye bir şey yok."

"Unutuyorsun," diye karşı çıkıyor, "Rusya'da elit bir müşteriyle çalışıyorum. Malları ben tedarik ediyorum ve onlar da bana ticaretin birkaç püf noktasını öğrettiler."

İç geçiriyor ve sandalyesinin kolundaki görünmez bir tiftik parçasına vuruyor. "Yine de oldukça sıkıcı olmaya başladı. Çok daha fazla mücadele, çok daha fazla ateş bekliyordum."

Belki de henüz onunla yatmamasının bir nedeni de budur. Tanrı'ya şükür ki bu da şu anda bana verilebilecek en iyi haber. "Evet, biraz kazanırsın, biraz kaybedersin."

Oleg elini sakalının üzerinde gezdirir. "Onunla işleri biraz daha canlandırabileceğimizi düşünüyorum. Ona karşı çok yumuşak davrandım. Etrafımda, bu evde hareket etmesi için ona çok fazla alan verdim."

Donup kalıyorum. Nereye varmaya çalıştığını sevmedim.

"Sadece gitmeyi mi düşünüyorsun?" Mümkün olduğunca rahat bir şekilde soruyorum.

Birden yüzüne hastalıklı, çarpık bir sırıtma yayıldı. "Yapmalıyım, değil mi? Onu iyice alıştırmalıyım. Ve eminim ki kapısında oluşan erkek kuyruğunu gördüğünde mücadeleye geri dönecektir. Benden hemen sonra girmene bile izin veririm." Sanki bu ilgiyi takdir etmem gerekiyormuş gibi bana göz kırpmıyor. "Bu eğlenceli olacak! Hadi bunu bir akşam yemeği partisi yapalım. Tatlı olarak da onu alırsınız."

Şimdiye kadar attığım en sahte kahkaha boğazımdan tuhaf bir şekilde çıkıyor ama bu koşullarda yapabileceğim en iyi şey bu. "Bana davetiyeyi gönder, orada olacağım."

Pavel sessizce koltuktan kalkıp evin ön kapısına doğru yürürken bana katılıyor. Oleg'in hâlâ onun tarafında olduğumuzu düşünmesini istemiyorsak, ani ya da olağandışı bir şey yapamayız.

Ama garaj yolundan çıktığımız anda.

"Onu geri götürüyoruz, değil mi?" Pavel bunu bir sorudan çok bir açıklama gibi söylüyor.

Düşünmeme bile gerek yok. Sıfır tereddüt. Ne yazık ki genlerimi paylaştığım adama karşı yüzde yüz öldürücü bir öfke.

"Onu geri götürüyoruz. Bu gece."

CLARA

Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Aynı anda hem çok hızlı hem de hiç hızlı nefes almıyorum. Göğsüm sıkışıyor ve ciğerlerimi dolduracak kadar hava alamıyorum ama sonra aşırı doluyorum ve patlamak üzereyim.

Usta, Demyen'in babası mı?!

Boku yedim.

Bunun için

yapıldı.

Usta beni kıracak. Ama sonra beni öldürecek ve Demyen'in yüzündeki aynı karanlık bakışla onu izleyecek. Demyen. O buradaydı. Tam önümde oturuyordu.

Babasıyla konuşuyor.

Yataktan büyük yastıklardan birini alıp yüzüme tutuyorum. Sonra çığlık atıyorum. Ve çığlık atıyorum. Çığlık atıyorum.

Sadece hıçkırıklara boğulduğumda kendimi yatağa bırakıp kalp kırıklığı ve umutsuzluğa teslim oluyorum. Zamanım tükeniyor ve şimdi fark ediyorum ki başlangıçta çok fazla zamanım yokmuş.

Usta kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyor.

Tolya'ya. *Oğluna.*

Onun kölesi olarak yaşayacağım bu yeni hayatın sadece doğası gereği bile zor olacağını düşünmüştüm ama benimle görülecek bir hesabı var. İntikamını alacak. Daha önce kadınlara ne yaptıysa, bana çok daha kötüsünü yapacak.

Ne zamandır biliyordu? Hep biliyor muydu? Bu yüzden mi beni satın almak için Raizo ile bu kadar uğraştı?

Demyen'in babası olduğunu nasıl fark etmedim?!

Birden aklıma bir düşünce geldi. Aslında bir teori. Üstadın beni damgaladığı sembolü aslında hiç görmedim - ne bütünüyle ne de bilerek, çünkü genellikle onu kabul etmekten kaçınmak için elimden geleni yaptım.

Şimdi, bunu görmem gerek. Tolya'nın hapsedilmesinden şahsen sorumlu olduğuma tüm kalbiyle, varlığının her zerresiyle inanan Zakrevsky patriği tarafından derime kalıcı olarak kazınan şeyi görmem gerekiyor.

Yataktan yuvarlanıp dolabın kapağını çekerek açıyorum, böylece soyunma aynasını kullanarak iyice bakabiliyorum. Ya da en azından yeterince iyi bir bakış. Bandajları yırtıyorum ve kalçamın altındaki dalgalı ete sertçe bakıyorum.

Markanın spesifik detaylarını seçemiyorum - belki bir arma - ama bir özelliği var ki, hiç şüphesiz, çok net görüyorum.

Z harfi.

Zakrevsky'nin Z'si.

Midemdeki azıcık içeriği kusmadan önce tuvalete gitmeyi nasıl başardığımı bilmiyorum. Kusacak bir şey kalmadıktan sonra bile mide kaslarım kasılıyor, spazm geçiriyor ve *yine de bir şeyler çıkarmaya* çalışıyor.

Parmaklarım tutamağı arıyor. Safralarımı akıtmak bu kadar şiirsel, bu kadar *nihai* hissettirmemeli, ama hissettiriyor. Fayans döşeli zeminde oturuyorum, saçlarım yüzümün önüne düşüyor ve suyun girdap yapıp dalmasını ve damlayan gözyaşlarımı da beraberinde sürüklemesini izliyorum.

Keşke ben de bu şekilde kaçabilecek kadar küçük olsaydım. Lanet olsun, bir kanalizasyon hattı bile burada kalmaktan daha iyi olurdu.

Yatak odasının kapısı açılıyor, sonra hızla kapanıyor. Eğer şanslıysam, gelen hizmetçi ya da diğer köle kızlardan biri olacak.

Ama bu benim ve benim hayatım, bu yüzden elbette şanslı değilim. Tabii ki banyoya hızla girip beni saçlarımdan yakalayan ve ayağa kaldıran Efendi.

"Sorun nedir, *ümnitsa*?" diye yüzüme küçümseyerek bakıyor. "Sonunda taşlar yerine oturuyor mu?"

Buraya geldiğimden beri ilk kez ağladığımı görmesine izin verdim. Kendimi de tutmuyorum - tüm vücudum hıçkırıklarla sarsılıyor ve onun önünde yıkıldığımı görmesi umurumda değil.

Şaşırtıcı bir şekilde kızmıyor ya da beni lavaboya fırlatmıyor. Bunun yerine saçlarımı bırakıyor ve iki eliyle yüzümü kavıyor. "Şşşt, şşşt, şşşt," diye fısıldıyor başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerken. "Bana bak, sevgilim. Bana bak."

Bakıyorum. Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum, ama kahretsin, ona bakıyorum, bakışlarıyla buluşuyorum.

"Söylediklerimde ciddiyim." Sesi nazik, sanki bana bir sevgiliymişim gibi davranıyor. Garip bir durum. Rahatsız edici. "Ben-" Bir yanağımı usulca öpüyor. "-gidiyorum-" Diğer yanağa bir öpücük daha. "-seni kırmak için."

Sertleşiyorum. Gülümsüyor ve hâlâ yüzüme yapışan saçlarımı düzeltiyor.

"Ve b u n u yaparken altımda tekmelemenin ve çığlık atmanın tadını çıkaracağım." Bir eliyle başımın arkasındaki saçları tutuyor ve beni yatağa doğru sürüklemek için kaldıraç olarak kullanıyor. "Senin kavganı istiyorum, *ümnitsa*. Ateşini istiyorum."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Şimdi olmaz.

Bunu bana şimdi yapamaz. Ben... Ben yapamam...

Demyen'in yüzü gözümün önünden gitmiyor. Benden nefret ediyor. Demyen benden nefret ediyor. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve Usta'nın ona bana yapmak istediğini söylediği her şeyle ilgili hiçbir sorunu yok.

Peki bu neden ona karşı bir ihanet gibi hissediliyor?

"Hayır!" Aniden haykırdım. Ayaklarımı yatağın kenarına dayayıp geri itiyorum ve Usta'nın tökezlemesine neden oluyorum. Saçlarımdaki eli acı verici bir şekilde bükülüp çekilse de bu benim için küçük bir zafer. "Yapamazsın!"

Usta homurdanıyor ve beni sertçe yatağa fırlatıyor. Beni yüzüstü çeviriyor ve eteğimden yumuşak bir çekişle avucundan kıcıma yakıcı bir darbe indiriyor.

Gözlerimde yıldızlar patladı.

Doğru düzgün çığlık bile atamıyorum. Sıcaklık ve acı tenime yayılırken ağzım açık kalıyor. Ve ben daha derin bir nefes alamadan, o diğer tarafa tekrar yapıyor.

Bu sefer bir hıçkırık boğuluyor. Kendime doğru kıvrılmaya çalışıyorum ama Usta bu açığı kullanarak beni bacaklarımdan tutup yataktan çekiyor ve yere düşürüyor. Nefesim kesiliyor ve nasıl nefes alacağımı hatırlamak için bir süre öylece yatmak zorunda kalıyorum. Ya da görmeyi.

"Evet, yapabilirim." Bunu o kadar sakın söylüyor ki, sanki küçük bir çocuğu azarlar gibi. Beni sırtüstü yatırmak için ayağını kullanıyor. "Bana borçlusun, Clara Everett. Bana borçlusun, oğluma borçlusun ve geri ödemenin her damlasını bedeninden, ruhundan ve zihninden alacağım."

Korku ve tiksintiyle ürperiyorum ama alaylarına boyun eğmiyorum. Reddediyorum. Çünkü şimdi kendimden vazgeçersem, bebeğimden de vazgeçmiş olurum. Bu hayatta Willow'la tekrar bir araya gelmem için hâlâ zayıf bir şans var... ve bu umut ışığının kaybolmasına izin vermeyeceğim.

İşte o zaman karşılık veriyorum.

İşte o zaman kendimi şilteden fırlatıyorum ve öfkeli bir çığlıkla sırtına çarpıyorum.

Çarpmanın etkisiyle öne doğru tökezledi. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum ve kendimi tamamen kaybediyorum. Onu tırmalıyorum, ısııyorum, saçını çekiyorum, sakalını yoluyorum. Tırnaklarımı yüzüne batırıp *sertçe* çektiğimde acıyla kükrüyor ve parmak uçlarımda kanın ılık, tatmin edici damlamasını hissediyorum.

Beni sırtından atmayı başarıyor ama muhtemelen istediği kadar sert değil. Oldukça hızlı bir şekilde toparlanabiliyorum ve bana saldırdığında bir tarafa kaçıyorum.

Yakınlarda duran sehpa lambalarından birini gördüm. Kordonuyla birlikte çekiyorum ve kafasına doğru olabildiğince sert bir şekilde sallıyorum.

Görünüşe göre iyi bir seçim yapmışım, çünkü normal bir seramik lamba gibi kırılmak yerine, kafatasına mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyor.

Usta yere düşer, zaten baygındır. Yüzünün yanı sıra kulağından da kan damlıyor.

Belki de ölmüştür. Emin değilim. Kontrol etmeye ne hazırım ne de istekliyim.

Bildiğim tek şey, geçici bir süre için de olsa, onun dışarıda olduğu ve bu beklenmedik moladan en iyi şekilde yararlanmam gerektiği.

Bu aptal hizmetçi üniformasını üzerimden yeterince hızlı çıkaramıyorum. Bu süreçte onu lime lime etsem de umurumda değil; ne yazık ki bu lanet canavarı yakacak zamanım ya da malzemem yok.

Şifonyer çekmecelerini ve dolabı karıştırmak bana sadece Bay Zakrevsky'ye ait seçenekler sunmayı başarıyor - artık ona "Usta" demeyi reddediyorum - ama elimdekilerle idare edeceğim. Düğmeli bir gömlek, bana çok büyük gelen bir kot pantolon ve her adımda düşmemesini sağlayacak bir kemer buradan kurtulmam için yeterli olacak.

Dolaba bir kez daha göz atıyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Çok büyükler ama daha iyisini bulana kadar bu terlikler işimi görür.

Burası zemin katta bir oda, muhtemelen benim gibi asi köleler üzerinde kontrol kurmaya çalışan biri için en iyi seçim değildi. Küçük pencerenin mandallarını çevirirken beni esir alan kişinin bilinçsiz ya da muhtemelen ölmüş bedenine son bir kez bakarak düşündüğüm tek şey bu.

Pencere kenarının altında küçük bir bahçe yatağı var ama en azından kaktüsler yok. Ayaklarımın altında ezildiklerinde narin çiçeklere hızlıca bir özür fısıldıyorum.

Gardiyanlar ana garaj yolunda bir ileri bir geri yürüyorlar, bu da avludan geçip arka çiti aşmam gerektiği anlamına geliyor. Zincir bağlantı ve kaçışım kesinlikle gardiyanların dikkatini çekecektir ama bu noktada umurumda bile değil.

Zakrevsky'nin adamlarının beni vurmasına izin veremeyecek kadar pahalı olduğum gerçeğiyle şansımı deneyeceğim.

Avludan gelen sesler kerpiç duvarın karşısında donup kalmama neden oluyor. Boğuk sesler arasından seçebildiğim kadarıyla, burada görevli muhafızlar diğer kölelere bodruma kadar eşlik ediyor gibi görünüyor.

Keşke onları özgür bırakacak zamanım ve kaynaklarım olsaydı.

Ama şu anda küçük kızıma geri dönmeye odaklanmalıyım.

Avluya fırlama riskine girmeden önce seslerin azalmasını bekliyorum. Neyse ki güneş lambaları varlığını duyuracak kadar ışık vermiyor ve yakınlarda kalan muhafızlar da mutfakta içki doldurmakla meşgul. Etrafa bakacak kadar uzun süre durma riskine girmiyorum; en iyisi çitlere nişan almak.

Neredeyse geldik.

Sadece tırmanmak ve-

Güçlü kollar beni sarıyor ve çitten uzaklaştırıyor. Bir el ağzımı kapattı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır-

Kurtuluşa çok ama çok yaklaştım.

DEVAM EDECEK

Demyen ve Clara'nın hikâyesi, Zakrevsky Bratva üçlemesinin üçüncü ve son kitabı *olan ACININ SESLERİ*'nde sona eriyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

